Polisiye/Gerilim

TESS GERRITSEN

RUH KOLEKSİYONCUSU

12. BASKI

DK

Çeviren: Boğaç Erkan

TESS GERRITSEN

RUH KOLEKSİYONCUSU

Boston'da bir müzenin bodrumunda iki bin yaşında olduğu sanılan bir mumyanın keşfi kamuoyunda büyük ilgi uyandırır. Ancak bilgisayarlı tomografi taraması, mumyanın bacağında iki bin yıl öncesine ait olamayacak bir cisim ortaya çıkarır: Bir kurşun.

Dedektif Jane Rizzoli ile adli tıp uzmanı Maura Isles'ın yolları bir kez daha kesişiyor. Arkeoloji Katili'ni yakalayamazlarsa vahşi cinayetler son bulmayacak.

"*Ruh Koleksiyoncusu* ani virajlarla ustaca kurgulanmış muhteşem bir gerilim romanı."
The Globe and Mail

"Günümüz gerilim edebiyatının en yaratıcı yazarından çarpıcı bir dehşet hikâyesi."
The Providence Journal

"Sağlam kurgusu ve tam ayarındaki bilimsel ayrıntılarıyla *Ruh Koleksiyoncusu* Gerritsen'in en iyi eserlerinden biri."
Chicago Sun-Times

Tess Gerritsen ABD'nin San Diego kentinde doğdu. Stanford Üniversitesi'nde antropoloji konusunda lisans yaptı, California Üniversitesi'nden tıp diploması aldı. *New York Times*'ın çok satanlar listesine giren *Hasat*'la (Doğan Kitap, 2014) dünya çapında başarı kazandı. Yazarın *Kemik Bahçesi*, *Mefisto Kulübü*, *Cerrah*, *Sessiz Kız* ve *Buz Gibi Soğuk* adlı romanları da Doğan Kitap tarafından yayımlandı ve büyük okur kitlelerine ulaştı.

DK DOĞAN KİTAP

ISBN 978-605-09-0190-0

9 786050 901900

sertifika no: 11940

Tavsiye edilen satış fiyatı

₺ 24

Ruh Koleksiyoncusu

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Cerrah
Mefisto Kulübü
Kemik Bahçesi
Buz Gibi Soğuk
Sessiz Kız
Hasat

RUH KOLEKSİYONCUSU

Orijinal adı: The Keepsake
© 2008 by Tess Gerritsen
2009 Ballantine Books, Random House, Inc.
Yazan: Tess Gerritsen
İngilizce aslından çeviren: Boğaç Erkan

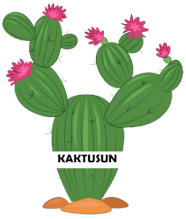
Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları aracılığıyla alınmıştır
1. baskı / Haziran 2011
12. baskı / Haziran 2017 / ISBN 978-605-09-0190-0
Her 2000 adet bir baskı olarak kabul edilmektedir.
Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Yavuz Korkut
Baskı: Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1
Baha İş Merkezi. A Blok Kat: 2
34310 Haramidere-İstanbul
Tel. (212) 412 17 00
Sertifika no: 12026

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Ruh Koleksiyoncusu

Tess Gerritsen

Çeviren: Boğaç Erkan

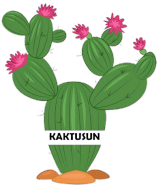
DK
DOĞAN KİTAP

Güneşin parladığı Adam ve Joshua'ya...

Her mumya ilk kez ziyaret ettiğiniz keşfedilmemiş bir kıta, yepyeni bir buluştur.

Doktor Jonathan Elias, *Mısırbilimci*

1

Peşimde.

Bunu hissedebiliyorum. Havada kokusunu alıyorum; sıcak kumların ve iştah açıcı baharatların ve güneşin altında çalışan onlarca erkeğin ter kokusu kadar bildik bir koku bu. Bunlar Mısır'ın batı çöllerinin kokuları ve o ülke, şimdi yattığım karanlık odaya göre neredeyse dünyanın diğer ucunda olmasına rağmen bu kokular benim için hâlâ canlılığını koruyor. O çölde dolaştığım günlerin üzerinden on beş yıl geçti, ancak gözlerimi kapattığım zaman, bir anda kendimi yine orada, çadır kampının hemen kıyısında, Libya sınırına ve günbatımına bakarken buluyorum. Rüzgâr vadiyi yalayıp geçerken bir kadın gibi inliyor. Toprağın üzerine inen kazmaların ve toprağı kazıyan küreklerin seslerini hâlâ duyabiliyor, kazı alanına karıncalar gibi telaşla doluşan, toprak dolu küfelerini sürükleyen Mısırlı kazıcıları gözümde canlandırabiliyorum. On beş yıl önce, o çölde kendimi sanki başka birinin macerasını anlatan bir filmde oynayan bir aktris gibi hissederdim. Benim maceram değildi bu, başka birininkiydi. Hiç şüphe yok ki, Kaliforniya'dan gelen Indio'lu sessiz sakin bir kızın yaşayacağını asla tahmin etmeyeceği bir maceraydı bu.

Geçen bir arabanın ışıkları, kapalı gözkapaklarımı deliyor. Gözlerimi açtığımda Mısır yok oluyor. Artık çölde durmuş, günbatımının morumsu renklere buladığı gökyüzüne bakmıyorum. Dünyanın diğer ucunda, San Diego'daki karanlık yatak odamda yatmaktayım yine.

Yataktan kalkıp dışarı bakmak için yalınayak pencerenin kenarına yürüyorum. Burası, Amerikan rüyasının mini köşkler ve üç arabalık garajlar anlamına gelmesinden önce, 1950'li yıllarda benzer planlarda inşa edilmiş pek çok evin bir arada yer al-

dığı yorgun bir mahalle. Bu mütevazı ancak sağlam evlerde bir dürüstlük var, etkilemekten çok barınak olsun diye inşa edilmişler; ben de kendimi kimliği meçhul biri gibi hissediyorum burada. Dik kafalı bir ergen kızı büyütmek için didinen bekâr annelerden biri gibi.

Perdelerin arasından sokağa baktığımda, yaklaşık yarım blok kadar ötede yavaşlayan koyu renk bir araba görüyorum. Araba kaldırımın kenarına yanaşıyor ve farları sönüyor. Sürücünün araçtan inmesini bekleyerek izlemeye devam ediyorum, ancak arabadan kimse inmiyor. Şoför uzun bir süre orada oturmaya devam ediyor. Belki de radyo dinliyordur ya da karısıyla kavga etmiştir de onunla yüzleşmeye korkuyordur. İnsanı tedirgin etmeyecek sayısız açıklama üretebilecek olmama rağmen tüylerim diken diken oluyor.

Bir süre sonra farları yeniden yanıyor ve araba kaldırımın kenarından ayrılıp yolda ilerlemeye başlıyor.

Köşenin ardında kaybolmasından sonra bile, terden ıslanmış ellerimle perdeleri tutmaya devam ediyorum. Yatağa dönüp çarşafların üzerinde terleyerek yatıyorum, ama uyumam mümkün değil. Sıcak bir temmuz gecesi olmasına rağmen yatak odamın pencerelerini kapalı tutuyor ve kızım Tari'nin de kendi odasının pencerelerini kapalı tutmasında ısrar ediyorum. Ama Tari beni her zaman dinlemiyor.

Her geçen gün beni daha az dinliyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve her zaman olduğu gibi Mısır görüntüleri geri geliyor. Düşüncelerim her zaman Mısır'a dönüyor. Mısır topraklarına adım atmadan önce bile Mısır'la ilgili hayaller kurardım. Altı yaşındayken *National Geographic*'in kapağında Krallar Vadisi'nin bir fotoğrafını görmüş ve sanki neredeyse unutmak üzere olduğum, bildik ve çok sevilen bir yüze bakmışım gibi hemen tanıyıverdiğimi hissetmiştim. İşte o toprakların benim için anlamı buydu, bir kez daha görmek için özlem duyduğum, sevilen bir yüz.

Ve yıllar boyunca, Mısır'a dönmek için gereken temelleri attım. Çalıştım ve çaba gösterdim. Aldığım bir burs beni Stanford Üniversitesi'ne gönderdi; orada da bir profesör, Mısır'ın batı çöllerinde yapılacak kazıdaki yazlık bir iş için beni önerdi.

Üniversite eğitimimin son yılında, haziran ayında, Kahire'ye giden bir uçağa biniyordum.

Beyaz-sıcak kumlardan yansıyan güneş ışınlarının gözlerimi nasıl sızlattığını Kaliforniya'daki yatak odamın karanlığında bile

Bilgeoğuz Kültür Yayın

hatırlıyorum. Tenimdeki güneş yağının kokusunu alıyor, rüzgârın havalandırdığı iri kumların yüzüme çarpmasını hatırlıyorum. Bu anılar beni mutlu ediyor. Elimde bir mala ve sırtımda güneş... Bir genç kızın hayallerinin doruk noktası...

Hayaller nasıl da çabucak kâbuslara dönüşüyor. Uçağa mutlu bir üniversite öğrencisi olarak binmiştim. Üç ay sonra değişmiş bir kadın olarak evime döndüm.

Çölden dönerken tek başıma değildim. Peşimden gelen bir canavar vardı.

Karanlık odada gözkapaklarım aniden açılıyor. Bir ayak sesi miydi o? Açılan bir kapının gıcırtısı mıydı duyduğum? Nemli çarşafların üzerinde yatıyorum, kalbim göğsümde küt küt atıyor. Yataktan çıkmaya da korkuyorum, çıkmamaya da.

Bu evde yolunda olmayan bir şeyler var.

Yıllarca saklandıktan sonra, kafamdaki uyarı fısıltılarını göz ardı etmemeyi öğrendim artık. Bu telaşlı fısıltılar hayatta olmamın yegâne nedeni. Her tuhaflığı, her ürpertiyi dikkate almayı öğrendim. Oturduğum sokaktan geçen ve tanıdık olmayan arabaları fark ediyorum. Birlikte çalıştığım insanlar beni soran birilerinden bahsetse hemen dikkat kesiliyorum. Kaçış planlarımı, ihtiyacım olmadan çok önce ayrıntılı bir şekilde hazırlıyorum. Bir sonraki hamlem çoktan planlanmış durumda. Kızımla birlikte, iki saat içerisinde yeni kimliklerimizle sınırı geçip Meksika'ya ulaşmış olabiliriz. Yeni isimlere göre hazırlanmış pasaportlarımız çantama yerleştirildi bile.

Şimdiye kadar çoktan gitmiş olmalıydık. Bu kadar beklememeliydik.

Ama on dört yaşındaki bir kızı arkadaşlarını bırakıp uzak bir yere taşınmaya nasıl ikna edebilirsiniz ki? Sorun Tari; içinde bulunduğumuz tehlikeyi anlamıyor.

Komodinin çekmecesini açıyor, tabancayı çıkarıyorum. Yasal kaydı yok, üstelik kızımla aynı çatı altında bir tabanca bulundurmak beni tedirgin ediyor. Ama atış poligonunda geçirdiğim altı haftanın ardından silahı nasıl kullanacağımı biliyorum.

Odamdan çıkıp koridorda yürür ve kızımın odasının önünden geçerken çıplak ayaklarım hiç ses çıkarmıyor. Daha önce bin kez yaptığım gibi, evi yine karanlıkta teftiş ediyorum. Her av gibi, kendimi en çok karanlık yerlerde güvende hissediyorum.

Mutfakta, pencereleri ve kapıyı kontrol ediyorum. Oturma odasında da aynını yapıyorum. Her şey güvenli görünüyor. Tekrar yukarıdaki koridora çıkıp kızımın yatak odasının önünde du-

ruyorum. Tari mahremiyetine aşırı düşkünleşti, ancak kapıda kilit yok, kapıya kilit takılmasına da asla izin vermeyeceğim. Güvende olduğunu teyit edebilmek için gerektiğinde içeri bakabilmem lazım.

Açtığım zaman kapı yüksek perdeden gıcırdıyor, ancak bu ses onu uyandırmayacak. Çoğu ergende olduğu gibi, Tari'nin uykusu da neredeyse koma haline yakın bir şey. Dikkatimi çeken ilk şey odadaki esinti oluyor ve iç geçiriyorum. Bir kez daha Tari söylediklerime aldırmamış ve daha önce de pek çok kez yaptığı gibi penceresini sonuna kadar açık bırakmış.

Kızımın odasına silah getirmek kutsal şeylere yapılmış bir saygısızlık gibi geliyor bana, ama o pencereyi kapatmam lazım. Odaya giriyor, yatağın yanında durarak uyuyan kızımı izliyor, düzenli soluklarına kulak veriyorum. Onu ilk kez doktorun kollarında, yüzü kıpkırmızı, ağlarken gördüğümü hatırlıyorum. Bense on sekiz saat boyunca doğum sancıları çekmiştim ve öylesine yorgundum ki, başımı yastıktan güçbela kaldırabiliyordum. Ama bebeğimi bir kez gördükten sonra, onu korumak için yataktan kalkıp bir lejyonla savaşabilirdim. İşte o an kızımın isminin ne olacağına karar vermiştim. Ebu Simbel'deki büyük tapınağın duvarlarına kazınmış kelimeler gelmişti aklıma, karısına duyduğu aşkı ilan etmek için Büyük Ramses'in seçtiği o kelimeler:

NEFERTARİ, GÜNEŞİN PARLADIĞI KADIN

Kızım Nefertari, Mısır'dan dönerken yanımda getirdiğim yegâne hazineydi. Ve onu kaybetmekten çok korkuyordum.

Tari bana çok benziyor. Sanki yatakta uyuyan kendimi seyrediyor gibiyim. On yaşına geldiğinde, hiyeroglifleri okuyabiliyordu. On ikisinde, Ptolemaios'a varıncaya dek bütün Mısır sülalelerini sayabiliyordu. Hafta sonlarını İnsanlık Tarihi Müzesi'nin koridorlarında geçiriyor. Her açıdan benim kopyam; yüzünde ya da sesinde, hepsinden de önemlisi ruhunda babasından hiç iz yok. O benim kızım, sadece benim kızım ve babası olan o kötülük tarafından lekelenmiş değil.

Ama aynı zamanda on dört yaşında sıradan bir kız çocuğu. Son haftalarda ben her gece bir canavarın ayak seslerini işitebilmek için tetikte yatarken ve karanlık gitgide etrafımızı sarmalarken, onun on dört yaşında sıradan bir kız çocuğu oluşu aramızdaki gerilimin kaynağı haline geldi. Kızım tehlikeden habersiz, çünkü gerçekleri ona anlatmadım. Onun güçlü ve korkusuz olmasını,

gölgelerden korkmayan bir kadın savaşçı olarak büyümesini istiyorum. Gecenin bir yarısında neden evi dolandığımı, pencereleri sürgülediğimi ve kapıları ikişer kez kontrol ettiğimi anlamıyor. Kızım benim kötümser biri olduğumu düşünüyor ve haklı da: Her şeyin yolunda olduğu yanılsamasını korumak için, ikimizin yerine de ben endişeleniyorum.

Tari buna inanıyor. San Diego'yu seviyor ve liseye başlayacağı günü dört gözle bekliyor. Burada kendine yeni arkadaşlar edinmeyi başardı. Bir ergen ile arkadaşlarının arasına girmeye çalışan ebeveynlerin Tanrı yardımcısı olsun! Tari de benim gibi inatçı bir kişiliğe sahip. Onun itirazları olmasa, bu şehri haftalar önce terk etmiş olurduk.

Terden ıslanmış bedenimi ürperten bir esinti geliyor pencereden.

Tabancayı komodinin üzerine bırakıp camı kapatmak için pencereye doğru yürüyorum. Serin havayı ciğerlerime doldurarak bir an oyalanıyorum. Bir sivrisineğin vızıltısı hariç, dışarıya gecenin sessizliği çökmüş. Yanağıma bir iğne batıyor. Bu sivrisinek ısırığının önemi, pencereyi kapatmak için sürgüye uzandığım ana kadar dank etmiyor kafama. Omurgamdan yükselen paniğin buz gibi nefesini hissediyorum.

Pencerenin önünde tel yok. *Pencerenin teli nereye gitti?*

İşte o kötü niyetli varlığı da ancak o zaman hissediyorum. Ben orada öylece durup sevgiyle kızımı izlerken, *o* da beni izliyordu. Her zaman izliyordu zaten; beni izliyor, bir yandan da sabırla zamanının, ortaya çıkma fırsatının gelmesini bekliyordu. Artık bizi buldu.

Dönüyor ve kötülükle yüzleşiyorum.

2

Doktor Maura Isles kalsa mı, yoksa çekip gitse mi karar veremiyordu.

Pilgrim Hastanesi otoparkının karanlık köşelerinde, projektör ışıkları ile televizyon kameralarının aydınlattığı bölgenin epeyce gerisinde oyalandı. Kendisini görmelerini istemiyordu ve şüphesiz yerel muhabirlerin çoğu, soluk yüzü ve kısacık kesilmiş siyah saçlarıyla Ölülerin Kraliçesi unvanını kazanmış bu çarpıcı kadını tanıyacaktı. Ancak henüz hiç kimse Maura'nın geldiğini fark etmemiş ve tek bir kamera bile onun olduğu tarafa dönmemişti. Maura'ya dönmek yerine, onlarca muhabir bütün dikkatlerini ünlü yolcusunu bırakmak için hastanenin ana girişine yanaşan minibüse yöneltmişti. Minibüsün arka kapıları iki yana savrularak açıldı ve ünlü hasta yavaşça minibüsten indirilip hastane sedyelerinden birine yerleştirilirken, fotoğraf makinelerinin flaşları geceyi şimşek misali yırttı. Şöhrete yeni kavuşan bu hasta, herhangi bir adli tıp uzmanının ününü gölgede bırakacak bir medya yıldızıydı. Ilık bir pazar akşamında çılgın hayran gruplarını ve muhabirleri hastane önünde toplayan sebepten biraz farklıydı Maura'nın burada bulunma nedeni.

Herkes bir anlığına da olsa Bayan X'i görebilme telaşındaydı.

Maura daha önce de pek çok kez muhabirlerin karşısına çıkmıştı, ancak kalabalığın kuduruk açlığı onu teyakkuzda olmaya itiyordu. Görüş sahalarına yeni bir av girecek olursa, ilgilerinin bir anda dönebileceğinin farkındaydı ve Maura bu gece kendisini duygusal açıdan yıpranmış, kırılgan ve savunmasız hissediyordu. Arkasına dönmeyi, tekrar arabasına binmeyi ve bu itiş kakıştan uzaklaşmayı düşündü. Ancak sessiz bir ev ve Daniel Brophy'nin gelmediği bir akşamda kendisine arkadaşlık edecek belki de fazladan birkaç

kadeh şarap haricinde onu bekleyen bir şey yoktu. Son zamanlarda bu tür geceleri fazlasıyla sık tecrübe etmişti Maura, ancak Daniel'a âşık olurken kabullendiği bir anlaşmaydı bu. Kalpler, sonuçlarını pek fazla değerlendirmeden seçimlerini yapar. Seçimini yaptıktan sonra da kendisini bekleyen yalnız geceleri düşünmez.

Bayan X'i taşıyan sedye hastaneye girince muhabir sürüsü de onun peşinden gitti. Dışarıdaki otoparkta bir başına kalan Maura, hastane girişinin cam kapıları ardında parlak ışıklar ve heyecanlı yüzler görüyordu.

Kalabalığın peşi sıra o da hastaneye doğru yürümeye koyuldu.

Sedye lobi boyunca ilerleyerek şaşkın şaşkın bakan ziyaretçilerin ve görüntü almak için cep telefonlarının kameralarıyla heyecan içinde bekleyen hastane personelinin yanından geçti. Sedye ve ardındaki geçit alayı koridora dönüp radyoloji servisine doğru ilerlemeye devam etti. Ancak içerideki kapıdan sadece sedyenin geçmesine izin verildi. Takım elbiseli ve kravatlı bir hastane görevlisi duruma müdahale ederek muhabirlerin daha fazla ilerlemesine mâni oldu.

"Üzgünüm, bu noktadan daha ileri gidemezsiniz" dedi adam. "Hepinizin bunu görmek istediğini biliyorum, ancak oda çok küçük." Memnuniyetsizlik homurtularını bastırmak için ellerini kaldırdı. "Ben Phil Lord. Pilgrim Hastanesi'nde halkla ilişkiler görevlisiyim. Bu çalışmanın bir parçası olmak bizleri fazlasıyla heyecanlandırıyor, çünkü Bayan X gibi bir hasta, karşımıza ancak iki bin yılda bir falan çıkıyor." Beklenen gülüşmeler karşısında tebessüm etti. "BT, yani bilgisayarlı tomografi çok uzun sürmez. Beklemeyi göze alırsanız, tomografi biter bitmez arkeologlarımızdan biri gelip sonuçları size açıklayacaktır." Fark edilmemeyi umarak bir köşeye çekilmiş gibi duran, kırklı yaşlarda, solgun görünümlü bir adama doğru döndü. "Doktor Robinson, başlamadan önce bir şey söylemek ister misiniz?"

Bu gözlüklü adamın yapmayı istediği en son şey, şüphesiz bu topluluğa bir şeyler söylemekti, ancak düşen gözlüğünü bir gagayı andıran burnunun üzerine iterken cesurca bir nefes aldı ve öne çıktı. Bu arkeolog Indiana Jones'a hiç benzemiyordu. Gerilere çekilmiş saç çizgisi ve çalışkan bir öğrencinin kısık bakışlarıyla, daha çok kameraların istenmeyen ilgisine maruz kalmış bir muhasebeciyi andırmaktaydı. "Ben Doktor Nicholas Robinson" dedi. "Boston'daki..."

"Daha yüksek sesle konuşabilir misiniz Doktor?" diye seslendi muhabirlerden biri.

"Ah, özür dilerim." Doktor Robinson boğazını temizledi. "Ben Boston'daki Crispin Müzesi'nin küratörüyüm. Pilgrim Hastanesi büyük bir cömertlikle Bayan X'in bilgisayarlı tomografi taramasını yapmayı teklif ettiği için onlara minnettarlık duyuyoruz. Geçmişe detaylı bir şekilde bakabilmek için olağanüstü bir fırsat bu ve buradaki kalabalığa bakınca sizin de en az bizler kadar heyecanlı olduğunuzu görebiliyorum. Tarama tamamlanınca birlikte çalıştığım arkadaşlarımdan biri ve bir Eski Mısır uzmanı olan Doktor Josephine Pulcillo size bilgi vermek üzere burada olacak. Sonuçları açıklayacak ve sorularınızı yanıtlayacak."

"Bayan X ne zaman kamuoyuna teşhir edilecek?" diye sordu muhabirlerden biri.

"Bu hafta içerisinde, sanırım" dedi Robinson. "Yeni serginin hazırlıkları zaten tamamlanmıştı ve..."

"Kimliğiyle ilgili herhangi bir ipucu var mı elinizde?"

"Neden daha önce kamuoyuna gösterilmedi?"

"Firavun ailesinden olabilir mi?"

"Bilmiyorum" dedi Robinson, bu soru yağmuru karşısında gözlerini kırpıştırarak. "Kadın olduğu bile kesin değil henüz."

"Onu altı ay önce buldunuz ve hâlâ cinsiyetini bilmiyor musunuz?"

"Bu analizler zaman alır."

"Bir göz atmak yeterli olurdu" dedi bir muhabir ve kalabalık gülmeye başladı.

"Sizin düşündüğünüz kadar basit değil" dedi Robinson, gözlüğü bir kez daha burnundan aşağı kayarken. "İki bin yaşında olduğunu düşünürseniz, son derece narin ve çok dikkatli davranmak gerekiyor. Onu bu gece bu minibüsle buraya getirmek bile çok sinir bozucuydu. Müze olarak önceliğimiz, muhafaza etmektir. Kendimi onun muhafızı olarak kabul ediyorum ve onu korumak da benim görevim. İşte bu yüzden, hastaneyle bu taramayı organize ederken aceleci davranmadık. Yavaş hareket ediyor ve her adımı büyük bir dikkatle atıyoruz."

"Bu gece yapılacak BT taramasından neler öğrenmeyi umuyorsunuz Doktor Robinson?"

Robinson'ın yüzü aniden büyük bir coşkuyla aydınlandı. "Öğrenmek mi? Her şeyi! Yaşı, sağlık durumu. Nasıl bir yöntemle muhafaza edildiği. Eğer şanslıysak ölüm nedenini bile öğrenebiliriz."

"Adli tıp uzmanı bu yüzden mi burada?"

Kalabalık çok gözlü bir yaratıkmışçasına dönerek odanın arka tarafında duran Maura'ya baktı. Televizyon kameraları ona doğ-

ru dönerken, Maura aşina olduğu o geri çekilme arzusunu hissetmekteydi.

"Doktor Isles" diye seslendi bir muhabir, "bir değerlendirme yapmak için mi buradasınız?"

"Adli Tıp neden bu çalışmaya dahil ediliyor?" diye sordu bir başkası.

Olay basın tarafından çarpıtılmadan önce son sorunun acilen yanıtlanması gerekiyordu.

Maura kararlı bir ifadeyle, "Adli Tıp'ın bu işe dahil olduğu falan yok. Bana bu gece burada olmam için kesinlikle bir ödeme yapılmıyor" dedi.

"Ama buradasınız işte" dedi Maura'nın hiç sevmediği, Kanal 5'in sarışın, irikıyım muhabiri.

"Crispin Müzesi'nden yapılan bir davet üzerine geldim. Doktor Robinson bu araştırmada bir adli tıp uzmanının bakış açısının faydalı olabileceğini düşünüyor. Bu yüzden geçen hafta beni arayıp taramaya eşlik edip edemeyeceğimi sordu. İnanın bana, hiçbir patolog böyle bir fırsatı kaçırmaz. Bayan X beni de en az sizin kadar büyülüyor ve onu görmek için sabırsızlanıyorum." Bakışlarını müze küratörüne dikti. "Artık başlamamız gerekmiyor mu Doktor Robinson?"

Adama bir kaçış yolu sunmuştu, Doktor Robinson da bunun üzerine atladı. "Evet. Evet, artık zamanı geldi. Benimle gelir misiniz Doktor Isles?"

Maura kalabalığın arasından geçti ve Doktor Robinson'ı takip ederek radyoloji servisine girdi. Kapı arkalarından kapanarak onları basından uzaklaştırırken Robinson iç geçirdi.

"Tanrım, toplum önünde konuşmak hiç bana göre değil" dedi Robinson. "Bu işkenceye bir son verdiğiniz için teşekkürler."

"Bu konuda deneyimliyim. Hem de fazlasıyla."

El sıkıştılar. "Sonunda sizinle tanışmak benim için bir zevk Doktor Isles" dedi Robinson. "Bay Crispin de sizinle tanışmayı çok istiyordu, ancak birkaç ay önce kalça ameliyatı oldu ve uzun süre ayakta duramıyor. Size selam söylememi istedi."

"Beni davet ettiğinizde bu kalabalığın karşısına çıkmam gerekeceğini söylememiştiniz."

"Basını mı kastediyorsunuz?" Robinson sıkıntılı bir ifadeyle Maura'ya baktı. "Basın gerekli bir bela."

"Kimin için gerekli?"

"Müze olarak ayakta kalabilmemiz için. Bayan X hakkındaki haberlerden sonra bilet satışlarımız tavan yaptı. Üstelik henüz

onu kamuoyuna teşhir etmeye bile başlamadık."

Robinson labirenti andıran koridorlar boyunca Maura'ya yol gösterdi. Bu pazar gecesinde radyoloji servisi sessiz, önünden geçtikleri odalar da karanlık ve boştu.

"İçerisi biraz kalabalık olacak" dedi Doktor Robinson. "Küçük bir grup için bile fazla yer yok."

"Başka kimler olacak içeride?"

"İş arkadaşım Josephine Pulcillo, radyolog; Doktor Brier ve bir de BT teknisyeni. Ah, bir de çekim ekibi olacak."

"Sizin tuttuğunuz birileri mi?"

"Hayır. Discovery Channel'dan geliyorlar."

Maura şaşkınlıkla güldü. "İşte şimdi *gerçekten* etkilendim."

"Bu da konuştuklarımıza dikkat etmemiz anlamına geliyor." Kapısında BT yazan bir kapının önünde durdu ve "Sanırım çekime başlamışlar bile" dedi fısıldarcasına.

Çekim ekibinin bulunduğu BT izleme odasına sessizce girdiler. gerçekten de çekim ekibi kayda başlamıştı. Doktor Brier onlara kullanacakları teknolojiyi açıklamakla meşguldü.

"*BT*, 'bilgisayarlı tomografi' anlamına gelen bir kısaltmadır. Makinemiz binlerce farklı açıdan sübjenin üzerine X ışınları gönderir. Sonra da bilgisayar bu bilgileri işler ve iç anatominin üçboyutlu bir görüntüsünü elde eder. Görüntüleri şu monitörde göreceksiniz. Bir dizi kesit gibi görünecekler, sanki bedeni dilimlere ayırarak kesiyormuşuz gibi."

Kayıt sürerken Maura yavaşça izleme penceresinin kenarına doğru ilerledi. Pencerenin kenarına geldiğinde ilk kez Bayan X'i gördü.

Müzelerin seçkin dünyasında Mısır mumyaları tartışmasız birer rock yıldızı gibiydiler. Sergilendikleri camekânlar, nadiren karşılaştıkları ölümün görüntüsüyle büyülenerek yüzlerini cama dayamış okul çocuklarının bulunduğu yerler olurdu. Modern gözler, bir mumyanın kabul edilebilir görüntüsüne sahip olmadıkça, bir insan cesedinin sergilenmesine nadiren şahit olurdu. Halk mumyalara ilgi gösterirdi ve Maura da bir istisna teşkil etmiyordu. Gördüğü şey aslında üzeri açık bir sandığın içinde yatan, insan bedeni şeklinde, eski zamanlara ait keten şeritlere sarılmış bir bohçadan başka bir şey olmamasına karşın Maura sabit bakışlarla mumyayı izlemeye koyuldu. Mumyanın yüzüne bir maske yerleştirilmişti –insanın aklından çıkmayacak türden koyu gözlere sahip bir kadın yüzü resmedilmişti maskeye.

Ancak BT odasında Maura'nın dikkatini başka bir kadının yü-

zü çekti. Pamuklu eldivenler giymiş genç kadın sandığın üzerine eğildi ve mumyanın etrafına yerleştirilmiş ambalaj köpüklerini çıkarmaya koyuldu. Lüle lüle siyah saçları yüzünün iki yanına düştü. Doğrulup saçlarını geri itince en az maskeninki kadar koyu ve çarpıcı gözleri ortaya çıktı. Akdenizlilere özgü yüz hatları herhangi bir Mısır tapınağının duvarlarında görülebilirdi, ancak üzerindeki giysiler tamamen modern şeylerdi: dar, mavi bir kot pantolon ve bir Live Aid tişörtü.

"Çok güzel, değil mi?" diye mırıldandı Doktor Robinson. Maura'nın yanına gelmişti. Maura bir an için adamın Bayan X'i mi, yoksa görüntüleme odasındaki genç kadını mı kastettiğinden emin olamadı. "Mükemmel bir durumda görünüyor. Umarım ki içindeki beden de o sargılar kadar iyi korunmuştur."

"Bu kadının kaç yaşında olduğunu tahmin ediyorsunuz? Aşağı yukarı bir bir fikriniz var mı?"

"Dışındaki bir sargı parçasını karbon-14 analizine gönderdik. Bunu yapmak neredeyse bütün bütçemizi harcamamız anlamına geliyordu, ama Josephine ısrar etti. Sonuçlar milattan önce II. yüzyıla kadar gidebileceğini gösteriyor."

"Bu Ptolemaios dönemi oluyor, değil mi?"

Doktor Robinson memnun bir ifadeyle Maura'ya baktı. "Mısır sülalelerini biliyorsunuz."

"Üniversitedeyken antropoloji dersleri almıştım, ama korkarım ki bu ve Yanomamiler haricinde pek bir şey hatırlamıyorum."

"Yine de etkilendiğimi belirtmeliyim."

Maura sargılanmış bedene baktı ve şaşkınlıkla o sandıkta yatanın iki bin yaşın üzerinde olduğunu düşündü. Okyanusun bir tarafından diğer tarafına, binyılları geride bırakan şaşırtıcı bir yolculuk yapmış ve bütün bunların sonunda kendini Boston'da bir hastanenin BT masasında, meraklıların şaşkın bakışları altında yatarken bulmuştu.

"Tarama yapılırken sandığın içinde mi duracak?" diye sordu Maura.

"Onu mümkün olduğunca az hareket ettirmek istiyoruz. Sandık işimize mâni olmayacak. Sandığın içinde dursa da o bezlerin altındakileri detaylı bir şekilde inceleyebiliriz."

"Yani sargıların altında ne olduğuna hiç göz atmadınız mı?"

"Kısmen de olsa sargıları çözüp çözmediğimi mi soruyorsunuz?" Mülayim bakışlı gözleri dehşetle büyüdü. "Tanrım, hayır! Arkeologlar belki de yüz yıl önce böyle şeyler yapıyordu, zaten bunca örneği mahvetmelerine neden olan da buydu. Dıştaki sargıların altın-

da muhtemelen reçine vardır, bu yüzden sargıları kafanıza göre çıkaramazsınız. Parçaları ince ince kaldırarak alt katmanlara inmek gerekir. Hem sargıları rasgele sökmek sadece tahripkâr değil, saygısızca da bir davranış olur. Ben asla böyle bir şey yapmam." Camın diğer tarafındaki koyu saçlı genç kadına baktı. "Üstelik böyle bir şey yapacak olursam Josephine beni öldürür."

"İş arkadaşınız mı o?"

"Evet. Doktor Pulcillo."

"On altı yaşında gibi duruyor."

"Gerçekten de çok genç görünüyor, değil mi? Ama tam bir akıl küpüdür. Bu taramayı da o ayarladı. Hastane avukatları bu işe engel olmaya kalktıklarında, Josephine bir şekilde dediğini yaptırdı."

"Avukatlar neden itiraz ettiler ki?"

"Ciddi olamazsınız! Çünkü hasta, tarama için onay belgesi imzalayıp hastaneye veremiyor."

Maura kulaklarına inanamıyormuş gibi güldü. "Bir *mumyadan* izin belgesi mi istediler yani?"

"Bir avukatsanız eğer, her şeyin gerektiği gibi olmasını istersiniz. Hasta birkaç bin yıldır hayatta olmasa bile."

Doktor Pulcillo bütün ambalaj materyallerini çıkardıktan sonra izleme odasına geldi ve aradaki kapıyı kapattı. Mumya şimdi sandığında herhangi bir koruma katmanı olmaksızın yatıyor ve ilk X-ışınlarının yaylım ateşini bekliyordu.

"Doktor Robinson?" dedi BT teknisyeni. Parmakları bilgisayar klavyesinin üzerindeydi. "Taramaya başlamadan önce hasta bilgilerini bilgisayara girmemiz gerekiyor. Doğum tarihi olarak ne yazayım?"

Küratör kaşlarını çattı. "Tanrım! Gerçekten de bir doğum tarihine ihtiyacınız var mı?"

"Bu bilgileri doldurmadan taramayı başlatamam. Yıl olarak sıfırı denedim, ama bilgisayar kabul etmiyor."

"Neden dünün tarihini kullanmıyorsunuz? Bir günlük olarak girin."

"Pekâlâ... Program şimdi de cinsiyetini öğrenmek için ısrar ediyor. Erkek, kadın ya da diğer?"

Robinson gözlerini kırpıştırdı. "*Diğer* diye bir kategori mi var?"

Teknisyen sırıttı. "O kutuyu işaretleme fırsatı hiç elime geçmedi."

"Eh, tamam o zaman, bu akşam onu kullanalım. Maskenin üzerinde bir kadın yüzü var, ama bunun doğruluğundan emin olmamıza imkân yok. Taramayı yapmadan önce cinsiyetini kesin olarak bilmemiz mümkün değil."

"Tamamdır" dedi, bir radyolog olan Doktor Brier. "Başlamak için hazırız."

Doktor Robinson başını sallayarak onayladı. "Hadi o zaman, başlayalım."

Bilgisayar ekranının etrafında toplanıp ilk görüntülerin ekranda belirmesini beklemeye koyuldular. Pencereden baktıklarında, masanın harekete geçtiğini ve simit şeklindeki açıklığa doğru ilerlemeye başladığını görebiliyorlardı. Bayan X'in kafası burada pek çok açıdan X-ışınlarının bombardımanına tutulacaktı. Bilgisayarlı tomografi yeni bir tıp teknolojisi değildi, ancak arkeolojik bir araç olarak kullanımı, tıpta kullanımına oranla daha yakın zamanlarda ortaya çıkan bir gelişme olmuştu. O an odada bulunanlardan hiçbiri daha önce bir mumyanın BT ile taranmasına şahit olmamıştı ve Maura odadakilerin yüzlerine doğrultulmuş televizyon kamerasının verecekleri tepkileri kaydetmeye hazır beklediğinin farkındaydı. Maura'nın hemen yanında duran Nicholas Robinson ayaklarının üzerinde öne arkaya sallanıp duruyor, odadaki herkese sirayet edebilecek bir tedirginlik enerjisi yayıyordu. Maura da ekranı daha iyi görebileceği bir pozisyon bulabilmek için kafasını uzatırken kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Ekranda beliren ilk görüntü sadece sabırsız iç çekmelere neden oldu.

"Bu sadece sandığın dış yüzeyi" dedi Doktor Brier.

Maura göz ucuyla Robinson'a baktı ve dudaklarının ince bir çizgi halini almış olduğunu gördü. Bayan X'in bir bez parçası yığınından başka bir şey olmadığı mı ortaya çıkacaktı? Doktor Pulcillo da Robinson'ın yanında duruyor ve en az onun kadar gergin görünüyordu. O bandajların içerisindeki şeyin bir kadavra olduğunu teyit edecek, insan bedenine dair ayırt edici herhangi bir şey görmeyi bekleyerek radyoloğun omzu üzerinden monitöre bakarken, adamın oturduğu sandalyenin arkalığını sıkıca tutuyordu.

Monitöre yansıyan bir sonraki görüntü her şeyi değiştirdi. Bu, şaşırtıcı derecede parlak bir diskti ve ekranda belirir belirmez, bütün izleyiciler aniden, aynı anda bir nefes aldılar.

Kemik.

Doktor Brier, "Bu kafatası kemiğinin tepesi. Tebrikler, sandığınızın içinde birinin bulunduğunu artık kesin bir şekilde söyleyebilirim."

Robinson ile Pulcillo neşeyle birbirlerinin sırtına vurdular. "Bizim beklediğimiz de buydu işte!" dedi Robinson.

Pulcillo sırıttı. "Artık sergiyi hazırlama işini bitirebiliriz."

"Mumyalar!" Robinson başını geriye atıp güldü. "Herkes mumyaları sever!"

Ekranda yeni kesitler belirdi ve boşluğu beyin maddesi yerine iç içe geçmiş kurtçuklar gibi görünen ipliklerle dolu kafatasına ait daha fazla görüntü ortaya çıktıkça, odadakilerin dikkati yeniden monitöre yöneldi.

"Bunlar keten şeritler" diye mırıldandı Doktor Pulcillo büyülenmiş gibi. Sanki o ana dek karşılaştığı en muhteşem manzara buydu.

"Beyin maddesi yok" dedi BT teknisyeni.

"Hayır, beyin genellikle çıkarılır."

"Burundan içeri bir kanca sokup beyni bu yolla dışarı çıkardıkları doğru mu?" diye sordu teknisyen.

"Hemen hemen doğru. Beyni bir kancaya takıp dışarı çekemezsiniz aslında, çünkü fazlasıyla yumuşaktır. Muhtemelen beyni tamamen sıvı hale gelene dek çırpmalarını mümkün kılan bir alet kullanıyorlardı. Sonra da bedeni, beynin burundan akıp gideceği şekilde yatırıyorlardı."

"Oh adamım, bu iğrenç" dedi teknisyen. Ancak Pulcillo'nun ağzından çıkan her kelimeyi büyük bir dikkatle dinlemekteydi.

"Kafa boşluğunu bazen boş bırakır, bazen de burada gördüğünüz gibi içine keten parçaları doldururlardı. Ve buhur."

"Buhur da ne ki? Her zaman merak etmişimdir bunu."

"Güzel kokulu bir tür reçine. Afrika'daki çok özel bir ağaçtan geliyor. Eski dünyada büyük değer verilen bir şeydi."

"Üç bilge kraldan biri bu yüzden mi Beytlehem'e giderken buhur götürmüştü yani?"

Doktor Pulcillo başını sallayarak onayladı. "Çok değerli bir hediye olmuştur bu."

"Pekâlâ" dedi Doktor Brier. "Göz çukurlarının daha aşağısındaki bölgeye geçtik. Şimdi ekranda çene kemiklerini ve..." Beklenmedik yoğunluk yüzünden kaşlarını çatarak durakladı.

Robinson, "Aman Tanrım" diye mırıldandı.

"Metal bir şeyler var" dedi Doktor Brier. "Ağız boşluğunda duruyor."

"Altın bir plaka olabilir" dedi Pulcillo. "Eski Yunan-Roma döneminde, ağza altın plakalar yerleştirildiği olmuştur."

Robinson her yorumu kaydeden televizyon kamerasına dönerek "Ağzın içinde metal bir şeyler varmış gibi görünüyor" dedi. "Bu da bizim tarihler konusunda Eski Yunan-Roma dönemiyle ilgili tahminlerimizin yerinde olduğunu gösteren bir bulgu olacaktır."

"Peki ya *şu* nedir?" diye haykırdı Doktor Brier.

Maura'nın bakışları yeniden bilgisayar ekranına yöneldi. Ekranda yıldız gibi parlayan bir şey vardı ve bu şey, mumyanın alt çenesindeydi. Görüntü Maura'nın olduğu yerde donup kalmasına neden oldu, çünkü iki bin yıllık bir cesette bulunmaması gereken bir şeydi. Hayata henüz veda etmiş birinin cesedi olarak morgdaki otopsi masasına gelen bir ceset olsa, herhangi bir yoruma mahal vermeyecek şeye bakmak için monitöre biraz daha yaklaştı. "Bunun imkânsız olduğunu biliyorum" dedi Maura alçak bir sesle. "Ama bu şey neye benziyor biliyor musunuz?"

Radyolog başını sallayarak onayladı. "Bir diş dolgusu gibi görünüyor."

Maura, diğerleri kadar şaşkın görünen Doktor Robinson'a dönüp, "Daha önce bir Mısır mumyasında buna benzer bir şeye rastlandığı olmuş muydu?" diye sordu. "Modern diş dolgularıyla karıştırılabilecek antik diş dolguları tespit edildi mi?"

Gözleri fal taşı gibi açılmış Doktor Robinson başını salladı. "Hayır, ama bugüne kadar böyle bir şeyle karşılaşmamış olmamamız, Mısırlıların bunu yapamayacakları anlamına gelmiyor. Mısır'daki tıbbi tedaviler antik dünyadaki en ileri uygulamalardı." Dönüp meslektaşına baktı. "Josephine, bize bununla ilgili neler anlatabilirsin? Bu senin alanın."

Doktor Pulcillo bir yanıt bulmaya çabaladı. "Eski... Eski krallık dönemine ait tıpla ilgili papirüsler var" dedi. "Yerinden oynayan dişlerin nasıl tedavi edileceğini ve köprü uygulamasının nasıl yapılacağını tarif eden papirüsler. Ve yaptığı dişlerle ün salan bir de şifacı var. Yani diş tedavisi söz konusu olduğunda, eski Mısırlıların son derece hünerli olduklarını biliyoruz. Kendi zamanlarının çok ilerisindeydiler."

"Ama *bunun* gibi tedaviler yapıldığına dair herhangi bir şey var mı?" dedi Maura ekranı işaret ederek.

Doktor Pulcillo'nun sıkıntılı bakışları bir kez daha bilgisayar ekranına döndü. "Eğer böyle bir şey varsa" dedi, "benim bundan haberim yok."

Monitörde yeni görüntüler grinin tonları şeklinde beliriyor, beden sanki bir ekmek bıçağıyla doğranıyormuşçasına, kesitler halinde görüntüleniyordu. Her açıdan X-ışınlarına, muazzam dozlarda radyasyona maruz kalsa da, bu hastanın kanserle ve radyasyonun yan etkileriyle ilgili endişeleri yoktu. X-ışınları bedenine taarruz etmeyi sürdürdükçe, o hiçbir hastanın olamayacağı kadar uysal durmayı sürdürdü.

Daha önceki görüntüler yüzünden sarsılan Robinson, şimdi iyice gerilmiş bir yay gibi öne doğru eğilmiş, büyük bir dikkatle sonraki sürprizi beklemekteydi. Göğüs kafesinin ilk görüntüleri ekranda belirdi; göğüs kafesi siyah ve boş görünüyordu.

"Duruma bakılırsa ciğerler çıkarılmış" dedi radyolog. "Göğüste görebildiğim yegâne şey, kurumuş haldeki *mediastinum*'un[1] bir kısmı."

"O gördüğünüz kalp" dedi Pulcillo, daha sakin bir sesle. Bu, hiç değilse görmeyi beklediği bir şeydi. "Kalbi daima yerinde bırakmaya özen gösterirlerdi."

"Sadece kalp mi?"

Pulcillo başını salladı. "Kalbin zekâya ev sahipliği ettiğini düşünüyorlardı, bu yüzden kalbi asla bedenden ayırmazlardı. *Ölüler Kitabı*'nda, özellikle kalbin yerinde kalmasını sağlamak için hazırlanmış üç özel büyü yer alır."

"Peki ya diğer organlar?" diye sordu BT teknisyeni. "Diğer organların kavanozlara yerleştirildiğini duymuştum."

"Bu, 21. sülaleden önce yapılan bir uygulamaydı. Aşağı yukarı milattan önce 1000 yıllarında, organlar dört çıkına konulup yeniden bedenin içine yerleştirilmeye başlandı."

"Yani bunu da görebiliyor olmalıyız, öyle mi?"

"Ptolemaios döneminden kalma bir mumyada, evet."

"Şu ana kadar edindiğim bilgilere dayanarak, öldüğünde kaç yaşında olduğuna dair bir tahminde bulunabilirim" dedi radyolog. "Yirmi yaş dişleri tamamen çıkmış ve kafatası kemiğindeki ek yerleri de tamamen kapanmış. Ama belkemiğinde herhangi bir bozulma göremiyorum."

"Genç bir yetişkin" dedi Maura.

"Muhtemelen otuz beş yaşın altında."

"Bu kadının yaşadığı çağda, otuz beş yaş orta yaşların sonu anlamına geliyordu."

Tarama göğüs kafesinin aşağısına geçmişti ve X-ışınları sargı katmanlarını, kurumuş deri ve kemikleri geçerek karın boşluğunu sergilemeye başlamıştı. Karın boşluğunda Maura'nın gördüğü şey ürkütücü derecede yabancı, otopsi masasındaki bir uzaylı kadar tuhaf bir şeydi. Karaciğer ve dalağı, mideyi ve pankreası görmeyi beklediği yerde, çöreklenmiş bir yılanı andıran ketenler ve tamamen yabancı bir iç manzara bulmuştu karşısında. Bunun bir insan bedeni, içi boşaltılıp bir kabuğa dönüştürülerek bez bebek

1. İki akciğer arasında kalan, önde *sternum*, arkada *columna vertebralis*'in sınırladığı bölge; göğüs boşluğunun orta bölümü. (ç.n.)

gibi doldurulmuş bir beden olduğunu gösteren yegâne şey, omurga kemiklerinin parlak boğumlarıydı.

Mumya anatomisi Maura'nın aşina olmadığı bir konuydu, ancak gerek Robinson, gerekse Pulcillo bu konu hakkında epeyce bilgi sahibiydiler. Yeni görüntüler ekranda belirince, fark ettikleri detayları birbirlerine göstererek monitöre doğru eğildiler.

"İşte" dedi Robinson. "Bunlar organların yerleştirildiği dört keten çıkın."

"Pekâlâ, şimdi pelvis bölgesine geliyoruz" dedi Doktor Brier. İki soluk görünümlü kavisi işaret etti. Bunlar kalça kemiklerinin üst kenarlarıydı.

Bilgisayar X-ışınlarını görüntüye dönüştürdükçe, ekranda birbiri ardına kesitler belirdi ve kalça kemikleri yavaş yavaş ortaya çıkmaya başladı. Her yeni imgenin ümit veren yeni görüntüler sergilemesi dijital bir striptiz gibiydi.

"Bir kadın" dedi Maura.

Radyolog başını sallayarak Maura'yı onayladı. "Epeyce kesin bir tespit olduğunu söyleyebilirim." Döndü ve iki arkeoloğa sırıttı. "Artık ona resmi olarak Bayan X diyebilir, *Bay* X fikrini tamamen unutabilirsiniz."

"Ayrıca leğen kemiğine de dikkatinizi çekerim" dedi Maura. Bakışları hâlâ önündeki ekrandaydı. "Ayrılma görünmüyor."

Brier başını salladı. "Katılıyorum."

"Peki bu ne anlama geliyor?" diye sordu Robinson.

Maura açıkladı. "Doğum sırasında, bebeğin doğum kanalından geçişi, bu kemiği birleşme noktasında ayrılmaya zorlayabilir. Görünüşe bakılırsa bu kadının hiç çocuğu olmamış."

BT teknisyeni güldü. "Demek sizin mumya asla anne olmamış."[2]

Tarama kasık bölgesinden daha aşağılara doğru ilerleyerek devam etti; şimdi üst baldır bölgesinin kurumuş etleriyle kaplı iki femur kemiğini görebiliyorlardı.

"Nick, Simon'ı aramalıyız" dedi Pulcillo. "Muhtemelen telefon başında bekliyordur."

"Tanrım, tamamen unutmuştum." Doktor Robinson cebinden telefonunu çıkardı ve patronunun numarasını tuşladı. "Simon, tahmin et şu an neyle uğraşıyorum? Evet, muhteşem bir kadın. Ayrıca, hiç tahmin etmediğimiz bir iki sürprizle de karşılaştık, bu yüzden basın toplantısı epeyce..." Robinson bir anda konuşmayı bıraktı, bakışları ekrana kilitlenip kalmışlardı.

2. İngilizcede mumya anlamına gelen *mummy* ile anne anlamına gelen *mommy* kelimeleri arasındaki benzerlik kullanılıyor. (ç.n.)

"Bu da ne böyle?" diye atıldı BT teknisyeni.

Bilgisayar ekranında parıldamakta olan görüntü öylesine beklenmedik bir şeydi ki, tüm oda sessizliğe gömülüp kalmıştı. BT masasında yatan canlı bir hasta olsaydı, Maura baldırın içinde duran, fibula kemiğini parçalamış metal nesneyi ayırt etmekte zorlanmayacaktı. Ancak bu metal parçası, Bayan X'in bacağına ait bir şey değildi.

Bir kurşun, Bayan X'in yaşadığı binyıla bile ait değildi.

"Bu benim düşündüğüm şey mi?" diye sordu BT teknisyeni.

Robinson başını salladı. "Ölümden sonra meydana gelen bir hasar olmalı. Başka ne olabilir ki?"

"Ölümden iki bin *yıl* sonra meydana gelen bir hasar mı yani?"

"Ben... ben seni tekrar arayacağım Simon." Robinson cep telefonunu kapattı. Kameramana döndü ve "Kapat şunu" diye emretti. "Lütfen kamerayı *hemen* kapat." Derin bir nefes aldı. "Pekâlâ. Pekâlâ, şimdi... bu durumu mantık çerçevesinde ele alalım." Aklına gelen mantıklı bir açıklamayla kendine güvenini tazeleyerek doğruldu. "Mumyalar hazine avcıları tarafından sık sık suiistimal edilmiş ya da zarara uğratılmıştır. Görünüşe bakılırsa, birileri mumyaya ateş etmiş ve daha sonra da mumyayı korumak isteyen birisi onu yeniden sararak bu hasarı telafi etmeye çalışmış. İşte bu yüzden sargılarda kurşunun açtığı deliği görmedik."

"Hayır, böyle olmamış" dedi Maura.

Robinson gözlerini kırpıştırdı. "Ne demek istiyorsunuz? Bir açıklaması olmalı."

"Bu zarar ölümden sonra meydana gelmemiş. Bu olay kadın hayattayken meydana gelmiş."

"Bu imkânsız."

"Korkarım ki Doktor Isles haklı" dedi radyolog. Başını çevirip Maura'ya baktı. "Kırık bölgesindeki kaynamış kemik dokusundan bahsediyorsunuz, değil mi?"

"Ne demek oluyor bu?" diye sordu Robinson. "Kaynamış kemik dokusu yani?"

"Kadın öldüğü sırada, kırık kemiğin çoktan iyileşmeye başlamış olduğu anlamına geliyor. Yaralandıktan sonra en azından birkaç hafta boyunca yaşamaya devam etmiş."

Maura küratöre doğru döndü. "Bu mumya nereden geldi?"

Robinson'ın gözlüğü bir kez daha burnunun ucuna düşmüştü ve sanki mumyanın bacağında gördüğü şey tarafından hipnotize edilmiş gibi gözlük camlarının üzerinden bakmaktaydı.

Maura'nın sorusunu Doktor Pulcillo yanıtladı. Sesi bir fısıltı-

dan farksızdı: "Müzenin bodrumundaydı. Nick... Doktor Robinson, onu geçen ocak ayında buldu."

"Peki müzeye nasıl gelmiş?"

Pulcillo başını salladı. "Bilmiyoruz."

"Bir yerde kaydı olmalı. Dosyalarınızda bu kadının nereden geldiğini belirten bir şeyler vardır mutlaka."

"Bu mumya hakkında herhangi bir kayıt yoktu" dedi Robinson, en sonunda yeniden konuşmayı başararak. "Crispin Müzesi yüz otuz yaşında ve kayıtların çoğu da kayıp. Ne zamandan beri bodrumda durduğu hakkında hiçbir bilgiye sahip değiliz."

"Peki nasıl oldu da onu buldunuz?"

Oda klimalı olmasına rağmen Doktor Robinson'ın solgun yüzünde ter damlacıkları belirmeye başlamıştı. "Üç yıl önce müze için çalışmaya başladığımda, müzede bulunanları kayda almaya koyuldum. İşte mumyaya da bu şekilde rastladım. Etiketlenmemiş bir sandığın içinde duruyordu."

"Peki bu sizi şaşırtmadı mı? Etiketlenmemiş bir sandıkta bir Mısır mumyası gibi az rastlanan bir şey bulmuş olmak yani?"

"Ama mumyalara sizin söylediğiniz gibi nadiren rastlanmaz. 1800'lü yıllarda Mısır'da beş dolar karşılığında bir mumya satın alabiliyordunuz, bu sayede Amerikalı turistler ülkeye yüzlerce mumya getirdiler. Çatı katlarında ve antikacılarda pek çok mumya bulunuyor. Hatta Niagara Şelalesi'ndeki bir ucube grubu, Firavun I. Ramses'in mumyasının kendilerinde olduğunu iddia ediyor. Yani bizim müzenin bodrumunda bir mumya bulmamız o kadar da şaşırtıcı bir şey değil."

"Doktor Isles" dedi radyolog, "filmler hazır. Belki bir bakmak istersiniz."

Maura monitöre döndü. Bilgisayar ekranında, morgda ışıklı panoya asarak baktıklarına benzer bir röntgen filmi vardı. Orada gördüklerini yorumlamak için bir radyoloğa ihtiyacı yoktu Maura'nın.

"Artık gördüğümüz şeyle ilgili pek bir belirsizlik kalmadı" dedi Doktor Brier.

Hayır. En ufak bir belirsizlik kalmadı. Bacağa saplanmış bir kurşun var.

Maura cep telefonunu çıkardı.

"Doktor Isles?" dedi Robinson. "Kimi arıyorsunuz?"

"Morga nakledilmesi için gerekli ayarlamaları yapacağım" dedi Maura. "Bayan X, bundan böyle adli tabibi ilgilendiren bir vaka haline geldi."

3

"Sence abartıyor muyum" dedi Dedektif Barry Frost, "yoksa bütün tuhaf şeyler gelip bizi mi buluyor?"

Bayan X kesinlikle en tuhaflarından biri, diye düşündü Dedektif Jane Rizzoli, arabayı canlı yayın minibüslerinin yanından sürüp adli tıp binasının otoparkına dönerken. Saat henüz sabahın sekizi olmasına rağmen, bu belirsiz vakanın ayrıntılarını öğrenmek isteyen aç kurtlar şimdiden ulumaya başlamışlardı... Bu öyle bir vakaydı ki, önceki gece Maura telefon ettiğinde Jane onun anlattıklarına inanmamış, hatta gülmüştü. Jane canlı yayın minibüslerini görünce belki de artık ciddileşme zamanının geldiğini ve bunun, espri anlayışından yoksun adli tıp uzmanının kendince yaptığı bir eşek şakası olmayabileceğini düşündü.

Arabayı park yerine yanaştırdı ve Frost'la birlikte binadan çıktıklarında kendilerini bekleyen kaç kamera olacağını kestirmeye çabalayarak minibüslere baktı.

"En azından bu seferki kötü kokmayacak" dedi Jane.

"Ama mumyalar insana hastalık bulaştırırlar, biliyorsun."

Solgun ve çocuksu yüzünde gerçek bir endişe ifadesi görünen ortağına döndü Jane. "Ne hastalığı?" dedi.

"Alice gittiğinden bu yana bol bol televizyon seyrediyorum. Dün gece Discovery Channel'da hastalık sporları taşıyan mumyalar hakkında bir program seyrettim."

"Aah! Korkunç sporlar."

"Şaka yapmıyorum" diye ısrar etti Frost. "İnsanı hasta edebilirlermiş."

"Tanrım, umarım Alice yakında eve döner. Gereğinden fazla Discovery Channel seyrediyorsun."

Arabadan inip Jane'in zaten zapt edilemeyen koyu renk saçla-

rını iyice kıvırcıklaştıran boğucu havaya çıktılar. Bir cinayet masası dedektifi olarak dört yıl boyunca adli tıp uzmanının çalıştığı binaya birçok defa aynı şekilde yürümüştü Jane; ocak ayında buzların üzerinden kaya kaya, martta yağan yağmurun altında koşarak ve ağustosta alev alev yanan kaldırımlarda sürünerek. Bu yürüyüş yolunu Jane çok iyi biliyordu, aynı sevimsiz varış noktasını bildiği gibi. Bu yürüyüşün zaman içerisinde kendisine daha kolay geleceğine inanmış, bir gün o paslanmaz çelik masanın sunacağı dehşetlere bağışıklık kazanacağını düşünmüştü Jane. Ancak kızı Regina'nın bir yıl önceki doğumunun ardından, ölüm onun için hiç olmadığı kadar dehşet verici bir hal almıştı. Annelik insanı daha kuvvetli yapmıyordu; ölüm insanı daha kırılgan yapıyor ve onun sizden çalabileceklerinden daha fazla korkmanıza neden oluyordu.

Ama bugün morgda bekleyen nesne dehşet verici değil, büyüleyiciydi. Masanın üzerinde yatan nesneyi görmek için sabırsızlanan Jane otopsi odasının bekleme salonuna girer girmez salonun diğer ucuna ilerledi ve doğruca pencerelerin önüne yürüdü.

The Boston Globe mumyaya "Bayan X" ismini vermişti, akla şehvetli, güzel ve koyu gözlü bir Kleopatra görüntüsü getiren ve kolayca akılda kalan çekici bir takma isimdi bu. Oysa Jane paçavralara sarılı, kurumuş bir kabuk bulmuştu karşısında.

"İnsandan yapılmış bir *tamale*[3] gibi görünüyor" dedi Jane.

"Bu kız da kim?" diye sordu Frost pencerenin diğer tarafına dik dik bakarak.

Odada Jane'in tanımadığı iki kişi vardı. Adam sırık gibiydi ve burnunun üzerine iliştirilmiş profesör gözlükleri vardı. Genç kadın ise bir kot pantolon ve otopsi önlüğü giymiş ufak tefek, esmer bir kadındı. "Müze arkeologları olmalı. Burada olacaklardı."

"*Kadın* da bir arkeolog ha? Vay canına."

Jane rahatsız olmuş gibi dirseğiyle dürttü Frost'u. "Alice birkaç haftalığına şehirden ayrılıyor ve evli bir adam olduğunu hemen unutuveriyorsun."

"Böyle ateşli bir arkeolog göreceğimi ummamıştım."

Ayakkabılarının üzerine birer galoş geçirip otopsi önlüklerini de giydikten sonra kapıyı aralayıp laboratuvara girdiler.

"Merhaba Doktor" dedi Jane. "Gerçekten de bununla biz mi ilgileneceğiz?"

Maura gözlerini ışıklı panodan uzaklaştırıp onlara doğru dön-

3. Mısır unu, kıyma ve biberle yapılan iç malzemesinin, mısır yaprakları ve hamura sarılmasıyla hazırlanan bir Meksika yemeği. (ç.n.)

dü; bakışları her zamanki gibi ciddiydi. Diğer patologlar komiklik yapar ya da otopsi masasındakilerle ilgili alaycı yorumlarda bulunurken, Maura'nın ölülerin huzurunda güldüğünü duymak nadiren rastlanan bir durumdu. "Biz de bunu çözüme ulaştırmak üzereydik." Maura, onları Jane'in pencerenin diğer tarafından gördüğü ikiliyle tanıştırdı. "Müzenin küratörü Doktor Nicholas Robinson. Ve çalışma arkadaşı Doktor Josephine Pulcillo."

"İkiniz de Crispin Müzesi'nde mi çalışıyorsunuz?" diye sordu Jane.

"Ve ikisi de şu an yapmak üzere olduğum şey yüzünden oldukça mutsuzlar" dedi Maura.

"Zarar verecek" dedi Robinson. "Bu bilgileri elde etmenin sargıları kesip açmaktan başka bir yolu olmalı."

"İşte sizin de burada olmanızı bu yüzden istedim" dedi Maura. "Benim olabildiğince az zarar vermemi sağlamak için bana yardım edesiniz diye. Bir antikaya zarar vermeyi asla istemem doğrusu."

"Dün geceki BT taramasında kurşunu net bir şekilde görebildiğinizi sanmıştım" dedi Jane.

"Bu sabah çektiğimiz röntgenler şurada duruyor" dedi Maura, ışıklı panoyu işaret ederek. "Ne düşünüyorsun?"

Jane panonun önüne doğru ilerleyerek üzerine iliştirilmiş filmleri inceledi. Sağ baldırda parıldayan şey kesinlikle bir kurşun gibi görünüyordu. "Evet, dün gece neden çıldırmış gibi davrandığını şimdi anlıyorum."

"Çıldırmış falan değildim."

Jane güldü. "Bugüne kadar seni hiç öyle görmemiştim."

"Kabul ediyorum, gördüğüm zaman büyük bir şok yaşadım. Hepimiz çok şaşırdık." Maura sağ bacağın alt tarafındaki kemikleri işaret etti. "Fibula kemiğinin kırık olduğunu fark ettin mi? Bu muhtemelen merminin işi."

"Henüz hayattayken olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Kaynamış kemik dokusu görülebiliyor. Kadın öldüğü zaman bu kemik iyileşme sürecindeymiş."

"Ama sargıları iki bin yıllık" dedi Doktor Robinson. "Bunu teyit ettirdik."

Jane karşı karşıya oldukları durum hakkında mantıklı bir açıklama bulmaya çabalayarak önündeki röntgenlere baktı. "Belki de bu kurşun değil, bir tür antik metal nesnedir. Bir mızrak ucu falan mesela."

"O şey bir mızrak ucu değil Jane" dedi Maura. "O bir mermi."

"O zaman çıkar bakalım. İspat et."

"Peki ya ispat edersem ne olacak?"

"O zaman karşımızda epeyce şaşırtıcı bir şey var demektir, değil mi? Yani, böyle bir şey nasıl açıklanabilir ki?"

"Dün gece Alice'i arayıp ona mumyadan bahsettiğimde ne dedi biliyor musun?" dedi Frost. "'Zamanda yolculuk.' Alice'in aklına gelen ilk şey bu oldu."

Jane güldü. "Ne zamandan beri Alice seninle kafa buluyor?"

"Biliyorsun, teorik olarak, zamanda geri gitmek mümkün" dedi Frost. "Eski Mısır'a bir tabanca götürmek."

Maura sabırsızca araya girdi. "Gerçek olasılıklardan uzaklaşmasak nasıl olur?"

Jane kaşlarını çattı ve daha önce pek çok kere, sayısız vücut eklemi ve parçalanmış kafatası röntgeninde gördüklerine benzeyen parlak metal parçasına baktı. "Bahsettiğin gerçek olasılıklardan biri bile gelmiyor aklıma" dedi. "Madem öyle, neden onu hemen açmıyorsun ve şu metal şey neymiş bakmıyoruz? Belki de bu arkeologlar haklıdır. Belki de çıkarımlarda bulunmakta fazla acele ediyorsundur Doktor."

Robinson, "Müze küratörü olarak görevim onu korumak ve düşüncesizce parçalanmasına mâni olmaktır" dedi. "Vereceğiniz zararı en azından gerekli bölgeyle sınırlandırabilir misiniz?"

Maura başını sallayarak onayladı. "Bu makul bir yaklaşım." Masanın yanına doğru ilerledi. "Hadi onu çevirelim. Eğer bir giriş yarası varsa, bu yara sağ baldırda olmalı."

"Bu işi hep birlikte yaparsak daha iyi olur" dedi Robinson. Mumyanın baş tarafına doğru gitti, Doktor Pulcillo da ayak tarafına geçmişti. "Bütün bedeni desteklemeli ve bedenin herhangi bir yerine yük bindirmemeliyiz. Dört kişi birlikte çevirmemiz mümkün olabilir mi?"

Maura eldivenli ellerini mumyanın omuzlarının altına kaydırarak "Dedektif Frost, kalçayı destekleyebilir misin?" diye sordu.

Lekeli sargılara bakan Frost tereddüt ediyordu. "Maske falan takmamız gerekmez mi?"

"Sadece onu çevireceğiz" dedi Maura.

"Mumyaların hastalık taşıdıklarını duymuştum. Sporları teneffüs edince zatürree bulaşıyormuş."

"Tanrı aşkına!" dedi Jane. Eldivenleri eline geçirdi ve masaya doğru ilerledi. Ellerini mumyanın kalçasının altına yerleştirip "Ben hazırım" dedi.

"Pekâlâ, kaldırın" dedi Robinson. "Şimdi onu çevirin. Tamam, işte böyle..."

"Vay canına, tüy kadar hafif" dedi Jane.

"Yaşayan bir insan bedeninin çoğu sudur. Organlarını çıkarır, bedenin geri kalan kısmını kurutursanız, geriye kalan ağırlık önceki ağırlığından çok daha düşük olacaktır. Sargıları falan da hesaba katarsak olsa olsa yirmi beş kilo geliyordur."

"Sanki bir tür kurumuş biftek gibi, değil mi?"

"Tam anlamıyla öyle zaten. Kurutulmuş insan bifteği. Şimdi bırakalım. Yavaşça."

"Sporlardan bahsederken şaka yapmıyordum" dedi Frost. "Televizyonda bir belgesel seyrettim."

"Firavun Tutanhamon'un lanetinden mi bahsediyorsun?" dedi Maura.

"Evet" dedi Frost. "*Ondan* bahsediyorum! Mezarına giren insanlar ölmüş. Bir tür spor solumuş ve sonra da hasta olmuşlar."

"*Aspergillus*"[4] dedi Robinson. "Howard Carter'ın ekibi mezarı açtığı zaman, muhtemelen yüzyıllar boyunca içeride biriken sporları solumuşlardı. Bazıları zatürree yüzünden hayatını kaybetti."

"Frost'un söyledikleri saçma sapan şeyler değil mi yani?" dedi Jane. "Gerçekten de mumya laneti diye bir şey var mı?"

Robinson'ın gözlerinden bir kızgınlık parıltısı geçti. "Tabii ki lanet falan yok. Evet, birkaç kişi hayatını kaybetti, ancak Carter ve ekibinin zavallı Tutanhamon'a yaptıklarını düşünecek olursak, belki de bir lanet olsa daha iyi olurdu."

"Ona ne yaptılar ki?" diye sordu Jane.

"En ufak bir merhamet bile göstermediler. Vücudunu dilim dilim kestiler. Kemiklerini kırdılar ve mücevher ya da tılsım bulmaya çalışırken onu parçaladılar. Kolları ile bacaklarından çekiştirerek onu tabutundan çıkarmaya çalışırken bedenini paramparça ettiler. Kafasını kestiler. Yaptıkları bilim değil, kutsal bir şeye yapılan bir saygısızlıktı." Jane, başını eğip Bayan X'e bakan adamın bakışlarında hayranlık, hatta şefkat gördü. "Aynı şeyin bu kadının başına da gelmesini istemiyoruz."

"Yapmak istediğim son şey onu parçalamak" dedi Maura. "Bu yüzden sadece neyle karşı karşıya olduğumuzu anlamamızı sağlayacak kadar açalım sargıları."

"Muhtemelen sargıları açamayacaksınız" dedi Robinson. "Eğer iç katmanlardaki bandajlar geleneklere uygun olarak reçineye batırıldıysa, zamkla yapıştırılmış gibi kaskatı olacaktır."

Maura bir kez daha bakmak için röntgen filmlerine döndü, sonra da neşter ve pens almak için uzandı. Jane, Maura'yı baş-

4. Bir tür küf mantarı. (ç.n.)

ka bedenleri keserken de izlemiş, ancak kadının böyle tereddüt etmesine, elinde tuttuğu neşterin ilk kesiği açmaktan korkarmış gibi baldırın üzerinde titremesine asla şahit olmamıştı. Yapmak üzere oldukları şey Bayan X'e geri dönüşü olmayan bir zarar verecekti ve gerek Doktor Robinson, gerekse Doktor Pulcillo gözlerinde belirgin bir hoşnutsuzlukla onu izlemekteydiler.

Maura ilk kesiği açtı. Bu, daha öncekiler gibi güvenle açtığı kesiklerden değildi. Her zaman yaptığı gibi derin bir kesik açmak yerine, pensi kullanarak keten şeritleri nazikçe kaldırmıştı. Böylece neşter keten sargıları dilimler halinde kesip alt katmanlara doğru ilerliyordu. "Katmanlar kolayca ayrılıyor" dedi.

Doktor Pulcillo kaşlarını çattı. "Bu geleneklere uygun değil. Normal şartlar altında bandajlar reçineye batırılmış olur. 1830'larda, mumyaların sargılarını açarken, zaman zaman koparak çıkarmak zorunda kalıyorlardı."

"Neden reçine kullanıyorlardı?" diye sordu Frost.

"Sargıların birbirine yapışmasını sağlamak için. Reçine sargıları katılaştırıyor ve kâğıt hamurundan yapılmış bir kılıf gibi içindekilerin korunmasını sağlıyor."

"Son katmana ulaştım bile" dedi Maura. "Bu katmanların hiçbirinde reçine falan yoktu."

Jane sargıların altında ne olduğuna bakmak için öne doğru eğildi. "Bu görünen derisi mi? Eski bir kösele parçasına benziyor."

"Kösele de zaten kurumuş deriden yapılır Dedektif Rizzoli" dedi Maura. "Bir anlamda."

Maura bir makas almak için uzandı ve büyük bir dikkatle sargıları kesip daha büyük bir deri parçasının ortaya çıkmasını sağladı. Deri, kemiklerin etrafına sarılmış kahverengi bir parşömen gibi görünüyordu. Maura bir kez daha röntgen filmlerine baktı ve baldırın üzerine bir büyüteç yerleştirdi. "Derinin üzerinde herhangi bir giriş yarası göremiyorum."

"Öyleyse yara ölümden sonra gerçekleşmemiş" dedi Jane.

"Röntgende gördüklerimizle uyuşuyor. Bacaktaki yabancı cisim muhtemelen kadın hayattayken oraya girmiş. Kadın, kırılan kemik iyileşmeye başlayana kadar hayatta kalmış. Bu süre içinde yara da kapanmış."

"Peki bu ne kadar sürer?"

"Birkaç hafta. Belki bir ay."

"Bu zaman boyunca birileri ona bakmış olmalı, değil mi? Beslenmesi ve korunaklı bir yerde olması gerekirdi."

Maura başını sallayarak onayladı. "Bu da nasıl öldüğünü keş-

fetmemizi daha da zorlaştırıyor."

"Nasıl öldüğünü mü?" diye sordu Robinson. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Başka bir deyişle" dedi Jane, "bir cinayete kurban gitmiş olabilir mi diye merak ediyoruz."

"Öncelikle en acil konuya odaklansak iyi olacak." Maura uzanıp bıçağı aldı. Mumyalanan bedenin dokuları bir kösele parçası kadar katılaşmıştı ve bıçağın kurumuş etlere girmesi hiç de kolay olmadı.

Masanın üzerinden diğer tarafa bakan Jane, Doktor Pulcillo'nun dudaklarının bir itirazı bastırırcasına gerildiğini gördü. Ancak her ne kadar yapılan işleme itiraz etmeyi istiyor olsa da, gözlerini oradan alamıyordu. Maura forsepsin ucunu açtığı kesiğin içine sokarken, herkes, hatta sporlardan korkan Frost bile, bacağın açıkta kalan kısmına gözlerini dikerek öne doğru eğilmişti. Forsepsin ucundaki dişlerin ödülü yakalaması için, kuruyup buruş buruş olmuş etin içinde birkaç saniye aranmasından fazlası gerekmemişti. Maura yaranın içinden çıkardığı nesneyi çelik bir tepsiye bırakınca metalik bir tıngırtı duyuldu.

Doktor Pulcillo derin bir nefes aldı. Bu ne bir mızrak ucu ne de bir bıçak ağzının kırılmış parçasıydı.

Maura en sonunda aşikâr olanı telaffuz etti: "Sanırım artık Bayan X'in iki bin yaşında olmadığını rahatça söyleyebiliriz."

4

"Anlamıyorum" diye mırıldandı Doktor Pulcillo. "Sargıları analiz ettirdik. Karbon testi yaşını teyit etmişti."

"Ama bu da bir kurşun" dedi Jane, tepsiyi işaret ederek. "Bir 22'lik. Yaptırdığınız analizde hata var."

"Son derece güvenilir bir laboratuvardır! Tarih konusunda kesin bilgiler verdiler."

"İkiniz de haklı olabilirsiniz" dedi Robinson yavaşça.

"Öyle mi?" Jane başını çevirip Robinson'a baktı. "Bunun nasıl mümkün olabileceğini öğrenmek isterim doğrusu."

Robinson derin bir nefes aldı ve sanki düşünmek için biraz alana ihtiyacı varmış gibi masanın yanından uzaklaştı. "Zaman zaman böyle şeylerin satışa çıktığını görüyorum. Ne kadar *doğrudur* bilmiyorum, ama eminim ki antikacılık pazarında hakiki olanlar da elden ele dolaşıyordur."

"Ne?"

"Mumya sargıları. Sargıları elde etmek, bedenleri bulmaktan daha kolay. E-bay'de satıldıklarını gördüm."

Jane şaşkınlıkla güldü. "Ne yani, internete girip mumya sargısı alabiliyorsun, öyle mi?"

"Bir zamanlar giderek büyüyen bir uluslararası mumya ticareti vardı. Mumyaların içleri boşaltılıyor ve ilaç olarak kullanılıyordu. Doğurganlığı artıracağı düşünülerek İngiltere'ye mumya taşınıyordu. Zengin turistler evlerine dönerken yanlarında mumya getiriyor ve sargıların açıldığı partiler veriyorlardı. Keten sargılar açılırken, izlemeleri için arkadaşlar da davet edilirdi. Genellikle sargıların arasında mücevherler veya tılsımlar bulunduğu için, bir tür hazine avı gibi olur, misafirlere ufak tefek hediyeler çıkardı."

"Bunu bir eğlence olarak mı görüyorlardı?" dedi Frost. "Bir ce-

sedin sargılarını açmayı yani?"

"En seçkin Victoria evlerinin bazılarında düzenlenirdi bu partiler" dedi Robinson. "Mısır ölülerine ne az saygıları olduğunu anlıyorsunuz değil mi? Sargıları açmayı bitirdikleri zaman, cesedi ya bir yerlere atar ya da yakarlardı. Ancak genellikle sargıları bir tür hatıra olarak saklıyorlardı. İşte bu yüzden de satılığa çıkan gerçek sargılar görmek mümkün."

"Madem öyle" dedi Frost, "ceset olmasa da, sargılar Eski Mısır'dan olabilir."

"Bu durum, karbon 14 testinin sonuçlarını açıklıyor. Ama Bayan X'in bedenine gelince..." Robinson şaşkınca başını salladı.

"Hâlâ bunun bir cinayet olduğunu ispatlayamıyoruz" dedi Frost. "İyileşmeye başlamış bir ateşli silah yarasına dayanarak bunun bir cinayet olduğuna kimseyi inandıramazsınız."

"Mumyalanmaya gönüllü olduğunu pek sanmıyorum" dedi Jane.

"Aslına bakarsanız" dedi Robinson, "böyle bir şey yapmış olabilir."

Odadakilerin tümü son derece ciddi görünen küratöre bakmak için döndü.

"Beyninin ve iç organlarının çıkarılmasına gönüllü olmak mı?" dedi Jane. "Hayır, kalsın, teşekkürler!"

"Bedenlerinin tam da bu amaç doğrultusunda kullanılmasını vasiyet edenler oldu daha önce."

"Hey, bunu da görmüştüm" dedi Frost. "Discovery Channel'da izlediğim programlardan birinde. Bazı arkeologlar adamın birini mumyalıyorlardı."

Jane başını aşağı eğip sargılar içerisindeki kadavraya baktı. Boğucu bir bandajla katman katman sarılmanın nasıl bir şey olacağını zihninde canlandırmaya çabaladı. Bin, hatta iki bin yıllığına ketenden bir deli gömleğine mahkûm olmak, ta ki bir gün gelip de birtakım meraklı arkeologlar bedeni sarmalayan kumaşı çıkarmaya ve geride kalan büzüşmüş bedeni ortaya çıkarmaya karar verene dek. Tozlar tozlara değil, etler köseleye. Jane yutkundu. "Neden insan böyle bir şeye gönüllü olur ki?"

"Bir tür ölümsüzlük gibi çünkü, siz de öyle olduğunu düşünmüyor musunuz?" dedi Robinson. "Çürüyüp gitmenin alternatifi. Bedeniniz korunmuş halde kalıyor. Sizi sevenler, bedeninizi çürümeye terk etmiyorlar."

Sizi sevenler. Jane başını kaldırıp Robinson'a baktı. "Bunun sevgi yüzünden yapılmış bir şey olabileceğini mi söylüyorsunuz yani?"

"Sevdiğiniz insanı kaybetmemenin yollarından biri olduğu söylenebilir. Onları kurtçuklardan uzak tutmanın. Çürümesine engel olmanın."

Bütün canlı varlıkların başına gelen şey, diye düşündü Jane ve odanın ısısı aniden, hızla düşer gibi oldu. "Belki de sevgiyle uzaktan yakından alakası yoktur olanların. Belki de sahiplenmeyle ilgili bir şeydir."

Bu ihtimal yüzünden rahatsız olduğu açıkça görünen Robinson başını çevirip Jane'in bakışlarına karşılık verdi. "Benim aklıma böyle bir şey olabileceği gelmedi."

Jane, Maura'ya döndü. "İsterseniz otopsiye devam edelim Doktor. Daha fazla bilgiye ihtiyacımız var."

Maura ışıklı panoya doğru yürüdü, bacak röntgenlerini kaldırdı ve onların yerine BT taramasından elde edilen filmleri yerleştirdi. "Tekrar sırtüstü çevirelim."

Maura bedeni saran keten şeritleri keserken zarar vermemek için özel bir çaba göstermiyordu artık. Kestiği bedenin antik dönemlerden kalma bir kadavra olmadığını biliyorlardı çünkü; bu artık bir ölümün soruşturulmasıydı ve aradıkları yanıtlar da keten bandajlarda değil, bedenin etlerinde ve kemiklerindeydi. Kumaş ayrıldı ve kahverengi, büzüşmüş deriyi açığa çıkardı; parşömen bir çadırı andıran derinin altında kavisli bir kubbe yaparak yükselen kaburgaların hatları görünüyordu. Kafaya doğru ilerleyen Maura maskeyi yerinden çıkardı ve yüzü saran bandajları makasla kesmeye koyuldu.

Jane ışıklı panoya asılı BT filmlerine baktı, sonra da kaşlarını çatarak, bakışlarını artık iyice açığa çıkan bedene çevirdi. "Mumyalarma sırasında organların tümü bedenden çıkarılmış, değil mi?"

Robinson başını salladı. "İç organların çıkarılması çürüme sürecini yavaşlatır. Bedenlerin çürümemesinin sebeplerinden biri de budur."

"Ama sadece karın civarında küçük bir yara izi var." Jane uzanıp cesedin sol yanındaki, biçimsiz dikişlerle kapatılmış küçük kesiği işaret etti. "Her şeyi bu açıklıktan nasıl çıkarmışlar ki?"

"Mısırlıların iç organları çıkarırken kullandıkları yöntem de tam olarak buydu. Sol tarafta küçük bir delik. Bu bedeni muhafaza eden kişi, kadim yöntemlere aşina biriymiş. Ve bu yöntemlere bağlı kaldığı da açıkça görülüyor."

"Peki bu kadim yöntemler nelerdir? Bir mumya tam olarak nasıl yapılır?" diye sordu Jane.

Doktor Robinson bakışlarını diğer meslektaşına çevirdi. "Jo-

sephine bu konuda benden daha fazla bilgiye sahip. Belki size açıklar."

"Doktor Pulcillo?" dedi Jane.

Genç kadın mermi bulgusundan sonra sarsılmış gibi görünüyordu. Boğazını temizleyip doğruldu. "Bildiklerimizin büyük kısmını Herodotos'un yazdıkları sayesinde öğreniyoruz. Sanırım ona Yunanlı bir gezi yazarı demek pek yanlış olmaz. İki bin beş yüz yıl önce, antik dünyada dolaşıp durmuş ve öğrendiklerini de yazıya dökmüş. Sorun şu ki, Herodotos detayları yanlış aktarmasıyla ünlü biri. Veya yerel tur rehberleri tarafından kandırılmış." Yüzüne bir gülümseme yerleştirmeyi başarmıştı. "Nasıl da sıradan bir insan gibi görünüyor, değil mi? Herodotos bugün Mısır'ı dolaşan herhangi bir turist gibiydi. Muhtemelen incik boncuk satanlar onun da peşinde dolanıp durmuştu. Tur rehberleri tarafından aldatılmış da olabilir. Memleketinden uzakta saf bir adam..."

"Mumyaların hazırlanışıyla ilgili neler anlatıyor peki?"

"Öncelikle cesedin çözünmüş natronla yıkandığını anlatmışlar ona."

"Natron mu?"

"Temel anlamda farklı tuzlardan meydana gelen bir karışım diyebiliriz. Bildiğimiz sofra tuzunu karbonatla karıştırarak hazırlayabilirsiniz."

"Karbonat mı?" Jane'in yüzüne rahatsız bir gülümseme yerleşti. "Bundan böyle bir Arm and Hammer karbonat paketine asla aynı gözle bakamayacağım."

"Yıkanmış beden daha sonra tahta bir zemin üzerine yatırılıyordu" diyerek devam etti Pulcillo. "Burada gördüğünüze benzer bir kesik açmak için jilet kadar keskin bir Etiyopya bıçağı kullanıyorlardı, muhtemelen obsidiyenden yapılma bir bıçak. Sonra ucunda kanca bulunan bir tür araçla iç organları çekiyor ve o delikten dışarı çıkarıyorlardı. Bedenin içi boşaldıktan sonra yıkanıp temizleniyordu ve sonra da içine kuru natron dolduruyorlardı. Natron, kırk gün içinde kuruması için bedenin üzerine de dökülüyordu. Bir anlamda balık kurutmaya benziyor." Yüzdeki son sargıları kesen Maura'nın makasını izleyerek durakladı Pulcillo.

"Peki sonra?" diyerek onu devam etmeye zorladı Jane.

Pulcillo yutkundu. "Bu süre zarfında beden normal ağırlığının yüzde yetmiş beşini kaybetmiş oluyordu. İç organların çıkarılmasıyla oluşan boşluğa bez parçaları ve reçine doldurulurdu. Ve..." Pulcillo durdu ve son sargılar da çıkarılırken gözleri büyüdü.

Bayan X'in yüzünü ilk kez görüyorlardı.

Uzun, siyah saçları hâlâ kafa derisinin üzerindeydi. İyice belirginleşen elmacıkkemiklerinin üzerindeki deri gerilmişti. Ancak Jane'in irkilmesine neden olan şey, kadının dudakları oldu. Dudakları, sanki Frankenstein'ın terzisi tarafından dikilmiş gibi, biçimsiz dikişlerle birbirine tutturulmuştu.

Pulcillo başını salladı. "Bu... bu tamamen yanlış!"

"Ağzı dikilip kapatılmaz mı?" diye sordu Maura.

"Hayır! Ağzı dikilirse ölümden sonraki hayatta nasıl yiyebilir? Nasıl konuşur? Bu onu sonsuz bir açlığa mahkûm etmek gibi. Ve sonsuz bir sessizliğe."

Sonsuz sessizlik. Jane başını eğip sevimsiz dikişlere bakarak düşünmeye koyuldu: Katilinin sinirlenmesine neden olacak bir şey mi söyledin? Ters bir karşılık mı verdin? Onu aşağıladın mı yoksa? Aleyhine şahitlik mi yaptın? Dudaklarının sonsuza kadar mühürlenmesi sana verilmiş bir ceza mı?

Artık tamamen ortaya çıkan ceset masanın üzerinde yatmaktaydı. Kadının bedeni bütün sargılarından kurtulmuştu ve sadece kemiklerin üzerine yapışmış deri parçalarından ibaretti. Maura bedende bir kesik açmaya koyuldu.

Jane daha önce de Y kesiklerinin açılmasına şahit olmuş ve daha önceki tecrübelerinin tümünde, neşterin göğüs kafesinde açtığı ilk kesikle birlikte yükselen koku karşısında irkilmişti. En taze cesetler bile, ne kadar hafif olursa olsun bir tür çürüme kokusu yayardı; kötü bir nefesin sülfürümsü kokusuydu bu. Tek fark, bu şahısların nefes almıyor oluşlarıydı. Jane bu kokuya ölüm nefesi adını vermişti ve azıcık da solusa midesi bulanmaya başlıyordu.

Ancak Maura neşteri göğüs kafesine sokup da metodik bir şekilde kaburgaları birbirinden ayırıp kadim bir zırhı andıran göğüs kafesini kaldırarak göğüs boşluğunu gözler önüne sererken, Bayan X'ten buna benzer bir koku yayılmadı. Ortaya çıkan hafif koku, Jane'e tütsülerin kokusunu anımsatmıştı. İrkilerek geri çekilmek yerine, Jane daha da yakına gelip bedenin üzerine doğru eğildi ve kokuyu içine çekti. Sandal ağacı, diye düşündü. Kâfuru. Ve başka bir şey daha, meyankökü ve karanfil kokusunu anımsatan bir şeyler.

"Bu benim bulmayı beklediğim şey değil" dedi Maura göğüs boşluğundan kurumuş bir baharat öbeği çıkararak.

"Yıldızanasonu gibi görünüyor" dedi Jane.

"Geleneksel olarak kullanılan bir şey değil, sanırım."

"Mürrüsafi olsaydı geleneksel diyebilirdik" dedi Pulcillo. "Eritilmiş reçine. Pis kokuları bastırmak ve cesedin katılaşmasını sağlamak için kullanılırdı."

"Büyük miktarlarda mürrüsafi elde etmek kolay bir şey değildir" dedi Robinson. "Bu durum, neden mürrüsafi yerine başka baharatlar kullanıldığını açıklayabilir."

"Reçine yerine başka bir şey kullanılıp kullanılmadığı umurumda değil, bu beden oldukça iyi korunmuş gibi görünüyor." Maura karın boşluğundan bez parçaları çıkardı ve daha sonra incelemek üzere bir çanağa yerleştirdi. Eğilip içi boşalmış bedene bakarken, "Burası bir kösele kadar kuru" dedi. "Ayrıca herhangi bir çürüme kokusu da gelmiyor."

"Peki o zaman ölüm nedenini nasıl belirleyeceksin?" diye sordu Frost. "İç organları yokken yani?"

"Belirleyemem. Henüz değil."

Frost başını çevirip ışıklı panoda duran BT filmlerine baktı. "Peki ya kafası? Beyin de yerinde değil."

"Kafatası sapasağlam. Herhangi bir kırık görmedim."

Jane cesedin ağzına, dudaklardaki kaba saba dikişlere baktı ve bir iğnenin yumuşak tene battığı düşüncesiyle irkildi. *Umarım bu henüz hayattayken değil de öldükten sonra olmuştur. İğnenin batışını hissedebileceği bir anda değil.* Ürpererek panoda asılı BT filmlerine baktı. "Şu parlak şey ne peki?" dedi. "Ağzın içindeymiş gibi duruyor."

"Ağzının içinde iki metalik kütle var" dedi Maura. "Bunlardan biri diş dolgusu gibi görünüyor. Ama ağız boşluğunda başka bir şey daha var, dolguya oranla çok daha büyük bir şey. Ağzın dikilme nedeni bu olabilir; o nesnenin yerinde durmasını garanti altına almak istemiş olmalılar." Uzanıp makası aldı.

Dikişte kullanılan malzemeyi kesmek zor olmamıştı, ancak kurumuş deri ve birbirine yapışmış dudaklar âdeta taş kesilmişti. Maura kesip birbirinden ayırdıktan sonra bile dudaklar sabit bir şekilde yapışık kalmıştı, ağız da ancak zorla açılabilecek incecik bir çatlak gibi duruyordu.

Maura bir hemostatın[5] ucunu dudakların arasına soktu. Nazik hareketlerle ağzı aralarken, hemostatın metali dişlere sürtünerek gıcırdadı. Çene eklemi aniden dehşet verici bir şekilde açılıverdi ve kırılan altçene kemiği Jane'in geri çekilmesine neden oldu. Altçene aşağı doğru sarkarak açılmış, çağdaş bir ortodontistin kendi işi olduğunu iddia ederek gururlanacağı kadar düzgün görünümlü estetik dişlerin ortaya çıkmasına neden olmuştu.

"Bakalım ağzının içindeki şey neymiş" dedi Maura. Hemostatla içeri uzandı, dikdörtgen şeklinde bir altın parçasını dışarı çek-

5. Kesik damar ucunu sıkıştırarak kanamayı durdurmada kullanılan pens. (ç.n.)

ti. Çelik tepsiye bıraktığı metal parçası yumuşak bir çıngırtı çıkararak düştü. Hepsi büyülenmiş gibi metal parçasına bakıyordu.

Aniden Jane bir kahkaha attı. "Birilerinin" dedi, "hastalıklı bir espri anlayışı var."

Altın parçasının üzerindeki kelimeler İngilizceydi:

PİRAMİTLERİ ZİYARET ETTİM
KAHİRE, MISIR

Maura metalin arka yüzünü çevirdi. Arka tarafta kazınmış üç sembol vardı: bir baykuş, bir el ve bir de bükülmüş kol.

"Bu bir mühür" dedi Robinson. "Kişiye özgü bir damga. Bunları hediyelik eşya olarak Mısır'ın dört bir yanında satarlar. Bir kuyumcuya isminizi söylersiniz, o da hiyeroglif yazısıyla hemen oracıkta plakanın üzerine kazır."

"Peki bu semboller ne anlama geliyor?" diye sordu Frost. "Bir baykuş görüyorum. Bu bilgeliğin sembolü falan mıydı?"

"Hayır, bunlar ideogram olarak okunsunlar diye yapılmamış."

"İdeogram da ne oluyor?"

"İdeogram, tam olarak ifade ettiği şeyi gösteren sembollere verilen isimdir. Mesela, koşan bir adamın resmi, *koşmak* anlamına gelecektir. Ya da dövüşen iki adam, *savaş* demek olur."

"Buradaki semboller böyle değiller mi?"

"Hayır, bunlar fonogram. Bizim alfabemizdeki gibi sesleri temsil ediyorlar."

"Peki burada ne yazıyor?"

"Bu benim uzmanlık alanım değil. Josephine okuyabilir." İş arkadaşına doğru döndü ve aniden kaşlarını çattı. "İyi misin?"

Genç kadının yüzü, morg masasına yatırılan bir cesedinki gibi solgun görünüyordu. Plakaya, sanki o sembollerde tasavvur edilemeyecek bir dehşet varmış gibi bakmaktaydı.

"Doktor Pulcillo?" dedi Frost.

Kadın adını duyunca şaşırmış gibi başını hızla kaldırıp onlara baktı. "Bir şeyim yok" diye mırıldandı.

"Şu hiyerogliflere bakar mısınız?" dedi Jane. "Onları okuyabiliyor musunuz?"

Pulcillo'nun bakışları bir kez daha plakaya çevrildi. "Baykuş... baykuş bizim kullandığımız alfabedeki *M* sesine denk düşer. Ve altındaki küçük el de, bizdeki *D* sesine benzer bir sestir."

"Peki ya kol?"

Pulcillo yutkundu. "O da *A* olarak telaffuz edilir."

"*M-D-A* mı yani? Ne tür bir isim ki bu şimdi?"

"Belki de *Medeia* gibi bir şeydir" dedi Robinson. "Benim tahminim bu yönde."

"Medeia mı?" dedi Frost. "Medeia diye bir kadın için yazılmış bir Yunan trajedisi yok muydu?"

"Bir intikam hikâyesidir" dedi Robinson. "Efsaneye göre, Medeia Argonotlardan İason'a vurulur ve iki oğulları olur. İason başka bir kadın için Medeia'yı terk edince, Medeia kendi çocuklarını ve rakibini öldürerek intikamını alır. Bütün bunları İason'dan intikam almak için yapmıştır."

"Peki daha sonra Medeia'ya ne olmuş?" diye sordu Jane.

"Hikâyenin çeşitli versiyonları var, ancak hepsinde de Medeia kaçıp kurtulur."

"Kendi çocuklarını öldürdükten sonra mı?" Jane başını salladı. "Öylece kaçıp kurtuluvermesi berbat bir son."

"Belki de hikâyenin ana fikri budur: Bazı insanlar kötülük yapsalar da asla adaletin karşısına çıkmazlar."

Jane başını çevirip plakaya baktı. "O halde Medeia bir katil" dedi.

Robinson başını sallayarak onayladı. "Ve aynı zamanda da hayatta nasıl kalacağını bilen biri."

5

Josephine Pulcillo belediye otobüsünden indi ve sersemlemiş bir halde, trafik gürültüsünü ve arabalardan yayılan müziğin kesintisiz ritmini duymaksızın kalabalık Washington Street'te yürümeye koyuldu. Köşeye geldiğinde yolun karşı tarafına geçti. Tekerleklerini cayırdatarak bir metre ötesinde durabilen araba bile onu o sabah otopsi odasında gördüğü şey kadar sarsmadı.

Medeia.

Hiç şüphe yok ki bu bir rastlantıydı. Şaşırtıcı bir rastlantı, başka ne olabilirdi ki? Büyük olasılıkla, plakanın üzerinde yazan doğru bir çeviri yazı bile değildi. Kahire'deki hediyelik eşya satıcıları dolarlarınızı almak için her türlü hikâyeyi uydurabilirlerdi. Önlerine yeteri kadar para koyacak olursanız, hiç utanmadan, değersiz bir parçayı bizzat Kleopatra'nın taktığına yemin etmekten bile çekinmezlerdi. Belki de o metal parçasının üzerine sembolleri kazıyan adamdan Maddie ya da Melody veya Mabel yazmasını istemişlerdi. Hiyerogliflerin *Medeia* anlamına gelmesi çok daha düşük bir ihtimaldi, çünkü Yunan trajedileri haricinde bu isme nadiren rastlanırdı.

Aniden gürültüyle çalan bir korna Pulcillo'nun olduğu yerde zıplamasına neden oldu. Sesin geldiği tarafa dönen genç kadın, yolda onunla birlikte yavaş yavaş ilerleyen siyah bir kamyonet gördü. Pencere camı indi ve genç bir adam dışarı doğru seslendi: "Hey güzelim, biraz dolaşmak ister misin? Kucağımda bir sürü yer var!"

Ortaparmağıyla yaptığı el hareketi, genç adamın teklifi hakkında ne düşündüğünü anlamasına yetmişti. Adam bir kahkaha attı ve kamyonet, egzozundan gaz püskürterek gürültüyle uzaklaştı. Merdivenleri tırmanıp dairesinin bulunduğu binaya girerken,

Pulcillo'nun gözleri hâlâ duman yüzünden yanıyordu. Binanın girişindeki posta kutularının yanında duraklayan Pulcillo posta kutusunun anahtarını bulmak için çantasını karıştırdı ve derin bir iç geçirdi.

1A numaralı daireye doğru yürüdü ve kapıyı çaldı.

Kapı hızla aralandı ve böcek gözlü bir uzaylı dışarı baktı. "Anahtarlarınızı hâlâ bulamadınız mı?" dedi uzaylı.

"Bay Goodwin? Sizsiniz, değil mi?"

"Ne? Oh, kusura bakmayın. Bu yaşlı gözler eskisi gibi değil. Vida başlarını görebilmek için bile artık bu Robocop gözlüklerine ihtiyaç duyuyorum." Bina görevlisi gözlerinin olduğundan büyük görünmesine neden olan gözlüğünü çıkardı ve böcek gözlü uzaylı asi, gri saçları minik boynuzlar gibi tepesinde dikilmiş, altmışlı yaşlarında, tamamen sıradan bir adama dönüştü.

"İşyerimde kaybettiğime eminim. Arabanın ve evin anahtarlarını yaptırdım, ama..."

"Biliyorum. Posta kutusunun yeni anahtarını istiyorsunuz, değil mi?"

"Kilidi değiştirmeniz gerekeceğini söylemiştiniz."

"O işi bu sabah hallettim ben. İçeri gelin de size yeni anahtarı vereyim."

Josephine istemeye istemeye adamın peşinden içeri girdi. Bay Goodwin'in inine bir kez adım attınız mı, kendinizi kurtarmanız en az yarım saat sürerdi. Bina sakinleri ona Bay Goodwrench[6] derlerdi. Josephine adamın oturma odasına –daha doğrusu oturma odası *olması gereken* yere– doğru yürüyünce, kiracıların ona neden böyle bir isim taktığını anladı. Burası bir oturma odasından çok bir tamircinin atölyesine benziyordu; her yer, sökülmüş ya da monte edilmiş eski saç kurutma makineleri, radyolar ve çeşitli elektronik aletlerle doluydu. Bir keresinde Bay Goodwin Josephine'e *Bu da benim hobim işte* demişti. *Herhangi bir şeyi atmanıza gerek yok. Ben sizin için tamir edebilirim!*

Ama tamir etmesi için on yıl ya da daha fazla beklemeyi göze almanız gerekebilirdi.

"Umarım anahtarlığınızı bulursunuz" dedi adam, Josephine'i tamir aşamasındaki tozlanmış alet edevatın yanından geçirirken. "Dışarıda bir yerlerde kayıp apartman anahtarları olması beni çok rahatsız ediyor. Dünya türlü kötülüklerle dolu. Bay Lubin de bir süredir ne diyor, biliyor musunuz?"

6. Wrench: Somun veya vidaların sıkıştırılıp gevşetilmesi için kullanılan anahtar. Goodwin ile Goodwrench arasındaki benzerlikle kelime oyunu yapılmış. (yay.n.)

"Hayır." Koridorun karşı tarafındaki o aksi Bay Lubin'in ne dediğini duymak istemiyordu.

"Bizim binanın etrafında dolanıp duran siyah bir araba görmüş. Her öğlenden sonra ağır ağır buradan geçiyormuş, arabayı bir adam kullanıyormuş."

"Belki de sadece park yeri arıyordur. Ben de bu yüzden arabamı neredeyse hiç kullanmıyorum. Benzine vereceğim paranın yanı sıra, park yerimi kaybetmekten de nefret ediyorum."

"Bay Lubin böyle konularda çok dikkatlidir. Bir zamanlar casusluk yaptığını biliyor muydunuz?"

Josephine bir kahkaha attı. "Buna gerçekten inanıyor musunuz?"

"Neden olmasın? Yani, bu konuda neden yalan söylesin ki?"

İnsanların neler için yalan söyledikleri hakkında en ufak bir fikrin bile yok.

Bay Goodwin takırdatarak bir çekmeceyi açtı ve içinden bir anahtar çıkardı. "İşte anahtarınız. Kilidi değiştirdiğim için sizden kırk beş dolar tahsil etmem gerekiyor."

"Kiramla birlikte ödesem olmaz mı acaba?"

"Tabii ki olur." Bay Goodwin sırıttı. "Size güveniyorum."

Güveneceğin en son kişiyim ben. Josephine çıkmak için döndü.

"Oh, durun. Mektuplarınız yine bende." Odanın diğer tarafındaki darmadağın yemek masasının yanına gitti ve bir lastikle tutturulmuş bir deste zarf ve bir de paket aldı. "Postacı bunu kutuya sığdıramadı, ben de size vereceğimi söyleyerek ondan aldım." Başıyla paketi işaret etti. "Görüyorum ki yine L. L. Bean'den bir şeyler sipariş etmişsiniz, öyle mi? O firmayı çok seviyor olmalısınız."

"Evet, çok seviyorum. Postadan gelenleri aldığınız için teşekkürler."

"O firmadan giysi mi alıyorsunuz, yoksa kamp malzemeleri mi?"

"Çoğunlukla giysi.

"Ve üzerinize oluyor, öyle mi? Postayla sipariş etmenize rağmen?"

"Hem de tam istediğim gibi." Josephine, Bay Goodwin iç çamaşırlarını nereden aldığını sormadan oradan ayrılmak için gergin bir gülümsemeyle döndü. "Sonra görüşürüz."

"Ben satın almadan önce kıyafetleri denemeyi tercih ederim" dedi adam. "Postayla sipariş ettiklerim üzerime doğru dürüst oturmadı hiç."

"Kira çekini size yarın veririm."

"Ve anahtarları aramaya da devam edin, olur mu? Bugünlerde

insan dikkatli olmalı, özellikle de sizin gibi güzel ve tek başına yaşayan bir hanım. Anahtarlarınızın yanlış ellere geçmesi hiç de iyi olmaz."

Josephine hızla adamın evinden fırladı ve merdivenleri koşar adım çıkmaya başladı.

"Bir dakika bekleyin!" diye seslendi adam. "Bir şey daha var. Neredeyse sormayı unutuyordum. Josephine Sommer isminde birini tanıyor musunuz?"

Kucağında mektuplar ve paketlerle, sırtı tahta gibi kaskatı kesilmiş bir halde merdivenlerde donup kalmıştı. Adama bakmak için yavaşça arkasına döndü. "Ne dediniz?"

"Postacı sizin Josephine Sommer olup olamayacağınızı sordu, ben ise olamayacağını, sizin soyadınızın Pulcillo olduğunu söyledim."

"Neden... neden böyle bir şey sordu ki?"

"Çünkü mektupların arasında sizin daireye gönderilmiş bir mektup vardı, ama soyadı olarak Pulcillo değil, Sommer yazıyordu. Postacı bunun kızlık soyadınız falan olabileceğini düşünmüş. Ona, bildiğim kadarıyla bekâr olduğunuzu söyledim. Yine de, mektupta sizin adresiniz vardı ve çevrede çok fazla Josephine de yok, bu yüzden size gönderilmiş olduğunu tahmin ettim. Bu yüzden de o mektubu size gelen diğerlerinin arasına koydum."

Josephine yutkundu. "Teşekkür ederim" diye mırıldandı.

"Yani *size* mi gönderilmiş?"

Josephine bir yanıt vermedi. Kendisini izlediğini ve bir yanıt beklediğini bilmesine rağmen, merdivenleri çıkmaya devam etti. Adamın başka bir soru daha sormasına fırsat vermeden kendini dairesine attı, kapıyı da ardından kapattı.

Paketi ve zarfları öyle sıkıca kucaklamıştı ki, kalbinin atışını zarfların üzerinden bile hissedebiliyordu. Lastiği hızla çekip çıkardı ve mektupları sehpanın üzerine fırlattı. Zarflar ve parlak kataloglar sehpanın üzerine saçıldı. L. L. Bean'den gelen paketi bir kenara itip dağınık zarflara bakmaya koyuldu, ta ki üzerinde tanımadığı bir el yazısıyla JOSEPHINE SOMMER yazan bir zarf görene dek. Zarfın üzerinde Boston'dan gönderildiğini gösteren bir damga vardı, ancak herhangi bir iade adresi yazılmamıştı.

Boston'da birileri bu ismi biliyor. Acaba benim hakkımda başka neler biliyor?

Uzun bir süre boyunca zarfı açmadan, içinde yazanları okumaya korkarak öylece oturdu. Zarfı açtığı anda bütün hayatının değişmesinden korkuyordu. Bu kısa zaman boyunca Josephine Pul-

cillo olmaya devam edebilir, geçmişinden asla söz etmeyen genç kadın olarak kalabilirdi. Crispin Müzesi'nin arka odasında gözlerden uzak kalmaktan memnun, papirüslerin ve keten parçalarının üzerine titreyen, az maaşla çalışan arkeolog.

Dikkatli davranıyordum, diye düşündü. Başımı işten kaldırmayacak kadar dikkatliydim, yine de geçmişim bir şekilde buldu beni.

Derin bir nefes aldı ve en sonunda zarfı yırtarak açtı. Zarfın içinde matbaa harfleriyle yazılmış, dört kelimeden oluşan bir not vardı. Ona zaten bildiği şeyleri söyleyen kelimeler.

POLİS SENİN DOSTUN DEĞİL.

6

Crispin Müzesi'ndeki görevli, cam fanusların birinde bizzat sergilenebilecek kadar yaşlı görünüyordu. "Üzgünüm, ama müze saat tam onda açılacak. Yedi dakika sonra gelirseniz biletlerinizi verebilirim" diyen gri saçlı minik cüce, resepsiyon bankosunun üzerinden zar zor görülebilecek boydaydı.

"Müzeyi gezmek için gelmedik" dedi Jane. "Biz Boston Emniyet Müdürlüğü'nden geliyoruz. Ben Dedektif Rizzoli, bu da Dedektif Frost. Bay Crispin bizi bekliyor."

"Bana haber verilmedi."

"Burada mı kendisi?"

"Evet. O ve Bayan Duke üst katta toplantıdalar" dedi kadın. Bu binada eski etiketlerin hâlâ uygulamada olduğunu vurgulamak ister gibiydi. Bankonun etrafından dolaşarak ön tarafa geldiğinde, İskoç eteği ve devasa büyüklükte ortopedik ayakkabılar giymiş olduğu ortaya çıktı. Beyaz pamuklu gömleğine iğnelenmiş bir yaka kartı vardı: BAYAN WILLEBRANDT, MÜZE REHBERİ. "Sizi Bay Crispin'in çalışma odasına götüreceğim. Ancak önce kasayı kilitlemem lazım. Bugün yine büyük bir kalabalık bekliyoruz ve ben de kasayı başında biri olmadan bırakmak istemiyorum."

"Oh, çalışma odasının yolunu biz de bulabiliriz" dedi Frost. "Tabii bize nerede olduğunu söylerseniz."

"Kaybolmanızı istemem."

Frost, yüzüne yaşlı hanımları baştan çıkarmak için kullandığı gülümsemeyi yerleştirdi. "Ben bir izciydim hanımefendi. Kaybolmayacağıma söz veriyorum."

Bayan Willebrandt baştan çıkmayı reddediyordu. Metal çerçeveli gözlük camlarının ardından Frost'u kuşkulu gözlerle süzdü ve sonunda, "Üçüncü katta" dedi. "Asansöre binebilirsiniz, ama

çok yavaştır." Asansörden çok antik bir ölüm tuzağı gibi görünen siyah parmaklıklı kafesi işaret etti.

"Merdivenlerden çıkarız" dedi Jane.

"Dümdüz gidin, merdivenler ileride, ana galeriyi geçtikten sonra" dedi kadın.

Dümdüz, ileride. Bu tarif, bu binada insanın yol bulmasına yardımcı olacak gibi değildi. Jane ve Frost birinci kattaki galeriye adım attıkları anda, kendilerini camekânlardan meydana gelen bir labirentin içerisinde buluverdiler. Onları karşılayan ilk vitrinde, zarif bir yünlü takım elbise ve yelek giydirilmiş bir XIX. yüzyıl centilmeninin bire bir ölçülerdeki balmumu heykeli vardı. Bir elinde pusula tutuyordu; diğerinde ise sararmış bir harita vardı. Yüzü Jane ile Frost'a dönük olmasına rağmen adamın gözleri başka tarafa bakıyordu ve sadece kendisinin görebileceği bir tür ulvi ve uzak hedefe kilitlenmişti.

Frost öne doğru eğildi ve adamın ayaklarının dibine yerleştirilmiş levhayı okudu. "Doktor Cornelius M. Crispin, Kâşif ve Bilim İnsanı, 1830-1912. Dünyanın dört bir yanından getirdiği hazineler Crispin Müzesi Koleksiyonu'nun temellerini oluşturmuştur." Frost doğruldu. "Vay canına! Mesleğinin bu olduğunu düşünsene. *Kâşif.*"

"Bence *zengin adam* daha uygun bir tanımlama olurdu." Jane, altın paraların spot ışıklarının altında parladığı bir sonraki camekâna geçti. "Hey, şuna bak. Bunların Karun'un[7] krallığından geldiği yazıyor."

"İşte senin bahsettiğin zengin adam."

"Karun diye biri gerçekten var mıydı yani? Ben onun sadece bir tür masal olduğunu düşünmüştüm."

Çanak çömlekler ve kil heykellerle dolu bir sonraki vitrinin önüne doğru ilerlediler. "Hoş" dedi Frost. "Bunlar Sümer. Hepsi de gerçekten eski şeyler, biliyorsun değil mi? Alice eve döndüğü zaman, onu buraya getireceğim. Bu müzeye bayılacak. Daha önce burayı duymamış olmam tuhaf."

"Artık herkes biliyor. İnsanların bir yeri öğrenmesi için cinayet kadar etkili hiçbir şey olamaz."

Eski ahşap zeminde gıcırtılar çıkararak yürüyüp camekânların oluşturduğu labirentin içlerine doğru ilerlediler. Yunanlılar ile Romalılara ait mermer büstlerin, paslanmış kılıçların ve ışıl ışıl

7. İngilizce karşılığı Croesus. Lidya'nın zenginliğiyle ünlü son kralı Kroisos ile Ortadoğu halklarının folklorunda zenginlik simgesi olan Karun aynı şekilde yazılır. Karun'la ilgili efsanelerin Kroisos'tan kaynaklandığı sanılmaktadır. (yay.n.)

mücevherlerin önünden geçtiler. Galeriye öyle çok camekân yerleştirilmişti ki, aralarındaki geçitler daracık sokaklar halini almıştı ve döndükleri her köşe karşılarına yeni bir sürpriz, ilgilerini çeken başka bir hazine çıkarmaktaydı.

En sonunda merdivenlerin yakınındaki açıklığa ulaştılar. Frost ikinci kata çıkmaya koyuldu, ancak Jane onun peşinden gitmedi. Frost'u takip etmek yerine, suni taşla çerçevelenmiş, dar bir kapı ağzına doğru ilerledi.

Dönüp arkasına bakan Frost, "Rizzoli" diye seslendi.

"Bekle bir dakika" diyen Jane, başını kaldırıp kapının üst pervazındaki baştan çıkarıcı davete baktı: GELİN. FİRAVUNLARIN DİYARINA GİRİN.

Jane karşı koyamıyordu.

Kapıdan içeri giren Jane içerisinin çok loş olduğunu gördü, öyle ki bir süre duraklayıp gözlerinin karanlığa alışması gerekti. Türlü harikalarla dolu bir oda yavaş yavaş kendini gösterdi.

"Vay canına" diye fısıldadı Jane'in peşinden gelen Frost.

Duvarlarında hiyeroglifler ve cenaze törenlerine ait resimler olan bir Mısır mezar odasındaydılar. Mezarlardan çıkarılmış eserler, aralıklı yerleştirilmiş spotlarla aydınlanıyordu. Jane ebedi sahibini beklermiş gibi hafifçe aralık duran bir lahit gördü. Yontma bir çakal kafası, mumyalanan kişilerin iç organlarının konulduğu taş kaplardan birinin tepesinden kötü kötü bakıyordu. Duvarda cenaze maskeleri asılıydı; koyu renk gözler, boyalı yüzlerden meşum bakışlar atmaktaydı. Camekânın altında, *Ölüler Kitabı*'ndan bir paragrafın görüldüğü bir papirüs duruyordu.

Ötedeki duvarın önüne, boş bir cam fanus yerleştirilmişti. Bir tabut büyüklüğündeydi.

İçine göz gezdiren Jane, bir sandığın içinde yatan bir mumya fotoğrafı ve üzerinde el yazısıyla yazılmış bir not gördü: BAYAN X YAKINDA BURADA OLACAK. GELECEĞİ GÜNÜ BEKLEYİN!

Bayan X asla orada boy göstermeyecek olmasına rağmen, şimdiden kendisinden bekleneni yerine getiriyordu: Kalabalık gruplar müzeyi doldurmaya başlamıştı bile. Bayan X, ölümün bir anlık görüntüsü peşindeki, dehşet verici heyecanlar arayan meraklı kalabalıkları kendine çekiyordu. Ancak heyecan arayan biri, işi biraz ileriye götürmüştü. Bir kadının iç organlarını boşaltıp bedenindeki boşluklara tuz ve güzel kokulu baharatlar doldurarak gerçek bir mumya *hazırlayacak* kadar hastalıklı biri. İpeksi ağını çaresiz kurbanının etrafına dolayan bir örümcek gibi, kadının çıplak bedenini, kol ve bacaklarını sargılar içine hapseden biri.

Jane bakışlarını boş muhafazaya çevirdi ve o cam tabutun içinde sonsuza kadar kalmanın nasıl bir şey olacağını düşündü. Aniden oda küçük ve havasız gelmeye başlamıştı. Jane sanki tepeden tırnağa sargılar içinde olan kendisiymiş, keten sargılar onu boğup havasız bırakıyormuş gibi daraldığını hissediyordu. Yakasını gevşetmek için beceriksiz hareketlerle bluzunun üst düğmesini arandı.

"Merhaba, dedektifler sizler misiniz?"

Korkup olduğu yerde sıçrayan Jane döndü ve dar kapı aralığında bir kadın siluetinin durduğunu gördü. İnce bedenine tam oturarak hatlarını ortaya çıkaran dar bir pantolon ceket giymişti. Kısa sarı saçları arka taraftan gelen ışıkla bir hale gibi parıldamaktaydı.

"Bayan Willebrandt geldiğinizi haber verdi bize. Bir süredir üst katta sizi bekliyorduk. Siz gelmeyince, ben de kaybolmuş olabileceğinizi düşündüm."

"Bu müze gerçekten de ilginç bir yer" dedi Frost. "Kendimizi etrafa bakınmaktan alamadık."

Jane ve Frost mezar odasından çıktıklarında, kadın enerjik bir tavır ve ciddiyetle ellerini sıktı. Ana galerinin daha aydınlık ortamında, Jane kadının girişte karşılaştıkları müze rehberinden bir yüzyıl kadar daha genç, kırklı yaşlarda, güzel bir sarışın olduğunu gördü. "Ben Debbie Duke, burada çalışan gönüllülerden biriyim."

"Dedektif Rizzoli" dedi Jane. "Ve Dedektif Frost."

"Simon sizi ofisinde bekliyor, lütfen beni takip edin." Debbie döndü ve epeyce yıpranmış tahta basamaklarda tıkırtılar çıkaran şık ayakkabılarıyla merdivenleri tırmanarak yolu gösterdi. İkinci kat sahanlığına geldiklerinde, göz alıcı başka bir sergi nesnesi yine Jane'in dikkatinin dağılmasına neden oldu: Doldurulmuş ve bir kaidenin üzerine yerleştirilmiş bir bozayı, merdivenlerden çıkanları parçalayacakmış gibi pençelerini uzatmıştı.

"Bunu Bay Crispin'in atalarından biri mi vurmuş?" diye sordu Jane.

"Oh." Debbie döndü ve yüzünde bir tiksinme ifadesiyle arkasına baktı. "O, Koca Ben. Emin değilim, ama yanılmıyorsam o şeyi Simon'ın babası Alaska'dan getirmişti. Müze koleksiyonundaki parçaları ben de yeni yeni öğrenmeye başladım."

"Burada yeni misiniz?"

"Nisandan beri. Eğer bize katılmayı isteyebilecek birilerini tanıyorsanız, yeni gönüllüler bulmaya çalışıyoruz. Özellikle de çocuklarla çalışacak genç gönüllüler arıyoruz."

Jane gözlerini ölümcül görünümlü ayı pençelerinden alamıyordu. "Bunun bir arkeoloji müzesi olduğunu sanıyordum" dedi. "Bu ayı bir arkeoloji müzesi için uygun mu?"

"Aslına bakarsanız, burası bir *her şey* müzesi ve bu da kendimizi tanıtmayı gerçekten de fazlasıyla zorlaştıran bir şey. Burada yer alanların çoğu, beş kuşaktır Crispin ailesi tarafından toplanan şeyler, ancak müzeye bağışlanan bir sürü parça da var. İkinci katta keskin dişli ve pençeli hayvanları teşhir ediyoruz. Tuhaf bir şey, ama bütün çocuklar bir şekilde kendilerini orada buluyorlar sanki. Yırtıcı hayvanlara bakmaya bayılıyorlar. Tavşanlar sıkıcı geliyor onlara."

"Tavşanlar sizi öldüremezler" dedi Jane.

"Belki de bu yüzdendir. Korkutulmak hoşumuza gidiyor demek ki, siz de böyle düşünmüyor musunuz?" Debbie döndü ve merdivenlerden yukarı çıkmaya devam etti.

"Üçüncü katta ne var?" diye sordu Frost.

"Başka sergi alanları. Size göstereceğim. Üçüncü katı dönüşümlü sergilerimiz için kullanıyoruz."

"Öyleyse yeni şeyler getiriyorsunuz."

"Hayır, herhangi bir şey getirmemize gerek olmuyor. Bodrumda depolanmış öyle çok şey var ki, üçüncü kattaki sergiyi yirmi yıl boyunca her ay değiştirsek bile aynı parçaları iki kez kullanmak zorunda kalmayız."

"Peki şimdi yukarıda ne var?"

"Kemikler."

"İnsan kemikleri mi?"

Debbie eğleniyormuş gibi Frost'a baktı. "Tabii ki insan kemikleri. Sıkıntıdan patlayan bir izleyici kitlesinin dikkatini başka nasıl çekebilirsiniz ki? Onlara en seçkin Çin vazolarını ya da fildişinden Pers oymalarını gösterirsek, sırtlarını dönüp doğruca insan kalıntılarını görmeye gideceklerdir."

"Peki bu kemikler nereden geliyor?"

"İnanın bana, *bunların* nereden geldikleri son derece iyi belgelenmiş. Yüz yıl kadar önce Crispinlerden biri Türkiye'den getirmiş. Hangisinin getirdiğini hatırlayamıyorum, muhtemelen Cornelius olmalı. Doktor Robinson bunları artık depodan çıkarıp sergileme zamanının geldiğini düşünüyordu. Bu sergide yer alan her şey eski defin uygulamaları hakkında."

"Bir arkeolog gibi konuşuyorsunuz."

"Ben mi?" Debbie güldü. "Sadece çok boş zamanım var ve güzel şeylerden de büyük keyif alırım. Bu yüzden de müzelerin des-

teklenmesi gerektiğini düşünürüm. Alt kattaki sergiyi gördünüz mü? İçleri doldurulmuş etçil hayvanların yanı sıra görülmesi gereken daha pek çok şey var orada. Bir müze doldurulmuş ayılara değil, öyle şeylere yoğunlaşmalı aslında, ama halka istedikleri şeyi sunmaya da mecbursunuz. İşte bu yüzden Bayan X'e büyük umutlar bağlamıştık. En azından, müzenin varlığını sürdürmesine yetecek kadar para getirecekti."

Üçüncü kata ulaştılar ve Eski Mezarlıklar Sergisi'ne doğru yürümeye koyuldular. Jane sanki kısa süre önce arkeologların malaları tarafından keşfedilmiş gibi kuma yerleştirilmiş insan kemikleri ve cam fanuslar gördü. Debbie hızlı hızlı camekânların önünden yürüyüp geçerken, cenin gibi kıvrılmış iskeletlere, bir çocuğun parçalanmış kalıntılarını kucaklayan ölü bir annenin kemikli kollarına bakakalan Jane, adımlarının yavaşladığını ve geride kaldığını fark etti. Orada gördüğü çocuk kendi kızı Regina'dan çok da büyük olamazdı. Burada bütün bir köyün ölüleri yatıyor olmalıydı. Ne tür biri, bu insanları böylesine zalim bir şekilde ebedi istirahatgâhlarından kopartır ve iştahlı bakışlara sunmak üzere yabancı topraklara getirirdi ki? Bu kemikleri mezarlarından çıkarırken Simon Crispin'in ataları hiç mi vicdan azabı duymamışlardı? Eski sikkeler ya da mermer heykeller veya insan kemikleri...Bütün bunlar Crispin ailesi tarafından bir tutuluyordu. Biriktirilecek ve birer ganimet gibi sergilenecek eşyalardan fazlası değildi hiçbiri.

"Dedektif?" dedi Debbie.

Sessiz ölüleri geride bırakan Jane ile Frost, Debbie'nin peşi sıra Simon Crispin'in çalışma odasına doğru yürüdüler.

Onları oturarak bekleyen adam Jane'in tahmin ettiğinden çok daha çelimsiz görünüyordu. Saçları azalıp bir tutam beyaz tele dönüşmüş, kahverengi yaşlılık lekeleri de elleri ile kafa derisini karartmıştı. Ancak iki ziyaretçisiyle el sıkışırken, delici mavi gözleri keskin bir ilgiyle ışıl ışıldı.

"Bizi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz Bay Crispin" dedi Jane.

"Keşke otopsiye ben de katılabilseydim" dedi adam. "Ama ameliyattan sonra kalçam tam olarak iyileşmedi. Hâlâ bastonla, aksaya aksaya yürüyorum."

Jane bakışlarını masif meşe bir masa ile yıpranmış yeşil kadife koltukların olduğu odada gezdirdi. Koyu ahşap kaplamaları ve Palladio tarzı pencereleriyle oda, sanki önceki yüzyıllara, centilmenlerin şeri yudumladıkları bir soylu kulübüne aitmiş gibi görünmekteydi. Ancak binanın geri kalan kısımları gibi burası da

yaşını belli ediyordu. Zemindeki İran halısı lime lime olmuştu ve rafları dolduran sararmış kitaplar da en azından yüz yaşındaymış gibi görünmekteydi.

Jane kadife kaplı koltuklardan birine yerleşti ve taht boyutlarındaki mobilyalar yüzünden, kendini bir günlüğüne kraliçenin yerine geçen bir çocuk gibi küçülmüş hissetti. Frost da devasa koltuklardan birine oturmuştu, ancak kral gibi görünmek yerine, kadife tahtında kabızlık çeken biri gibi görünüyordu.

"Bu soruşturmada size yardımcı olmak için elimizden geleni yapacağız" dedi Simon. "Günlük işlerimizle Doktor Robinson ilgileniyor. Kalçamı kırdığım günden bu yana ben fazla işe yaramıyorum, üzgünüm."

"Nasıl oldu?" diye sordu Jane.

"Türkiye'de bir kazı çukuruna düştüm." Jane'in kaşlarını kaldırdığını görünce gülümsedi. "Evet, seksen iki yaşında olmama rağmen kazı alanında çalışıyordum. Asla masa başında çalışan arkeologlardan biri olmadım ben. İnsanın elini kirletmesi gerekir, aksi takdirde sadece bu işle ilgilenen bir *amatörden* başka bir şey olmazsınız." Amatör kelimesini telaffuz ederken kullandığı ses tonu, bu tür şarlatanlar hakkında neler düşündüğünü hiç şüphe bırakmayacak bir şekilde belli etmekteydi.

Debbie, "Çok kısa bir süre içerisinde sahaya dönmüş olursun Simon" dedi. "Senin yaşındayken iyileşmek biraz zaman alıyor, hepsi bu."

"Benim *zamanım* yok. Türkiye'den ayrılalı yedi ay oluyor ve kazının karışmasından endişe ediyorum." İç geçirdi. "Ama şüphesiz, burada karşılaştığımız karışıklık kadar kötü olamaz."

"Doktor Robinson'ın dünkü otopsi bulgularını size anlattığını sanıyorum" dedi Jane.

"Anlattı. Şoke olduğumuzu söylemek durumu hafife almak olur. Bu bir müzenin arzulayacağı türden bir ilgi değil."

"Ben bunun Bayan X'in arzulayacağı türden bir ilgi olduğuna da emin değilim."

"Nicholas envanter çalışmasını yaparken keşfedene kadar koleksiyonumuzda bir mumya olduğundan bile haberdar değildim."

"Mumyayı ocak ayında bulduğunu söyledi bize."

"Evet. Kalça ameliyatımdan kısa bir zaman sonra."

"Bir müze, mumya gibi kıymetli bir şeyi nasıl olur da bir yerlerde unutur?"

Simon mahcup bir şekilde iç geçirdi. "Büyük bir koleksiyona sahip herhangi bir müzeyi ziyaret edecek olursanız, onların bod-

rumunu da bizimki kadar dağınık bulma ihtimaliniz epeyce yüksektir. Burası yüz otuz yıllık bir müze. Bütün bu zaman boyunca 10'un üzerinde küratör, yüzlerce stajyer, rehber ve gönüllü bu çatı altında görev yaptı. Saha notları kaybolur, kayıtları bulamayız ve parçalar da yanlış yerlere konur. Yani sahip olduğumuz bazı şeyleri unutmamız şaşırtıcı değildir." İç geçirdi. "Korkarım ki burada asıl suçlu benim."

"Neden ki?"

"Oldukça uzun bir süre müzenin işleyişiyle ilgili işlerin büyük kısmını önceki küratörümüz Doktor William Scott-Kerr'e bıraktım. Zamanımın çoğunu yurtdışında geçiriyordum ve burada neler olup bittiği hakkında bir fikrim yoktu. Ama Bayan Willebrandt onun artık işleri idare edemediğini anladı. Evrakları yanlış yerlere koyduğunu ya da sergi parçalarının üzerine yanlış etiketler yerleştirmeye başladığını fark etti. En sonunda öylesine unutkan olmuştu ki, en sıradan parçaları bile ayırt edemiyordu. İşin en acı yanı, bu adamın bir zamanlar dünyanın dört bir yanında çalışmış, son derece başarılı bir saha arkeoloğu oluşuydu. Bayan Willebrandt bana bir mektup yazıp endişelerini bildirdi. Buraya döndüğümde, gerçekten de ciddi bir sorunla karşı karşıya olduğumuzu gördüm. İşine hemen son verecek kadar zalim değildim, ama zaten böyle bir şey yapmama da gerek kalmadı. Ona bir araba çarptı ve William öldü, tam da bu binanın önünde. Sadece yetmiş dört yaşındaydı, ama hızla kötüye gittiğini düşünecek olursak, bunu Tanrı'nın bir lütfu olarak görebiliriz.."

"Alzheimer mı olmuştu?" diye sordu Jane.

Simon başını sallayarak onayladı. "Belirtiler muhtemelen on yıldır vardı, ancak William bunları bir şekilde gizlemişti. Elimizdeki parçaların hepsi birbirine karışmıştı. Üç yıl önce Doktor Robinson'ı işe alana kadar durumumuzun ne denli kötü olduğunu fark etmemiştik. Doktor Robinson koleksiyona eklenen parçaların kaydedildiği defterlerimizin kayıp olduğunu keşfetti. Bodrumda duran bir dizi sandığa ait kayıtları bulamıyordu. Ocak ayında, Bayan X'in sandığını açarken, içinde ne olduğuna dair en ufak fikri yoktu. İnanın bana, hepimizi şoke olmuştuk. Müze koleksiyonunda bir mumyanın olabileceği aklımızın ucundan bile geçmiyordu."

"Bayan Duke bize müze koleksiyonunun büyük kısmının ailenizden miras kalan şeyler olduğunu söyledi" dedi Frost.

"Crispinler beş kuşak boyunca kendi mala ve küreklerini kullandılar. Bir şeyler toplamak tüm aile fertlerimizin ortak tutkusu. Ne yazık ki, bu aynı zamanda maliyetli de bir tutku ve bu mü-

ze bana miras kalan her şeyi silip süpürdü." Bir kez daha iç geçirdi. "Sonuç olarak bugünkü halimizde bulduk kendimizi: Para kaynakları tükenmiş ve gönüllüler sayesinde ayakta kalabilen bir müze. Ve bağışçılar sayesinde."

"Bayan X de bu şekilde gelmiş olabilir mi müzeye?" diye sordu Frost. "Bir bağışçıdan yani?"

"Zaman zaman bize bağışlanan parçalar olur" dedi Simon. "İnsanlar büyük değer verdikleri, ancak bakamayacaklarını düşündükleri antika parçalar için güvenli bir yer bulmak isterler. Ya da kalıcı bir sergiye isimleri yazan bir plaket konulması ve herkesin bunu görmesi hoşlarına gider. Neredeyse her parçayı almaya hazırız."

"Ama bir mumya bağışlandığına dair herhangi bir kayıt yok elinizde, öyle mi?"

"Nicholas böyle bir kayıt bulamadı. Ve inanın bana, çok aradı. Bunu kendine iş edindi. Bayan X'in incelenmesinde bize yardım etmesi için mart ayında Josephine'i işe aldık, o da mumyanın nereden gelmiş olabileceğine dair bir sonuca ulaşamadı."

"Bayan X'in Doktor Scott-Kerr'in küratör olduğu dönemde müzeye gelmiş olması da ihtimal dahilinde" dedi Debbie.

"Alzheimer olan adam" dedi Jane.

"Doğru. Ayrıca evrakları yanlış yere koymuş olabilir. Bu her şeyi açıklar."

"Akla uygun bir teori gibi görünüyor" dedi Jane. "Ama diğer olasılıkları da incelemeliyiz. Bodrum katına erişim yetkisine kimler sahip?"

"Anahtarlar resepsiyon masasında duruyor, yani çalışanların büyük kısmı bodrum katına ulaşabilir."

"O halde herhangi bir görevli, Bayan X'i bodrum katına koymuş olabilir, öyle mi?"

Bir an sessizlik oldu. Debbie ile Simon birbirlerine baktılar, adamın yüzü asıldı. "İma ettiğiniz şey hiç hoşuma gitmedi Dedektif."

"Bu mantıklı bir soru."

"Crispin Müzesi son derece saygıdeğer bir kurumdur; çoğu gönüllülerden oluşan seçkin bir personeli var" dedi Simon. "Rehberlerimiz, stajyer öğrencilerimiz burada çalışıyorlar, çünkü kendilerini tarihi eserlerin korunmasına adamışlar."

"Ben kimsenin adanmışlığını sorguluyor değilim. Sadece kimlerin bodruma erişebileceğini sordum."

"Sizin aslında sorduğunuz şey, oraya kimin bir ceset saklamış olabileceği."

"Bu, göz önünde bulundurmak zorunda olduğumuz bir olasılık."

"İnanın bana, burada çalışanlar arasında bir katil bulunmuyor."

"Bundan emin olabilir misiniz Bay Crispin?" Jane bu soruyu kısık bir sesle sormuş, ancak bakışları adama kaçış fırsatı tanımamıştı. Dile getirdiği sorunun adamı rahatsız ettiğini görebiliyordu Jane. Tanıdığı birilerinin, gurur duyduğu bu okul ortamına ölüm getirmiş olabileceği ihtimaliyle yüzleşmek zorunda bırakmıştı Simon'ı.

"Üzgünüm Bay Crispin" dedi Jane en sonunda. "Ama kısa bir süre müzenizin işleri biraz sekteye uğrayabilir."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Bir cesedin son durağı müzeniz oldu. Belki de o kadın müzenize on yıl önce bağışlanmıştı. Belki de buraya yakın bir zamanda getirildi. Sorun şu ki, elinizde herhangi bir kayıt yok. Müzenizin koleksiyonunda başka neler olabileceği hakkında da bir fikriniz yok. Bodrumunuzu gözden geçirmemiz gerekecek."

Simon şaşkınlıkla başını salladı. "Peki bodrumda ne bulmayı bekliyorsunuz, sorabilir miyim?"

Jane bu soruya yanıt vermedi; yanıt vermesi gerekmiyordu.

7

"Bu şart mı?" diye sordu Nicholas Robinson. "Bu şekilde yapmaya mecbur musunuz?"

"Korkarım ki öyle" diyen Jane arama iznini adama uzattı. Robinson arama iznini okurken, Jane de üç erkek dedektiften oluşan ekibiyle Nicholas'ın yanında duruyordu. Jane ve Frost, arama için yanlarına Dedektif Tripp ile Dedektif Crowe'u da almışlardı. Doktor Robinson'ın ıstırap verecek kadar uzun bir süre arama iznini incelemesini beklediler. Sabırsızlığıyla tanınan Darren Crowe yüksek sesle homurdanarak memnuniyetsizliğini belli etti. Jane de ona kızgın bir *sakin ol* bakışı atıp, ekibin başında kendisinin bulunduğunu ve hizaya gelmesi gerektiğini hatırlattı.

Robinson kaşlarını çatıp elindeki evraka baktı. "İnsan kalıntıları mı arıyorsunuz?" Başını kaldırıp Jane'e baktı. "Eh, aradığınızı kesinlikle burada bulacaksınız. Burası bir *müze*. Ve sizi temin ederim, üçüncü kattaki o kemikler çok eski. Dişlerden yola çıkarak bunun nasıl ispatlanabileceğini anlatmamı isterseniz..."

"Bizim ilgimizi çeken bodrumda depolanmış şeyler. Aşağı inen kapıyı açarsanız bir an önce işe koyulabiliriz."

Robinson yanlarındaki diğer dedektiflere baktı ve Dedektif Tripp'in elindeki manivelayı fark etti. "Sandıkları kırarak açamazsınız! Paha biçilmez parçalara zarar verebilirsiniz."

"Bizi izleyip tavsiyelerde bulunmanız bizi memnun eder. Ama lütfen hiçbir şeyin yerini değiştirmeyin ve hiçbir şeye dokunmayın."

"Neden bu müzeyi bir suç mahalline dönüştürüyorsunuz ki?"

"Bayan X'in koleksiyonunuzdaki tek sürpriz olmayabileceği gibi bir endişe taşıyoruz. Şimdi lütfen bizimle bodruma gelin."

Robinson yutkundu ve dedektiflerle yaptığı tartışmayı izleyen kıdemli müze rehberine döndü. "Bayan Willebrandt, lütfen Josep-

hine'i arayıp hemen buraya gelmesini söyler misiniz? Ona ihtiyacım var."

"Saat ona beş var Doktor Robinson. Ziyaretçiler gelmek üzere."

"Müze bugün mecburen kapalı olacak" dedi Jane. "Medyanın burada olanlar hakkında bilgi sahibi olmasını istemeyiz. Bu yüzden lütfen ön kapıları kapalı tutun."

Küratöre bakan Bayan Willebrandt, Jane'in verdiği emri dikkate almamıştı. "Doktor Robinson?"

Nicholas boyun eğmişçesine iç geçirdi. "Görünüşe bakılırsa bu konuda bizim söz hakkımız yok. Lütfen dedektifin söylediğini yapın." Resepsiyon masasının arka tarafındaki bir çekmeceyi açarak bir anahtar destesi aldı ve Doktor Cornelius Crispin'in balmumu heykelinin, Yunan ve Roma büstlerinin önünden geçip merdivenlere doğru ilerledi. Hep birlikte gıcırdayan merdivenlerden bodrum katına indiler.

Robinson orada bir an durdu. Jane'e dönerek, "Bir avukata ihtiyacım var mı?" diye sordu. "Zanlı mıyım?"

"Hayır."

"O zaman kimden şüpheleniyorsunuz? Bana hiç değilse bunu söyleyin."

"Bu olay sizin burada işe başladığınız tarihten öncesine gidiyor olabilir."

"Ne kadar önceye?"

"Önceki küratöre."

Robinson şaşırmış gibi güldü. "O zavallı adam Alzheimer'dı. Gerçekten de ihtiyar William'ın burada ceset sakladığını düşünmüyorsunuz, değil mi?"

"Kapı, Doktor Robinson."

Robinson başını sallayarak kapının kilidini açtı. Dışarı serin, kuru bir hava yayıldı. Odaya girince neredeyse tavana kadar üst üste yığılmış sandıklarla dolu devasa depoyu gören diğer dedektiflerin dudaklarından şaşkınlık mırıltıları döküldüğünü duydu Jane.

"Lütfen, eğer mümkünse kapıyı kapalı tutalım" dedi Robinson. "Burası iklim kontrollü bir alandır."

"Vay canına" dedi Dedektif Crowe. "Bütün bunlara bakmak sonsuza dek sürecek. Hem bu sandıkların içinde ne var?"

"Envanterimizin yarıdan fazlasını çıkardık" dedi Robinson. "Bu işi tamamlamak için bize birkaç ay daha tanırsanız, size her sandığın içinde ne olduğunu söyleyebiliriz."

"Birkaç ay epeyce uzun bir süre."

"Sadece bu sıraları, arka taraftaki raflara dek gözden geçirmek

bir yılımı aldı. O sandıkların içindekilere şahsen kefil olabilirim. Ama şu uçtaki sandıkları henüz açmadım. Bu yavaş ilerleyen bir iş, çünkü dikkatli olmak ve her şeyi kayda geçirmek gerekiyor. Bazı parçalar yüzlerce yıllık ve un ufak olabilirler."

"İklim kontrollü bir odada olmalarına rağmen mi?" diye sordu Tripp.

"Havalandırma sistemi ancak 1960'larda kuruldu."

Frost diğerlerinin altında duran bir sandığı işaret etti. "Şunun üzerinde yazan tarihe bakın. 1873. Siyam."

"Size söylemiştim." Robinson başını çevirip Jane'e baktı. "Burada yüz yıldır açılmamış hazineler olabilir. Bu sandıkları sistematik bir şekilde gözden geçirmeyi ve her şeyi kayıt altına almayı planlamıştım." Robinson durakladı. "Ama sonra Bayan X'i keşfettim ve envanter çalışmam kesintiye uğradı. Aksi halde şimdiye kadar epeyce mesafe kat etmiş olacaktık."

"Bayan X'in sandığını nerede buldunuz?" diye sordu Jane. "Hangi bölümde?"

"Şu sıranın ilerisinde, duvarın hemen önünde." Robinson eliyle deponun öteki ucunu işaret etti. "Oradaki yığının altında duruyordu."

"Üzerindeki sandıklara da baktınız mı?"

"Evet. O sandıkların içinde 1910'lu yıllara ait parçalar vardı. Osmanlı İmparatorluğu'ndan gelen eserler ve az sayıda Çin parşömenleri, çömlekleri."

"1910'lar mı?" Jane mumyanın mükemmel diş yapısını, dişindeki dolguyu düşündü. "Bayan X'in bundan çok daha yakın zamanlara ait olduğuna neredeyse hiç şüphe yok."

"O zaman nasıl oldu da eski sandıkların altından çıktı?" diye sordu Dedektif Crowe.

"Belli ki birileri burada bazı şeyleri yeni baştan düzenlemiş" dedi Jane. "Bu yeni düzenleme Bayan X'i daha zor ulaşılabilir kılmış olmalı."

Bakışlarını bu geniş alanda dolaştırırken Jane'in aklına büyükannesinin defnedildiği anıtmezar geldi: Yeraltı mezarına gömülenlerin isimlerinin duvarlara kazındığı mermerden bir saraydı orası. *Şimdi de aynı şeye mi bakıyorum acaba? İsimsiz kurbanlarla dolu bir anıtmezar mı burası da?* Bodrumun öteki ucuna, Bayan X'in bulunduğu tarafa doğru yürüdü. O taraftaki tavan lambalarından ikisi sönüktü ve o köşe gölgede kalıyordu.

"Araştırmaya bu taraftan başlayalım" dedi.

Frost ve Crowe en tepedeki sandığı tutup aşağı indirdiler. San-

dığın kapağında MUHTELİF - KONGO yazıyordu. Frost bir manivelayla kapağı kaldırıp sandığın içindekileri görünce korkuyla irkilip arkasındaki Jane'e tosladı.

"Ne var?" diye sordu Jane.

Darren Crowe bir kahkaha attı. Sandığın içine uzandı ve ahşap bir maske çıkarıp yüzüne tuttu. "Böö!"

"Ona dikkat edin!" dedi Robinson. "Değerli bir şey."

"Aynı zamanda çok da korkutucu" diye mırıldandı Frost, maskenin grotesk hatlarına göz gezdirerek.

Crowe maskeyi bir kenara bıraktı ve sandığın içindekileri korumak amacıyla yerleştirilen buruşturulmuş gazete sayfalarından birini çıkardı. "*London Times*, 1930. Bence bu sandık bizim zanlıdan daha yaşlı."

"Lütfen!" dedi Robinson. "Her şeye dokunuyor, kirletiyorsunuz. Eldiven kullanmanız lazım."

"Belki de dışarıda bekleseniz daha iyi olacak Doktor Robinson" dedi Jane.

"Hayır, dışarı çıkmayacağım. Bu koleksiyonun güvenliğinden ben sorumluyum."

Jane çıkışmak için Doktor Robinson'a doğru döndü. Ilımlı biri gibi görünmesine rağmen, Jane ona doğru ilerlerken gözlük camlarının ardındaki gözleri öfkeyle parlayan adam yerinden kımıldamamıştı. Nicholas Robinson bu müze sınırları dışında bir polis memuruyla anlaşmazlığa düşse muhtemelen farklı davranırdı. Ancak orada, kendi bölgesinde kıymetli koleksiyonunu korurken, yumruk yumruğa bir kavgaya hazırmış gibiydi.

"Sağa sola saldıran azgın boğalar gibisiniz" dedi Nicholas. "Burada başka cesetler olduğunu düşünmenize sebep olan nedir? Müzelerde ne tür insanların çalıştıklarını sanıyorsunuz ki?"

"Bilmiyorum Doktor Robinson. İşte ben de bunu öğrenmeye çalışıyorum."

"O zaman *bana* sorun. Sandıkları paramparça etmek yerine *benimle* konuşun. Ben bu müzeyi iyi bilirim. Burada çalışmış insanları da tanıyorum."

"Ama siz sadece üç yıldır buranın küratörlüğünü yapıyorsunuz" dedi Jane.

"Üniversitede okurken de burada stajyer olarak çalışmıştım. Doktor Scott-Kerr'i tanırım ve o tamamen zararsız bir adamdı." Hiddet dolu bakışlarını tam da o sırada açık sandıktan bir vazo çıkarmış olan Crowe'a yöneltti. "Hey! Elindeki o şey en azından dört yüz yıllık! Dikkat et!"

"Belki de sizinle biraz dışarı çıkmalıyız" dedi Jane. "Konuşmamız lazım."

Nicholas, bir başka sandığı açmaya koyulmuş üç dedektife endişeyle baktı. Bodrumdan çıkan Jane'in peşinden gönülsüzce gitti, birlikte birinci kattaki galeriye çıktılar. Suni mezar girişinin altında, Mısır sergisinin yanında durdular.

"Öğrenciyken tam olarak ne zaman burada çalıştınız Doktor Robinson?" diye sordu Jane.

"Yirmi yıl önce, üniversite eğitimimin üçüncü ve dördüncü yıllarında. William müzenin küratörüyken, her yıl bir ya da iki üniversite öğrencisini buraya almaya çalışırdı."

"Neden şimdi hiç stajyer yok peki?"

"Çünkü stajyerlerin masraflarına ayırabileceğimiz bir bütçe yok artık. Bu yüzden de burada çalışacak bir öğrenci bulabilmek bizim için neredeyse imkânsız. Üstelik insan gençken, yaşıtlarıyla birlikte sahada çalışmayı tercih eder. Bu tozlu, eski binaya tıkılıp kalmayı kimse istemez."

"Doktor Scott-Kerr hakkında ne hatırlıyorsunuz?"

"Onu severdim" dedi adam. Hatıralar yüzünde bir gülümsemeye yol açmıştı. "O zamanlarda bile biraz dalgın biriydi, ama bana her zaman iyi davranır, bol bol zaman ayırırdı. Müzede çalışmaya başlar başlamaz bana büyük sorumluluklar vermişti ve bu da müzeyi o an için sahip olabileceğim en muhteşem iş haline getiriyordu. Sonunda hayal kırıklığına uğramama neden olmasına rağmen."

"Neden ki?"

"Beklentilerimin artmasına neden olmuştu çünkü. Doktoramı bitirir bitirmez hemen bir işe girebileceğimi düşünmeme yol açmıştı."

"Hemen iş bulamadınız mı?"

Robinson başını salladı. "En sonunda kendimi bir kürek memuru olarak çalışırken buldum."

"O da ne demek?"

"Sözleşmeli bir arkeolog. O günlerde, yeni mezun olmuş bir arkeoloğun bundan başka bir iş bulabilmesi pek mümkün değildi. Buna "kültürel kaynak yönetimi" diyorlardı. İnşaat sahalarında ve askeri üslerde çalıştım. Buldozerler sahaya girmeden önce tarihi öneme sahip bir şeyler olup olmadığına bakmak için deneme kazıları yaptım. Bu sadece gençlere uygun bir iştir. Sosyal yardımlar yoktur, hep göçebe hayatı yaşarsınız, dizleriniz ve sırtınız yıpranır. İşte bu yüzden, Simon üç yıl önce beni arayıp bu işi önerdiğinde sahada kazandığımdan daha az kazanacak olmama rağmen küreğimi memnuniyetle bir kenara bırakıp hemen buraya

geldim. Bu da Doktor Scott-Kerr'in ölümünden sonra neden bu pozisyonun uzun süre boş kaldığını açıklıyor."

"Nasıl olur da bir müze küratörsüz işleyebilir?"

"Bayan Willebrandt gibi birinin her şeyle ilgilenmesine izin vererek, tabii bunun mümkün olabileceğine inanıyorsanız. Eserleri yıllarca aynı tozlu sandıklarda tutmuştu." Resepsiyon masasına baktı ve konuşması bir fısıltıya dönüştü. "Ve ne diyeceğim biliyor musunuz? Bayan Willebrandt benim stajyer olduğum günlerden bu yana hiç değişmedi. Sanırım doğduğu zaman da böyleymiş."

Jane merdivenlerde yankılanan ayak sesleri duydu, dönüp baktığında Frost'un ağır ağır yukarı çıktığını gördü. "Rizzoli, aşağı gelip şuna bir baksan iyi olacak."

"Ne buldunuz?"

"Emin değiliz."

Jane ile Robinson, Frost'un peşinden bir kez daha bordum kattaki depoya indiler. Dedektiflerin sandıkların içini aradıkları yerde, zemine tahta yongaları saçılmıştı.

"Şu sandığı çekmeye uğraşıyorduk, duvara yaslandım" dedi Dedektif Tripp. "Sanki arkamdaki duvar hareket eder gibi oldu. Ve sonra *şunu* fark ettim." Duvardaki tuğlaları gösterdi. "Crowe, fenerin ışığını şu tarafa tut da Jane görebilsin."

Crowe fenerin ışığını doğrultunca Jane dışarı doğru bel vermiş duvara bakarak kaşlarını çattı. Bir tuğla yerinden oynamış, Jane'in sadece siyah bir boşluk görebildiği bir deliğin ortaya çıkmasına neden olmuştu.

"Arka tarafta bir boşluk var" dedi Crowe. "Işığı boşluktan diğer tarafa tuttuğumda, hiçbir şey göremiyorum."

Jane, Robinson'a döndü. "Bu tuğlaların ardında ne var?"

"En ufak bir fikrim yok" diye mırıldandı Robinson şaşkınlıkla, dışa doğru bel vermiş duvara bakarak. "Her zaman bu duvarların sabit olduğunu düşünmüştüm. Ama bu öylesine eski bir bina ki."

"Kaç yıllık?"

"En azından yüz elli yıllık. Tuvaletleri yenilemeye geldiği zaman tesisatçı böyle söylemişti. Bir zamanlar aile bu binada yaşıyormuş."

"Crispin ailesi mi?"

"1800'lü yılların ortalarında bu binada yaşıyorlarmış, sonraları, Brooklyn tarafında yeni bir eve taşınmışlar. İşte o zaman, bina da müzeye dönüştürülmüş."

"Bu duvar ne tarafa bakıyor?" diye sordu Frost.

Robinson bir an düşündü. "Caddeye bakıyor olmalı."

"Yani bunun diğer tarafında başka bir bina yok."

"Hayır, sadece yol var."

"Hadi birkaç tuğlayı çıkaralım" dedi Jane, "ve bakalım diğer tarafta ne varmış."

Robinson paniğe kapılmış gibiydi. "Tuğlaları yerinden çıkarırsanız tümü çökebilir."

"Ama bunun ağırlık taşıyan bir duvar olmadığı açıkça görülüyor" dedi Tripp. "Aksi halde çoktan yıkılmış olurdu."

"Hepinizin hemen şimdi durmanızı istiyorum" dedi Robinson. "Başka bir şey yapmadan önce Simon'la konuşmam lazım."

"O halde neden gidip onu aramıyorsunuz?" dedi Jane.

Küratör depodan çıkarken dört dedektif oldukları yerde kaldılar; bir tabloya sessizce poz verir gibiydiler. Kapı adamın arkasından kapanır kapanmaz, Jane'in ilgisi yeniden duvara yöneldi. "Alt taraftaki şu tuğlaların arasına harç bile konmamış. Öylece üst üste yığılmışlar, sabit değiller."

"Peki o zaman duvarın üst tarafını yerinde tutan ne?" diye sordu Frost.

Jane büyük bir dikkatle gevşek tuğlalardan birini yerinden çıkardı, bir yandan da duvarın büyük bir gürültüyle aşağı inmesini bekliyordu. Ama duvar dayanmıştı. Göz ucuyla Tripp'e baktı. "Ne düşünüyorsun?"

"Üst kısmı destekleyen bir köşebent olmalı."

"O halde şu alttakileri çıkarmak bir tehlike yaratmaz, değil mi?"

"Sanırım."

Jane tedirgin bir kahkaha attı. "İçimi nasıl rahatlattın anlatamam Tripp." Üç adam yanında durup onu seyrederken, Jane yavaşça bir tuğlayı daha yerinden çıkardı, sonra bir diğerini. Diğer dedektiflerin gerileyip duvardan uzaklaştıkları ve onu duvarın dibinde bir başına bıraktıkları dikkatinden kaçmamıştı. Açtığı boşluğa rağmen duvar hâlâ dayanıyordu. Diğer tarafa baktığında Jane'in gördüğü yegâne şey zifiri karanlık oldu.

"Fenerini bana ver Crowe."

Crowe feneri Jane'e verdi.

Dizlerinin üzerine çöken Jane, feneri boşluğun diğer tarafına tuttu. Birkaç metre ileride bir duvar gördü. Feneri yavaşça hareket ettirdi, ışık taşa oyulmuş bir nişin üzerine geldiğinde aniden durdu. Fener, karanlığın içinde Jane'in bakışlarına karşılık veren bir yüzü aydınlatıyordu.

Nefesi kesilen Jane irkilerek geri çekildi.

"Ne?" dedi Frost. "Ne gördün orada?"

Jane bir an konuşamadı. Kalbi küt küt atıyor, bakışlarını tuğlaların arasındaki boşluktan, keşfetmeyi hiç istemediği bir odaya açılan o karanlık pencereden ayıramıyordu. Özellikle de o gölgelerde bir anlığına gördüğü şeyden sonra.

"Rizzoli?"

Jane yutkundu. "Sanırım adli tıp uzmanını çağırmanın zamanı geldi."

8

Bu Maura'nın Crispin Müzesi'ni ilk ziyareti değildi.

Birkaç yıl önce, Boston'a taşındıktan kısa bir süre sonra, bölgedeki cazibe merkezlerini gösteren bir kılavuz kitapta müzenin adına rastlamıştı. Ocak ayında soğuk bir pazar günü, Maura hafta sonu ziyaretçileriyle, canları sıkılan çocuklarını çekiştirerek etrafta dolanan anne babalarla mücadele etmeyi bekleyerek, müzenin ön kapısından içeri adım atmıştı. Oysa resepsiyon masasında oturan, giriş ücretini tahsil ettikten sonra da onu görmezden gelen yaşlı rehber haricinde kimsenin olmadığı sessiz bir binaydı burası. Maura kasvetli galerileri tek başına gezmeye koyulmuş, içleri dünyanın dört bir yanından gelen ilginç şeylerle dolu tozlu cam fanusların önünden geçmiş, sanki yüz yıldır yenilenmemiş gibi görünen sararmış etiketlere bakmıştı. Cayır cayır yanan kaloriferler soğuğu binadan def etmeye yetmiyordu, orada olduğu süre boyunca Maura paltosuna sıkı sıkı sarınmıştı.

İki saat sonra canı sıkılarak binadan çıkmıştı. Sıkılmasının nedenlerinden biri de yalnız başına yaptığı bu ziyaretin Maura'nın o günlerdeki hayatını sembolize etmesiydi. Kısa bir süre önce boşanmıştı ve yeni bir şehirde, hiç kimsenin ona selam vermediği, hatta varlığından bile haberdar olmadığı soğuk ve kasvetli bir çevrede bir başına dolanan, arkadaşsız bir göçebe gibiydi.

Bir daha Crispin Müzesi'ne gitmemişti Maura. Bugüne kadar.

Binaya girip de bir kez daha o yıllanmışlık kokusunu soluyunca, Maura aynı can acısını hissetti. Müzeye son gelişinden bu yana yıllar geçtiği halde, o ocak ayında hissettiği hüzün bir anda yine omuzlarına çöküvermişti; öyle ya da böyle, hayatının tam manasıyla değişmediğini hatırlatan bir şeydi bu. Şimdi birine âşık ol-

masına rağmen, hâlâ pazar günleri bir başına dolanıp duruyordu, özellikle de pazar günleri.

Ama bugün resmi görevli olarak, Jane'in peşi sıra merdivenlerden bodrum katındaki depoya inerken tüm dikkatini toparlaması gerekliydi. Maura oraya gelene kadar dedektifler duvardaki deliği zor da olsa diğer tarafa geçebileceği genişliğe getirmeyi başarmışlardı. Maura odanın girişinde duraklayıp çıkarılmış tuğla yığınına bakarak kaşlarını çattı.

"İçeri girmek güvenli mi? Çökmeyeceğinden emin misiniz?" diye sordu.

"Yukarı tarafta yükü taşıyan bir çapraz bağlantı var" dedi Jane. "Sabit bir duvar gibi görünmesine çalışılmış, ama sanırım bir zamanlar burada gizli bir odaya açılan bir kapı bulunuyormuş."

"Gizli oda mı? Ne için?"

"Kıymetli parçaları saklamak için olabilir mi? Ya da içki yasağı zamanında içki saklamak için mesela? Kim bilir? Buranın ne için yapılmış olduğu konusunda Simon Crispin'in bile bir fikri yok."

"Böyle bir yerin varlığından haberdar mıymış peki?"

"Çocukken bu binayı yolun karşısındaki binaya bağlayan bir tünele dair hikâyeler işittiğini söylüyor. Ama bu odanın bağlandığı bir yer yok." Jane, Maura'ya bir fener uzattı. "Önce sen" dedi. "Ben de hemen arkandan geliyorum."

Maura eğilerek duvardaki açıklığa doğru ilerledi. Sessizce onu izleyen, vereceği tepkiyi bekleyen dedektiflerin bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. O odanın içindeki şey her ne ise bu adamları rahatsız etmişti ve sessizlikleri Maura'nın da tereddüt etmesine yol açıyordu. Diğer tarafı göremiyor, ancak karanlığın içinde kendisini kötü bir şeylerin beklediğini biliyordu; bir şeyler öylesine uzun bir zaman boyunca buraya kapatılmıştı ki, içerinin havası sanki kokuşmuş ve katılaşmış gibiydi. Dizlerinin üzerine çöktü ve emekleyerek açıklığın diğer tarafına doğru ilerledi.

Diğer tarafa geçtiğinde, ancak ayakta durabileceği yükseklikte bir odada olduğunu fark etti. Elini ileri uzattı, ama herhangi bir şey hissetmedi. Fenerinin ışığını yaktı.

Bedeninden ayrılmış bir kafa gözlerini kısmış, Maura'ya bakmaktaydı.

Dehşet içinde bir nefes alıp gerileyince, hemen arkasından odaya girmiş olan Jane'e çarptı.

"Sanırım onları sen de gördün" dedi Jane.

"*Onlar* mı?"

Jane fenerini yaktı. "Şurada bir tane var." Fenerin ışığı az ön-

ce Maura'yı dehşete düşüren kafanın üzerine düştü. "Ve bir tane de şurada duruyor." Fenerin ışığı hareket ederek garip bir şekilde buruş buruş olmuş diğer bir yüzün görüldüğü ikinci nişin üzerinde durdu. "Ve sonuncusu da şu tarafta." Jane feneri Maura'nın hemen üzerindeki bir çıkıntıya yöneltti. Kurukafa ışıl ışıl parlayan saçlarla çevrelenmişti. Kaba dikişler, sonsuza dek sürecek bir sessizliğe mahkûm ettiği dudakları bir arada tutmaktaydı.

"Bana bunların gerçek olmadıklarını söyle" dedi Jane fısıldarcasına. "Lütfen."

Maura eldivenlerini almak için cebine uzandı. Ellerinin buz gibi olduğunu ve sakarca hareket ettiğini hissediyordu. Karanlık odada lateks eldivenleri soğuk ellerine geçirmeye çalıştı. Jane fenerini çıkıntının üzerinde duran kafaya doğru tutarken, Maura yavaşça kafayı üzerinde durduğu taş raftan aldı. Şaşırtıcı derecede hafif gelmişti ve Maura'nın avucuna sığabilecek kadar da küçüktü. Kafayı örten saçlar toplanmıştı ve ipeksi saç tellerinin çıplak tenine dokunması Maura'nın irkilmesine neden oldu. Bunlar naylon değil, diye düşündü Maura, bunlar gerçek saç. *İnsan saçı.*

Maura yutkundu. "Sanırım bu bir *tsantsa*" dedi.

"Bir ne?"

"Büzülmüş bir kafatası." Maura başını çevirip Jane'e baktı. "Gerçek gibi görünüyor."

"Aynı zamanda eski bir şey de olabilir, değil mi? Müzenin Afrika'dan topladığı şeylerden biri yani?"

"Güney Amerika."

"Her neresiyse. Bunlar müzenin eski koleksiyonuna ait olabilir mi?"

"Olabilir." Maura karanlık odada Jane'e baktı. "Tabii daha yakın bir zamana da ait olabilirler."

Müze personeli, müzenin laboratuvarındaki masanın üzerinde duran üç *tsantsa*'ya bakmaktaydı. Kirpik ve kaşlardan, dudaklardaki dikiş ipliklerine varıncaya dek kafaların bütün detayları kuvvetli spot ışıkları tarafından merhametsizce aydınlatılmış durumdaydı. Kafalardan ikisinin üzerinde uzun kapkara saçlar vardı. Üçüncüsünün kısa ve küt saçları, oyuncak bir bebeğin kafasına yerleştirilmiş bir kadın peruğu gibi görünüyordu. Kafalar öylesine küçüktü ki, insan dokusu olduğu şüphe götürmez kaşlar ve kirpikler olmasa, onları basit birer kauçuk hediyelik eşya sanmak mümkündü.

"Bunların neden o duvarın arkasında olduğu hakkında en ufak

bir fikrim yok" diye mırıldandı Simon. "Ya da oraya nasıl geldikleri hakkında."

"Bu bina türlü gizemlerle dolu Doktor Isles" dedi Debbie Duke. "Ne zaman kabloları yenilemeye ya da tesisatı elden geçirmeye karar versek, tamirciler yeni bir sürprizle karşılaşıyorlar. Ya önüne tuğla örülmüş bir yer çıkıyor ya da kesinlikle hiçbir amaca hizmet etmeyen bir geçit." Masanın diğer tarafında durmakta olan Doktor Robinson'a baktı. "Geçen ay yaşadığımız şu ışıklandırma fiyaskosunu hatırlıyorsunuz, değil mi? Elektrikçi kabloların nereye gittiğini anlamak için üçüncü kat duvarının yarısını kırmak zorunda kalmıştı. Nicholas? Nicholas?"

Küratör öylesine büyük bir dikkatle *tsantsa*'lara bakmaktaydı ki, ancak ikinci kez seslenildiğinde başını kaldırdı. "Evet, bu bina tam bir muamma" dedi. Sonra da yumuşak bir ses tonuyla, "İnsan bu duvarların arkasında başka neler var diye düşünmeden edemiyor" diye ekledi.

"Yani bu şeyler gerçek mi?" dedi Jane. "Bunlar gerçekten de büzüşmüş insan kafaları mı yani?"

"Gerçek olduklarına hiç şüphe yok" dedi Nicholas. "Sorun şu ki..."

"Ne?"

"Josephine'le birlikte bulabildiğimiz bütün envanter kayıtlarını taradık. Koleksiyona eklenen parçaların listelendiği kayıt defterlerine göre, müze koleksiyonunda gerçekten de *tsantsa*'lar bulunuyormuş. 1898 yılında Doktor Stanley Crispin tarafından yukarı Amazon deltasından getirildiklerinde koleksiyona eklenmişler." Başını çevirip Simon'a baktı. "Büyükbabanız sanırım."

Simon başını sallayarak onayladı. "Koleksiyonda *tsantsa*'lar olduğunu duymuştum. Ama onlara ne olduğunu asla öğrenemedim."

"1890'lı yıllarda burada çalışan küratör bu parçaları şu şekilde tarif etmiş." Robinson defterin sayfasını çevirdi. "Jíbarolara ait iki ganimet kafası da mükemmel durumda ."

Bu tarifin ifade ettiği şeyin önemini kavrayan Maura başını kaldırıp Doktor Robinson'a baktı. "*İki* mi dediniz?"

Robinson başını sallayarak onayladı. "Bu kayıtlara göre müze koleksiyonunda sadece iki tane yer alıyor."

"Sonradan bir üçüncü eklenmiş, ancak kayıtlara geçirilmemiş olabilir mi?"

"Belli ki öyle. Üstesinden gelmeye çabaladığımız sorunlardan biri de bu işte, kayıtlarımızı tamamlamak. Benim bir envanter çı-

karmaya başlamam da bu yüzdendi zaten, böylece en sonunda elimizde neler olduğunu görebilecektim."

Maura kaşlarını çatıp büzüşmüş üç kafaya baktı. "O halde şimdi cevaplamamız gereken soru, bunlardan hangisinin sonradan eklendiği. Ve ne kadar yakın bir zamana ait olduğu."

"İddiaya girerim ki şu kadın kafası yeni olanıdır." Jane kısa saçlı *tsantsa*'yı işaret ediyordu. "Emin olun, bu sabah kahve alırken aynı buna benzeyen bir saç kesimi gördüm."

"Her şeyden önce" dedi Robinson, "sadece görünümüne bakarak bir *tsantsa*'nın erkek mi, kadın mı olduğunu söylemek mümkün değildir. Kafanın büzüşüp küçülmesi yüz hatlarını bozar ve cinsiyetleri ayırt edilemez hale getirir. Ayrıca bazı geleneksel *tsantsa*'ların saçları da bununki gibi kısa kesilmiş olabilir. Bunlara sık sık rastlamayız, ancak saç kesiminden bir şey anlamak pek mümkün değil."

"O halde geleneksel bir kafayı modern zamanlardaki benzerinden nasıl ayırt edebiliriz?"

"Onları elime alabilir miyim?" diye sordu Robinson.

"Evet, tabii ki."

Robinson bir eldiven almak için karşı taraftaki dolabın yanına gitti ve itina gerektiren bir ameliyata hazırlanan bir doktor gibi dikkatle eline geçirdi. Hangi işte çalışırsa çalışsın, bu adam kılı kırk yaran biri olurdu, diye düşündü Maura. Tıp eğitimi alan arkadaşları arasında Nicholas Robinson kadar müşkülpesent tek bir kişi bile hatırlayamıyordu.

"Öncelikle" dedi Robinson, "size özgün bir Jíbaro *tsantsa*'sının özelliklerini açıklamalıyım. Bu benim özellikle ilgi duyduğum alanlardan biri olduğu için onlar hakkında bir miktar bilgi sahibiyim. Jíbarolar Ekvador ve Peru sınırında yaşarlar ve düzenli olarak her iki tarafın kabilelerine saldırı düzenlerler. Savaşçılar karşılarına çıkan erkek, kadın, çocuk, herkesin kafasını keser."

"Neden düşmanlarının kafasını kesiyorlar?"

"Bu onların sahip olduğu ruh kavramıyla alakalı bir şey. İnsanların üç farklı ruha sahip olabileceğine inanırlar. Öncelikle, doğarken herkesin sahip olduğu sıradan ruh vardır. Sonra bir kadim görüş ruhunuz olur ve bunu da ayinlerde gösterdiğiniz çaba sayesinde edinirsiniz. Bu size özel güçler bahşeder. Eğer birisi kadim görüş ruhunu kazanır ve sonra da öldürülürse, o kişinin ruhu üçüncü türe dönüşür: Öç almak için katilinin peşine düşen bir ruh. İşte bu üçüncü gruptaki ruhların intikam peşinde koşmasına engel olmanın yegâne yolu da kafayı kesmek ve onu bir *tsantsa*'ya dönüştürmektir."

"*Tsantsa* nasıl yapılıyor?" Jane başını eğip masanın üzerinde duran oyuncak bebek kafası büyüklüğündeki *tsantsa*'lara baktı. "İnsan kafasının nasıl bu kadar küçültülebileceğini anlayamıyorum bir türlü."

"Uygulanan işleme dair çelişkili açıklamalar var, ama bunların pek çoğu birkaç önemli nokta konusunda hemfikirler. Tropik doğa koşulları nedeniyle işleme ölümden hemen sonra başlanmalıdır. Kafa bedenden ayrılır ve kafatası derisi, tepe noktasından boynun başladığı noktaya kadar uzanan düz bir çizgi halinde kesilerek açılır. Sonra deri yüzülür ve kemikten ayrılır. Aslına bakarsanız deriyi kafatasından ayırmak oldukça kolay bir işlemdir."

Maura dönüp Jane'e baktı. "Otopside bunu yaparken izlemiştin beni. Ben de kafa derisini kafatasından ayırıyorum, ama deriyi enlemesine kesiyorum, bir kulaktan diğerine."

"Biliyorum ve işin o kısmı da benim hep midemi bulandırır" dedi Jane. "Özellikle de yüzün üzerindeki deriyi soyarken."

"Evet, yüz" dedi Robinson. "Jíbarolar yüzün derisini de soyarlar. Bu yetenek isteyen bir iş, ama yüzün derisi de kafa derisiyle birlikte tek parça halinde çıkıyor. Bu işlemin sonunda, insan derisinden bir maske elde edilir. Bu deriyi tersyüz edip kazıyarak temizliyorlar. Sonra gözkapakları dikilip kapatılıyor." *Tsantsa*'lardan birini kaldırdı ve neredeyse hiç görünmeyen dikişleri işaret etti. "Kirpiklerin nasıl özenle ve doğal görünecek şekilde dikilmiş olduğunu görüyor musunuz? Bu *son derece* usta işi."

Sesinde hayranlık mı vardı? Maura bundan emin olamadı. Robinson, Maura ile Jane'in tedirgin bakışmalarının farkında değilmiş gibi görünüyordu; tüm dikkatini insan derisini bir tür arkeolojik tuhaflığa dönüştüren işçiliğe yöneltmişti.

Tsantsa'yı köselemsi bir tüpü andıran boyun kısmına bakmak için çevirdi. Hoyrat dikişler boynun ve kafatasının arka tarafı boyunca devam ediyor, kalın saç telleri tarafından gizlendiği için neredeyse hiç görünmüyordu. "Deri kafadan ayrıldıktan sonra" diyerek devam etti Robinson, "geride kalan son yağ dokularının da erimesi için su ve bitki özlerinin içinde kaynatılır. Üzerindeki bütün et ve yağ kalıntılarından kurtulduktan sonra, deri bir kez daha tersyüz edilir ve kafanın arka tarafındaki kesik dikilir, burada da görebileceğiniz gibi. Dudaklar, uçları iyice sivriltilmiş tahta şişlerle birbirine tutturulur. Burun delikleri ve kulaklar içlerine pamuk doldurularak tıkanır. Bu noktada elde edilen şey yumuşak ve sarkık bir deri parçasından başka bir şey olmayacağı için boşluklar sıcak taşlar ve kumla doldurulur, böylece deri yakılır. Son-

ra da kömürle ovulur ve kösele gibi oluncaya dek dumana maruz kalacak şekilde asılır. Bütün bu süreç çok da uzun sürmez. Muhtemelen bir hafta."

"Peki bunları daha sonra ne yapıyorlar?" diye sordu Jane.

"Çürümesini önledikleri ganimetleriyle kabilelerine döner, ziyafet çeker ve ayin yaparlar. Savaşçılar *tsantsa*'larını bir kordonun ucuna asar ve bir kolye gibi boyunlarının etrafına takarlar. Bir yıl sonra, kurbanın güçlerini transfer etmek için ikinci bir şölen daha düzenlenir. En sonunda, bu törenden bir ay sonra, üçüncü bir kutlama daha yapılır. İşte son rötuşlar da bu tören sırasında gerçekleştirilir. Üç tahta şiş dudaklardan çıkarılır ve deliklerden keten sicimler geçirilerek dudaklar dikilir. Kulaklardaki süslemeler de bu tören sırasında eklenir. O andan itibaren bu kafalar birer övünç kaynağıdır. Bir savaşçı ne zaman erkekliğini sergilemek istese, sahip olduğu *tsantsa*'ları boynunun etrafına takar."

Jane şaşkınlıkla güldü. "Aynı altın kolye takan bugünkü erkekler gibi. Maço erkekler ve kolyeleri!"

Maura masanın üzerinde duran üç *tsantsa*'yı inceledi. Üçü de benzer büyüklükteydi. Üçünün de dudaklarında keten sicimler vardı ve gözkapakları özenli bir şekilde dikilmişti. "Korkarım ki bu üç kafa arasında herhangi bir fark göremiyorum. Üçü de ustaca yapılmış görünüyor."

"Öyle" dedi Robinson. "Ama aralarında önemli bir fark var. Ve bahsettiğim şey de saç kesimlerindeki farklılık değil." Döndü ve sessizce masanın ucunda dikilen Josephine'e baktı. "Bahsettiğim farkın ne olduğunu görebiliyor musun?"

Daha yakına gelmeye gönülsüz olan genç kadın tereddüt etti. Sonra eldivenlerini taktı ve *tsantsa*'ların olduğu tarafa ilerledi. Kafaları birer birer eline alarak ışığın altında incelemeye koyuldu. En sonunda uzun saçları ve böcek kanadı süslemeleri olan kafayı eline aldı. "Bu Jíbaro değil" dedi.

Robinson başını salladı. "Katılıyorum."

"Küpeler yüzünden mi?" diye sordu Maura.

"Hayır. Bu tür küpeler gelenekseldir" dedi Robinson.

"O halde özellikle bu kafayı seçmenizin sebebi nedir Doktor Pulcillo?" dedi Maura. "Diğer ikisinden hiç de farklı görünmüyor."

Josephine başını eğerek kafaya yaklaştırdı. *Tsantsa*'nınkiler kadar koyu ve parlak saçları omzunun üzerine döküldü; renkler korkutacak kadar birbirine benziyordu, iç içe geçmiş gibi. Sadece bir anlığına, aynı kafanın önceki ve sonraki haline baktığına dair rahatsız edici bir hisse kapıldı Maura. Josephine hayatta, Jo-

sephine ölü. Genç kadının kafaya dokunmak için böylesine isteksiz oluşu da bu yüzden miydi yoksa? O buruş buruş yüz hatlarında kendini mi görüyordu?

"Dudaklar" dedi Josephine.

Maura başını salladı. "Ben bir fark görmüyorum. Üçünün de dudakları keten sicimlerle dikilmiş."

"Jíbaro ritüeliyle ilgili bir şey bu. Nicholas'ın az önce anlattıklarıyla ilgili."

"Hangi kısmı?"

"Tahta şişlerin dudaklardan çıkarılması ve o deliklerden geçirilen keten sicimlerle dikilmesi."

"Bunların üçünde de keten sicimler var ama."

"Evet, ama bu ritüel üçüncü şölen zamanında yapılıyor. Kurban öldürüldükten bir yıl sonra."

"Kesinlikle haklı" dedi Robinson, genç kadının tam da onun istediği detayı yakalamış olmasından dolayı memnun bir halde. "Dudakları delmek için kullanılan şişler Doktor Isles! Bütün bir yıl boyunca dudaklarda bırakıldığında, geride kendi çaplarından daha geniş delikler kalır."

Maura masanın üzerinde duran kafaları inceledi. İki *tsantsa*'nın dudaklarında büyük delikler vardı. Üçüncüde bu delikler yoktu.

"Bu kafada şiş kullanılmamış" dedi Robinson. "Dudaklar başka bir şey yapılmadan, kafa kesildikten hemen sonra dikilmiş. Bu kafa Jíbarolara ait değil. Bunu yapan her kimse, işleri biraz çabuklaştırmak için bazı işlemleri atlamış. Belki de tam olarak nasıl yapılması gerektiğini bilmiyordu. Veya belki de sadece turistlere satılmak ya da ticari bir mal olarak değiş tokuş edilmek amacıyla hazırlanmıştır. Ama törensel bir örnek olmadığı kesin."

"O halde bu nereden gelmiş?" diye sordu Maura.

Robinson durakladı. "Bunu bilemem. Size söyleyebileceğim tek şey otantik bir Jíbaro olmadığı."

Maura eldivenli elleriyle *tsantsa*'yı masanın üzerinden aldı. Daha önce de eline kesilmiş insan kafası aldığı olmuştu, ama şu an elinde tuttuğu, kafatası olmadığı ve sadece kurumuş bir kabuk ve saçlardan ibaret olduğu için şaşırtıcı biçimde hafifti.

"Cinsiyetinden bile emin olamıyoruz" dedi Robinson. "Bozulmuş olsa da yüz hatlarına baktığımda onun bir kadın olduğu hissine kapılıyorum. Yüz hatları bir erkeğe ait olamayacak kadar narin."

"Bence de" dedi Maura.

"Peki ya ten rengi?" diye sordu Jane. "Hangi ırka mensup olduğunu anlayabiliyor muyuz?"

"Hayır" dedi Robinson. "Yapılan işlemler deri renginin de koyulaşmasına neden olur. Bu Beyaz ırka mensup biri bile olabilir. Ne kafatası ne de röntgenini çekebileceğim dişler olmadığı için de bu örneğin kaç yaşında olduğunu söylememe imkân yok."

Maura *tsantsa*'yı baş aşağı çevirdi ve boyun açıklığına baktı. Kıkırdak ve kaslar, nefes ve yemek borusu yerine sadece bir boşluk görmek şaşırtıcı bir tecrübe olmuştu. Boyun kısmen kapanmıştı ve ağız boşluğunun görünmesine izin vermiyordu. Aniden Maura'nın aklına Bayan X'in üzerinde gerçekleştirdiği otopsi geldi. Maura, Bayan X'in kuru ağız boşluğunu, boğaz kısmındaki metal parçanın parıltısını hatırladı. Ayrıca hediyelik eşya olarak satılan plakayı gördüğünde hissettiği büyük şaşkınlığı da hatırladı. Acaba katil bu kurbanda da benzer bir ipucu bırakmış olabilir miydi?

"Biraz daha ışık alabilir miyim?" dedi.

Josephine ucunda büyüteç bulunan bir lambayı Maura'nın bulunduğu tarafa doğru döndürdü. Maura da ışığı boyun boşluğuna doğru yöneltti. Dar açıklıktan içeri bakan Maura top haline getirilmiş soluk renkli bir kütle görebiliyordu. "Sanki içinde bir kâğıt parçası var gibi" dedi.

"Bunda şaşılacak bir şey yok" dedi Robinson. "Bazen *tsantsa*'ların içine tıkıştırılmış gazete parçalarına rastlarız, nakliye esnasında kafanın şekli bozulmasın diye yaparlar. İçinden bir Güney Amerika gazetesi çıkarsa, en azından kökenleriyle ilgili bir şeyler öğrenmiş oluruz."

"Forsepsiniz var mı?"

Josephine çalışma odasının çekmecesinden bir forseps alıp geldi ve Maura'ya verdi. Maura forsepsi boyun açıklığından sokarak içerideki kâğıdı yakaladı. Son derece dikkatli bir şekilde çekti ve buruşmuş bir gazete parçası çıkardı. Gazeteyi düzeltince İspanyolca ya da Portekizce değil, İngilizce olduğunu gördüler.

"*Indio Daily News* mu?" Jane şaşkınlıkla bir kahkaha attı. "Bu Kaliforniya'dan."

"Ayrıca tarihe bakın." Maura sayfanın üst tarafını işaret etti. "Yirmi altı yıl öncesine ait."

"Yine de, kafa bundan çok daha eski olabilir" dedi Robinson. "Bu gazete oraya daha sonra, bir yere nakledilirken tıkıştırılmış olabilir."

"Ama bunun teyit ettiği başka bir şey var." Maura başını kaldırıp diğerlerine baktı. "Bu kafa müzenin orijinal koleksiyonuna ait değil. Bu kadın bir başka kurban da olabilir ve henüz..." Bakışla-

rını aniden Josephine'e çevirip durakladı.

Genç kadın bembeyaz kesilmişti. Maura bu hastalıklı rengi daha önce de ilk kez otopsiye giren genç polislerin yüzlerinde görmüştü ve bunun genellikle mide bulantısıyla lavaboya koşmanın ya da en yakındaki sandalyeye doğru sendelemenin habercisi olduğunu biliyordu. Josephine bu hareketlerden ikisini de yapmadı; tek yaptığı hiçbir şey söylemeden dönüp odadan çıkmak olmuştu.

"Ona bir baksam iyi olacak." Doktor Robinson eldivenlerini çıkardı. "Pek de iyi görünmüyordu."

"Ben nasıl olduğuna bakarım" diyerek gitmeye gönüllü oldu Frost ve odadan çıkarak Josephine'in peşinden gitti. Kapı kapandıktan sonra bile Doktor Robinson peşlerinden gidip gitmeme konusunda tereddüt ediyormuş gibi o tarafa bakmaya devam etti.

"Yirmi altı yıl öncesine ait kayıtlarınız duruyor mu peki?" diye sordu Maura. "Doktor Robinson?"

Kadının kendisine seslendiğinin farkına varan Doktor Robinson, Maura'ya döndü. "Bir şey mi söylüyordunuz?"

"Yirmi altı yıl önce. Gazetenin basım tarihi. O döneme ait kayıtlar var mı elinizde?"

"Oh, evet, 1970 ve 1980'li yıllara ait kayıtların tutulduğu defteri bulduk. Ama o defterde bir *tsantsa* kaydı olduğunu hatırlamıyorum. Eğer o dönemde müzeye geldiyse bile, buna dair herhangi bir kayıt oluşturulmamış." Başını çevirip Simon'a baktı. "Sen hatırlıyor musun?"

Simon yorgun yorgun başını salladı. Bitkin görünüyordu, sanki son yarım saat içerisinde on yıl yaşlanmış gibiydi. "O kafanın nereden geldiğini bilmiyorum" dedi. "Kafayı o duvarın arkasına kimin koyduğu ya da bunu neden yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok."

Maura büzüşmüş, gözleri ve dudakları dikilip sonsuza kadar kapatılmış kafaya baktı ve yumuşak bir ses tonuyla, "Görünüşe bakılırsa, birileri kendi başına bir koleksiyon oluşturmakla meşgulmüş" dedi.

9

Josephine yalnız kalmak için yanıp tutuşuyor, ancak Dedektif Frost'u kibarca nasıl başından savacağını bilemiyordu. Frost onun peşinden merdivenleri çıkıp Josephine'in çalışma odasına gelmişti ve şimdi de odanın kapısında durmuş, yüzünde endişeli bir ifadeyle onu izlemekteydi. Frost'un yumuşak bakışları ve nazik bir yüz ifadesi vardı; dağınık sarı saçları, Josephine'e mahalledeki çocuk parkında sık sık gördüğü kaydıraktan hızla kayan ikiz oğlanları hatırlatıyordu. Ama yine de Frost bir polis memuruydu ve polisler de onu korkutuyordu. Odadan öyle hızla çıkmamalıydı. Dikkatleri üzerine çekmemeliydi. Ama bir an gördüğü o gazete kendisini yumruk yemiş gibi hissetmesine, nefessiz kalmasına neden olmuştu.

Indio, California. Yirmi altı yıl önce.

Doğduğum şehir. Doğduğum yıl.

Bu, Josephine'in geçmişiyle alakalı bir diğer tuhaf bağlantıydı ve Josephine bunun nasıl olabileceğini anlayamıyordu. Hayatıyla ilgili eski ve gizli bunca bağlantının çalıştığı bu gösterişsiz müzenin bodrumunda saklı olma nedenini çözmek, bunun üzerinde düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. *Sanki benim hayatım ve geçmişim de bu koleksiyonun bir parçası olarak korunmaya alınmış gibi.* Bir yandan olanlara bir açıklama bulabilmek için kafasını zorluyor, bir yandan da kapısının önünden bir türlü ayrılmayan Dedektif Frost'la havadan sudan konuşarak gülümsüyordu.

"Şimdi kendinizi daha iyi hissediyor musunuz?" diye sordu Frost.

"Aşağıdayken biraz başım döndü. Muhtemelen kan şekerim düşmüştür" diyen Josephine kendini koltuğuna bıraktı. "Bu sabah kahvaltı yapmayı ihmal ettim."

"Bir fincan kahve ya da başka bir şey ister misiniz? Size getirebilirim."

"Hayır, teşekkür ederim." Josephine adamın gitmesini sağlayacağını umarak yüzüne bir gülümseme yerleştirmeyi başardı. Oysa Frost gitmek yerine kadının çalışma odasına girmişti.

"O gazetenin sizin için bir anlamı var mıydı?" diye sordu Frost.

"Nasıl yani?"

"Doktor Isles gazeteyi açtığı ve Kaliforniya'dan olduğunu gördüğümüz anda epeyce şaşırdığınızı fark ettim de ondan soruyorum."

Beni izliyordu. Hâlâ beni izliyor.

Paniğe kapılmak üzere olduğunu Frost'un görmesine izin veremezdi. Dikkat çekmediği, olayların merkezinde yer almadığı ve sessiz müze çalışanı rolünü sürdürdüğü sürece polisin onunla ilgilenmesi için herhangi bir neden olmazdı.

"Sadece gazete değil" dedi Josephine. "İnsanın tüylerini ürperten bütün bu olaylar. Bu binada cesetlerin ve ceset parçalarının bulunuyor oluşu. Ben müzeleri birer sığınak gibi düşünürüm. Akademik çalışmalar yapılan ve düşünce üretilen yerler. Oysa şimdi kendimi bir korku evinde çalışıyormuş gibi hissediyorum ve aklımdan geçen tek düşünce de bir sonraki uzvun nerede karşımıza çıkacağı."

Frost'un yüzüne anlayış dolu bir gülümseme yerleşti; çocuksu görünüşüyle polis memurundan başka her şeye benziyordu. Josephine onun otuzlu yaşlarda olduğunu tahmin ediyordu, ancak adamda çok daha genç, hatta bir çaylak gibi görünmesine yol açan bir şeyler vardı. Frost'un parmağındaki nikâh yüzüğünü gördü ve bu adamdan uzak durmayı gerektirecek bir başka neden daha, diye düşündü.

"Dürüst olmak gerekirse, ben buranın zaten tüyler ürpertici bir yer olduğunu düşünüyorum" dedi Frost. "Üçüncü katta sergilenmekte olan bir sürü kemik var zaten."

"O kemikler iki bin yıllık."

"Bu yüzden daha az mı rahatsız oluyorsunuz?"

"İki bin yıllık oluşları onları tarihi açıdan önemli hale getiriyor. Bunun pek de büyük bir fark gibi görünmediğini ben de biliyorum. Ama zamanın geçmesi ölüme bir tür uzaklık hissi katıyor, siz de böyle düşünmüyor musunuz? Şahsen tanıyor olabileceğiniz Bayan X'in durumuyla aynı değil bu." Ürpermiş gibi bir an durakladı. Ve yumuşak bir ses tonuyla, "Antik kalıntılarla başa çıkmak daha kolaydır" diye ekledi.

"Sanırım çoğunlukla çömlek ve heykel gibi şeyler."

"Bir anlamda." Josephine gülümsedi. "Ne kadar tozluysa o kadar iyi."

"Bu da size cazip geliyor, öyle mi?"

"Sanki bunu anlayamıyormuş gibi konuşuyorsunuz."

"Sadece ne tür bir insanın bütün hayatını eski kemikleri ve çanak çömlek parçalarını inceleyerek geçirmek isteyebileceğini anlamaya çalışıyorum."

"*Sizin gibi bir kız neden böyle bir işle uğraşıyor?* Sormaya çalıştığınız şey bu mu?"

Frost güldü. "Bu binadaki en genç şey sizsiniz."

Josephine de gülümsedi, çünkü Frost'un söylediği şey doğruydu. "Bu geçmişle bir bağlantı. Çanak çömlek parçalarını elime alıp bir zamanlar tezgâhın üzerindeki çamura şekil veren adamı hayal etmek hoşuma gidiyor. Ve o testiyle su taşıyan kadını. Ve bir gün çömleği düşürüp kıran çocuğu. Tarih benim için asla cansız bir şey olmadı. Hayatım boyunca, tarihi yaşayan bir şey olarak gördüm, kalbi müzelerdeki o cam fanuslarda gördüğünüz nesnelerde atan bir şey. Bu kanımda var, bu doğduğum anda sahip olduğum bir şey çünkü..." Tehlikeli bölgelere girmekte olduğunu fark edince Josephine'in sesi kısıldı. *Geçmiş hakkında konuşma.*

Annen hakkında konuşma.

Neyse ki Dedektif Frost ani suskunluğunu fark etmemişti. Genç adam, Josephine'le hiç alakalı olmayan bir soruyla devam etti. "Burada uzun zamandır çalışmadığınızın farkındayım" dedi, "ama burada işlerin tam manasıyla yolunda olmadığına dair bir hisse kapıldınız mı hiç?"

"Nasıl yani?"

"Kendinizi bir tür korku evinde çalışıyormuş gibi hissettiğinizi söylediniz az önce."

"Mecazi anlamda söylediğim bir şeydi o. Ne demek istediğimi siz de anlayabiliyorsunuz, değil mi, özellikle de bodrum duvarının arkasında bulduğunuz şeyi düşününce. Bayan X'le ilgili gerçek ortaya çıktıktan sonra." Kadının klimalı odasındaki ısı düşmeye devam ediyor gibiydi. Koltuğunun arkasına astığı süveteri almak için arkaya doğru uzandı Josephine. "En azından, benim işim asla sizinki kadar korkutucu olamaz diye düşünüyorum. Neden çömlekler ve eski kemiklerle uğraştığımı merak ediyorsunuz. Ben de zaman zaman, neden sizin gibi birinin... eh, daha taze dehşetlerle uğraştığını merak ediyorum." Josephine başını kaldırıp Frost'a baktı ve adamın gözlerinde rahatsız bir ışıltı gördü,

çünkü bu sefer onun durumu mercek altına alınmıştı. Diğer insanları sorgulamaya alışkın biri olarak, kendisiyle ilgili ayrıntıları ortaya dökmeye pek de hevesliymiş gibi görünmüyordu.

"Özür dilerim" dedi Josephine. "Sanırım benim sorular yöneltmeme izin verilmiyor. Sadece sorulara yanıt vermeliyim."

"Hayır, ben ne demek istediğinizi düşünüyordum sadece."

"Ne demek istediğimi mi?"

"*Sizin gibi biri* dediğinizde yani."

"Öyle mi?" Mahcup mahcup güldü Josephine. "Sadece bana iyi biri gibi göründünüz. Kibar bir insan gibi."

"Ve polislerin çoğu da kibar değildir, öyle mi?"

Josephine'in yanakları kızardı. "Giderek daha da batıyorum, değil mi? O sözü bir övgü olarak söylemiştim. Çünkü kabul etmeliyim ki polis memurlarının çoğu beni biraz korkutuyor." Başını öne eğip masasına baktı. "Bu şekilde hisseden tek kişi olduğumu da sanmıyorum."

Frost iç geçirdi. "Korkarım ki haklısınız. Korkulacak en son insan olduğumu düşünmeme rağmen hem de."

Ama öyle ya da böyle korkuyorum ben, diye düşündü Josephine. Sırrımı öğrenecek olursan bana neler yapabileceğini biliyorum.

"Dedektif Frost?" Nicholas Robinson, Josephine'in çalışma odasının kapısında belirmişti. "Meslektaşınızın size aşağıda ihtiyacı var."

"Öyle mi? Tamam." Frost gülümseyerek Josephine'e baktı. "Sonra yine konuşuruz Doktor Pulcillo. Neden gidip kendinize yiyecek bir şeyler ayarlamıyorsunuz?"

Frost odadan çıkana dek bekledi Nicholas, ardından Josephine'e "Bütün bunlar da ne demek oluyor?" diye sordu.

"Sadece biraz çene çalıyorduk Nick."

"O bir dedektif. Durduk yerde birileriyle çene çaldıklarını hiç sanmıyorum."

"Beni sorguya çektiği falan yoktu."

"Seni rahatsız eden bir şeyler mi var Josie? Bilmem gereken herhangi bir şey?"

Nicholas'ın sorusu gardını almasına neden olsa da, sakin bir tavırla "Bu da nereden çıktı şimdi?" demeyi başardı Josephine.

"Sanki başka biriymişsin gibi davranıyorsun" dedi Nicholas. "Ayrıca sadece bugün olanlar yüzünden de söylemiyorum bunu. Dün koridorda arkandan geldiğimde de yerinden sıçradın."

Josephine kucağında sıktığı yumruklarını Nicholas göremediği için minnettardı. Birlikte çalıştıkları bu kısa zaman zarfında, Ni-

cholas genç kadının duygularını zekice fark etmeye başlamıştı; ne zaman gülmeye, ne zaman yalnız kalmaya ihtiyaç duyduğunu ürkütücü bir biçimde anlıyordu. Şüphesiz Nicholas bunun Josephine'in yalnız kalmak istediği zamanlardan biri olduğunu görebiliyor, buna rağmen onu yalnız bırakmıyordu. Bu haliyle Josephine'in tanıdığı Nicholas'a hiç benzemiyordu, çünkü Nicholas onun yalnız kalma arzusuna her zaman saygı göstermişti.

"Josie?" dedi Nicholas. "Benimle konuşmak istediğin herhangi bir şey var mı?"

Josephine hüzünle gülümsedi. "Sanırım Bayan X işinde fena halde çuvalladığım için moralim bozuldu. Elimizdekinin sahte olduğunu fark edemedim."

"Karbon 14 analizi ikimizi de yanılttı. Ben de senin kadar yanıldım."

"Ama senin uzmanlık alanın Eski Mısır değil. Beni Mısır uzmanı olduğum için işe aldın ve ben çuvalladım." Şakaklarını ovuşturarak öne doğru eğildi. "İşe daha tecrübeli birini almış olsaydın, böyle olmazdı."

"İşleri eline yüzüne bulaştırmadın. BT taraması için ısrar eden sendin, hatırlıyor musun? Çünkü Bayan X hakkında *yüzde yüz* emin değildin. Gerçeklere ulaşmamızı sağlayan sen oldun. Bu yüzden kendine haksızlık etmeyi bırak artık."

"Müzenin kötü görünmesine neden oldum. *Senin de* güvenilirliğini sarstım, beni işe aldığın için."

Nicholas bir süre yanıt vermedi. Konuşmak yerine gözlüğünü çıkarıp mendille camlarını silmeye koyuldu. Her zaman yanında bez mendil taşıması, Josephine'in son derece çekici bulduğu, tarihi geçmiş o küçük alışkanlıklardan biriydi. Bazen Nicholas daha masum dönemlerden kalma bekâr bir centilmeni anımsatıyordu ona. Odaya bir kadın girdiğinde erkeklerin ayağa kalktığı dönemlere ait bir centilmen.

"Belki de her şeyin olumlu tarafına bakmalıyız" dedi Nicholas. "Yaptığımız reklamı bir düşünsene. Şimdi bütün dünya Crispin Müzesi diye bir yerin varlığından haberdar."

"Ama tamamen yanlış nedenler yüzünden. Bizi bodrumunda cinayet kurbanları bulunan müze olarak tanıyorlar." Josephine klimadan odaya soğuk bir hava akımı yayıldığını hissetti ve üzerinde süveteri olmasına rağmen titredi. "Bu binada başka neler bulacağız diye düşünmekten alamıyorum kendimi. Şu tavanın bir yerlerine başka bir büzüşmüş kafa tıkıştırılmış ya da şu duvarın arkasına başka bir Bayan X gizlenmiş olabilir. Böyle bir şeyden

küratörün nasıl haberi olmaz?" Başını çevirip Robinson'a baktı. "Bunu yapan o olmalı, değil mi? Doktor Scott-Kerr. Bütün o yıllar boyunca burayı o yönetiyordu, bu yüzden de bütün bunların sorumlusu o olmalı."

"O adamı tanıyorum ben. Bu söylediklerin bana hiç de inanılır gelmiyor."

"Ama acaba onu *gerçekten* tanıyor muydun?"

Nicholas bir süre Josephine'in sözlerini düşündü. "Aramızdan kimin William'ı ne kadar tanıdığını merak ediyorum. Kim, kimi ne kadar tanıyor? Sessiz ve sıradan biri gibi görünüyordu. Özellikle insanın dikkatini çekecek biri değildi."

"Bodrumunda yirmi ceset gömülü olan psikopatları da tam olarak böyle tarif etmezler mi zaten? *Öylesine sessiz ve sıradan biriydi ki.*"

"Gerçekten de psikopatlar böyle tarif ediliyor. Ama bu tarif herhangi biri için de geçerli, sence de öyle değil mi?" Nicholas buruk bir tavırla başını salladı. "Ben de dahil olmak üzere."

Josephine otobüsle eve dönerken pencereden dışarıyı izliyordu. Hayatın rastlantılarla dolu olduğu söylenmez miydi? Yurtdışına tatile gidenlerin Paris sokaklarında komşularına rastlamalarıyla ilgili şaşırtıcı hikâyeler dinlediği olmamış mıydı? Tuhaf tesadüfler sürekli olurdu ve belki bu da sadece bu tesadüflerden biriydi.

Ama bu ilk rastlantı değil ki. İlk rastlantı plakanın üzerindeki isimdi. Medea. Şimdi de Indio Daily News *çıktı karşıma.*

Durağa geldiğinde otobüsten inen Josephine nem yüzünden yoğunlaşmış, şurup gibi bir sıcağa adım attı. Siyah bulutlar tehditkâr görünüyordu. Oturduğu apartmana doğru yürüyen Josephine gök gürültülerini duydu, kollarındaki tüylerin elektrikle yüklü hava yüzünden harekete geçirilmiş gibi diken diken olduğunu hissetti. Yağmur damlaları başına düşmeye başladı. Josephine apartmana ulaştığında yağmur tropik bir sağanak halini almıştı. Hızla merdivenlerden yukarı koşup apartmana girdi ve üzerinden sular damlaya damlaya posta kutusunu açmaya koyuldu.

1A numaralı dairenin kapısı açıldığında, Josephine posta kutusundan bir deste zarfı henüz çıkarmıştı. Bay Goodwin, "Koşa koşa içeri girdiğinizi gördüm" dedi. "Hava oldukça yağmurlu, değil mi?"

"Berbat." Josephine posta kutusunu kapattı. "Bu akşam dışarıda olmayacağım için çok memnunum."

"Bugün bir tane daha geldi. Bu işi halledersiniz diye düşünmüştüm."

"Bir tane daha ne?"

"Josephine Sommer adına gönderilmiş bir başka mektup daha. Postacı mektup için ne dediğinizi sordu, ben de mektubu aldığınızı söyledim."

Josephine az önce posta kutusundan aldığı zarflara bakınca adamın bahsettiği mektubun diğerlerinin arasında olduğunu gördü. Aynı el yazısı vardı üzerinde. Bunun da üzerinde Boston damgası vardı.

"Postane için biraz şaşırtıcı olmuş" dedi Bay Goodwin. "Belki de gönderen kişiye isminizi doğru yazmasını söylersiniz."

"Haklısınız. Teşekkürler." Josephine merdivenleri çıkmaya başladı.

"Eski anahtarlığınızı bulamadınız mı hâlâ?" diye seslendi adam.

Josephine yanıt vermeden hızla dairesine girdi ve kapıyı arkasından kapadı. Diğer mektupları kanepenin üzerine bıraktıktan sonra üzerinde Josephine Sommer yazan zarfı yırttı. Zarfın içinden katlanmış bir kâğıt parçası çıktı. Kâğıtta BLUE HILLS DOĞAL KORUMA ALANI yazıyordu. Birilerinin neden ona bu doğa parkındaki yürüyüş yollarını gösteren bir harita göndermiş olabileceğini anlamaya çalıştı. Sonra sayfayı çevirdi ve diğer tarafa dolmakalemle yazılmış kelimeleri gördü.

BENİ BUL.

Bunun da altında bazı rakamlar vardı.

42 13 06.39
71 04 06.48

Kendini kanepenin üzerine bıraktı, sayfanın üzerindeki kelimeler kucağından ona bakıyordu. Dışarıda yağmur şiddetini artırıp tufana dönüşmüştü. Kamçı gibi şaklayan bir şimşek pencerelerin aydınlanmasına neden oldu.

BENİ BUL.

Bu mesajda herhangi bir tehdit hissedilmiyordu, Josephine'e mesajı gönderen kişinin ona zarar vermeyi planladığını düşündürecek herhangi bir şey yoktu.

Josephine birkaç gün önce eline geçen diğer notu düşündü: *Polis senin dostun değil.* O mesaj da tehdit değil, duyarlılıkla yazılmış bir uyarı gibiydi. Polis Josephine'in dostu değildi; bunu zaten biliyordu, on dört yaşından bu yana bundan haberdardı.

Josephine dikkatini iki sayı dizisine yoğunlaştırdı. Bu sayıların neyi temsil ettiğini anlaması sadece birkaç saniye sürdü.

Giderek şiddetini artıran fırtınada bilgisayarı açmak pek de akıllıca değildi, ancak yine de bilgisayarın düğmesine bastı ve Google Earth'ün web sitesine girdi. İki sayı dizisini enlem ve boylam olarak kullandı. Ekrandaki görüntü bir Massachusetts haritası üzerinde gezindi ve Boston yakınlarındaki ormanlık bir arazi üzerine odaklandı.

Burası Blue Hills Doğal Koruma Alanı'ydı.

Josephine doğru tahmin etmişti, kâğıdın üzerindeki rakamlar coğrafi koordinatlara aitti ve parkın içinde belli bir noktayı işaret ediyordu. Bu noktanın Josephine'in ziyaret etmesi istenen yer olduğu açıkça ortadaydı, ama oraya ne için gidecekti? Buluşma için herhangi bir tarih ya da saat verilmemişti. Kimse onu bir parkta saatlerce ya da günlerce sabırla beklemezdi. Hayır, orada bir şey bulması bekleniyordu. Biri değil, bir şey.

Hemen internette Blue Hills Doğal Koruma Alanı'nı aradı ve buranın Milton'ın güneyinde, yaklaşık üç bin dönümlük bir alana yayılan bir park olduğunu öğrendi. Arazide orman, bataklık ve çayırların arasından geçen 125 mil uzunluğunda yürüyüş parkurları vardı ve bu park, aralarında çıngıraklıyılanların da bulunduğu pek çok vahşi yaşam türüne ev sahipliği yapmaktaydı. İşte, artık oraya gitmek için bir neden vardı elinde: Çıngıraklıyılanlarla karşılaşma fırsatı. Josephine kütüphanesinden Boston bölgesini gösteren bir harita alarak sehpanın üzerine yaydı. Parkı gösteren geniş yeşil alana baktı. Aradığı şeyi bulmaya çalışırken ormanın ve bataklıkların arasından dalları ve çalıları keserek mi ilerleyecekti? Hem neyi bulmaya çalışıyordu ki? Bir ekmek kutusundan daha mı küçük, yoksa daha mı büyüktü aradığı şey?

Peki aradığım şeye yaklaştığımı nasıl anlayacağım?

Marifetli adama uğrama vakti gelmişti.

Josephine alt kata inerek 1A'nın kapısını çaldı. Büyüteç gözlüğü ikinci bir çift göz gibi başına tünemiş Bay Goodwin kapıda belirdi.

"Sizden bana bir iyilik yapmanızı isteyebilir miyim acaba?" dedi Josephine.

"Tam da bir şeyin üzerinde çalışıyordum. Acil mi?"

Josephine'in bakışları ev aletleri ile elektronik eşyaların dört bir yana dağıldığı odaya yöneldi. "Arabam için bir GPS almayı düşünüyordum. Sizde bir GPS vardı, değil mi? Kullanması zor mu?"

Adamın yüzü anında aydınlandı. Onu mutlu etmek için herhangi bir alet hakkında bir şey sormak yetiyordu. "Ah, tabii ki var. GPS olmasa ne yapardım bilemiyorum. Hatta bende üç tane var. Birini geçen sene kızımı ziyarete gittiğimde Frankfurt'tan almıştım ve alır almaz da oranın yerlisi gibi bütün yolları öğrendim. Kimseye yol sormama gerek kalmadı, sadece adresi yazıyordum, alet de beni istediğim yere götürüyordu. Bana yönelen kıskanç bakışları bir görmeliydiniz! Sadece GPS'e daha yakından bakabilmek için yolda yürürken beni durduranlar oldu."

"Karışık bir şey mi?"

"Size göstermemi ister misiniz? İçeri gelin, içeri gelin!" Uğraşmakta olduğu işi bir anda unutan adam, Josephine'i oturma odasına götürdü. Bir çekmeceyi açarak iskambil destesi boyutunda, küçük bir alet çıkardı. "İşte, denemeniz için çalıştırıyorum. Göreceksiniz, benim yardımıma hiç ihtiyacınız olmayacak. Kolayca kavrarsınız, tek yapmanız gereken mönüden istediğinizi seçmek. Eğer gideceğiniz yerin adresini biliyorsanız, sizi kapının önüne kadar götürecektir. Restoranları, otelleri arayabilirsiniz. Hatta sizinle Fransızca konuşmasını bile sağlayabilirsiniz."

"Yürüyüş yapmayı seviyorum ben. Peki ya ormandaysam ve bacağımı kırarsam ne olacak? Nerede olduğumu nasıl anlayacağım bununla?"

"Yani yardım çağırmak zorunda kalırsanız, öyle mi? Sadece telefonunuzdan 911'i aramanız ve onlara koordinatları söylemeniz yeterli olacaktır." Aleti Josephine'in elinden kaptı ve birkaç kez ekranın üzerine dokundu. "Gördünüz mü? Bu koordinatlar şimdi bizim bulunduğumuz yeri gösteriyor. Enlem ve boylam. Yürüyüş yapan biri olsaydım, yanımda bu alet olmadan kesinlikle ormana girmezdim. İlkyardım seti kadar elzem bir şey bu alet."

"Vay canına!" Josephine etkileyici bir gülümsemeyle adama baktı. "Ama bu alete para verip vermeme konusunda emin olamıyorum."

"Neden benimkini bir günlüğüne ödünç almıyorsunuz? İstediğiniz gibi inceleyin. Ne kadar kolay olduğunu göreceksiniz."

"Gerçekten mi? Bu muhteşem olur."

"Dediğim gibi, bende iki tane daha var. Daha sonra bana işinize yarayıp yaramadığını söylersiniz."

"Ona çok iyi bakacağım. Söz veriyorum."

"Sizinle birlikte gelmemi ister misiniz? Size kullanımıyla ilgili bazı ipuçları verebilirim."

"Hayır, ben kendi başıma çözerim." Josephine adama el sallayıp dairesinden çıktı. "Yarın deneme amaçlı bir yürüyüş yapacağım sadece."

10

Josephine arabayı patikaların başındaki otoparka çektikten sonra motoru kapattı. Bir süre hiçbir şey yapmadan, sık ağaçların arasında açılmış dar bir geçit gibi görünen patikanın girişini inceleyerek öylece oturdu. Google Earth'e göre, Josephine'in arabayla haritada yazılı koordinatlara ulaşabileceği en yakın nokta burasıydı. Artık dışarı çıkıp yürümeye koyulma zamanı gelmişti.

Dün geceki şiddetli yağmur kesilmişti, ama gri bulutlar bu sabah da çok alçaktaydı ve nem yüzünden neredeyse hava damlamaya başlayacak gibiydi. Josephine ormanın hemen kıyısında durdu ve derin gölgelere karışarak gözden kaybolan dar patikaya baktı. Sanki ensesine buzdan bir nefes çarpmışçasına bir ürperti hissetti. Aniden arabasına dönüp kapıları kilitlemek istedi. Yeniden eve dönmek ve bu haritayı unutmak. Ormanın derinliklerine doğru ilerleme düşüncesi onu korkutsa da, notu dikkate almayacak olursa başına gelebileceklerden daha fazla endişe ediyordu. Notu gönderen kişi en iyi arkadaşı olabilirdi.

Ya da en azılı düşmanı.

Başını kaldırıp tepesindeki ağaç dallarından düşen soğuk su damlacıklarına baktı. Ceketinin kapüşonunu kafasına çekti ve patika boyunca ilerlemeye koyuldu.

Patikanın kenarlarında parlak renkli mantarlar vardı; tepeleri yağmur damlalarından ışıl ışıl parlıyordu. Mantarların zehirli olduklarına hiç şüphe yoktu; çekici görünümü olanlar genellikle zehirliydi. Aynı o deyişte de söylenildiği gibi: *Cesur mantar toplayıcıları vardır ve yaşlı mantar toplayıcıları vardır, ama yaşlı ve cesur mantar toplayıcıları hiç yoktur.* Josephine ormanın derinliklerine doğru ilerledikçe, GPS'in üzerindeki koordinatlar değişmeye başlamıştı. Alet gitmeyi istediği noktayı tam

olarak ona gösteremeyecekti. Josephine'in umabileceği en iyi sonuç, bulması geren şeye birkaç metre yaklaştıracak şekilde aletin onu yönlendirmesiydi. Eğer bulmaya çalıştığı nesne küçük bir şeyse, bu sık ağaçların arasında onu fark edebilecek miydi?

Uzaklarda gök gürledi; yeni bir fırtına geliyordu. Henüz endişelenecek bir durum yok ortada, diye düşündü Josephine. Ama şimşekler daha yakına gelecek olursa yüksek ağaçlardan uzak duracak ve bir çukurun içine çökecekti. En azından teori buydu. Yağmur damlaları ağaç yapraklarından aralıksız dökülmeye başladı, damlalar Josephine'in ceketinde tıpırdıyordu. Naylon kapüşon bu sesleri kesiyor, Josephine'in soluklarını, kalp atışlarını daha da fazla hissetmesine yol açıyordu. Derece derece değişen GPS koordinatları Josephine'i hedefine doğru yaklaştırmaktaydı.

Henüz öğlen saatleri olmasına rağmen orman hızla kararıyordu. Belki de bu, hafif hafif yağan yağmuru sağanağa dönüştürmeye niyetli bulutların giderek yoğunlaşmasının sonucuydu. Josephine adımlarını hızlandırarak çamur ve ıslak yapraklara bata çıka canlı bir tempoyla yürümeye koyuldu. Aniden durdu, kaşlarını çatarak elindeki GPS'e baktı.

Hedefi geçmişti. Geri dönmeliydi.

Aynı yolu gerisingeri kat ederek bir dönemece geldi ve ağaçlara doğru bakındı. GPS ona patikadan ayrılmasını söylüyordu. İç içe geçmiş dalların diğer tarafında ağaçlar seyrekleşiyor ve ileride bir açıklık varmış umudu veriyordu.

Josephine patikadan ayrılarak bayır yukarı tırmanmaya koyuldu. Dallar botlarının altında çatırdıyor, bir fil gibi hantal hantal, gürültülü bir şekilde açıklığa doğru ilerliyordu. Dallar ıslak tokatlar gibi yüzüne indi. Devrilmiş bir kütüğün üzerine çıktı ve tam diğer tarafa atlamak üzereyken, toprağın üzerinde büyük bir ayak izi gördü. Yağmur ayak izinin bozulmasına, taban izlerinin silinmesine neden olmuştu. Bu kütüğün üzerine başka birisi de çıkmıştı. Başka birisi de bu çalıların arasından diğer tarafa geçmeye uğraşmıştı. Ancak o kişi tam ters tarafa doğru hareket etmiş, patikadan uzaklaşmak yerine patikaya doğru gitmişti. Ayak izi yeni gibi görünmüyordu. Her şeye rağmen Josephine etrafını incelemek için durakladı. Tek gördüğü üzerinden sular damlayan dallar ve yosunlarla kaplanmış ağaç gövdeleriydi. Hangi akıllı asla gelmeyebilecek bir kadını tuzağa düşürmek için gece gündüz buralarda dolanırdı ki? Üstelik o kadın, nottaki rakamların coğrafi koordinatlar olduğunu bile fark etmeyebilirdi.

Yürüttüğü mantıkla güveni yerine gelen Josephine kütüğün

üzerinden atladı ve bakışlarını bir kez daha GPS'e çevirip yavaş yavaş değişen rakamlara bakarak yürümeye koyuldu. Yaklaştım, diye düşündü. Neredeyse gelmişti.

Ağaçlar aniden seyrekleşti ve Josephine ormanı arkasında bırakıp çimenlik bir alana çıktı. Uzun otların ve yağmur yüzünden başları öne eğilmiş vahşi çiçeklerin doldurduğu geniş açıklığa gözlerini kırpıştırarak bakakaldı. Şimdi ne tarafa gidecekti? GPS'e göre gelmesi gereken nokta burasıydı, ancak Josephine ne herhangi bir işaret ne de göze çarpan bir şey görebiliyordu. Sadece bu çimenlik ve ortasında, dalları yaşlılıktan boğum boğum olmuş tek bir elma ağacı vardı.

Josephine açıklığın ortasına doğru ilerledi; otlar kot pantolonuna süründükçe hışırdıyor, rutubet bacaklarına işliyordu. Yağmurun sesi haricinde, insanın tüylerini ürpertecek kadar sessiz bir gündü ve duyulan tek ses, bir köpeğin uzaktan gelen havlamalarıydı. Josephine çevredeki ağaçlara bakarak çimenliğin ortasına yürüdü, ancak etrafta hiçbir hareket göremiyordu, bir kuşun kanat çırpışını bile.

Ne bulmamı istiyorsun?

Bir şimşek havayı yardı. Josephine başını kaldırıp gitgide kararan gökyüzüne baktı. Buradan ayrılmanın zamanı gelmişti. Fırtına sırasında, açık bir alanın ortasında, bir ağacın yanında beklemekten daha salakça bir şey olamazdı.

İşte Josephine'in dikkati de tam o sırada ağaca çevrildi. Ağacın dalında asılı duran nesne dikkatini çekmişti. Josephine'in göz hizasının yukarısında, kısmen diğer dalların arkasındaydı ve o ana dek gözüne çarpmamıştı. Başını kaldırıp dalın ucunda sallanmakta olan nesneye baktı.

Kayıp anahtarlarım.

Anahtarları dalın ucundan aldı ve onları kimin bıraktığını görebilmek için çılgınca kendi etrafında dönerek etrafı taramaya koyuldu. Gök gürledi. Sanki bir tabanca start komutu vermiş gibi Josephine koşmaya başladı. Ancak telaşla karşıdaki ağaçlık alana doğru koşmasına ve yüzüne çarpan dallara aldırmaksızın çalıların arasından hızla geçip tekrar patikaya dönmesine neden olan şey fırtına değildi. Bütün bunların nedeni o ağacın dalında sallanan, şimdi elinde sıkı sıkı tuttuğu anahtarın görüntüsüydü; artık kendisininmiş gibi hissetmediği o kirlenmiş anahtarlar.

Patikayı aşıp otoparka çıktığında Josephine nefes nefese kalmıştı. Arabası artık otoparkta duran tek araç değildi; şimdi yakınlarda park etmiş bir de Volvo vardı. Buz kesmiş hissiz elleriyle

kapıyı açmak için uğraştı. Güçlükle direksiyonun başına geçince hemen kapıları kilitledi.

Güvendeyim.

Bir süre soluk soluğa öylece oturdu; nefesi önündeki camı buğulandırmıştı. Başını öne eğip az önce elma ağacından aldığı anahtarlarına baktı. Görünüşleri her zamanki gibiydi; Eski Mısır'da yaşamın sembolü olan anh[8] şeklindeki bir halkanın ucunda sallanan beş anahtar. Bunlardan ikisi evinin, ikisi arabasının, biri de posta kutusunun anahtarıydı. Bir haftadan bu yana anahtarlar birilerinin elindeydi. Ben uykudayken, diye düşündü, birileri evime girmiş olabilir. Ya da postu kutuma gelen zarfları çalmış olabilir. Ya da...

Arabam.

İçinde yükselen bir panik dalgasıyla, arka koltukta üzerine atlamaya hazır bir canavar bulmaktan korkarak etrafına bakındı. Ama gördüğü tek şey dağınık haldeki müze dosyaları ve bir de su şişesi oldu. Ne bir canavar ne de baltalı bir katil vardı. Rahatlayarak sırtını yeniden koltuğa yasladı. Dudaklarından kaçan kahkahada belli belirsiz histerik bir tını vardı.

Birisi benim aklımı kaçırmamı istiyor. Aynı annemi de delirttikleri gibi.

Anahtarı kontağa yerleştirdi ve tam motoru çalıştırmak üzereyken gözü diğer anahtarlara çarpan bagaj anahtarına takıldı. Araba dün gece boyunca apartmanın yakınındaki caddede duruyordu, diye düşündü. Açıkta ve korunmasız.

Başını çevirip otoparka bakındı. Buğulu camın ardından, Volvo'nun sahiplerinin otoparka doğru geldiklerini gördü. Yanlarında on yaşlarında bir oğlan ve kız çocuğu olan genç bir çiftti bunlar. Oğlan tasmasından tuttuğu siyah bir Labrador'u gezdiriyordu. Daha doğrusu, oğlan tasmaya yapıştıkça onu sürükleyerek gezdiren Labrador gibiydi.

Yalnız olmadığı için kendini güvende hisseden Josephine anahtarları alarak arabadan indi. Yağmur damlaları açık başına düşüyor, ama Josephine boynundan aşağı süzülerek gömleğinden içeri giren damlaları neredeyse hiç hissetmiyordu. Arabanın arka tarafına dolandı ve en son ne zaman açtığını anımsamaya çalışarak bagaj kapağına baktı. Haftalık market alışverişine gittiğinde açmıştı bagajı en son. Bagajı dolduran naylon torbaların görüntüsünü hâlâ hatırlayabiliyordu ve bagajdan aldığı tüm torbaları tek seferde üst kata taşıdığını anımsadı. Şimdi bagajda herhangi bir şey olmaması gerekiyordu.

8. Üzerine bir ilmik dolanmış haç biçimindeki Eski Mısır hiyeroglifi. (ç.n.)

Köpek vahşice havlamaya başladı. Tasmayı tutan oğlan, "Sam, hayır!" diye haykırdı. "Neden böyle yapıyorsun?"

Josephine dönünce oğlanın köpeği Volvo'ya doğru çekmek için çabaladığını gördü, ancak köpek Josephine'e havlamaya devam ediyordu.

"Özür dileriz" diye seslendi oğlanın annesi. "Ona ne olduğunu ben de anlamadım." Şimdi tasmayı kadın almış ve Volvo'ya gitmeye zorlanan köpek de acı acı havlamaya başlamıştı.

Josephine bagajın kilidini çevirdi ve kapak yukarı doğru kalkarak açıldı.

Bagajın içinde duran şeyi gördüğü zaman nefesi kesilen Josephine geriye doğru sendeledi. Yağmur aralıksız bir tempoyla yanaklarında tıpırdıyor, saçlarını ıslatıyor, buzlu bir el değmiş gibi teninin karıncalanmasına neden oluyordu. Köpek kadının elinden kurtuldu, çılgınca havlayarak Josephine'e doğru koşmaya başladı. Josephine çocuklardan birinin çığlık attığını duyabiliyordu.

Anneleri "Aman Tanrım! Aman Tanrım!" diye haykırdı.

Baba 911'e telefon ederken, Josephine önce bir ağaca tutunmaya çalıştı, ardından yağmurun ıslattığı yosunların üzerine kapaklandı.

11

Saat kaç ya da hava nasıl olursa olsun, Maura Isles her zaman şık görünmeyi başarırdı. Jane, üzerinde ıslanmış bir pantolon ve saçlarından damlayan yağmur damlalarıyla tir tir titriyordu. Adli tıp uzmanının siyah Lexus'tan inişini gördüğünde içi kıskançlıkla doldu. Maura'nın saçları son derece biçimli ve mükemmeldi. Üzerine giydiği yağmurluğun bile şık bir şeymiş gibi görünmesini sağlamıştı Maura. Ama zaten, bu son bir saati Jane gibi bu otoparkta dikilerek, saçlarından yağmur damlaları süzülerek geçirmemişti.

Maura polis hattını geçerken, polis memurları sanki kraliyet ailesine mensup birine yol veriyormuş gibi saygıyla kenara çekildiler. Maura da kraliyet ailesine mensup olanlar gibi soğuk bir ilgisizlikle yürümeyi sürdürdü ve doğruca Jane'in başında beklediği park halindeki Honda'ya doğru ilerledi.

"Milton sizin yetki alanınızın dışında kalmıyor mu?" diye sordu Maura.

"Neyle karşı karşıya olduğumuzu gördüğün zaman, neden bizi çağırdıklarını sen de anlayacaksın."

"Araba bu mu?"

Jane başını salladı. "Josephine Pulcillo'ya ait. Bir hafta kadar önce anahtarlarını kaybettiğini söylüyor. Görünüşe bakılırsa anahtarları çalınmış ve onları alan kişi de arabaya girmiş. Bu da, bu şeyin bagaja nasıl girdiğini açıklıyor." Jane Honda'ya döndü. "Umarım bunun için hazırsındır. Çünkü bu seferki kesinlikle kâbuslar görmene neden olacak."

"Bunu daha önce de söylemiştin."

"Evet, doğru, ama bu sefer söylediğime inanasan iyi edersin." Eldivenli elleriyle Jane bagajın kapağını kaldırdı. Havaya çürü-

müş deri kokusu yayıldı. Jane daha önce de çürümüş ceset kokusu duymuştu, ancak bu seferki öncekilere benzemiyordu; bundaki bildik çürüme kokusu değildi. Hatta bu seferki, bir insan cesediymiş gibi de kokmuyordu. Jane şu an o Honda'nın bagajında kıvrılmış yatan birine benzeyen bir insanoğlu görmemişti o güne dek.

Maura bir an konuşamadı. Sesini çıkarmadan kapkara bir suratı çevreleyen kaskatı olmuş siyah saçlara baktı. Çıplak bedenindeki her kıvrım, narin vücut hatları sanki bronzun içinde donup kalmış gibi mükemmel bir şekilde korunmuş durumdaydı. Çarpılmış yüzü ve sonsuza dek sürecek bir çığlıkta aralanmış ağzıyla, ölüm anındaki yüz ifadesi de aynı şekilde donup kalmıştı.

"İlk başta gerçek olamayacağını düşündük" dedi Jane. "Şeker istemek için gelen çocukları korkutmak amacıyla kapıya asılan şu kauçuk Halloween maskelerinden biri zannetmiştim. Etten kemikten bir şey değil de, bir tür sahte zombi gibi. Yani, bir kadını *bunun* gibi bir şeye nasıl dönüştürebilirsin ki?" Jane duraklayıp derin bir nefes aldı. "Sonra dişlerini gördüm."

Maura açık halde duran ağza baktı ve usulca, "Diş dolguları var" dedi.

Jane başını çevirerek polis hattının hemen gerisine park etmiş olan canlı yayın minibüsüne baktı. "O halde söyle bana, bir kadın nasıl olur da bu hale gelebilir Doktor?" dedi. "Bir insan bedenini bir Halloween canavarına dönüştürmenin yolu nedir?"

"Bilmiyorum."

Bu yanıt Jane'i şaşırtmıştı. Ne kadar anlaşılmaz olursa olsun, Maura Isles'ı herhangi bir ölüm tarzı hakkında otorite olarak kabul etmeye o kadar alışmıştı ki. "Böyle bir şeyi bir hafta içinde yapamazsın herhalde, değil mi?" diye sordu Jane. "Hatta belki de bir ayda bile olmaz. Bu, zaman alan bir şey olmalı, yani bir kadını o şeye dönüştürmek." *Ya da bir mumyaya.*

Maura başını çevirip Jane'e baktı. "Doktor Pulcillo nerede? Bunun hakkında o ne söylüyor?"

Jane elini kaldırıp park edilmiş arabaların sürekli arttığı yolu işaret etti. "Orada, Frost'la birlikte bir arabada oturuyor. Bu cesedin nasıl olup da arabasının bagajına girdiği hakkında hiçbir fikri olmadığını söylüyor. Arabayı en son birkaç gün önce, bir şeyler almak için markete gittiğinde kullanmış. Eğer bu ceset bir ya da iki günden daha uzun süre bagajda dursaydı muhtemelen daha kötü kokardı. Arabanın içindeyken kokuyu alırdı."

"Anahtarları bir hafta önce mi kaybolmuş?"

"Anahtarları nasıl kaybettiğine dair hiçbir fikri yok. Bütün ha-

tırladığı bir gün işten eve döndüğü ve anahtarlarının da çantasında olmadığı."

"Peki burada ne işi varmış?"

"Yürüyüş yapmak için gelmiş."

"Böyle bir günde mi?"

İyice irileşen yağmur damlaları yağmurluklarının üzerinde tıpırdamaya başlayınca Maura bagajı kapatıp içinde yatan korkunç şeyi gözlerinin önünden uzaklaştırmış oldu. "Bu işte bir tuhaflık var."

Jane güldü. "Hadi ya, gerçekten mi?"

"Ben havadan bahsediyorum."

"Eh, hava durumu beni de çok memnun etmiyor, ama bu konuda ne yapabilirsin ki?"

"Josephine Pulcillo böyle bir havada yürüyüş yapmak için bir başına buraya mı gelmiş yani?"

Jane başını sallayarak onayladı. "Bu benim de kafama takıldı. Ona sordum."

"Peki ne söyledi?"

"Dışarı çıkmaya ihtiyacı varmış. Ve tek başına yürüyüş yapmak da hoşuna gidiyormuş."

"Ve görünüşe bakılırsa bunu fırtınalı havalarda yapmayı seviyor." Maura, Josephine'in içinde oturduğu arabaya bakmak için döndü. "Bence son derece çekici bir kız, sence de öyle değil mi?"

"Çekici mi? Daha çok insanın soluğunu kesecek türden. Kızın peşinden nasıl koştuğuna bakacak olursak, yakında Frost'un boynuna bir tasma geçirmem gerekecek."

Maura, hâlâ Josephine'in olduğu tarafa bakmaktaydı, yüzündeki asık ifade daha da belirginleşmişti. "Bayan X'e büyük ilgi oluştu. Mart ayında *Globe*'da çıkan şu makale mesela. Son haftalarda yayımlanan fotoğraflı haberler..."

"Fotoğraflarda Josephine'in de görüldüğü haberler demek istiyorsun, değil mi?"

Maura başını salladı. "Belki de kendine bir hayran edinmiştir."

Özel bir hayran, diye düşündü Jane. Müze bodrumunda neyin saklı olduğunu baştan beri bilen biri. Bayan X'in giderek artan şöhreti şüphesiz adamın ilgisini çekmişti. Her makaleyi okuyor, her fotoğrafı dikkatle tetkik ediyor olmalıydı. Josephine'in yüzünü görmüş olmalıydı.

Jane başını eğip yeniden bagaja baktı. Bagaj kapağı kapatıldığı ve acıyla kıvrılmış, acınası haldeki cesedi görmek zorunda kalmadığı için minnettardı. "Bence koleksiyoncumuz bize bir mesaj gönderiyor. Bize hâlâ hayatta olduğunu haber veriyor. Ve yeni ör-

nekler toplamak için avlandığını."

"Ayrıca bize Boston'da olduğunu da söylüyor." Maura bir kez daha Josephine'in bulunduğu tarafa bakmak için döndü. "Anahtarlarını kaybettiğini söyledin. Hangi anahtarlar?"

"Araba anahtarları. Ve evininkiler."

Maura şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Bu hiç de iyi değil."

"Biz burada konuşurken, bir yandan da kapı kilitleri değiştiriliyor. Apartman yöneticisiyle konuştuk ve evine güven içinde ulaşmasını sağlayacağız."

Maura'nın cep telefonu çalmaya başladı. Genç kadın telefonunu çıkarıp arayan numaraya baktı. "İzninle" dedikten sonra telefonu açmak için öteki tarafa döndü. Sanki telefonda konuştuklarına kimsenin şahit olmasını istemiyormuş gibi başını belli belirsiz eğdiğini, omuzlarının öne düştüğünü fark etti Jane.

"Peki ya cumartesi gecesine ne dersin, cumartesi gelebilir misin? Öyle uzun zaman oldu ki..."

Maura'yı ele veren fısıltılarıydı. Daniel Brophy ile konuşuyordu, ancak Jane'in kadının mırıl mırıl konuşmasında şahit olduğu şey neşe değil, hayal kırıklığıydı. *Sahip olamayacağın bir adama âşık olduysan hayal kırıklığından başka ne elde edebilirsin ki?*

Maura yavaşça "Seni daha sonra ararım" dedikten sonra telefonu kapadı. Jane'e döndü, ancak ona bakmadı. Dikkatini Honda'ya yöneltmişti. Cansız biri daha güvenli bir sohbet konusuydu. Bir sevgilinin aksine cansız biri onun kalbini kırmaz, hayal kırıklığına uğratmaz ya da geceleri onu yalnız bırakmazdı.

"Sanırım Olay Yeri İnceleme bagajı gözden geçirecektir" dedi Maura, kendini tamamen işine adamış, mantıklı adli tıp uzmanı rolüne bürünerek.

"Aracı muhafaza altına alıyoruz. Otopsiyi ne zaman yapacaksın?"

"Önce bazı hazırlık çalışmaları yapmak istiyorum. Röntgenler, doku örnekleri... Cesedi açmadan önce tam olarak hangi koruma yöntemiyle karşı karşıya olduğumu anlamalıyım."

"O halde otopsiyi bugün yapmayacaksın, öyle mi?"

"Hafta sonundan önce olamaz. Cesedin görüntüsüne bakılırsa, öleli uzun zaman olmuş zaten. Fazladan birkaç gün geçmesi otopsi sonuçlarını etkilemeyecektir nasıl olsa." Maura dönüp Josephine'e doğru baktı. "Peki ya Doktor Pulcillo ne olacak?"

"Onunla konuşmaya devam ediyoruz. Evine gidip kuru giysiler giymesini sağladıktan sonra belki başka detayları da hatırlar."

Josephine Pulcillo tuhaf ama kimseye zararı dokunmayan birine benziyor, diye düşündü Jane. Frost'la birlikte genç kadının evinde, Josephine'in yatak odasından çıkmasını bekliyorlardı. Oturma odasındaki eşyalar *karnı zil çalan bir üniversite öğrencisinin evine ait* gibiydi. Çekyatın döşemesi, ortalarda olmayan bir kedinin pençeleriyle lime lime olmuştu, sehpanın üzeri ise şişe izleriyle doluydu. Kütüphane raflarına sıralanmış referans kitapları ve teknik dergiler vardı, ancak Jane ne bir fotoğraf ne de kişisel bir hatıra görebilmişti; ev sahibinin kişiliğine dair hiçbir ipucu yoktu ortada. Bilgisayarda, Mısır tapınaklarına ait görüntülerden oluşan ekran koruyucu sürekli değişip durmaktaydı.

Josephine nihayet ortaya çıktığında, ıslak saçları atkuyruğu şeklinde toplanmıştı. Üzerine yeni bir kot pantolon ve pamuklu bir süveter geçirmiş olmasına rağmen hâlâ üşüyormuş gibiydi ve yüzü taş bir heykel misali sertti. Bir Mısır kraliçesinin heykeli ya da efsanevi bir güzellik... Frost gizlemeye gerek duymadan, sanki bir tanrıçanın huzurundaymış gibi gözlerini dikmiş, genç kadına bakmaktaydı. Karısı Alice burada olsa, muhtemelen kavalkemiğine hızlı ve sert bir tekme indirirdi. *Belki de Alice'in yerine bunu ben yapmalıyım.*

"Kendinizi daha iyi hissediyor musunuz Doktor Pulcillo?" diye sordu Frost. "Olanları konuşmadan önce kendinizi toparlamak için biraz daha zamana ihtiyacınız var mı?"

"Ben hazırım."

"Başlamadan önce bir fincan kahve nasıl olur?"

"Ben kahveleri hazırlayayım" diyen Josephine mutfağa doğru yöneldi.

"Hayır, ben *sizin için* diyordum. Herhangi bir şeye ihtiyacınız var mı diye sormak istemiştim."

"Frost" dedi Jane hışımla, "az önce konuşmaya hazır olduğunu söyledi. O halde neden hep birlikte oturup başlamıyoruz?"

"Ben sadece kendini rahat hissettiğinden emin olmaya çalışıyordum. Hepsi bu."

Jane ile Frost eski püskü görünümlü çekyata yerleştiler. Minderin altından kırık bir yayın tenine battığını hissetti Jane. Biraz öteye çekilip Frost'tan uzağa oturdu. İki dedektif terapiye katılan ayrılmış bir çift gibi, kanepenin iki ayrı ucunda oturmaktaydı.

Josephine kendini bir koltuğa bıraktı, yüzündeki ifade bir akik taşı kadar anlaşılmazdı. Sadece yirmi altı yaşında olmasına rağmen kendine son derece hâkim biriydi, duygularını kilit altında tutma konusunda çok becerikliydi. Burada yolunda olmayan

bir şeyler var, diye düşündü Jane. Bunu hisseden sadece kendisi miydi? Frost tarafsızlığını tamamen yitirmiş gibi görünüyordu.

"İsterseniz önce şu anahtarlardan bahsedelim Doktor Pulcillo" diye başladı Jane. "Bir haftadan daha uzun bir süredir kayıp olduğunu söylemiştiniz, değil mi?"

"Geçen çarşamba günü eve döndüğümde, anahtarlığımı çantamda bulamadım. Müzede bıraktığımı düşünmüştüm, ama anahtarlığı orada da bulamadım. Bunu Bay Goodwin'e de sorabilirsiniz. Posta kutusunun anahtarını değiştirmek için benden kırk beş dolar aldı."

"Ve kayıp anahtarlık bir daha hiç çıkmadı mı ortaya?"

Josephine'in bakışları kucağına doğru kaydı. Bunu sadece birkaç saniye süren bir sessizlik izledi, ancak bu birkaç saniye Jane'in dikkatini çekmeye yetecek bir şeydi. Her şeyi açıkça ifade eden birinin neden böyle bir şeyi düşünmesi gerekmişti ki?

"Hayır" dedi Josephine, "o anahtarları bir daha görmedim."

Frost, "İşteyken çantanızı nereye koyarsınız?" diye sordu.

"Masama." Josephine fark edilecek biçimde rahatlamıştı, bu soruya yanıt vermekte bir sıkıntı duymayacak gibiydi.

"Odanızın kapısı kilitli mi durur?" Frost öne doğru eğildi, genç kadının ağzından çıkabilecek tek bir kelimeyi dahi kaçırmak istemezmiş gibi bir hali vardı.

"Hayır. Gün boyunca sürekli odama girer çıkarım, bu yüzden de kapıyı kilitleme zahmetine girmiyorum."

"Sanırım müzede güvenlik kameralarının kayıtları vardır, değil mi? Odanıza kimin girmiş olabileceğini gösterebilecek kayıtlar."

"Teorik olarak evet."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Güvenlik kamera sistemimiz üç hafta önce bozuldu ve henüz tamir edilmiş değil." Josephine omuz silkti. "Bütçe meselesi. Paramız asla yeterli değildir. Biz de kameraları görünecek yerlerde öylece bırakmanın hırsızları caydırmaya yeteceğini düşünmüştük."

"Yani müzeye gelenlerden herhangi biri üst kata çıkmış ve odanıza girip anahtarlarınızı almış olabilir."

"Üstelik Bayan X'e yönelik bunca haberin ardından müzeye gelen insanların sayısında da büyük artış oldu. Halk en sonunda Crispin Müzesi'ni keşfetti."

Jane, "Neden bir hırsız sizin anahtarlığınızı alıp çantanıza dokunmamış olsun ki?" diye sordu. "Odanızda kaybolan başka bir şey olmuş muydu?"

"Hayır. En azından böyle bir şey olduysa da ben fark etmedim.

İşte bu yüzden de endişeye kapılmadım. Anahtarlığı bir yerlerde düşürdüğümü sandım. Birilerinin arabama girmek için anahtarları kullanacağı gelmedi aklıma. Bagajıma... o şeyi koymak için."

"Oturduğunuz apartmanın özel bir park yeri yok, değil mi?" dedi Frost.

Josephine başını salladı. "Herkes kendi başının çaresine bakıyor. Ben de diğer kiracılar gibi caddeye park ediyorum. İşte bu yüzden de arabamda değerli hiçbir şey bırakmam, çünkü birileri arabalara girip duruyor sürekli. Ama genellikle bir şeyler almak için girerler." Hafifçe ürperdi. "Arabaya bir şeyler *bırakmak* için değil."

"Bu binadaki güvenlik nasıl?" diye sordu Frost.

"Bu konuya bir iki dakika sonra geleceğiz" dedi Jane.

"Anahtarlığı birilerinin elinde. Ben bunun en acil mevzu olduğunu düşünüyorum. Birileri Josephine'in arabasına ve evine girebilir. Kafayı Josephine'le bozmuş gibi geliyor bana." Frost dönüp genç kadına baktı. "Nedeni hakkında bir fikriniz var mı?"

Josephine bakışlarını kaçırdı. "Hayır, hiçbir fikrim yok."

"Tanıdığınız birileri olabilir mi bunu yapan? Yakın zamanda karşılaşmış olduğunuz birileri?"

"Ben sadece beş aydır Boston'dayım."

"Daha önce neredeydiniz?" diye sordu Jane.

"Kaliforniya'da iş bulmaya çalışıyordum. Müze beni işe aldıktan sonra Boston'a taşındım."

"Hiç düşmanınız var mı Doktor Pulcillo? Geçinemediğiniz eski erkek arkadaş falan?"

"Hayır."

"Peki bir kadının nasıl mumyalanacağını konusunda bilgi sahibi olan bir arkeolog arkadaş? Ya da nasıl *tsantsa* yapılacağını bilen birileri?"

"Bu bilgilere sahip pek çok insan vardır. Bunları bilmek için bir arkeolog olmaya gerek yok."

"Ama sizin arkadaşlarınız arkeolog."

Josephine omuz silkti. "Benim o kadar çok arkadaşım yok."

"Neden ki?"

"Az önce de söylediğim gibi, Boston'a kısa süre önce taşındım. Sadece marttan bu yana buradayım."

"O halde sizi takip edebilecek herhangi biri gelmiyor aklınıza, öyle mi? Anahtarlarınızı çalmış olabilecek biri? Birileri bagajınıza bir ceset koyarak sizi korkutmaya çalışmış olabilir mi?"

Josephine'in soğukkanlı tavrı ilk olarak bozulmuş, maskenin ardından korku dolu bir ruh ortaya çıkmıştı. "Hayır, sanmıyo-

rum" diye fısıldadı. "Bunu kimin yaptığını bilmiyorum. Ya da neden *beni* seçtiğini."

Jane pürüzsüz tenine, kömür karası gözlerine istemeyerek de olsa bir tür hayranlık duyarak genç kadını inceledi. Böylesine güzel bir kadın olmak nasıl bir şeydi acaba? Bir odaya girince bütün erkeklerin bakışlarının sana yöneldiğini hissetmek? *İstemediğin bakışların bile üzerinde olduğunu hissetmek?*

"Umarım bundan böyle çok daha dikkatli olmanız gerekeceğini siz de anlıyorsunuzdur" dedi Frost.

Josephine yutkundu. "Evet, anlıyorum."

"Yanında kalabileceğiniz birileri var mı? Ya da sizi götürmemizi istediğiniz bir yer?"

"Sanırım... sanırım bir süreliğine şehirden ayrılabilirim." Josephine bir eylem planına sahip olduğu için cesareti yerine gelmiş gibi oturduğu yerde doğrulmuştu. "Teyzem Vermont'ta yaşıyor. Onun yanına gideceğim."

"Vermont'un neresinde? Sizi kontrol edebilmemiz gerek."

"Burlington. İsmi Connie Pulcillo. Ama zaten bana cep telefonumdan her zaman ulaşabilirsiniz."

"Güzel" dedi Frost. "Ve bir daha yalnız başınıza yürüyüşe çıkmak gibi aptalca bir şey yapmayacağınıza da güvenebilirim sanırım."

Josephine yüzüne zayıf bir gülümseme yerleştirmeyi başarmıştı. "Yakın bir zamanda böyle bir şey yapacağımı sanmıyorum."

"Biliyor musunuz, ben de size bunu sormak istiyordum" dedi Jane. "Bugün çıkmış olduğunuz yürüyüş."

Jane'i kandırmanın o kadar da kolay olmadığını fark etmiş gibi, Josephine'in gülümsemesi yavaş yavaş silindi. "O yürüyüş pek de akıllıca bir şey değildi, biliyorum" diyerek kabullendi.

"Yağmurlu bir gün. Çamurlu patikalar. Neden oraya gitmek istediniz?"

"Parktaki tek kişi ben değildim ki. O aile de parka gelmişti."

"Onlar şehir dışından gelmiş insanlardı ve köpeklerinin de gezdirilmeye ihtiyacı vardı."

"Ben de tam tarif ettiğiniz gibiyim."

"Çamurlu botlarınıza bakacak olursak, öylesine dolanmaktan daha fazlasını yapmış gibisiniz."

"Rizzoli!" dedi Frost. "Nereye varmaya çalışıyorsun?"

Jane, Frost'un sorusunu duymazdan gelerek dikkatini Josephine'den ayırmadı. "Bize söylemek istediğiniz başka bir şey var mı Doktor Pulcillo, neden Blue Hills Doğal Koruma Alanı'nda olduğunuz hakkında?"

"Saat bire kadar işe gitmem gerekmiyordu."

"Yağmur hiç mi cesaretinizi kırmadı?"

Josephine'in yüzünde bir av hayvanının ifadesi belirmişti. Benden korkuyor, diye düşündü Jane. Bütün bu olanlar hakkında anlayamadığım bir şeyler var, ama ne?

"Benim için gerçekten de zor bir hafta oldu" dedi Josephine. "Dışarı çıkmaya ihtiyacım vardı, sadece biraz düşünmek için. Parkın yürüyüş yapmak için oldukça güzel bir yer olduğunu duymuştum, bu yüzden de oraya gittim." Sesi biraz daha güçlenerek yerinde doğruldu. Şimdi kendinden daha emindi. "Hepsi bu Dedektif. Bir yürüyüş. Bunda yasadışı bir şey yok, değil mi?"

İki kadının bakışları bir an için birbirine kenetlendi. Jane'in aklı karışmıştı, çünkü gerçekte neler döndüğünü anlayamıyordu.

"Hayır, bunda yasadışı olan bir şey yok" dedi Frost. "Ve bugünlük size yeterince yüklendik diye düşünüyorum."

Jane, genç kadının bakışlarını aniden başka tarafa çevirdiğini gördü ve *Hayır*, diye düşündü, *henüz sana yeterince yüklenmedik.*

12

"Seni 'İyi Polis' rolüne kim atadı?" diye sordu Jane, Frost'la birlikte Subaru'suna binerken.

"Ne demek istiyorsun?"

"Kendini Doktor Pulcillo'ya kuyruk sallamaya öylesine kaptırmıştın ki, beni de Kötü Polis'i oynamaya mecbur bıraktın."

"Neden bahsettiğini anlayamıyorum."

"*Başlamadan önce bir fincan kahve nasıl olur?* Sen dedektif misin, yoksa kadının kâhyası mı?"

"Derdin ne senin? Zavallı kızın korkudan ödü kopmuştu. Anahtarları çalınmış, arabasının bagajında bir ceset var ve biz de arabasına el koyduk. Biraz anlayış görmeyi hak etmiyor mu sence de? Ona sanki bir şüpheliymiş gibi davranıyordun."

"Anlayış mı? İçeride yaptığın bu muydu yani, Doktor Pulcillo'ya anlayış mı gösteriyordun? Ben ona çıkma teklif etmeni bekliyordum oysa."

Birlikte çalıştıkları ilk günden bu yana, Frost'un ona gerçekten de sinirlendiğini hiç görmemişti Jane. Bu yüzden adamın gözlerinde aniden alevlenen öfkeye şahit olmak rahatsızlık vermekten öte, neredeyse korkutucuydu. "Canın cehenneme Rizzoli!"

"Ne diyorsun be!"

"Senin gerçekten bazı sorunların var, bunu biliyor musun? Neden bu kadına gıcık oluyorsun anlamıyorum. Güzel olması mı seni rahatsız ediyor?"

"Onda aklıma yatmayan bir şeyler var. Bir şeylerin yolunda olmadığını hissediyorum."

"Korkuyor. Hayatı bir anda altüst oldu. Bunun insanın kafasını karıştırması normal değil mi?"

"Ve sen de hemen üzerine atlayıp onu kurtarmak istiyorsun."

"Ben nazik bir insan gibi davranmaya çalışıyorum."

"Çirkin bir kadın olsaydı, aynı şekilde davranacağını söyleyebilir misin bana?"

"Bunun görünüşüyle uzaktan yakından alakası yok. Neden başka niyetlerim olduğunu sanıyorsun ki?"

Jane iç geçirdi. "Bak, ben sadece seni beladan uzak tutmaya çabalıyorum, anladın mı? Ben Anne Ayı'yım, görevimi yapıyor ve başının belaya girmesine engel oluyorum." Anahtarı kontağa yerleştirdi ve motoru çalıştırdı. "Söylesene, Alice ne zaman dönüyor? Ailesini ziyareti gereğinden fazla sürmedi mi sence de?"

Bu sözlerin üzerine Frost ona şüpheyle baktı. "Neden Alice'i soruyorsun şimdi?"

"Haftalardır yok ortalarda. Eve dönme zamanı gelmedi mi?"

Bu sözler bir homurtuya neden oldu. "Jane Rizzoli, evlilik danışmanı. Buna bir parça içerliyorum, farkındasın değil mi?"

"Ne?"

"Yoldan çıkacağımı düşünmene."

Jane arabayı kaldırım kenarından uzaklaştırıp trafiğe karıştı. "Sadece bir şeyler söylemeliyim diye düşünmüştüm. Yardımcı olmaya çalışıyorum sadece."

"Haklısın, bu strateji baban konusunda *gerçekten* de çok başarılı olmuştu. Bugünlerde seninle konuşuyor mu, yoksa seni tamamen silmesine neden olacak kadar kızdırdın mı onu?"

Babasından bahsedilince, Jane'in direksiyondaki elleri birisini boğacakmış gibi gerildi. Otuz bir yıllık mutlu bir evliliğin ardından, Frank Rizzoli aniden ucuz sarışınlarla ilgilenmeye başlamıştı. Yedi ay önce Jane'in annesini terk edip evinden ayrılmıştı adam.

"Ona sadece yanındaki sürtük hakkında ne düşündüğümü söyledim."

Frost güldü. "Doğru. Sonra da kadını pataklamaya kalktın."

"Onu pataklamadım. Konuştuk sadece."

"Onu tutuklamaya çalıştın."

"Orta yaşlı bir moron gibi davrandığı için *babamı* tutuklamalıydım aslında. Yaptıkları yüzünden nasıl utandığımı bilemezsin." Kaşlarını çatarak yola baktı. "Şimdi annem de beni utandırmak için büyük çaba harcıyor."

"Ne yani, birileriyle çıktığı için mi böyle söylüyorsun?" Frost başını salladı. "Farkında değil misin? Öylesine peşin hükümlüsün ki onu da küstüreceksin."

"Bir yeniyetme gibi davranıyor."

"Baban onu terk etti diye birileriyle çıkıyor, ne olmuş yani? Korsak iyi heriftir, bırak da kadın bir parça mutlu olsun."

"Konumuz benim annemle babam değildi. Josephine hakkında konuşuyorduk."

"Josephine hakkında konuşan *sendin*."

"Onda beni rahatsız eden bir şeyler var. Bizimle göz teması kurmakta nasıl zorlandığını fark etmedin mi? Sanırım bir an önce onu yalnız bırakmamız için sabırsızlanıyordu."

"Sorduğumuz bütün sorulara yanıt verdi. Başka ne yapmasını bekliyordun ki?"

"Bize her şeyi anlatmadı. Bizden sakladığı bir şeyler var bence."

"Ne gibi mesela?"

"Bilmiyorum." Jane bakışlarını önündeki yola çevirdi. "Ama Doktor Pulcillo hakkında biraz daha bilgi edinsek iyi olacak."

Evinin penceresinden caddeye bakan Josephine iki dedektifin arabaya binip uzaklaşmasını izledi. Ancak iki dedektif oradan ayrıldıktan sonra çantasını açtı ve elma ağacında bulduğu anh şeklindeki anahtarlığını çıkardı. Bu anahtarları nasıl bulduğundan polise hiç bahsetmemişti. Bahsetseydi, onu ormana yönlendiren nottan, Josephine Sommer adına gönderilmiş zarftan da bahsetmek zorunda kalacaktı. Ve Sommer kesinlikle haberdar olmamaları gereken bir isimdi.

Josephine Sommer adına gönderilmiş notları ve zarfları bir araya toparlayıp hepsini yırttı, hayatının onca yıldır unutmaya çabaladığı kısmından da aynı şekilde kolayca kurtulabilmeyi diledi. Ancak kaçıp kurtulmak için ne kadar çok çaba gösterirse göstersin, hayatının o dönemi yine de onu yakalamıştı ve her zaman onun bir parçası olarak kalacaktı. Küçük parçalara ayırdığı kâğıtları banyoya götürdü ve hepsini tuvalete atıp sifonu çekti.

Boston'dan ayrılmak zorundaydı.

Şimdi şehirden ayrılmak için uygun bir zamandı. Polis bugün olanlar yüzünden korktuğunu biliyordu, bu yüzden ayrılması şüphe çekmeyecekti. Belki de daha sonra ona bazı sorular yöneltebilir, kayıtları araştırabilirlerdi, ancak şimdilik onun geçmişini araştırmak için herhangi bir sebep yoktu ellerinde. Onun söylediği kişi olduğunu farz edeceklerdi: Sessiz ve mütevazı bir hayat süren, üniversite ve yüksek lisans eğitimini tamamlamak için Blue Star adlı bir barda garsonluk yapan Doktor Pulcillo. Bunların tümü doğruydu zaten. Kontrol edecek olurlarsa onlar da aynı bilgilere ulaşırlardı. Biraz daha derinleri ya da daha eski dö-

nemleri kontrol etmedikleri, Josephine de onlara bunun için bir neden vermediği sürece, asla alarm zillerinin çalması gerekmeyecekti. Kimse bir şey anlamadan Boston'dan sessizce ayrılabilirdi.

Ama Boston'dan ayrılmayı istemiyorum ki.

Pencereden dışarı, zamanla sevmeye başladığı mahalleye baktı. Yağmur bulutları aralanıp güneşin yüzünü göstermesine izin vermişti. Kaldırımlar hayat dolu, tertemiz görünüyordu. İşe başlamak için mart ayında buraya geldiğinde bu sokakların yabancısıydı. Buz gibi esen rüzgârda güçlükle yürürken, burada uzun süre tutunamayacağını, kendisinin de annesi gibi New England kışlarında değil, çöl sıcaklarında yaşaması gereken bir sıcak bölge insanı olduğunu düşünüp durmuştu. Ama nisan ayında karlar eriyip de ağaçlar tomurcuklandığında, altın renkli nergislerin önünden geçerken, Boston Common'da yürürken aniden buraya ait olduğunu anlamıştı Josephine. Her tuğlada, her taşta tarihin izlerinin göründüğü bu şehirde kendini evinde hissediyordu. Beacon Hill'in arnavutkaldırımlarında yürüyor, neredeyse at toynaklarının ve araba tekerleklerinin takırtılarını duyabiliyordu. Long Wharf'taki dalgakıranın üzerinde durmuş, balıkçıların bağrışmalarını, denizcilerin gülüşmelerini zihninde canlandırmıştı. Josephine de annesi gibi bugünden çok geçmişle ilgilenen biri olmuştu her zaman ve bu şehirde tarih nefes alıp vermeye devam ediyordu.

Şimdi buradan ayrılmak zorunda kalacağım. Ve bu ismi de geride bırakmam gerekecek.

Çalmaya başlayan kapı zili olduğu yerde sıçramasına neden oldu. Dahili telefon sisteminin yanına gitti ve konuşma butonuna basmadan önce sesinin sakinleşmesi için biraz durakladı. "Evet?"

"Josie, ben Nicholas. Yukarı gelebilir miyim?"

Bu ziyareti kibar bir şekilde nasıl geri çevireceğini bilemiyordu, bu yüzden de kapı otomatiğine basıp adamı içeri aldı. Nicholas yağmurdan ıslanmış parlak saçlarıyla kısa zamanda kapının önünde belirivermişti; gri gözleri buğulanmış gözlük camlarının ardından endişeyle bakıyordu.

"İyi misin? Olanları duyduk."

"Nereden öğrendiniz?"

"İşe gelmeni bekliyorduk. Sonra Dedektif Crowe aradı ve bazı sorunlar çıktığını, birilerinin arabana girdiğini söyledi."

"Bundan çok daha kötüsü oldu" dedi Josephine ve yorgun bir şekilde kendini kanepeye bıraktı. Ona bakarak ayakta duran Nicholas'ın bakışları ilk kez Josephine'in kendini rahatsız hissetmesine neden oluyordu; genç kadını dikkatle incelemekteydi. Ani-

den Josephine kendini Bayan X kadar korunmasız hissetti; koruyucu sargıları açılmış ve alttaki çirkin gerçeğin ortaya çıkmasına neden olmuştu.

"Birileri anahtarlarımı almış Nick."

"Kaybettiğin anahtarlar mı?"

"Kaybetmemişim. Çalınmış."

"Yani... belirli bir amaç uğruna mı demek istiyorsun?"

"Hırsızlık genellikle böyle bir şeydir." Josephine adamın yüzündeki şaşkın ifadeyi gördü ve *Zavallı Nick*, diye düşündü. *Uzun zamandır küf tutmuş antikalarına saplanıp kalmışsın. Gerçek dünyanın nasıl da sevimsiz bir yer olduğu hakkında hiçbir fikrin yok.* "Muhtemelen ben işteyken çalınmış."

"Aman Tanrım."

"Müzenin anahtarları anahtarlıkta takılı değildi, bu yüzden bina için endişelenmene gerek yok. Koleksiyon güvende."

"Ben koleksiyon için endişelenmiyorum. *Senin* için endişeleniyorum." Uzun bir dalış yapmaya hazırlanan bir yüzücü gibi derin bir nefes aldı. "Josephine, burada kendini güvende hissetmiyorsan, ne zaman istersen..." Aniden doğruldu ve cesurca devam etti: "Evimde boş bir yatak odası var. İstersen gelip benimle kalabilirsin."

Josephine gülümsedi. "Teşekkür ederim. Ama bir süre için şehirden ayrılacağım, yani birkaç hafta işe gelmeyeceğim. Seni yüzüstü bırakıp gittiğim için özür dilerim, özellikle de böyle bir zamanda."

"Nereye gidiyorsun?"

"Teyzemi ziyaret etmek için iyi bir zamanmış gibi görünüyor. Bir yıldır görmedim onu." Josephine, özleyeceği manzaraya bakmak için pencerenin yanına gitti. "Her şey için çok teşekkür ederim Nicholas" dedi. *Yıllardır hayatıma girenler içerisinde arkadaşa en yakın kişi olduğun için sana teşekkür ederim.*

"Gerçekte neler olup bittiğini anlatacak mısın bana?" diye sordu Nicholas. Josephine'in hemen arkasına, neredeyse ona dokunabilecek kadar yakına gelmişti, ama bunu yapmadı. Her zamanki gibi, yakınlarda sabırla bekleyen sessiz bir varlık olarak öylece duruyordu. "Bana güvenebileceğini sen de biliyorsun. Ne olursa olsun."

Aniden ona gerçeği anlatmak, geçmişiyle ilgili her şeyi Nicholas ile paylaşmak istedi Josephine. Ancak adamın göstereceği tepkiden çekiniyordu. Nicholas, Josephine Pulcillo olarak tanınan mülayim hayale inanmıştı. Her zaman ona kibar davranmıştı

ve Josephine bu inceliğin karşılığında bu hayali sürdürmeli, onu hayal kırıklığına uğratmamalıydı.

"Josephine, bugün ne oldu?" diye sordu adam.

"Muhtemelen bu akşamki haber bültenlerinde görürsün" diye karşılık verdi Josephine. "Birileri arabama girmek için anahtarlarımı kullanmış. Bagajıma bir şeyler bırakmak için."

"Peki ne bırakmışlar?"

Josephine döndü ve adamın yüzüne baktı. "Bir başka Bayan X."

13

Josephine akşam güneşi gözlerine batınca uyandı. Gözlerini kısarak Greyhound otobüsünün penceresinden dışarı baktığında, günbatımının altın rengi pusuyla örtülmüş mısır tarlalarını gördü. Önceki gece neredeyse hiç uyumamıştı ve yorgunluk yüzünden kendinden geçmesi de ancak o sabah otobüse bindikten sonra olmuştu. Şimdi nerede oldukları hakkında en ufak fikri yoktu, ancak saate bakılırsa Massachusetts-New York eyalet sınırı civarında bir yerlerde olmalıydılar. Kendi arabasıyla seyahat ediyor olsa bu yolculuk sadece altı saat sürecekti. Oysa Albany, Syracuse ve Binghamton'daki aktarmalarla, aynı yolculuk otobüsle bütün bir günü alıyordu.

Otobüs en sonunda Binghamton'daki son aktarma yerine yanaştığında hava kararmıştı. Josephine bir kez daha otobüsten inmeye zorladı kendini ve bir paralı telefon buldu. Cep telefonu aramalarının izi sürülebilirdi. Josephine, Boston'dan ayrıldığı andan itibaren telefonunu hiç açmamıştı. Kendi telefonunu kullanmak yerine cebindeki çeyrekliklere uzandı ve metal paraları aç bir halde bekleyen telefona attı. Onu, canlı bir ses tonuyla kaydedilmiş aynı telesekreter mesajı yanıtladı.

"Muhtemelen kazıya gitmişimdir. Bir numara bırakırsanız sizi ararım."

Josephine bir şey söylemeden kapattı telefonu. Sonra iki bavulunu sürükleyerek bir sonraki otobüsünün kalkacağı perona yollandı ve otobüse binmek için bekleyen yolcuların oluşturduğu kısa kuyruğun sonunda yerini aldı. Hiç kimse konuşmuyordu; herkes en az onun kadar bitkin ve yolculuklarının bir sonraki aşaması için kaderine boyun eğmiş gibiydi.

Akşam saat on birde otobüs Waverly kasabasına girdi.

Otobüsten inen tek yolcu Josephine'di ve genç kadın kendini karanlık bir minimarketin önünde bir başına beklerken buldu. Kasaba ne kadar küçük olursa olsun bir taksi durağı olmalıydı. Bir telefon kulübesine doğru ilerlemeye başladı ve paraları makineye atmaya hazırlanırken, para haznesi üzerine bantla tutturulmuş BOZUK yazısını fark etti. Bu, yorucu bir günün ardından inen bitirici bir darbe olmuştu. İşe yaramaz telefon kulübesine bakarken aniden gülmeye başladı; boş otoparkta yankılanan tiz ve çaresiz bir sesti ağzından çıkan. Bir taksi bulamayacak olursa karanlık bir yolda, peşinde sürüklediği iki bavulla beş mil yürümesi gerekecekti.

Cep telefonunu açmanın getireceği riskleri düşünmeye koyuldu. Sadece bir kez bile telefonu açsa, oraya kadar izini sürebilirlerdi. Ama öylesine yorgunum ki, diye düşündü, başka ne yapabilirim ya da nereye gidebilirim bilmiyorum. Küçük bir kasabada mahsur kaldım ve burada tanıdığım yegâne kişi de ulaşılamaz görünüyor.

Yolda araba farları göründü.

Araba Josephine'e doğru ilerledi; mavi tepe lambaları olan bir devriye arabasıydı bu. Bir yerlere saklansa mı, yoksa mahsur kalmış yolcu rolünü sürdürse mi bilemeyen Josephine donup kalmıştı.

Koşmaya başlamak için fazlasıyla geçti, polis devriyesi marketin otoparkına doğru dönüyordu. Pencere camı indi ve genç bir devriye polisi aralıktan dışarı baktı.

"Merhaba hanımefendi. Sizi almaya gelecek bir araba var mı?"

Josephine boğazını temizledi. "Bir taksi çağırmak üzereydim."

"O telefon bozuk."

"Ben de şimdi fark ettim."

"Altı aydır çalışmıyor. Şimdi herkeste cep telefonu olduğu için telefon şirketleri bunları tamir etme zahmetine girmiyorlar."

"Cep telefonu bende de var. Onu kullanırım."

Adam bir an için onu süzdü. Şüphesiz, cep telefonu olan birinin neden paralı telefonla uğraştığını düşünüyordu.

"Telefon rehberine bakmam lazımdı" diyerek açıkladı Josephine ve kulübedeki telefon rehberini açtı.

"Pekâlâ, taksi gelene dek burada sizinle bekleyeceğim."

Birlikte beklerken, devriye memuru önceki ay aynı otoparkta genç bir hanımın başına tatsız bir olay geldiğini anlattı. "O da sizin gibi Binghamton'dan gelen gece on bir otobüsünden inmişti" dedi. O günden sonra, başka genç hanımlar da taciz edilmesin di-

ye bu tarafa gelmeyi alışkanlık edinmişti. Korumak ve hizmet etmek onun göreviydi ve Josephine, Waverly gibi 4.600 nüfuslu küçük bir kasabada bile zaman zaman ne gibi tatsız olayların olduğunu bilse, karanlık bir market otoparkında asla yalnız başına beklemezdi.

Taksi nihayet geldiğinde, Dost Canlısı Memur öyle çok konuşuyordu ki, Josephine adamın sohbeti sürdürmek için peşinden eve gelmesinden korkmaya başlamıştı. Ancak adamın kullandığı devriye arabası ters yöne doğru uzaklaştı, Josephine de derin bir nefes alarak arkasına yaslandı ve bundan sonra ne yapacağını düşünmeye koyuldu. İlk olarak, kendini güvende hissettiği bir evde iyi bir uyku çekecekti. Gerçekte kim olduğunu saklaması gerekmeyen bir evde. Öyle uzun süredir gerçek ile hayal arasında gidip geliyordu ki, zaman zaman hayatıyla ilgili hangi detayların gerçek, hangilerinin hayal ürünü olduğunu karıştırmaya başlamıştı. Biraz fazla içse, biraz dikkatsizce davransa gerçekler ağzından kaçabilirdi ve bu da bütün o ince ayarlamaları birbiri ardına yerle bir ederdi. Partiden partiye koşan öğrencilerle dolu üniversite yurdunda, o hep ayık kalan kişi olmuş, kendisi hakkında hiçbir şey söylemeden anlamsız sohbetleri sürdürmekte uzmanlaşmıştı.

Bu hayattan yoruldum artık, diye düşündü. Ağzımdan çıkmadan önce her kelimenin neden olabileceği sonuçları düşünmekten bıktım. En azından bu gece kendim olabilirim.

Taksi büyükçe bir çiftlik evinin önüne yanaşıp durdu ve şoför, "İşte burası hanımefendi" dedi. "Bavulları kapının önüne kadar taşımamı ister misiniz?"

"Hayır, ben hallederim." Josephine adamın parasını ödedi ve bavullarını sürükleyerek ön kapıya doğru yürümeye koyuldu. Sonra durdu ve taksi uzaklaşıncaya kadar anahtarlarını bulmaya çalışıyormuş gibi yaptı. Taksi gözden kaybolur kaybolmaz döndü ve gerisingeri yürümeye başladı.

Beş dakikalık bir yürüyüş onu ormanın içine doğru giden uzun, çakıl taşlı bir patikaya ulaştırmıştı. Ay yükselmişti, ama Josephine patikayı, ancak bir yerlere takılıp tökezlememesine yetecek kadar görebiliyordu. Çakılların üzerinde ilerleyen tekerleklerin çıkardığı sesler, onu tedirgin edecek kadar yüksekti. Bir yabancının krallıklarına izinsiz girdiğinin farkında olan cırcırböcekleri seslerini kesmişti.

Josephine merdivenlerden karanlık eve doğru çıktı. Kapıya birkaç kez vurup zili bir iki kez çalınca korktuğu şeyin başına geldiğini anladı. Evde kimse yoktu.

Ama sorun değildi.

Anahtarı her zaman saklandığı yerde, verandadaki şömine odunlarının altında buldu ve kapıyı açıp içeri girdi. Elektrik düğmesine dokunduğunda, oturma odasının iki yıl önceki son ziyaretinden bu yana hiç değişmemiş olduğunu gördü. Bütün raflar ve nişler aynı şekilde dağınıktı, Meksika işi metal çevrelerdeki aynı fotoğraflar duvarlarda durmaya devam ediyordu. Geniş siperlikli şapkaların altından sırıtan güneş yanığı yüzler gördü; yıkılmakta olan bir duvarın dibinde, bir küreğe dayanmış duran bir adam, elinde malayla diz çöktüğü hendekten gözlerini kısarak bakan kızıl saçlı bir kadın... Bu fotoğraflardaki çoğu insanı tanımıyordu Josephine; başka bir kadının hatıralarına, başka bir kadının hayatına aitlerdi.

Bavullarını oturma odasında bırakarak mutfağa gitti. Mutfakta da aynı dağınıklık hüküm sürmekteydi: Tavan raflarından sarkan kararmış tencereler, pencere pervazlarında rengârenk taşlardan kırık çömleklere varıncaya dek envai çeşit eşya... Josephine bir çaydanlığa su doldurup ocağın üzerine yerleştirdi. Suyun kaynamasını beklerken önünde durduğu buzdolabının kapısına tutturulmuş fotoğrafları incelemeye koyuldu. Karmakarışık kolajın orta yerinde tanıdığı bir yüz yer alıyordu. Bu, Josephine'in fotoğrafıydı, aşağı yukarı üç yaşındayken, simsiyah saçlı bir kadının kucağında otururken çekilmiş bir fotoğraf. Uzandı ve o yanakların yumuşaklığını, saçlarının kokusunu hissederek yavaşça kadının yüzünü okşadı. Çaydanlığın düdüğü ötmeye başlamıştı, ancak Josephine kendisine bakan o hipnotize edici koyu gözler tarafından olduğu yere mıhlanmış gibi kıpırdayamıyordu.

Çaydanlığın ıslığı aniden kesildi ve bir ses, "Yıllardır bana onun hakkında bir şeyler soran olmadı, biliyorsun" dedi.

Josephine az önce çaydanlığın altını kapatan uzun boylu, orta yaşlı kadına bakmak için döndü. "Gemma" diye mırıldandı. "Evdeymişsin."

Gülümseyen kadın geniş adımlarla gelip Josephine'i sıkıca kucakladı. Zayıf, ancak kaslı vücut yapısıyla Gemma Hamerton bir kadından çok bir erkek gibiydi ve gümüş rengi saçları kısacık kesilmişti. Kollarında sevimsiz yanık izleri vardı, ancak o kolsuz bir bluz giyerek bunları bütün dünyaya sergilemekten çekinmemişti.

"Oturma odasındaki eski bavulları tanıdım." Gemma, Josephine'e bakmak için biraz geri çekildi. "Tanrım, her yıl ona biraz daha fazla benziyorsun." Başını sallayıp güldü. "Sana gerçekten de güçlü bir DNA miras kalmış evlat."

"Seni aramaya çalıştım. Telesekreterine mesaj bırakmak istemiyordum."

"Bütün gün dolanıp durdum." Gemma çantasına uzandı ve içinden *International Herald Tribune*'den kesilmiş bir kupür çıkardı. "Bu makaleyi Lima'dan ayrılmadan önce gördüm. Senin burada oluşunla herhangi bir ilgisi var mı?"

Josephine makalenin başlığına baktı. MUMYANIN BT TARAMASI YETKİLİLERİ ŞAŞKINA ÇEVİRDİ. "O halde Bayan X'i sen de biliyorsun."

"Haberler çabuk yayılıyor, Peru'da bile. Dünya artık küçük bir yer oldu Josie."

"Belki de fazla küçük olmuştur" dedi Josephine yavaşça. "Bana saklanacak yer kalmıyor."

"Bunca yıldan sonra bile mi? Artık saklanman gerektiğini sanmıyorum."

"Birileri beni buldu Gemma. Korkuyorum."

Gemma bakışlarını çevirip Josephine'e baktı. Yavaşça onun karşısına oturdu. "Olanları anlat bana."

Josephine *International Herald Tribune*'den kesilmiş kupürü işaret etti. "Her şey onunla başladı. Bayan X'le."

"Devam et."

İlk başta kelimeler tereddütle çıktı ağzından; Josephine uzun zamandır hiç kimseyle özgürce konuşmamış, kendine hâkim olmaya, her ifşaatın tehlikelerini değerlendirmeye alışmıştı. Ama Gemma'yla konuşurken bütün sırları güvendeydi ve kelimeler ağzından artık engel olunması mümkün olmayan bir sağanak gibi giderek daha hızlı dökülüyordu. Üç fincan çayın ardından, en sonunda sustu ve yorgunca arkasına yaslandı. İçinde bulunduğu durumun değiştiğini söylemek pek mümkün olmasa da Josephine rahatlamıştı. Aradaki tek fark, kendini artık yalnız hissetmemesiydi.

Josephine'in anlattıkları Gemma'yı şaşırtmıştı, gözlerini ondan alamıyordu. "Arabanın bagajından bir ceset mi çıktı? Ve sen de postadan gelen o notlar gibi önemsiz bir detayı atladın öyle mi? Polise anlatmadın mı?"

"Nasıl anlatabilirdim ki? Eğer notları öğrenecek olurlarsa, başka şeyleri de öğrenirlerdi."

"Belki de artık zamanı gelmiştir Josie" dedi Gemma usulca. "Belki de saklanmayı bırakıp gerçekleri anlatmanın vakti gelmiştir."

"Anneme yapamam bunu. Onu bu işin içine karıştıramam. Burada olmadığı için çok memnunum."

"Burada olmayı isterdi. Her zaman *seni* korumaya çalıştı o."

"Ama şimdi beni korumasına imkân yok. Ve beni korumaya mecbur da olmamalı." Josephine ayağa kalktı ve fincanını lavaboya götürdü. "Olanların annemle uzaktan yakından ilgisi yok."

"Böyle mi düşünüyorsun?"

"Daha önce asla Boston'da bulunmadı. Crispin Müzesi'yle hiçbir alakası olmadı." Josephine, Gemma'ya döndü. "Yoksa oldu mu?"

Gemma başını salladı. "Müzenin annenle bağlantısı olması için herhangi bir sebep düşünemiyorum. Altın plaka, gazete..."

"Belki de tesadüftür."

"Bu *fazla* tesadüf olurdu." Gemma, ani bir ürpertiyi savuşturmak istercesine ellerini çay fincanın etrafına doladı. "Peki ya arabanda bulunan şu ceset? Polis bu konuda ne yapıyor?"

"Bir cinayet soruşturmasında yapılması gerekenleri. Soruşturacaklar. Aklına gelebilecek ne varsa sordular bana. Beni kim takip ediyor olabilir? Sapık hayranlarım var mı? Geçmişimde beni korkutan birileri var mı? Eğer sormaya devam edecek olurlarsa, Doktor Pulcillo'nun gerçekte kim olduğunu bulmaları sadece an meselesi olur."

"Daha derinlere inmekle uğraşmayabilirler. Çözmeleri gereken cinayetler var ve ilgilendikleri tek kişi de sen değilsin."

"Bu riski göze alamazdım. İşte bu yüzden kaçtım. Eşyalarımı toparladım, sevdiğim işi ve şehri terk ettim. Orada mutluydum Gemma. Küçük, tuhaf bir müze orası, ama orada çalışmak hoşuma gidiyordu."

"Peki ya oradaki diğer insanlar? Aralarından biri bu işe karışmış olabilir mi?"

"Bilemiyorum."

"Bazen *bilemeyebilirsin*."

"Tamamen zararsız insanlar. Küratör, müze müdürü... Her ikisi de öyle nazik ki." Yüzüne hüzünlü bir gülümseme yerleşti. "Hakkımda ne düşünecekler, merak ediyorum. İşe aldıkları kişinin gerçekte kim olduğunu öğrendiklerinde."

"Onlar başarılı ve genç bir arkeoloğu işe aldılar. Daha iyi bir hayatı hak eden bir kadını."

"Ne yapalım, benim sahip olduğum hayat bu işte." Fincanı yıkamak için musluğu açtı. Mutfak her zaman düzenlendiği gibi duruyordu. Josephine bulaşık bezlerini aynı dolapta, kaşıkları da aynı çekmecede buldu. Başarılı bir kazı alanı gibi Gemma'nın mutfağı da evcimen bir sonsuzluk hali içerisinde korunuyordu. İnsanın bir yerlerde kökleri olması ne büyük lüks, diye düşündü Josephine, temiz fincanı raftaki yerine yerleştirirken. Bir ev sahi-

bi olmak, bir daha asla terk etmek zorunda kalmayacağı bir hayat kurmak nasıl bir şey olurdu acaba?

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu Gemma.

"Bilmiyorum."

"Meksika'ya dönebilirsin. O da bunu isteyecektir."

"Her şeye yeni baştan başlamam gerekecek." Bu olasılık aklına gelince Josephine aniden tezgâha yaslanmak zorunda hissetti kendini. "Tanrım, hayatımın on iki yılını kaybettim."

"Belki de öyle olmamıştır. Belki de polis başarısız olur."

"Buna bel bağlayamam."

"Sadece olanları izle ve bekle. Bakalım neler olacak. Burası yazın uzun süre boş olacak. İki hafta içerisinde kazının nasıl gittiğine bakmak için yeniden Peru'ya dönmem gerekiyor. İhtiyacın olduğu müddetçe burada kalabilirsin."

"Senin başına dert açmak istemiyorum."

"Dert mi?" Gemma başını salladı. "Annenin beni ne tür dertlerden kurtardığı hakkında en ufak bir fikrin yok. Her neyse, polisin senin düşündüğün kadar akıllı olduğuna inanmıyorum ben. Ya da her şeyi eksiksizce araştıracaklarına. Kaç dosyanın çözüme ulaşmadan kaldığını düşün, haberlerde nasıl hatalardan bahsedildiğini."

"Bu dedektifin nasıl olduğunu bilmiyorsun sen."

"Nasıl bir adam ki bu?"

"O bir kadın. Bana bakış tarzı, sorduğu sorular..."

"Bir kadın mı?" Gemma'nın kaşları yukarı doğru kalktı. "İşte bu çok kötü!"

"Neden ki?"

"Güzel bir yüz erkeklerin dikkatini kolayca dağıtır da ondan."

"Dedektif Rizzoli araştırmasını daha da derinleştirecek olursa, eninde sonunda buraya gelip seninle konuşacaktır."

"O halde bırak gelsin. Hem buraya gelip benimle konuşunca ne öğrenecekler ki?" Gemma eliyle etrafı gösterdi. "Bir bak etrafına! Buraya gelecek, bitki çaylarıma bakacak ve beni işe yarar herhangi bir şey anlatması mümkün olmayan yaşlı ve zararsız bir hippi olarak kabul edecekler. Elli yaşında bir kadın olduğunda artık hiç kimse seni gerçekten dikkate almıyor, fikirlerine daha az değer veriyorlar. İnsanın yaşlı egosu için kolay bir şey değil. Ama lanet olsun, bazen işleri kolaylaştırıyor da."

Josephine güldü. "Demek sadece elli yaşıma kadar beklemem gerekiyor, ondan sonra tamamen özgür olacağım, öyle mi?"

"Polis uzak durduğu sürece, şu anda da istediğini yapmakta özgür olabilirsin."

Josephine, "Beni korkutan sadece polis değil" dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Özellikle de o notlardan sonra. Özellikle de arabama bırakılan o şeyden sonra."

"Doğru söylüyorsun" diye Josephine'e katıldı Gemma. "Korkulacak daha kötü şeyler de var." Durakladı, ardından masanın üzerinden Josephine'e baktı. "Öyleyse nasıl hâlâ hayattasın?"

Bu soru Josephine'i şaşırtmıştı. "Demek ölmüş olmam gerektiğini düşünüyorsun."

"Neden kaçık herifin teki sana notlar gönderip korkutmaya çalışsın ki? Neden arabana grotesk hediyeler bırakmayı istesin? Seni öldürmesi daha kolay olmaz mı?"

"Belki de işin içine polis karıştığı için öldürmemiştir beni. Bayan X'e yapılan taramadan bu yana polis müzenin etrafında dolanıp duruyor."

"Kafamı kurcalayan başka bir şey daha var. Arabana bir ceset bırakmak ilgiyi senin üzerine çekmek için yapılmış bir şey gibi görünüyor. Artık polis seni de izliyor. Eğer birileri gerçekten de senin ölmeni istiyorsa, bu tuhaf bir hamle sayılmaz mı?"

Bu, Gemma'nın tipik ifade tarzıydı: gerçekçi ve son derece açık. *Birileri senin ölmeni istiyor.* Ama ben zaten ölüyüm, diye düşündü Josephine. On iki yıl önce, bir zamanlar olduğu kız hiç iz bırakmadan dünyadan silinip gitmiş ve Josephine Pulcillo doğmuştu.

"O bütün bunlarla senin tek başına uğraşmanı istemez Josie. Hadi onu arayalım."

"Hayır. Onu aramamak herkes için daha güvenli olacak. Eğer beni izliyorlarsa, tam olarak böyle bir şey yapmamı bekliyor olmalılar." Bir nefes aldı. "Üniversiteden bu yana her şeyi kendi başıma halletmeyi başardım, bununla da başa çıkabilirim. Sadece kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var. Haritaya bir ok atacak ve bundan sonra nereye gideceğime karar vereceğim." Durakladı. "Ve sanırım biraz da nakit paraya ihtiyacım olacak."

"Hesapta hâlâ yirmi beş bin dolar civarında bir para var. O para uzun zamandır seni bekliyor. Zor günler için."

"Sanırım bunları da zor günler olarak kabul edebiliriz." Josephine mutfaktan çıkmak için ayağa kalktı. Mutfağın kapısında durdu ve dönüp Gemma'ya baktı. "Yaptığın her şey için çok teşekkür ederim. Benim için. Ve annem için."

"Ona borçluyum Josie." Gemma başını eğip yanık izleriyle dolu kollarına baktı. "Medea olmasa ben zaten hayatta olmayacaktım."

14

Cumartesi gecesi Daniel en sonunda Maura'ya geldi.

Daniel gelmeden hemen önce, Maura yakındaki markete koştu ve kalamata zeytin, Fransız peyniri ve pahalı bir şişe şarap satın aldı. Ben sevgilime böyle kur yaparım işte, diye düşündü Maura kredi kartını uzatırken. Gülümsemeler ve öpücükler ve Pinot Noir kadehleriyle. Asla unutmayacağı, sürekli arzulayacağı mükemmel akşamlarla kalbini çalacağım.

Eve döndüğünde, Daniel'ın çoktan geldiğini ve onu beklediğini fark etti Maura.

Garaj kapısı açıldığında, Daniel'ın arabasının içeride park edilmiş olduğunu gördü; böylece komşular onu görmeyecek, kaşlarını kaldıra kaldıra, şehvetle dedikodu edemeyeceklerdi. Kendi arabasını Daniel'ın arabasının yanına çekti ve bu gece yalnız olmadığının kanıtını göz önünden kaldırmak için garaj kapısını çabucak kapadı. Sır saklamak kolayca alışkanlığa dönüşüyordu. Maura artık otomatik olarak garaj kapısını kapıyor, perdeleri çekiyor, iş arkadaşlarının ve komşularının masum sorularını herhangi bir sorun çıkmadan savuşturuyordu. *Görüştüğün biri var mı? Akşam yemeğine gelmek ister misin? Tanıdığım çok şeker bir adam var, onunla buluşmaya ne dersin?* Son aylarda öylesine çok daveti geri çevirmişti ki, artık bu tür önerilerle nadiren karşılaşıyordu. Acaba herkes ondan tamamen ümidi kesmiş miydi, yoksa ilgisizliğinin, çekingenliğinin nedenlerini tahmin mi ediyorlardı?

İşte o neden kapıda duruyor, onu bekliyordu.

Maura eve girdi ve kendini Daniel Brophy'nin kollarına bıraktı. Son birlikte oluşlarından bu yana, daha önce hiç olmadığı kadar derin bir özlem yaratan on gün geçmişti ve Maura bu özlemi bir

an önce dindirmek için yanıp tutuşuyordu. Marketten aldığı şeyler hâlâ arabadaydı ve pişirmesi gereken bir akşam yemeği vardı, ancak Maura ve Daniel'ın dudakları birleşirken, aklındaki en son şey yemekti. Maura'nın bir an önce oburca tüketmek istediği tek şey Daniel'dı. Öpüşerek yatak odasına doğru ilerlerken, Maura adama sıkı sıkı sarılıp onunla birlikte olmanın tadını çıkardı. Suçlu öpücükler her şeyi daha da güzel yapıyordu, çünkü bu öpücükler onlar için yasak öpücüklerdi. Bu akşam kaç yeni günah işleyeceklerini merak etti Maura, gömleğinin düğmelerini çözen Daniel'ı izlerken. Bu gece rahip yakasını takmıyordu Daniel; bu gece Maura'nın evine onun âşığı olarak gelmişti, kendini Tanrı'ya adamış biri olarak değil.

Aylar önce onu kilisesine bağlayan yeminleri bozmuştu Daniel. Bunun sorumlusu Maura'ydı; Daniel Brophy'nin düşüşüne neden olmuştu ve bu düşüş de Daniel'ı bir kez daha Maura'nın yatağına, Maura'nın kollarına getirmişti. Bu artık Daniel için öylesine bildik bir yolculuk halini almıştı ki, Maura'nın tam olarak ne istediğini, neyin tırnaklarını bedenine geçirmesine, neyin çığlık atmasına yol açtığını öğrenmişti.

En sonunda Maura mutlu bir titremeyle kendini yatağa bıraktığında, her zaman yaptıkları gibi, kolları ve bacakları sarmaş dolaş, birbirlerinin bedenini iyi tanıyan iki âşık olarak yattılar.

"Sanki son gelişinden bu yana yıllar geçti" diye fısıldadı Maura.

"Aslında perşembe günü gelecektim, ama şu iş bir türlü bitmek bilmedi."

"Şu iş mi?"

"Evlilik danışmanlığı." Hüzünle ve alaycı alaycı güldü Daniel. "Sanki onlara evliliklerini nasıl düzelteceklerini söyleyecek kişi benmişim gibi. Öyle büyük bir öfke ve acı yaşıyorlar ki, Maura. Aynı odada oturan o insanlar omuzlarında öyle büyük bir dert taşıyorlar ki. Onlara, *Asla işe yaramayacak, asla birbirinizle mutlu olamayacaksınız*, demek istedim. *Yanlış insanlarla evlenmişsiniz!*"

"Belki de onlara verebileceğin en iyi tavsiye budur."

"Bu merhametli bir hareket olurdu." Yumuşak bir hareketle Maura'nın yüzüne düşmüş bir tutam saçı arkaya itti ve parmakları kadının yanaklarında dolanmaya koyuldu. "Ayrılmalarına izin vermek çok daha iyi bir hareket olur. Onları daha mutlu edebilecek birilerini bulsunlar diye. Aynı senin beni mutlu ettiğin gibi."

Maura gülümsedi. "Ve *sen* de beni acıktırıyorsun." Yatakta doğrulunca kırışmış yatak örtülerinin arasından sevişmelerinin ko-

kusu yayıldı. Sıcak ve arzu dolu bedenlerin hayvani kokuları. "Sana akşam yemeği sözü vermiştim."

"Yemekleri hep sen hazırlıyorsun diye vicdan azabı duyuyorum." Daniel da doğrulup oturdu ve giysilerini almak için uzandı. "Bana ne yapabileceğimi söyle."

"Şarabı arabada bıraktım. Neden gidip şişeyi getirmiyor ve açmıyorsun? Ben de tavuğu fırına koyayım."

Tavuk kızarır, Maura patates doğrar ve Daniel da salatayı hazırlarken, mutfakta şaraplarını yudumladılar. Evli bir çift gibi onlar da yemek pişirdiler, birbirlerine dokundular ve öpüştüler. Ama biz evli değiliz ki, diye düşündü Maura, Daniel'ın çarpıcı profiline, ak düşmüş şakaklarına yan yan bakarak. Birlikte oldukları her dakika çalınmış, kaçamak anlardı ve birlikte gülmelerine rağmen, zaman zaman o kahkahalarda Maura'nın kulağına bir çaresizlik tınısı çalınıyordu, sanki kendilerini mutlu olduklarına inandırmaya çalışır gibiydiler. Lanet olsun, bütün o suçluluğa, dalaverelere ve ayrı geçirdikleri çok sayıda geceye rağmen mutluydular işte. Ama Maura bütün bunların Daniel'ı duygusal açıdan yıprattığını adamın yüzünde görebiliyordu. Bu ilişki sadece son birkaç aydır devam ediyordu, ama Daniel'ın saçları dikkat çekecek derecede grileşmişti. Bütün saçları beyazladığında, diye düşündü Maura, hâlâ benimle kapalı perdeler arkasında mı buluşacak?

Peki o benim yüzümde ne gibi değişiklikler görüyor acaba?

Daniel kadının evinden ayrıldığında saat gece yarısını geçmişti. Maura adamın kollarında uyuyakalmış ve Daniel'ın yataktan kalktığını fark etmemişti. Uyandığında Daniel gitmiş ve yatağın diğer tarafındaki çarşaflar çoktan soğumuştu.

O sabah Maura kahvesini yalnız başına içti, krepleri yalnız başına hazırladı. Victor'la yaptığı kısa ve her açıdan felaket evliliğe dair aklında kalan en güzel anılar, birlikte geçirdikleri pazar sabahlarına dair anılardı. Yataktan geç kalkar, sonra da günün yarısını aylak aylak gazeteleri okuyarak geçirecekleri kanepeye yerleşirlerdi. Daniel'la böyle bir sabahın keyfini asla süremeyecekti Maura. O sabahlığıyla uyuşuk uyuşuk dört bir yana saçılmış *The Boston Globe*'un sayfalarına bakarken, Peder Daniel Brophy de Our Lady of Divine Light Kilisesi'ndeki cemaatine vaaz veriyordu; yoldan çıkmış bir çobanın cemaatiydi bu.

Kapı zili çalınca Maura şaşkınlıkla kendine geldi. Az önce kestirdiği için mahmur mahmur kanepede doğruldu ve saatin iki olduğunu gördü. *Kapıyı çalan belki de Daniel'dır.*

Oturma odasının diğer tarafına doğru aceleyle yürürken, dört

tarafa saçılmış gazete sayfaları Maura'nın çıplak ayaklarının altında hışırdadı. Kapıyı açıp verandasında duran adamın kim olduğunu görünce, Maura saçlarını fırçalamadığı ya da üzerindeki sabahlığı çıkarmadığı için büyük bir pişmanlık duydu.

"Biraz geciktim, kusura bakmayın" dedi Anthony Sansone. "Umarım sorun olmamıştır."

"Geciktiniz mi? Üzgünüm, ama geleceğinizden haberim yoktu."

"Mesajımı almadınız mı yoksa? Dün öğleden sonra telesekreterinize mesaj bırakmıştım. Bugün sizi ziyaret edeceğimi haber vermek için."

"Öyle mi? Sanırım dün gece makineyi kontrol etmek aklıma gelmedi." *Başka işlerle meşguldüm.* Maura geri çekildi. "İçeri girsenize."

Anthony oturma odasına girdikten sonra durakladı ve dört yana saçılmış gazete sayfalarına, boş kahve fincanına baktı. Maura onu aylardır görmemişti. Adamın sessizliği, hiçbir ayrıntıyı gözden kaçırmamak için havayı koklarmış gibi görünmesi karşısında bir kez daha şaşırdı. Yabancılarla kolayca ilişki kuran Daniel'ın aksine, Antony Sansone etrafına ördüğü duvarların ardında yaşayan, kalabalıkların arasında bile herkesten uzak, düşüncelerini kendine saklayan biri gibi görünüyordu. Avare pazar gününün dağınıklığına bakan adamın aklından neler geçtiğini merak etti Maura. Hepimizin hizmetkârları yok ki, diye düşündü. Hepimiz sizin yaşadığınız şekilde, bir Beacon Hill malikânesinde yaşamıyoruz.

"Sizi evinizde rahatsız ettiğim için üzgünüm" dedi adam. "Ama bunun adli tıp uzmanına yapılan resmi bir ziyaret olmasını istemedim." Kadının yüzüne bakmak için döndü. "Ve hakikaten de sizin nasıl olduğunuzu görmek istedim Maura. Sizinle bir süredir görüşmüyoruz."

"İyiyim. İşlerim yoğun."

"Mefisto Kulübü evimdeki aylık yemeklerine devam ediyor. Şüphesiz sizin bakış açınız bizim için faydalı olabilir ve bir akşam sizi yine aramızda görmek hepimizi mutlu edecektir."

"Suç hakkında konuşmak için mi? Bu konuyla kendi işimde epeyce ilgileniyorum, teşekkür ederim."

"Bizim yaklaşımımızdan farklı bir şekilde ama. Siz sadece suçun sonuçlarıyla ilgileniyorsunuz, oysa bizler daha çok varlık nedenleri üzerine yoğunlaşıyoruz."

Maura gazeteleri toplamaya ve üst üste yığmaya koyuldu. "Sizin gruba uygun olduğumu söyleyemeyeceğim. Ben sizin teorilerinizi kabul etmiyorum."

"Başımızdan geçen onca şeyden sonra bile mi? O cinayetler sizin de bazı şeyler üzerinde düşünmenize yol açmıştır. Kafanızda bazı ihtimaller belirmiş olmalı."

"Lut Gölü Ruloları'ndaki kötülükle ilgili teoriler gibi mi?" Maura başını salladı. "Ben bir bilim insanıyım. Dini metinleri değişmez gerçekler değil, tarihin içyüzünü anlatan metinler olarak okurum. Açıklanamaz olanları açıklamak için değil."

"O gece bizimle birlikte dağda mahsur kalmıştınız. Kanıtları siz de *gördünüz*."

Adamın bahsettiği o gece, o ocak gecesi neredeyse hep birlikte ölüyorlardı. Bu kadarı üzerinde anlaşabiliyorlardı, çünkü kanıtlar korkunç olayların ardından akan kan kadar gerçekti. Ama o gece hakkında asla anlaşamayacakları bir sürü şey vardı ve yaşadıkları en temel görüş ayrılığı da, o dağda mahsur kalmalarına neden olan canavarın doğasıyla ilgiliydi.

"Benim gördüğüm bir seri katilden başka bir şey değildi, dünya üzerinde pek çok örneği olan bir seri katil" dedi Maura. "Onu açıklamak için Kutsal Kitap'a dayanan teorilere ihtiyacım yok benim. Bana *bilimden* bahsedin, eski şeytani nesillerle ilgili masallardan değil." Gazete yığınını sehpanın üzerine bıraktı. "Kötülük işte! Başka bir şey değil! İnsanlar vahşi olabilir ve bazıları da öldürürler. Bununla ilgili bir açıklama olmasını hepimiz isteriz."

"Bilim, bir katilin bir kadını neden mumyaladığını açıklıyor mu? Neden bir kadının *tsantsa*'sını yaptığını ve diğer bir kadını da bir arabanın bagajına bıraktığını?"

Şaşıran Maura adama bakmak için döndü. "Bu soruşturma hakkında bilgi sahibisiniz demek?"

Ama bunları bilmesi o kadar da şaşırtıcı değildi aslında. Antony Sansone'un kanun adamlarıyla bağlantıları en üst seviyelere, bizzat polis müdürlerinin ofislerine kadar ulaşıyordu. Bayan X gibi sıradışı bir soruşturmanın adamın ilgisini çekeceği de muhakkaktı. Ve aynı şekilde, suç ve suçla mücadele etme konusunda kendi teorileri olan Mefisto Kulübü üyelerinin de böyle bir olayla ilgilenmesi oldukça normal bir durum sayılabilirdi.

"Sizin bile fark etmemiş olabileceğiniz detaylar var" dedi adam. "Haberdar olmanız gerektiğini düşündüğüm detaylar."

"Bu konuyu daha derinlemesine konuşmadan önce" dedi Maura, "gidip giyineceğim. İzninizle."

Yatak odasına gitti. Bir kot pantolon ve bir gömlek giydi; pazar öğleden sonrasına son derece uygun gündelik bir kıyafetti bu. Ancak kıyafetinin seçkin ziyaretçisi için yeterince iyi olma-

dığı hissine kapılmıştı. Makyaj yapma zahmetine girmedi, yüzünü yıkayıp saçlarını fırçalamakla yetindi. Aynada kendine bakınca gözlerinin şiştiğini ve saçında daha önce fark etmediği birkaç beyaz tel olduğunu gördü. Eh, ben buyum işte, diye düşündü. Kırk yaşını bir daha asla göremeyecek bir kadın. Yaşımı gizlememe imkân yok, bunu denemeyeceğim bile.

Yatak odasından çıktığında, kahve kokusu bütün evi sarmıştı. Kokuyu takip ederek mutfağa girdi. Sansone raftan iki fincan çıkarmıştı bile.

"Umarım kahve hazırlamamın bir sakıncası yoktur."

Maura, geniş sırtı ona dönük, fincanlara kahve dolduran adamı izledi. Kendi evindeymiş gibi görünüyordu ve evini hiç çaba harcamadan ele geçirmesi Maura'yı kızdırmıştı. Herhangi bir evde, herhangi bir odaya girme ve sadece varlığıyla, o alanda hak iddia etme yeteneğine sahipti bu adam.

Sansone fincanlardan birini Maura'ya verdi. Şekeri ve kremasıyla kahveyi tam da sevdiği gibi hazırlaması Maura'yı şaşırttı. Adamın hatırlamasını beklemediği bir detaydı bu.

"Bayan X hakkında konuşmamızın zamanı geldi" dedi Sansone. "Ve neyle karşı karşıya olabileceğiniz hakkında."

"Ne kadarını biliyorsunuz?"

"Birbiriyle bağlantılı üç ceset olduğunu biliyorum."

"Birbirleriyle bağlantılı olup olmadıklarını bilmiyoruz."

"Üç kurban, hepsi de grotesk yöntemlerle koruma altına alınmış. Bu epeyce nadir görülen bir imza."

"Üçüncü kurbanın otopsisini henüz yapmadım, bu yüzden de size onun hakkında bir şey söyleyemem. Çürümenin nasıl önlendiğini bile."

"Klasik bir mumyalama işlemi olmadığını duydum."

"*Klasik* derken tuzlanmış, kurutulmuş ve sargılanmış demek istiyorsanız, hayır, klasik bir mumyalama işleminden geçirilmemiş."

"Yüz hatları diğerlerinden daha iyi durumda mı?"

"Evet. Hem de dikkat çekici biçimde. Ama dokuları hâlâ nemli. Daha önce bunun gibi bir cesede otopsi yapmamıştım. Onu şu anki halinde tutmak için ne yapmamız gerektiğini bile bilmiyorum."

"Peki ya arabanın sahibi? O bir arkeolog, değil mi? Bagajında bulunan cesedin ne şekilde korunduğu hakkında herhangi bir fikri var mı?"

"Onunla konuşmadım. Jane'in söylediklerine bakacak olursak kadın epeyce sarsılmış."

Anthony elindeki kahve fincanını bıraktı. Bakışları öyle dolay-

sızdı ki, bir saldırı gibi görünüyordu. "Doktor Pulcillo hakkında ne biliyorsunuz?"

"Neden Doktor Pulcillo hakkında sorular soruyorsunuz ki?"

"Çünkü onlar için çalışıyor Maura."

"Onlar mı?"

"Crispin Müzesi."

"Sanki kötülüğün hâkim olduğu bir kurumdan bahsedermiş gibi konuşuyorsunuz."

"BT taramasına katılmayı kabul ettiniz. Siz de Bayan X etrafında düzenledikleri o medya sirkinin parçasıydınız. Ne tür bir işe karıştığınızı biliyor olmalıydınız."

"Küratör beni taramaya gözlemci olarak çağırdı. Bir tür medya sirki olacağını falan da söylemedi. Sadece taramanın ilgimi çekebileceğini düşündüğü için beni çağırmış ve açıkçası ilgimi de çekiyordu."

"Peki orada bulunmayı kabul ederken müze hakkında bir şey bilmiyor muydunuz?"

"Crispin'i birkaç yıl önce ziyaret etmiştim. Tuhaf bir koleksiyonları var, ancak yine de görmeye değer. Ziyaret ettiğim diğer özel müzelerden o kadar da farklı bir yer değildi; koleksiyonlarını sergileyip caka satmak isteyen zengin aileler tarafından kurulmuş müzelerden biriydi sadece."

"Crispinleri özel bir aile olarak tanımlayabilirsiniz."

"Onları özel yapan ne peki?"

Sansone Maura'nın tam karşısındaki sandalyeye oturdu, böylece bakışları aynı hizaya gelmiş oldu. "Nereden geldiklerinin tam olarak bilinmemesi."

"Bunun bir önemi var mı?"

"Biraz şüphe çekici, sizce de öyle değil mi? Kayıtlarda adı geçen ilk Crispin, Boston'a 1850 yılında ayak basan Cornelius. Unvan sahibi bir İngiliz centilmeni olduğunu iddia etmiş o zamanlar."

"Bunun doğru olmadığını ima ediyorsunuz."

"İngiltere'de onunla ilgili bir kayıt yok. Aslına bakacak olursanız başka bir yerde de yok. Günün birinde birdenbire ortaya çıkıvermiş. Çok çekici, yakışıklı bir adam olduğundan bahsediliyor. İyi bir evlilik yapmış ve zenginliği artarak devam etmiş. O ve soyundan gelen sonraki kuşaklar sürekli seyahat edip bir şeyler toplamışlar ve topladıkları ilginç parçaları Amerika'ya getirmişler. Bunlar arasında sıradışı parçalar da var: oymalar ve definlerde kullanılan malzemeler ve hayvan örnekleri. Ancak görünüşe bakılırsa, Cornelius ve ailesinin özellikle ilgi duydukları şey si-

lahlarmış. Dünyanın dört bir yanındaki ordular tarafından kullanılan bütün silah çeşitleri. Servetlerini nasıl artırdıklarını düşünecek olursak, bunun oldukça uygun bir ilgi alanı olduğunu söyleyebiliriz."

"Nasıl?"

"Savaşlar, Maura. Cornelius'tan bu yana, sürekli savaşlardan para kazanan bir aile olmuşlar. Cornelius İç Savaş sırasında, Güney'e silah temin ederek zengin olmuş. Ondan sonra gelenler de bu âdeti devam ettirip Asya'dan Afrika'ya, Afrika'dan Ortadoğu'ya varıncaya dek dünyanın her yerindeki çatışmalar sayesinde para kazanmışlar. Hitler'in askerlerine silah temin etmek için gizli bir anlaşma yapmışlar, bir yandan da Müttefikleri silahlandırmışlar. Çin'de hem Milliyetçilere hem de komünist orduya silah sağlamışlar. Bu ticaret Cezayir, Lübnan ve Belçika Kongosu'nda devam etmiş. Kimin kiminle savaştığı onlar için asla önemli olmamış. Hiç kimsenin tarafını tutmamış, sadece para almışlar. Bir yerlerde kan dökülmeye devam ettiği sürece, onlar da kâr ediyorlarmış."

"Bunların soruşturmayla ne gibi bir alakası var ki?"

"Sadece bu kurumun geçmişini ve bünyesinde ne tür bir miras barındırdığını kavramanızı istiyorum, hepsi bu. Crispin Müzesi'nin parası kanla ödenmiştir. O binada dolaşırken gördüğünüz her altın sikkenin, her çanak çömlek parçasının bedeli, bir yerlerdeki savaş tarafından karşılanmıştır. Orası kötülüğün hâkim olduğu bir yer Maura, geçmişini gizleyen bir aile tarafından inşa edilmiş bir yer. Köklerini asla bilemeyeceğimiz bir aile tarafından."

"Bunları anlatarak nereye varmaya çalıştığınızı görüyorum. Bana Crispinlerin şeytani bir soydan geldiklerini söyleyeceksiniz. Kutsal Kitap'ta adı geçen Nefilim'in soyundan geldiklerini." Maura başını sallayarak güldü. "Lütfen. Lütfen yine Lut Gölü Ruloları'ndan bahsetmeye başlamayalım, olur mu?"

"Neden Bayan X'in sonu o müze oldu sizce?"

"Eminim ki buna verecek bir cevabınız vardır."

"Bir teorim var. Ben onun bir tür ödül olduğunu düşünüyorum. Aynı o *tsantsa* gibi. Bunlar Crispin ailesinin tam olarak neyi sembolize ettiğini anlayan bir hayran tarafından bağışlanan şeyler oldu."

"Ama üçüncü kurban müzede bulunmadı. Üçüncü kurbanın cesedi Doktor Pulcillo'nun arabasının bagajına konulmuştu."

"O da müzede çalışıyor."

"Ve şimdi çok korkuyor. Anahtarlarını çalmış ve ona dehşet verici bir hediye yollamışlar."

"Çünkü Doktor Pulcillo, ödülün gönderildiği gerçek kişi olan Simon Crispin için bir aracıdan başka bir şey değil."

"Hayır, ben gerçek alıcının Doktor Pulcillo olduğunu düşünüyorum. Göz alıcı bir güzelliği var, katilin dikkatini çekmiş olmalı. Üstelik Jane de böyle olduğuna inanıyor." Maura bir an durakladı. "Neden bu konuda Jane ile konuşmuyorsunuz? Soruşturmayı yürüten o. Neden bana geldiniz?"

"Dedektif Rizzoli'nin zihni alternatif teorilere kapalı da ondan."

"Bu da gerçeklere sıkı sıkı bağlı olduğu anlamına geliyor." Maura ayağa kalktı. "Aynen benim gibi."

"Söylediklerimi hemen reddetmeden önce, belki de Crispin koleksiyonu hakkında bir şey daha öğrenmeniz gerek. Koleksiyonun bugüne kadar hiç kimsenin görmediği bir parçası var. Saklı tutuluyor."

"Neden ki?"

"Çünkü öylesine grotesk, öylesine rahatsız edici bir şey ki, aile toplumun bundan haberdar olmasını göze alamıyor."

"Peki siz bunu nasıl biliyorsunuz?"

"Yıllarca antika piyasasında bununla ilgili söylentiler dolaşıp durdu. Yaklaşık olarak altı yıl kadar önce, Simon Crispin bu parçayı özel bir müzayedeye çıkardı. Görünüşe bakılırsa epeyce müsrif bir hayatı olmuştu ve aile mirasından kalan ne varsa tüketmeyi başarmış gibiydi. Nakit bulması gerekiyordu. Ayrıca utanç verici ve muhtemelen yasadışı olan parçalardan da kurtulması lazımdı. İşin asıl rahatsız edici kısmıysa, hakikaten de bir alıcı bulmuş olmasıydı ve o alıcının ismi asla açıklanmadı."

"Crispin'in sattığı şey neydi?"

"Savaş ganimetleri. Ordu madalyaları ve paslı kasaturalar değil bahsettiğim. Afrika'dan gelen insan dişleri ve Japon askerlerinin kesilmiş kulaklarından yapılma süslerden bahsediyorum. Kesik parmaklardan yapılan bir kolye ve kavanoz dolusu kadın..." Durdu. "Korkunç bir koleksiyon. Söylemek istediğim şey, Crispin ailesinin grotesk yadigârlara karşı ilgisini bilen tek kişinin ben olmadığım. Belki bu arkeoloji katili de bundan haberdardır. Ve Crispinlerin sahip olduğu koleksiyona katkı yapabileceğini düşünmüştür."

"Bunların hediye olduklarını tahmin ediyorsunuz."

"Kendi yadigârlarından birkaçını müzeye bağışlayan bir koleksiyoncunun hayranlığını ifade eden hatıralar. Bir kenarda unutulmuş şeyler."

"Şimdiye kadar."

Sansone başını sallayarak onayladı. "Ben bu gizemli bağışçının ortaya çıkmaya karar verdiğini düşünüyorum. Hâlâ hayatta olduğunu göstermek istiyor" dedi ve ardından usulca, "Öncekilere benzer başka hediyeler de gelebilir Maura" diye ekledi.

Maura'nın mutfak telefonu sessizliği bozarak çalmaya başladı. Bir anda olduğu yerde sıçrayan Maura, telefona bakmak için sandalyesinden kalkarken nabzının hızlandığını hissediyordu. Mantıklı dünyasını nasıl da kolayca sarsmıştı bu adam. Aydınlık bir yaz günü üzerine gölgeler düşürmeyi becermişti. Sansone'un paranoyaları bulaşıcıydı ve Maura, çalan telefonun zilinde meşum bir tını işitti; bu aramanın istenmeyen haberler vereceğine dair bir uyarı.

Ancak hattın diğer ucundan onu selamlayan ses hem tanıdık hem de tatlı bir sesti. "Doktor Isles, ben laboratuvardan Carter. Elimde ilginç GC-MS[9] sonuçları var."

"Neyle ilgili?"

"Bize perşembe günü gönderdiğiniz şu doku örnekleriyle ilgili."

"Bagajda bulunan cesedinki mi? Gaz kromatografisini bitirdiniz mi?"

"Birileri telefon edip işleri hızlandırmak için laboratuvara gelmemi istedi. Ben bunu sizin istediğinizi sanmıştım."

"Hayır, böyle bir şey istemedim ben." Başını çevirdi ve omzunun üzerinden Sansone'a baktı. Adam onu öylesine dikkatli izliyordu ki, Maura kendini diğer tarafa dönmek zorunda hissetti. "Devam et" dedi telefonun ahizesine.

"Doku örneğine flaş piroliz uyguladım ve gaz kromatografisi-kütle spektroskopisiyle incelediğimde, büyük miktarda kollajenöz olan ve olmayan proteinin varlığına şahit oldum. Yaşı ne olursa olsun, bu dokular son derece iyi muhafaza edilmiş."

"Renk koyulaştırıcı maddelerin de taranmasını istemiştim. Herhangi bir çeşidine rastladınız mı?"

"Dokularda benzenediol örneğine rastlamadım. Bu da en çok bilinen renk koyulaştırıcıları eleyebileceğimiz anlamına gelir. Ama 4- isopropylphenol denen bir kimyasalla karşılaştık."

"Bunun ne demek olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Benim de biraz araştırmam gerekti. Görünüşe bakılırsa, bu kimyasal bataklık yosununun karakteristik piroliz ürünüymüş."

"*Yosun mu*?"

9. Gaz Kromatografisi-Kütle Spektrokopisi. Biyolojik ve doğal ürünlerdeki birçok maddenin nitelik ve nicelik bakımından analizi için kullanılan bir yöntemdir. (ç.n.)

"Öyle. Bu bilgi işinize yarıyor mu?"

"Evet" dedi Maura usulca. "Sanırım yarıyor." *Bana tam olarak bilmem gereken şeyi söylüyor.* Maura telefonu kapattı. Laboratuvar sonuçları yüzünden serseme dönmüş gibi bakışlarını telefondan ayırmadan öylece durdu. Bu, sahip olduğu bilgi dağarcığının, o güne dek otopsi odasında uğraştığı her şeyin ötesine geçmişti ve Maura teknik rehberlikten yoksun bir şekilde devam etmek istemiyordu.

"Maura?"

Sansone'a döndü. "Bu konuşmaya başka bir zaman devam edebilir miyiz? Bazı telefon görüşmeleri yapmam gerekiyor da."

"Gitmeden önce size bir tavsiyede bulunabilir miyim? Konuşmak isteyebileceğiniz birini tanıyorum. Doktor Pieter Vandenbrink. Onunla temas kurmanızı sağlayabilirim."

"Neden bana bu adamdan bahsediyorsunuz ki?"

"İsminin internette bol bol geçtiğini göreceksiniz. Özgeçmişine bakacak olursanız neden ondan bahsettiğimi anlarsınız."

15

Televizyon kanallarının haber minibüsleri geri dönmüştü ve sayıları öncekinden de fazlaydı. Katile bir isim verilince bütün toplumun ilgisini çekiyordu ve bütün haber kanalları Arkeoloji Katili soruşturmasına bir şekilde yer vermeyi istiyordu.

Jane, Frost'la birlikte otoparktan adli tıp binasına girerken kameraların onları takip ettiğini hissetti. Dedektifliğe henüz başladığı günlerde, kendini ilk kez akşam haberlerinde görmek Jane'in büyük bir heyecana kapılmasına neden olmuştu. O heyecan çok uzun zaman önce yavaş yavaş azalmış, sonra da tamamen kaybolmuştu ve şimdilerde muhabirleri gördüğü zaman Jane'in hissettiği tek şey rahatsızlıktı. Kameralara bakmak yerine başını öne eğip omuzlarını içe çekerek yürüdü; akşam altı haberlerinde muhtemelen mavi ceketli kambur bir cüce gibi görünecekti.

Binaya girmek ve insanın mahremiyetini ihlal eden objektiflerden kurtulmak bir tür rahatlama duygusu verdiği halde, en zorlu sınav henüz geride kalmış değildi. Frost'la birlikte otopsi laboratuvarına doğru ilerlerken, Jane kaslarının gerildiğini, az sonra otopsi masasında şahit olacakları şeyler yüzünden midesinin bulandığını hissetti.

Otopsi odasının giriş salonunda önlüklerini ve galoşlarını giyerlerken Frost sessiz kalmıştı. Pencereden içeri şöyle bir bakan Jane, cesedin hâlâ örtülü olduğunu görünce rahatladı, oysa dehşetin kısa bir süre ertelenmesinden başka bir şey değildi bu. Amansız bir görev duygusuyla otopsi odasının kapısını itip içeri girdi.

Maura röntgen filmlerini otopsi odasının ışıklı panosuna asmıştı ve Üç Numaralı İsimsiz Kurban'ın diş filmleri arka plandaki ışıkların önünde parlıyordu. Başını çevirip iki dedektife bakan

Maura, "Bunlar hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Epeyce güzel dişler" dedi Jane.

Maura başını sallayarak onayladı. "Burada iki amalgam dolgu, sol alt azıdişinde de altın kuron var. Bir çürük göremiyorum, diş yuvalarında da herhangi bir dişeti hastalığını düşündürecek kemik kaybına rastlamadım. Son olarak, şöyle bir detay var." Maura parmağıyla röntgen filmine hafif hafif vurdu. "İki küçük azıdişi de yerlerinde değil."

"Sence çekilmişler mi?"

"Dişler arasında boşluk yok. Ve bu kesicidişlerin kökleri de kısaltılmış ve uçları düzleştirilmiş."

"Peki bu ne anlama geliyor?"

"Ortodonti tedavisi uygulanmış. Tel takıyormuş."

"Yani karşımızda hali vakti yerinde bir kurban var."

"En azından orta sınıftan biri."

"Hey, ben asla tel takmadım." Jane dişlerini gösterince çarpık alt dişleri ortaya çıktı. "Orta sınıf dişleri, Doktor, benimki gibi olur." Eliyle röntgeni işaret etti. "Benim babamın parası böyle dişleri karşılamaya yetmiyordu."

"Bayan X'in de güzel dişleri vardı" dedi Frost.

Maura başını sallayarak onayladı. "Ben hem Bayan X'in hem de bu kadının mali koşullar açısından rahat birer çocukluk dönemi geçirdiklerini düşünüyorum. Nitelikli diş bakımı ve ortodonti tedavilerine yetecek kadar paranın olduğu bir çocukluk dönemi." Diş röntgenini panodan çekip aldı ve yeni filmlere uzandı. Filmleri hışırdatarak iliştirdiği panoda kadının bacak kemikleri göründü.

"Ve iki kurbanda da ortak olan diğer bir özellik."

Jane ile Frost aynı anda şaşkınlıkla nefeslerini koyverdiler. Bu röntgenlerde gördüklerini açıklaması için bir radyoloğun yardımına ihtiyaçları yoktu.

"İki kavalkemiğinde de durum aynı" dedi Maura. "Keskin olmayan bir aletle yapılmış. Belki bir çekiçle ya da bir levyeyle. Bunlar öylesine indirilen darbeler değil. Vahşice ve belli bir amaç doğrultusunda, kemiği paramparça etmek için vurulmuş. Her iki kavalkemiğinde de, diyafizde çapraz kırıklar görülüyor, ayrıca yumuşak dokuya gömülmüş kırıklar da var. Çok acı çekmiş olmalı. Hiç şüphe yok ki yürümesi mümkün değilmiş. Sonraki günlerde çektiği eziyeti düşünemiyorum bile. Muhtemelen enfeksiyon başlamış ve açık yaralardan yumuşak dokulara doğru yayılmıştır. Bakteriler kemiklere ve en sonunda da kana karışmış olmalı."

Jane başını çevirip Maura'ya baktı. "*Günler* mi dedin?"

"Bu kırıklar ölümcül sonuçlar doğuracak şeyler değil. En azından belli bir süre için."

"Belki de önce öldürülmüştü. Bunlar ölüm sonrasında meydana gelmiş hasarlar olabilir." *Lütfen öldükten sonra yapılmış şeyler olsun, tahmin ettiğim şey olmasın.*

"Üzgünüm ama hayatta olduğunu söylemek zorundayım" dedi Maura. "En azından haftalarca hayatta kalmış." Kırılmış kemiği beyaz bir bulut gibi çevreleyen tırtıklı bir bölgeye işaret etti. "Bu kaynamış kemik dokusu. Kemik kendini bu şekilde onarıyor ve bu da bir gecede, hatta birkaç gün içerisinde olacak bir şey değil. Bunun oluşması için haftalar geçmesi gerekir."

Bu kadının büyük acı içerisinde geçirdiği haftalar... Ölmenin çok daha iyi bir şey gibi göründüğü haftalar... Jane daha önce yine bu panoda asılı gördüğü başka röntgen filmlerini düşündü. Başka bir kadının dağılmış bacağı, kaynamış kemik dokusu yüzünden bulanıklaşmış kırıklar...

"Aynı Bayan X gibi" dedi Jane.

Maura başını salladı. "Bu iki kurban da hemen öldürülmemiş. İkisi de bacaklarından ciddi bir biçimde yaralanmış. Her ikisi de bir süre yaşamaya devam etmiş. Bu da demek oluyor ki onlara yemek ve su veren birisi varmış. Birileri onları hayatta tutmaya devam etmiş, en azından bu filmlerde görülen ilk iyileşme belirtilerine kadar."

"Bu aynı katil."

"Çok ortak nokta var. Katil bir tür imza bırakıyor gibi. Önce sakatlıyor, belki de kaçmalarına engel olmak amacıyla yapıyor bunu. Sonraki günler kurbanlarını besliyor. Hayatta tutuyor."

"Peki bu zaman zarfında ne yapıyordu bu herif? Onlarla arkadaşlık mı ediyordu?"

"Bilmiyorum."

Jane paramparça olmuş kemiğe baktı ve kendi bacağında bir karıncalanma hissetti; kurbanın çektiği acının yansımasıydı bu. "Biliyor musun" dedi yumuşak bir ses tonuyla, "o gece Bayan X için beni aradığında, bunun eski bir cinayet olduğunu düşünmüştüm. Uzun zaman önce ölmüş bir katil ve artık kapanıp gitmiş bir vaka. Ama Doktor Pulcillo'nun bagajına cesedi yerleştiren de aynı kişiyse..."

"O hâlâ yaşıyor Jane. Ve tam da burada, Boston'da."

Giriş salonun kapıları savrularak açıldı. Beyaz saçlı bir adam ameliyat önlüğünü bağlamaya çalışarak otopsi laboratuvarına girdi.

"Doktor Vandenbrink?" dedi Maura. "Ben Doktor Isles. Gelebildiğinize memnun oldum."

"Umarım henüz başlamamışsınızdır."

"Sizi bekliyorduk."

Adam tokalaşmak için yanlarına geldi. Altmışlı yaşlarındaydı, ama bronzlaşmış yüzü ve canlı adımları son derece sağlıklı olduğunu göstermekteydi. Maura onu diğerleriyle tanıştırırken, adam Jane ile Frost'a neredeyse hiç bakmadı, bütün dikkatini, çarpılmış cesedin bir çarşafla insaflı bir şekilde gizlendiği otopsi masasına yöneltmişti. Adamın ilgisini çeken asıl şeyin hayatta olanlar değil, ölüler olduğu ortadaydı.

"Doktor Vandenbrink Assen'deki Drents Müzesi'nde çalışıyor" dedi Maura. "Dün gece uçakla Hollanda'dan geldi, sadece bu otopsiye katılmak için."

"Bahsettiğiniz kadın bu mu?" dedi adam, çarşafla örtülmüş cesede bakmayı sürdürerek. "O halde bir bakalım."

Maura adama bir çift eldiven uzattı, kendisi de ellerine lateks eldivenleri geçirdi. Maura çarşafı kaldırmak için uzandı, örtü açılırken Jane karşılaşacağı görüntüye kendini hazırlamaya çabaladı.

Çelik masanın üzerinde, parlak ışıkların altında yatan ceset, yakılmış ve eğri büğrü bir ağaç dalına benziyordu. Ancak hayatının sonuna kadar Jane'in aklında yer edecek olan bu görüntü, ölümcül bir çığlıkla donup kalmış, hatları kömür gibi parlak bir yüzün görüntüsüydü.

Hiç de dehşete düşmüş gibi görünmeyen Doktor Vandenbrink, korkuyla gerilemek yerine büyülenmiş gibi cesede eğildi. "Çok güzel" diye mırıldandı adam. "Oh evet, iyi ki beni çağırmışsınız. Bu kesinlikle yaptığım yolculuğa değdi."

"Siz buna güzel mi diyorsunuz?" dedi Jane.

"Benim bahsettiğim muhafaza ediliş biçimi" dedi adam. "Şu an için neredeyse mükemmel. Ama korkarım ki artık havayla temas ettiği için çürümeye başlayabilir. Bu benim şu ana dek gördüğüm en mükemmel modern örnek. Bu süreçten geçmiş ve yakın bir zamana ait bir insan cesedi nadiren bulunur."

"O zaman bu hale nasıl geldiğini biliyorsunuz, öyle mi?"

"Oh, tabii ki. Diğerlerine çok benziyor."

"Diğerleri mi?"

Doktor Vandenbrink başını kaldırıp Jane'e baktı; göz çukurları öylesine derindi ki, Jane bir kurukafanın kendisine baktığına dair rahatsız edici bir duyguya kapıldı. "Daha önce Yde Kızı'ndan bahsedildiğini duymuş muydunuz Dedektif?"

"Hayır. Kim o?"

"Yde bir yerin ismidir. Kuzey Hollanda'da bir köy. 1897 yılında Yde'den iki adam, bataklıktan geleneksel yöntemlerle kurutulan ve yakıt olarak kullanılan turba çıkarırken kendilerini dehşete düşüren bir şey buldular. Uzun sarı saçlı ve boğulduğu açıkça anlaşılan bir kızdı bu. Uzun bir kumaş parçası boynunun etrafına üç kez dolanmıştı. İlk başta, Yde'de yaşayanlar neyle karşı karşıya olduklarını anlamadılar. Kız öylesine ufak tefekti ve bedeni öylesine küçülmüştü ki, bulduklarının yaşlı bir kadın olduğunu düşündüler. Ya da belki de bir iblis. Ancak zaman içerisinde, bilim insanları kızı incelemek için geldikçe, ceset hakkındaki bilgileri de arttı. Sonunda cesedin yaşlı bir kadına değil, on altı yaşında genç bir kıza ait olduğu ortaya çıktı. Omurga eğriliği olan bir kızdı bu. Cinayete kurban gitmiş bir kız. Köprücükkemiğinin altından bıçaklanmış ve boynunun etrafına dolanan bir kumaş parçasıyla boğulmuştu. Sonra da onu yüzükoyun bataklığa atmışlardı. Kız yüzyıllarca o bataklıkta yatmaya devam etmişti. Ta ki bataklıktan turba almaya gelen iki köylü onu ortaya çıkarana kadar."

"Yüzyıllarca mı?"

Doktor Vandenbrink başını sallayıp onayladı. "Karbon 14 testleri bize onun iki bin yaşında olduğunu söylüyor. İsa Peygamber'in dünya yüzünde dolaştığı zamanlarda, belki de o zavallı kız çoktan mezarında yatmaya başlamıştı."

"İki bin yıl geçmiş olmasına rağmen nasıl öldüğünü söyleyebiliyorlar mıydı?"

"Son derece iyi korunmuştu, saçlarından boynundaki kumaşa varıncaya dek. Bedeninde bazı hasarlar vardı, ancak bunlar çok daha yakın bir zamanda, üzerindeki turbalar temizlenirken meydana gelmişti. Kim olduğuna dair bir portrenin ortaya çıkmasına yetecek kadarı bir zarar görmeden günümüze kadar gelmişti. İşte bataklıkların bize sunduğu mucize de budur Dedektif. Bizim için geçmişe bir pencere açarlar. Hollanda ve Danimarka'da, İrlanda ve İngiltere'de bu cesetlerden yüzlercesi bulundu. Her biri zamanda yolculuk eden birer seyyahtı, geride yazılı kayıtlar bırakmayan insanların bizlere gönderdiği bir tür talihsiz elçi gibi. Tabii ki kurbanların üzerinde bıraktıkları zalim izler haricinde."

"Ama bu kadın..." diyen Jane başıyla masada yatan kadını işaret etti. "Bu kadının iki bin yaşında olmadığı da aşikâr."

"Yine de korunması her açıdan diğerleriyle aynı. Bakın, ayak tabanlarındaki ve parmak uçlarındaki çizgileri bile görebiliyoruz. Ten renginin ne kadar koyu olduğunu görüyor musunuz? Bu-

na rağmen, yüz hatları bize Beyaz ırktan olduğunu açıkça gösteriyor." Dönüp Maura'ya baktı. "Sizin fikrinize tamamen katılıyorum Doktor Isles."

"O halde, bize bu cesedin Hollanda'daki şu kızla aynı yöntemle korunduğunu söylüyorsunuz, öyle mi?" dedi Frost.

Vandenbrink başını salladı. "Burada karşınızda duran modern bir bataklık cesedinden başka bir şey değil."

"İşte ben de bu yüzden Doktor Vandenbrink'i çağırdım" dedi Maura. "Doktor Vandenbrink onlarca yıldır bataklık cesetleri hakkında çalışmalar yürütüyor."

"Mısır mumyalama tekniklerinin aksine" dedi Vandenbrink, "bir bataklık cesedinin nasıl oluşturulacağına ilişkin yazılı bir materyal bulunmuyor. Bu bizim henüz kavrayamadığımız, tamamen doğal ve tesadüflere dayalı bir süreç."

"O halde katil bunu nasıl yapacağını nereden öğrenmiş olabilir ki?" diye sordu Jane.

"Bataklık cesetleri derneğinde bu konuyla ilgili epey tartışma yaşanmıştı."

Jane şaşırıp güldü. "Bir derneğiniz mi var?"

"Tabii ki. Toplantılarımız, kokteyl partilerimiz olur. Konuştuğumuz konuların büyük kısmı tamamen spekülatif şeylerdir. Ancak teorilerimizi desteklemek için bilimden de ciddi anlamda faydalanırız. Mesela, bataklıkların cesetleri koruyacak birçok özelliği olduğunu biliyoruz. Bataklıklar yüksek bir asiditeye sahip olmakla birlikte oksijen yönünden fakirdir ve içlerinde bataklık yosunu katmanları bulunur. Bu faktörler de çürümeye engel olur ve yumuşak dokuların korunmasına imkân tanır. Cildin bu cesette gördüğümüz rengi alana dek kararması da bu yüzdendir. Eğer yüzyıllarca bataklıkta kalsaydı, bu cesedin kemikleri erir ve geride sadece çürümemiş, kayış gibi esnek etler kalırdı."

"Bunu yapan şey yosunlar mı yani?" diye sordu Frost.

"Sürecin olmazsa olmaz parçasıdır yosunlar. Bakteriler ve bataklık yosunlarında bulunan polisakkaritler arasında bir kimyasal tepkime vardır. Bataklık yosunları, bakteri hücrelerini, organik maddelere ayrışmalarına engel olacak biçimde bağlar. Bakterileri bağlarsanız, çürümeye de mâni olabilirsiniz. Bütün bu süreç, içinde ölü yosunlar, tanenler ve holoselüloz barındıran asidik bir karışımın içerisinde gerçekleşiyor. Başka bir deyişle, bataklık sularında."

"Peki bunun anlamı ne? Cesedi bir bataklığa atmak bu işi halletmek için yeterli mi yani?"

"Bundan biraz daha detaylı bir şey bu. İrlanda ve İngiltere'de küçük domuz ölüleri kullanılarak pek çok deney yapıldı. Bu leşler farklı turba bataklıklarına gömüldü, sonra da incelenmek üzere çıkarıldı. Domuzlar biyolojik açıdan bize yakın oldukları için, sonuçların insanlar için de geçerli olacağını farz edebiliriz."

"Peki onlar da bataklık domuzlarına mı dönüştüler?"

"Koşullar tam olarak doğru olduğunda, evet. Birincisi, domuzlar tamamıyla suyun altına batırılmalı, aksi halde çürüme olur. İkincisi, domuzlar ölümden hemen sonra bataklığa konulmalı. Eğer leşin birkaç saat bile havayla temasına izin verecek olursanız, ne yaparsanız yapın çürüme devam edecektir."

Frost ile Jane dönüp birbirlerine baktılar. "Yani bizim saldırgan, kızı öldürdükten sonra elini çabuk tutmaya mecburdu" dedi Jane.

Vandenbrink başını sallayarak onayladı. "Bu hale gelmesi için ölüm anından kısa bir süre sonra bataklığa atılmış olması gerekir. Avrupa'da bulunan bataklık cesetlerinin durumunu düşünecek olursak, bu kurbanların hâlâ hayattayken bataklığın kıyısına getirildiklerini söyleyebiliriz. Bu şekilde kalabilmeleri için bataklığın kenarına getirilmiş ve orada öldürülmüş olmalılar."

Jane döndü ve röntgen filminde görülen vahşice parçalanmış kavalkemiklerine baktı. "Bu kurbanın iki kırık bacakla bir yere yürümesine imkân yok. Onu taşımış olmalı. Bir katil, böyle bir şeyi karanlıkta yapmayı istemez. Özellikle de bir bataklığın kenarında yürüyorsa."

"Yani her şeyi gündüz yapıyor, öyle mi?" dedi Frost. "Kadını arabasından indirip sürükleye sürükleye bataklığın kenarına getiriyor. Yerini daha önceden belirlemiş. Görülmeyeceğini bildiği ve kadını fazla taşımasını gerektirmeyecek kadar da yola yakın bir yer."

"Gerekli olan başka koşullar da var" dedi Vandenbrink.

"Nasıl koşullar?" diye sordu Jane.

"Su yeterince derin ve soğuk olmalı. Sıcaklık önemli. Ayrıca bataklıktan çıkarılana dek cesedin bulunmayacağı kadar da gözden uzak bir yer olmalı."

"Bir araya gelmesi gereken bir sürü şey var" dedi Jane. "Bir küveti suyla ve turba yosunuyla doldurmak daha kolay olmaz mıydı?"

"Gereken koşulları tam anlamıyla sağladığınıza nasıl emin olacaksınız? Bataklıklar henüz tam olarak çözemediğimiz karmaşık ekosistemlerdir, yüzyıllar boyunca demlenmesi gereken organik maddelerden meydana gelen kimyasal bir çorba. O çorbayı bir

küvetin içerisinde yapmayı becerseniz bile, başlangıç olarak dört dereceye kadar soğutmanız ve en azından haftalar boyunca bu sıcaklıkta tutmanız gerekir. Sonra da cesedin aylarca, hatta belki de yıllarca bunun içinde kalması gerekecektir. O kadar uzun süre saklı tutmayı nasıl becerebilirsiniz ki? Koku olur mu? Komşularınızın meraklanmasına neden olmaz mı?" Vandenbrink başını salladı. "Bu iş için en ideal yer bir bataklık. *Gerçek* bir bataklık."

Ancak o kırık bacaklar bir problem olarak kalmaya devam ediyordu. Kurban ister hayatta, ister ölü olsun, muhtemelen çamurlu bir araziden geçirilip suyun kıyısına taşınmış ya da sürüklenmiş olmalıydı. "Sence bu kadının boyu ne kadardı?" diye sordu Jane.

"İskelet endekslerine bakılacak olursa," dedi Maura, "boyunun 1.65-1.70 civarında olduğunu tahmin ediyorum. Ve boyuna oranla zayıf biri olduğu da görülüyor."

"O halde aşağı yukarı elli-elli beş kilo falan olmalı."

"Mantıklı bir tahmin."

Ama kadın zayıf biri olsa da, uzun süre taşınınca ağır gelmeye başlardı. Ve eğer kadını önce öldürüyor, sonra bataklığa taşıyorsa, bu sefer de zaman önem kazanıyordu. Biraz gecikecek olursa, ceset çürüme yolundaki kaçınılmaz yolculuğuna başlardı. Eğer onu taşıdığı sırada hâlâ hayattaysa, bu sefer de katilin karşısına başka sorunlar çıkmış olmalıydı: Debelenip duran ve gürültü çıkartan kurban. Onu arabadan bataklığın kıyısına taşırken birilerinin duyması ihtimali. *Bu mükemmel yeri, bu öldürme yerini nerede buldun?*

Dahili telefon vızıldadı ve Maura'nın sekreteri hoparlörden, "Doktor Isles, birinci hatta sizi arayan biri var" dedi. "Ulusal Suç Bilgi Merkezi'nden Scott Thurlow diye biri."

"Bakıyorum" dedi Maura. Telefona doğru giderken bir yandan da eldivenlerini çıkardı. "Ben Doktor Isles." Bir an duraklayıp dinledi, sonra aniden doğruldu ve *Bu önemli bir şey* diyen bakışlarını Jane'e çevirdi. "Haber verdiğiniz için teşekkürler. Hemen bakıyorum. Lütfen hatta kalın." Masanın diğer ucundaki laboratuvar bilgisayarının başına gitti.

"Ne var?" dedi Jane.

Maura bilgisayardaki e-posta mesajlarından birini açtı ve mesaja eklenmiş dosyaya tıkladı. Ekranda bir dizi diş röntgeninin görüntüsü belirmişti. Bütün dişleri aynı anda gösteren panoramik morg filmlerinin aksine, bu röntgenler bir dişçi muayenehanesinde çekilmiş tekli filmlerdi.

"Evet, şu an onlara bakıyorum" dedi Maura, telefona konuşma-

yı sürdürerek. "Otuz numarada bir amalgam dolgu var. Bu tamamen uyumlu."

"Neyle uyumlu?" dedi Jane.

Dikkati hâlâ bütünüyle telefonda olan Maura, onu susturmak için elini kaldırdı. "İkinci dosyayı açıyorum" dedi. Yeni bir görüntü ekranı kaplamıştı. Bu uzun, siyah saçları olan genç bir kadının fotoğrafıydı ve kadın güneş ışığı yüzünden gözlerini kısmıştı. Siyah bir atletin üzerine kot bir gömlek giymişti. İyice yanmış makyajsız yüzü, hayatını açık havada sürdüren, temiz havayı ve pratik giysileri seven bir kadın olduğunu düşündürüyordu. "Ben bu dosyaları gözden geçiririm" dedi Maura. "Sizi arayacağım."

"Bu kadın da kim?" diye sordu Jane.

"İsmi Lorraine Edgerton. En son New Mexico'da, Gallup yakınlarında görülmüş, yaklaşık yirmi beş yıl kadar önce."

Jane kaşlarını çatarak bilgisayar ekranından bakmakta olan yüze çevirdi bakışlarını. "Peki bu ismi hatırlamam mı gerekiyor?"

"Biraz sonra hatırlayacaksın. Çünkü şu an baktığın yüz, Bayan X'in yüzü."

16

Adli Tıp Psikoloğu Doktor Lawrence Zucker'ın bakışları öylesine deliciydi ki, Jane genellikle adamın karşısına oturmaktan kaçınırdı. Ancak bu sefer toplantıya gecikmiş ve geride kalan tek koltuğa, Zucker'ın karşısındaki koltuğa oturmaya mecbur kalmıştı. Masanın üzerine yayılmış fotoğrafları inceledi adam. Hayat dolu ve genç Lorraine Edgerton'a ait fotoğraflardı bunlar. Bazı fotoğraflarda genç kadın bir şort ve tişört, bazılarında ise kot pantolon giymişti, ayaklarında da yürüyüş ayakkabıları vardı. Açık havayı seven bir kadın olduğu şüphe götürmez bir şekilde ortadaydı ve yanık teni de bunun kanıtı gibiydi. Zucker kadının son halini gösteren fotoğraflara geçti; bu fotoğraflarda kadının yüzü kemiklerin üzerine geçirilmiş köseleden bir maske gibi, yakılmak için istiflenmiş odunlar kadar katı ve kuruydu. Zucker başını kaldırıp donuk gözleriyle Jane'e baktı. Jane o gözlerin, beyninin en karanlık, hiç kimsenin görmesine izin vermediği köşelerini kolayca görebileceği gibi sıkıcı bir hisse kapıldı. Odada dört dedektif daha olmasına rağmen içeride Jane'den başka kadın yoktu; belki de Zucker'ın dikkatini ona yöneltmesi bu yüzdendi. Jane adamın kendisine gözdağı vermesine müsaade etmek niyetinde değildi, bu yüzden o da gözlerini dikip Zucker'ın bakışlarına karşılık verdi.

"Bayan Edgerton'ın ne zaman ortadan kaybolduğunu söylemiştiniz?" diye sordu Zucker.

"Yirmi beş yıl önceymiş" dedi Jane.

"Bu süre cesedinin şu anki durumuna bir açıklama getiriyor mu?"

"Diş kayıtlarına dayanarak bunun Lorraine Edgerton olduğunu *kesin* olarak biliyoruz."

"Ayrıca bir bedenin mumyalanması için yüzyıllar gerekmediğini de biliyoruz" diye ekledi Frost.

"Evet, ama yirmi beş yıl önce değil de, çok daha yakın bir zamanda öldürülmüş olamaz mı?" diye sordu Zucker. "Kurşun yarasının iyileşmeye başlamasına yetecek kadar yaşadığını söylediniz. Çok daha uzun süre tutsak edilmiş olabilir mi? Bir cesedi, mesela beş yıl sonra bir mumyaya dönüştürmek mümkün mü?"

"Bu sapık herifin onu *onlarca* yıl bir yerlere kapatmış olabileceğini mi söylüyorsunuz?"

"Ben sadece tahminlerde bulunuyordum Dedektif Frost. Meçhul hedefimizin bundan ne elde ettiğini anlamaya çalışıyorum. Bu grotesk ölüm sonrası ritüellerini icra etmeye onu neyin sevk ettiğini. Üç kurbanın da çürümemesi için çok büyük bir çaba göstermesi gerekmiş."

"Onların kalıcı olmalarını istiyordu" dedi, cinayet masası biriminin şefi olan Teğmen Marquette. "Onları gözünün önünden ayırmayı istemiyordu."

Zucker başını sallayarak onayladı. "Sonsuz arkadaşlık. Tahminlerden biri bu. Onların elinden gitmelerini istemedi, bu yüzden de onları sonsuza kadar dayanacak birer yadigâr haline getirdi."

"Madem öyle, onları neden öldürmüş olabilir?" diye sordu Dedektif Crowe. "Neden onları tutsak olarak tutmaya devam etmedi? İkisini kırıkları iyileşene kadar hayatta tuttuğunu biliyoruz."

"Belki de yaralarından kaynaklanan doğal ölümler olmuştur. Otopsi raporlarında okuduklarıma göre ölüm nedenleri hakkında net sonuçlara ulaşılmamış."

"Doktor Isles böyle bir tespitte bulunamadı, ancak Bataklık Hanımefendisi'nin..." dedi Jane ve bir an durakladı. "Bataklık Hanımefendisi" yeni kurbanın takma adıydı, ancak hiçbir dedektif bu ismi toplum önünde telaffuz etmeyecekti. Hiç kimse bu ismin gazetelerin manşetlerinde yer almasını istemezdi. "Bagajdaki kurbanın her iki bacağında da kırıklar olduğunu biliyoruz. Bu kırıklar enfeksiyona, enfeksiyon da ölüme yol açmış olabilir."

"Ayrıca onu el altında tutabilmesinin tek yolu da muhafaza etmekti" dedi Marquette. "Sonsuza kadar."

Zucker bir kez daha başını eğerek fotoğrafa baktı. "Bana bu kadından bahsedin, Lorraine Edgerton'dan."

Jane masanın üzerinden bir dosya uzattı psikoloğa. "Bunlar şu ana kadar onun hakkında öğrenebildiklerimiz. Ortadan kaybolduğu sırada New Mexico'da çalışan bir lisansüstü öğrencisiymiş."

"Ne üzerine eğitim görüyormuş?"

"Arkeoloji."

Zucker'ın yüzüne bir şaşkınlık ifadesi yerleşti. "Burada bir tema kokusu mu alıyorum?"

"Böyle bir fikre kapılmamak çok zor. O yaz Lorraine bir grup öğrenciyle birlikte Chaco Kanyonu'nda gerçekleştirilen bir kazıda çalışıyormuş. Ortadan kaybolduğu gün, arkadaşlarına kasabaya gideceğini söylemiş. Akşama doğru motosikletiyle oradan ayrılmış ve bir daha da dönmemiş. Haftalar sonra, motosiklet kilometrelerce ötede, bir Navaro rezervasyonunun yakınlarında bulunmuş. Orası hakkında öğrenebildiklerime bakacak olursak, etrafta çok fazla insanın yaşadığı bir bölge değil. Çöllerin ve toprak yolların bulunduğu bir yer."

"Yani şahit yok, öyle mi?"

"Hiç kimse. Olayın üzerinden yirmi beş yıl geçti ve o zaman olayı soruşturan dedektif de artık yaşamıyor. Elimizde sadece o dedektifin yazdığı rapor var. İşte bu yüzden Frost ve ben, kazının yöneticiliğini yapan arkeologla konuşmak için New Mexico'ya gideceğiz. Bu adam Lorraine'i hayattayken gören son birkaç kişiden biri."

Zucker fotoğraflara baktı. "Genç ve atletik yapılı bir kadın gibi görünüyor."

"Öyleymiş. Bir yürüyüşçü, kampçı. Kazma-küreğin başında bolca zaman geçiren biri. Direnmeden teslim olacak türden bir kız değil yani."

"Ama bacağında bir kurşun var."

"Belki de bu fail kurbanlarını ancak böyle kontrol altına alabiliyordu. Lorraine Edgerton'ı alt etmesinin yegâne yolu buydu belki de."

"Bataklık Hanımefendisi'nin her iki bacağı da kırıktı ama" diye belirtti Frost.

Zucker başını salladı. "Bu durum her iki kadını da aynı kişinin öldürdüğü savını kesinlikle doğruluyor. Peki ya bataklığa atılan kurban hakkında neler biliyoruz? Bagajda bulunan şu kadın hakkında yani?"

Jane, Bataklık Hanımefendisi için hazırlanmış dosyayı Zucker'ın önüne kaydırdı. "Onun kimliği hakkında henüz bilgimiz yok" dedi. "Bu yüzden de Lorraine Edgerton'la bir şekilde bağlantılı olup olmadığını bilmiyoruz. Ulusal Suç Bilgi Merkezi, veritabanlarında bir araştırma yürütüyor, biz de birilerinin, onun kaybolduğunu bildirmiş olmasını umuyoruz."

Zucker otopsi raporunu gözden geçirdi. "Yetişkin bir kadın, on sekiz ila otuz beş yaş arası. Mükemmel diş yapısı, ortodonti tedavisi." Başını dosyadan kaldırıp baktı. "Kaybolduğu rapor edilmemişse şaşarım. Bedenin muhafaza yöntemi ülkenin hangi bölgesinde öldürüldüğünü ele veriyor olmalı. Kaç eyalette turba bataklığı var?"

"Aslına bakarsanız" dedi Frost, "pek çoğunda. Yani bu, nerede öldürülmüş olabileceğini tespit etmek açısından pek işimize yaramıyor."

"Hazırlansanız iyi olur" diye uyardı Jane gülerek. "Dedektif Frost bundan böyle Boston Emniyet Müdürlüğü'nün resmi bataklık uzmanıdır."

"Massachusetts Üniversitesi'nden Doktor Judith Welsh adlı bir biyologla konuştum" dedi Frost. Not defterini çıkararak sayfaları çevirdi. "Bana söyledikleri şöyle: Bataklık araziler New England, Kanada, Büyük Göller ve Alaska'da olabilir. Sıcak ve nemli olan herhangi bir yerde. Hatta Florida'da bile turba bataklıklarına rastlamak mümkünmüş." Başını kaldırıp diğerlerine baktı. "Hatta, Disney World'e çok da uzak olmayan bir yerde bataklık cesetleri bulunduğu da olmuş."

Dedektif Crowe güldü. "Cidden mi?"

"Hem de bulunan cesetlerin sayısı yüzden fazlaymış ve muhtemelen sekiz bin yaşındaymışlar. Oraya Windower Defin Alanı diyorlar. Ama cesetler korunmuş durumda değillermiş, sadece iskeletleri kalmış. Yani bizim Bataklık Hanımefendisi gibi değiller. Sıcak yüzünden turbanın içinde olmalarına rağmen çürümüşler."

"Peki bu durum, güneydeki bataklıkların tümünü eleyebileceğimiz anlamına geliyor mu?" dedi Zucker.

Frost başını sallayarak onayladı. "Kurbanımız çok iyi korunmuş. Suya atıldığı sırada muhtemelen su soğukmuş, dört derece ya da daha soğuk. Bugüne ancak bu şekilde ulaşabilirmiş."

"O halde kuzey eyaletlerinden bahsediyoruz. Ya da Kanada'dan."

"Kanada karşımızdaki saldırgan için ortaya problemler çıkması anlamına gelir" diye belirtti Jane. "Bir cesedi sınırın diğer tarafına geçirmesi gerekirdi."

"Sanırım Alaska'yı da eleyebiliriz" dedi Frost. "Yine bir sınır geçişi söz konusu. Hem ayrıca Alaska'dan buraya gelmek için uzun bir yolculuk yapmak lazım."

"Bunları eledikten sonra bile geriye epey büyük bir bölge kalıyor" dedi Zucker. "Elindeki cesedi iyi bir şekilde saklayabileceği

turba bataklıkları olan bir sürü eyalet var."

"Aslında" dedi Frost, "aramamızı sadece ombrogenez bataklıkları içerecek şekilde daraltmamız mümkün."

Odadaki herkes başını çevirip Frost'a baktı. "Ne?" dedi Dedektif Tripp.

"Bataklıklar aslında gerçekten süper yerler" dedi Frost hevesle konuya girerek. "Yeni şeyler öğrendikçe, bataklıklar giderek daha fazla ilgimi çekmeye başladı. Her şey bir bitkinin durgun suya batmasıyla başlıyor. Su öylesine soğuk ve oksijen yönünden öylesine fakir ki, yosunlar orada öylece, çürümeden duruyorlar, ta ki katman katman birikip en azından birkaç metre derinliğe ulaşana dek. Eğer akarsu olan bir yer değilse, o bataklığa ombrogenez bataklık adı veriliyor."

Crowe, Tripp'e baktı, sonra da ifadesiz bir ses tonuyla, "Yarı cahilden korkacaksın" dedi.

"Bütün bu anlattıklarının konumuzla bir alakası var mı?" diye sordu Tripp.

Frost öfkeden kızarmıştı. "Var. Ve birazcık dinlesen, belki sen de bir şeyler öğrenirsin."

Jane şaşkınlıkla ortağına baktı. Frost nadiren öfke belirtisi gösterirdi ve Jane, Frost'un bataklık yosunları gibi bir şey yüzünden sinirlenmesini beklemiyordu.

Zucker, "Lütfen devam edin Dedektif Frost" dedi. "Ben bir bataklığı ombrogenez yapan şeyin tam olarak ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

Frost bir nefes alarak sandalyesinde doğruldu. "Ombrogenez suyun yapısıyla ilgili bir kelime. *Ombrogenez*, akarsu ya da yeraltı kaynaklarından gelen temiz suların bataklığa karışmadığı anlamına geliyor. Bu da bataklık fazladan oksijen ya da besin maddesi alamıyor demek. Bu tür bataklıklar bütün besini yağmurlardan alıyor ve tamamen durgun sulardan meydana geliyor, bu da onları süper asidik bir hale getiriyor. Yani gerçek bir bataklığın bütün özelliklerine sahipler."

"Yani bizim aradığımız sadece nemli bir yerden ibaret değil."

"Hayır, yağmur sularıyla beslenen bir yer olmalı. Aksi halde gerekli koşullar oluşmaz."

"Bunun ne gibi bir önemi var ki?"

"Cesetler sadece gerçek bataklıklarda tam anlamıyla muhafaza edilir. Özel bir sulak alan türünden bahsediyoruz."

"Ve bu da bulduğumuz cesedin muhafaza edilebileceği yerleri sınırlandırır, öyle mi?"

Frost başını salladı. "Kuzeydoğu'da binlerce dönümlük batak arazi bulunuyor, fakat bu arazilerin ancak küçük bir kısmı gerçek bataklıklar. Bunlar da Adirondacks, Vermont ve Maine'in kıyı kesimlerinde ve kuzeyinde bulunuyorlar."

Dedektif Tripp başını salladı. "Bir keresinde ava gitmiştim, Maine'in epeyce kuzeyinde bir yerlere. Oralarda ağaçlar ve geyiklerden başka bir şey yok. Bizim oğlan orada saklanacak bir delik ayarladıysa, size bol şans diliyorum."

"Şu biyolog..." dedi Frost, "yani Doktor Welsh, daha fazla bilgi sahibi olursa bölgeyi daraltabileceğini söyledi. Bu yüzden de Doktor Isles'ın kurbanın saçından çıkardığı bitkisel örnekleri ona gönderdik."

"Bütün bunlar işimize yarayacaktır" dedi Zucker. "Bunlar katilimizin coğrafi profiliyle ilgili başka veriler elde etmemizi sağlayacaktır. Suçlu profilleri çıkarma işiyle uğraşanlar arasındaki şu sözü bilirsiniz: *Bildiğin yere gidersin ve gittiğin yeri de bilirsin.* İnsanlar kendilerini rahat hissettikleri, yakından tanıdıkları bölgelerde kalma eğilimindedirler. Belki de katilimiz Adirondacks'ta bir yaz kampına katılmıştır. Ya da belki o da sizin gibi avcıdır Dedektif Tripp. Maine'in ıssız yollarını, gizli kamp noktalarını biliyordur. Bataklık kurbanına yaptıkları, her şeyi önceden planladığını gösteriyor. Bölgeyi nasıl bu kadar iyi biliyor? Orada bir kulübesi falan mı var? Yılın tam da uygun zamanında, yani su soğuk, ancak henüz donmamışken, kadını vakit geçirmeden bataklığa atabileceği bir yerde mi?"

"Onun hakkında bildiğimiz başka bir şey daha var" dedi Jane.

"Nedir?"

"Kadının cesedini nasıl muhafaza edeceğini en ince ayrıntısına kadar biliyormuş. Doğru koşulları, gerekli su sıcaklığını biliyor. Bunlar herkesin sahip olacağı türden bilgiler değil, uzmanlık gerektiren şeyler."

"Eğer bir arkeolog değilsen" dedi Zucker.

Jane başını sallayarak adamı onayladı. "Bir kez daha aynı temaya dönmüş oluyoruz, değil mi?"

Zucker arkasına yaslandı, düşünceli bir ifadeyle gözlerini kıstı. "Eski zamanlardaki defin uygulamalarına aşina olan bir katil. Kendine seçtiği kurban New Mexico'da bir kazı alanında çalışan genç bir öğrenci. Şimdi de bir müzede çalışan diğer bir genç kadına kafayı takmış gibi görünüyor. Bu kadınları nasıl buluyor? Onlarla nasıl karşılaşıyor?" Başını kaldırıp Jane'e baktı. "Elinizde Bayan Pulcillo'nun dostları ve iş arkadaşlarına dair bir liste var mı?"

"Oldukça kısa bir liste. Sadece müze çalışanları ve oturduğu apartmanda yaşayan insanlar."

"Hiç erkek arkadaşı yok mu? Epeyce çekici bir kadın olduğunu söylemiştiniz."

"Boston'a beş ay önce taşındığından bu yana kimseyle çıkmadığını söylüyor." Jane durakladı. "Aslına bakarsanız, biraz tuhaf biri."

"Ne demek istiyorsunuz?"

Jane tereddüt etti ve dönüp, ısrarla bakışlarını kaçıran Frost'a baktı. "Onunla... onunla ilgili tuhaf bir şeyler var. Ama ne olduğunu bir türlü anlayamıyorum."

"Siz de aynı hisse kapılıyor musunuz Dedektif Frost?"

"Hayır" dedi Frost, dudakları gerilerek. "Ben Josephine'in korkmuş olduğunu düşünüyorum, hepsi bu."

Zucker'ın bakışları iki ortağın arasında gidip geldi. Adamın yüzüne meraklı bir ifade yerleşmişti. "Bir fikir ayrılığı demek."

"Rizzoli her şeyden bir anlam çıkarıyor" dedi Frost.

"Ben sadece ondan garip sinyaller alıyorum, hepsi bu" dedi Jane. "Sanki saldırgandan çok *bizden* korkuyormuş gibi geliyor bana."

"Belki de senden korkuyordur" dedi Frost.

Dedektif Crowe güldü. "Kim korkmuyor ki?"

Zucker bir an için sessiz kaldı. Jane, adamın aralarındaki fikir ayrılığının derinliğini yokluyormuşçasına onu ve Frost'u incelemesinden hiç hoşlanmadığını fark etti.

"Kadın yalnız biri, ben sadece bunu söylüyorum" dedi Jane. "Evden işe, işten eve. Sanki bütün hayatı o müzenin içinde geçiyor."

"Peki ya birlikte çalıştığı kişiler?"

"Müzenin küratörü Nicholas Robinson isminde bir adam. Kırk yaşında, bekâr, sabıkası yok."

"Bekâr mı?"

"İlk başta ben de sizin gibi düşündüm, ama dikkat çekecek bir şey yok ortada. Hem ayrıca, Bayan X'i bodrumda bulan da oydu. Personelin geri kalanı gönüllülerden oluşuyor ve yaş ortalamaları da yaklaşık yüz civarında. O fosillerden herhangi birinin çekiştire çekiştire bataklıktan bir ceset çıkardığına kimse inandıramaz beni"

"Yani peşine düşebileceğiniz bir şüpheli yok elinizde."

"Üç kurban da bizim bölgemizde öldürülmemiş. Hatta muhtemelen Massachusetts'te bile öldürülmemiş olabilirler" dedi Crowe.

"Şimdi hepsi bizim bölgemizde sayılır" dedi Frost. "Müzenin bodrumundaki sandıkların tümünü aradık ve başka bir kurbana

rastlamadık. Ama asla bilemeyiz tabii, diğer duvarların ardında da gizli yerler olabilir." Frost çalan cep telefonuna baktı ve aniden ayağa kalktı. "Özür dilerim, telefona bakmam gerekiyor."

Frost odadan çıkarken, Zucker'ın bakışları da bir kez daha Jane'in üzerine döndü. "Daha önce söylediğiniz bir şey kafama takıldı, Doktor Pulcillo hakkında söylediğiniz bir şey."

"Ne gibi?"

"Onu tuhaf biri olarak tarif ettiniz. Ama Dedektif Frost böyle bir izlenime kapılmamış."

"Öyle. Eh, aramızda bir fikir ayrılığı var işte."

"Ne kadar derin bir fikir ayrılığı bu?"

Gerçek fikrini ona anlatmalı mıydı? Karısı şehir dışında olduğu, kendini yalnız hissettiği ve Josephine Pulcillo'nun iri kahverengi gözleri olduğu için Frost'un aklının karıştığını mı söyleyecekti?

"Bu kadına karşı tarafsızlığınızı kaybetmenize neden olabilecek bir şey var mı?"

"Ne?" Jane duyduklarına inanamıyormuş gibi güldü. "Bu kadına haksızlık ettiğimi mi..."

"Neden sizi rahatsız ediyor?"

"Beni rahatsız falan ettiği yok. Sadece tuhaf bir ketumluğu var. Her zaman bir adım önde olmayı istiyor."

"Sizden mi, yoksa katilden mi? Duyduklarıma göre bu genç kadın korkmakta son derece haklı. Arabasına bir ceset bırakıldı. Katilden gelen bir hediye gibi, deyim yerindeyse bir adak. Bir sonraki arkadaşına."

Bir sonraki arkadaşı. Bu ifade Jane'in tüylerini ürpertmişti.

"Doktor Pulcillo güvenli bir yerde sanırım, değil mi?" dedi Zucker. Kimse ona yanıt vermeyince bakışlarını dedektiflerin üzerinde dolaştırdı. "Eminim ki hepimiz onun tehlikede olduğu konusunda hemfikirizdir. Nerede şimdi?"

"Bu bizim de açıklığa kavuşturmaya çalıştığımız bir şey" diyerek itiraf etti Jane.

"Nerede olduğunu bilmiyor musunuz?"

"Bize Vermont Burlington'da, Connie Pulcillo adındaki teyzesinin yanında kalacağını söyledi, ancak kayıtlarda böyle bir isim bulamıyoruz. Josephine'in cep telefonunun telesekreterine mesajlar bıraktık, ama henüz yanıt vermedi."

Zucker başını salladı. "Bu iyi haber değil. Boston adresini kontrol ettiniz mi?"

"Orada değil. Komşularından biri cuma sabahı iki bavulla ayrıldığını görmüş."

"Boston'dan ayrılmış olsa bile, güvende olmayabilir" dedi Zucker. "Bu katilin eyalet sınırları ötesinde de rahatça iş gördüğüne şüphe yok. Coğrafi sınırları yok sanki. Onun peşinde olabilir."

"Tabii nerede olduğunu biliyorsa. Biz bile onu bulamıyoruz."

"Ama Josephine adamın odaklandığı tek şey. Bir süredir sadece ona odaklanmış olabilir. Onu takip etmişse tam olarak nerede olduğunu da biliyor olabilir." Zucker arkasına yaslandı, rahatsızlığı açıkça görülebiliyordu. "Telefonuna neden yanıt vermiyor? Yoksa yanıt veremiyor mu?"

Jane karşılık veremeden kapı açıldı ve Frost odaya döndü. Bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamak için Jane'in Frost'a bir kez bakması yetmişti. "Ne oldu?" dedi Jane.

"Josephine Pulcillo ölmüş" dedi Frost.

Frost'un kuru açıklaması, şok tabancasından yayılan şiddetli bir elektrik akımı etkisi yaratmıştı.

"*Ölmüş mü?*" Jane sandalyesinden fırladı. "Nasıl? Ne olmuş?"

"Bir trafik kazasıymış. Ama..."

"Yani bizim katilin işi değil."

"Hayır. Bizim katille alakası olmadığı kesin" dedi Frost.

Jane Frost'un sesinde öfke işitti, aynı öfke gerilmiş dudaklarında ve kısılmış gözlerinde de okunuyordu.

"San Diego'da ölmüş" dedi Frost. "Yirmi dört yıl önce."

17

Jane, Boston'dan Albuquerque'ye yaptıkları uçuş boyunca konuşmaktan kaçındıkları konuyu en sonunda açtığında, Meksika'da kiraladıkları arabayla yola düşeli yarım saat olmuştu.

"Ondan hoşlanmıştın, değil mi?" diye sordu Jane.

Frost, Jane'e bakmadı. Gözlerini, New Mexico güneşinin altında, titrek bir pusun kızgın bir ızgaradan yayılıyormuşçasına yükseldiği asfalt yoldan ayırmadı. Birlikte çalıştıkları bunca yıldır aralarında böylesine yüksek bir duvar hissetmemişti Jane; küçük bir delik açıp diğer tarafa ulaşamadığı bir engel vardı ikisi arasında. Bu, Jane'in tanıdığı iyi huylu Barry Frost değildi; bu, Frost'un iblis ruhlu ikizi gibiydi ve artık her an tuhaf bir dilde konuşmaya ya da kafası şeytanca 360 derece dönmeye başlayabilirdi.

"Bu konu hakkında konuşmaya mecburuz. Bunu biliyorsun, değil mi?" diye ısrar etti Jane.

"Bırak artık, neden vazgeçemiyorsun?"

"Olanları düşünüp kendini harap etmeye devam edemezsin. O güzel bir kız ve seni etkiledi. Her erkeğin başına gelebilecek bir şey bu."

"Ama benim başıma gelmemeli." Frost en sonunda bakışlarını Jane'e çevirdi. Gözlerinde öylesine katıksız bir öfke vardı ki, Jane susmak zorunda kaldı. "Nasıl olup da fark edemediğimi anlayamıyorum" dedi Frost ve bir kez daha dikkatini yola yöneltti. Bir süre için sadece klimanın ve sıcak havayı keserek ilerleyen arabanın sesi duyuldu.

Jane daha önce New Mexico'ya hiç gitmemiş ve bir çöl görmemişti. Ancak pencerenin yanından hızla akıp giden manzarayı neredeyse fark etmiyordu bile; o an Jane için önemli olan Frost'la aralarındaki bu kopukluğu onarmaktı ve bunu yapmanın tek yo-

lu da sorunları konuşarak aşmaktı; Frost bunun için istekli olsa da, olmasa da.

"Şaşıran tek kişi sen değilsin ki" dedi Jane. "Doktor Robinson'ın da en ufak bir fikri yokmuş. Josephine'in söylediği her şeyin yalan olduğunu anlattığımda yüzünün aldığı şekli görmeliydin. İsmi kadar temel bir şey hakkında bile yalan söylediyse, başka ne yalanlar söylemiştir kim bilir? Üniversite yıllarında ders aldığı profesörler de dahil olmak üzere bir sürü insanı kandırdı o."

"Ama sen kanmadın. Söylediklerinin doğru olmadığını anladın."

"İçimde onunla ilgili tuhaf bir his vardı, hepsi bu."

"Polis içgüdüsü."

"Öyle. Sanırım."

"Peki o zaman benim lanet olasıca *içgüdülerime* ne oldu?"

Jane bir kahkaha attı. "Başka bir içgüdü harekete geçmişti. O güzel bir kadın, korkuyordu ve yardıma ihtiyacı vardı. İzci çocuk da onu kurtarmak istedi."

"Artık her ne haltsa!"

Hâlâ onun gerçek kimliği hakkında bilgileri yoktu; ancak bildikleri bir şey vardı, o da kızın yirmi dört yıl önce, henüz iki yaşındayken ölen gerçek Josephine Pulcillo olmadığıydı. Yine de yıllar sonra o ölü kız üniversiteye gitmeyi ve sonra da lisansüstü eğitimi almayı becermişti. Kendine bir banka hesabı açtırabilmiş, ehliyet almış ve Boston'da pek tanınmayan bir müzede kendine bir iş ayarlamıştı. O ölü kız, gerçek kökeni bilinmeyen farklı bir kadın olarak yeniden dünyaya gelmişti.

"Böylesine aptal olduğumu bilmiyordum" dedi Frost.

"Tavsiyelerimi duymak ister misin?"

"Duymak istediğimi söyleyemem."

"Alice'i ara. Ona eve dönmesini söyle. Bu da problemin bir parçasıydı, biliyorsun. Karın evde değildi ve sen kendini yalnız hissediyordun. Bu da seni savunmasız yaptı. Karşına güzel bir kız çıktı, sen de aniden farklı bir beyinle düşünmeye başladın."

"Öylece onu arayıp eve gelmesini emredemem ki."

"O senin karın, öyle değil mi?"

Frost homurdandı. "Gabriel *sana* ne yapacağını söylerken görmek isterdim. Pek hoş olmasa gerek."

"Ben mantıklı davranabilen bir insanım ve Alice'in de öyle olduğunu biliyorum. Uzun zamandır ailesinin yanında ve senin de onun bir an önce dönmesine ihtiyacın var. Onu araman yeter."

Frost iç geçirdi. "O kadar basit değil."

"Nasıl yani?"

"Alice ve ben... eh, bir süredir bazı problemler yaşıyoruz. Hukuk fakültesine başladığı günden bu yana, sanki artık onunla konuşamıyorum. Ayrıca anlattığım hiçbir şeyi dinleme zahmetine girmiyor. Bütün günü o ukala profesörlerle geçiriyor. Eve geldiğinde ne hakkında konuşabiliriz ki?"

"İşte neler olduğunu anlatabilirsin mesela."

"Tabii, ona son tutuklamamızdan bahsederim, o da polisin gereksiz şiddet uygulayıp uygulamadığını sorar."

"Yapma! Demek karanlık tarafa geçti, ha?"

"O bizim karanlık taraf olduğumuzu düşünüyor." Başını çevirip Jane'e baktı. "Şanslısın, biliyorsun değil mi? Gabriel bizden biri. Ne yaptığımızı anlıyor."

Evet, şanslıydı Jane; kanun adamlarının nasıl çalıştığını anlayan biriyle evliydi. Ancak o, en iyi evliliklerin bile nasıl da çabucak dağıldığını biliyordu. Geçen yıl Noel yemeğinde, annesi ile babasının evliliğinin bitişini izlemiş, ailesinin yoldan çıkmış bir sarışın yüzünden mahvoluşuna tanıklık etmişti. Ve şimdi, Barry Frost'un da evliliğinin yıkılmak üzere olduğunu öğreniyordu.

"Annemin yıllık mahalle barbeküsüne az bir zaman kaldı. Vince Korsak da geliyor, yani bir anlamda ekibin yeniden buluşması gibi bir şey olacak. Neden sen de bize katılmıyorsun?"

"Acıdığın için davet ediyorsun beni, değil mi?"

"Zaten sormayı düşünüyordum. Seni daha önce de davet ettiğim olmuştu, ama asla çağırdığım yerlere gelmedin."

Frost iç geçirdi. "Alice yüzünden."

"Ne?"

"Polis partilerinden nefret ediyor."

"Sen onun hukukçu partilerine gidiyor musun peki?"

"Evet."

"Nasıl iş bu be?"

Frost omzunu silkti. "Ben sadece onu mutlu etmeyi istiyorum, bunu biliyorsun değil mi?"

"Bunu söylemekten gerçekten de nefret ediyorum."

"O zaman söyleme, olur mu?"

"Alice tam bir kaltak gibi davranıyor, değil mi?"

"Tanrım! Böyle bir şey söylemen gerekiyor muydu?"

"Üzgünüm. Ama öyle."

Frost başını salladı. "Benim tarafımda olan kimse var mı acaba?"

"*Ben* senin tarafındayım. Seni kolluyorum. O Josephine denen kadından bir milyon kilometre uzakta durmanı söylemem de bu

yüzdendi. Neden böyle bir şey söylediğimi en sonunda anladığın için de çok mutluyum."

Frost'un direksiyonu tutan elleri gerildi. "Gerçekte kim olduğunu merak ediyorum. Ve sakladığı şeyin ne olduğunu."

"Parmak izlerinden bir şeyler çıkar yarın."

"Belki de eski kocasından falan kaçıyordur. Belki de bütün bunların sebebi böyle bir şeydir."

"Çatlağın birinden kaçıyor olsa bize söylerdi bence, sen de öyle düşünmüyor musun? Biz iyi adamlarız. Suçlu olmasa neden polisten kaçsın ki?"

Frost yola baktı. Chaco Kanyonu sapağına hâlâ elli kilometre vardı. "Ben de bunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum" dedi.

New Mexico sıcağına çıktıktan on dakika sonra, Jane bir daha Boston yazlarından şikâyet etmeyeceğine yemin etti. Kiraladıkları klimalı arabadan iner inmez ter damlacıkları yüzünde belirmeye başlamıştı; kumlar neredeyse ayakkabılarının tabanlarını eritecek kadar sıcak, çöl güneşi de acı verecek kadar parlaktı; yol üzerinde bir benzin istasyonunda durup satın aldığı güneş gözlüğünü takmasına rağmen gözlerini kısmak zorunda kalıyordu Jane. Frost da kendine Jane'inkilere benzer bir güneş gözlüğü almıştı. Yüzü korku verecek kadar kıpkırmızı kesilmiş olmasa, üzerindeki takım elbise ve kravatıyla Gizli Servis'ten ya da şu Siyah Giyen Adamlar'dan biri sanılması işten bile değildi. Her an kalp krizi geçirip olduğu yere yığılacakmış gibi görünüyordu.

O halde bu yaşlı adam nasıl yaşayabiliyor burada?

Profesör Emeritus Alan Quigley yetmiş sekiz yaşında olmasına rağmen, bir çukurun dibinde diz çökmüştü ve küçük bir el küreğiyle taşlı toprağı sabırla kazıyordu. Eski püskü ve kirli Tilley şapkası, onunla aynı yaştaymış gibi görünüyordu. Muşamba bir tentenin gölgesinde çalışmasına rağmen, sadece sıcaklık bile ondan çok daha genç bir adamın olduğu yere yığılıp kalmasına neden olabilecek düzeydeydi. Aslında ekibindeki üniversite öğrencileri ikindi vakti işi çoktan bırakmışlardı. Kendilerinden çok daha yaşlı profesörleri taşları ayıklar ve gevşek toprağı bir kovaya doldururken, onlar yakındaki bir gölgelikte kestirmeye başlamışlardı.

"Ritim meselesi" dedi Quigley. "Ben buna 'kazının Zen'i, diyorum. Bu genç çocuklar bütün güçleriyle, öfke dolu enerjileriyle saldırıyorlar. Bunu bir hazine avı olarak görüyor ve altını herkesten önce bulan kişi olmayı istiyorlar. Ya da sömestr sona erme-

den önce, hangisi daha önce olursa artık. Kendilerini harap ediyorlar, buldukları tek şey toprak ya da taşlar oluyor ve onlar da ilgilerini kaybediyorlar. En azından büyük çoğunluğu. Ama ciddi olanlar, bu işle uğraşmaya devam edenler, insan ömrünün göz açıp kapama süresi kadar olduğunu anlıyorlar. Ortaya çıkması yüzyıllar süren bir şeyi bir sezonda kazıp çıkarmak mümkün değildir."

Frost gözlüğünü çıkardı ve alnında biriken terleri sildi. "Peki, şu an orada ne bulmaya çalışıyorsunuz Profesör?"

"Çöp."

"Efendim?"

"Burası bir çöplük alanı. İstenmeyen şeylerin atıldığı bir yer. Çanak çömlek parçaları, hayvan kemikleri bulmaya çalışıyoruz. Çöplere bakarak bir toplum hakkında bir sürü şey öğrenebilirsiniz. Ve bu bölgede son derece ilginç bir toplum yaşıyordu." Quigley, gösterdiği çaba yüzünden oflayarak ayağa kalktı, kırışmış alnını gömleğinin koluyla sildi. "Bu yaşlı dizler bir yedeğe ihtiyaç duyuyor. Bu meslekte ilk giden bu lanet olasıca dizler olur." Güçlükle merdivenden yukarı tırmanarak kazı çukurundan çıktı. "Muhteşem bir yer, değil mi?" dedi, bakışlarını etrafındaki vadide dolaştırıp yer yer antik kalıntıların yükseldiği manzaraya bakarak. "Bu kanyon bir zamanlar ayinlerin icra edildiği bir bölgeymiş, kutsal ritüellerin yapıldığı bir yer. Parkı gezdiniz mi?"

"Korkarım ki hayır" dedi Jane. "Albuquerque'ye daha bugün geldik."

"Boston'dan buraya onca yol geldiniz ve Chaco Kanyonu'nu gezmeyeceksiniz, öyle mi? Ülkenin en iyi arkeolojik yerleşimlerinden biridir."

"Zamanımız kısıtlı Profesör. Biz sizi görmek için geldik."

Adam homurdandı. "O zaman hiç olmazsa şöyle bir etrafınıza bakın, çünkü ben bu yerleşim yerine hayatımı adadım. Sınıfta ders vermediğim bütün zamanları, kırk sezonu bu kanyonda geçirdim ben. Artık üniversiteden emekli olduğum için kendimi tamamen kazıya adadım."

"Çöpleri bulmaya" dedi Jane.

Quigley güldü. "Evet, sanırım böyle de denebilir."

"Lorraine Edgerton'ın çalıştığı yer de burasıydı, değil mi?" diye sordu Jane.

"Hayır, şu tarafta çalışıyorduk, kanyonun karşı tarafında." Adam elini kaldırıp uzaktaki taş kalıntıları işaret etti. "Benimle çalışan bir öğrenci grubu vardı, hem lisans hem de lisansüstü öğ-

rencilerinden oluşan bir grup. Her zamanki gibi karışık bir grup. Bazıları gerçekten arkeolojiyle ilgiliydi, ama bazıları da sadece notlarını yükseltmek için gelmişlerdi. Ya da iyi zaman geçirmek veya belki de birilerini yatağa atmak için."

Bunlar Jane'in yetmiş sekiz yaşındaki bir adamın ağzından duymayı beklediği kelimeler değildi, ama bu adam kariyerinin büyük kısmını azgın üniversite öğrencilerinin yanında yaşayarak ve çalışarak geçirmiş bir adamdı.

"Lorraine Edgerton'ı hatırlıyor musunuz?" diye sordu Frost.

"Oh, evet. Olanlardan sonra, onu kesinlikle hatırlıyorum. Lisansüstü öğrencilerimden biriydi Lorraine. Kendini tamamen bu işe adamıştı, son derece kuvvetli ve kararlıydı. Her ne kadar Lorraine'in başına gelenler için beni suçlamaya kalkışsalar da, Lorraine kendi başının çaresine gayet iyi bakabilen biriydi."

"Sizi suçlayan kimdi?"

"Ailesi. Lorraine onların tek çocuğuydu ve yıkılmışlardı. Kazının yöneticisi olduğum için, benim sorumlu tutulmam gerektiğini düşündüler. Üniversiteye dava açtılar, ama bu, kızlarının geri gelmesini sağlamadı. Sonuçta, bu olay muhtemelen babasının kalp krizi geçirmesine sebep oldu. Annesi de bundan birkaç yıl sonra öldü." Başını salladı. "Çok tuhaf bir şeydi, sanki çöl o kızı yutuvermişti. Akşama doğru bize el sallayıp motoruyla gitti ve ortadan kayboluverdi." Başını çevirip Jane'e baktı. "Ve şimdi de cesedinin Boston'dan çıktığını söylüyorsunuz."

"Ama biz onun burada, New Mexico'da öldürüldüğünü düşünüyoruz."

"Aradan uzun zaman geçti. Nihayet gerçekleri öğreniyoruz."

"Hepsini değil. O yüzden buradayız zaten."

"O zamanlar bizi sorgulayan bir dedektif vardı. Sanırım ismi de McDonald falan gibi bir şeydi. Onunla da konuştunuz mu?"

"İsmi McDowell. İki yıl önce ölmüş, ancak o zaman tuttuğu bütün notları aldık."

"Vah vah. Üstelik o benden de gençti. Hepsi benden gençti ve şimdi hepsi de öldü. Lorraine. Ailesi..." Berrak mavi gözlerle Jane'e baktı. "Ve işte ben de hâlâ dinç ve sağlam, yaşamaya devam ediyorum. Ne olacağı hiç belli olmuyor, değil mi?"

"Profesör, aradan uzun zaman geçtiğinin ben de farkındayım, ama sizden tekrar o yazı hatırlamaya çalışmanızı istiyoruz. Bize Lorraine'in ortadan kaybolduğu günü anlatın. Ve birlikte çalıştığınız diğer öğrencileri."

"Dedektif McDowell o sırada burada olan herkesi sorgulamış-

tı. Notlarını okumuş olmalısınız."

"Ama siz öğrencileri şahsen tanıyorsunuz. Çalışmalarla ilgili bazı notlar tutmuş olmalısınız. Kazıyla ilgili yazılı kayıtlar."

Profesör Quigley, yüzü iyice kızarmış Frost'a endişeyle baktı. "Genç adam, bu sıcakta daha fazla dayanamayacağınızı görüyorum. Neden gidip hizmet binasındaki çalışma odamda konuşmuyoruz? Orası klimalı."

Lorraine Edgerton fotoğrafta en son sırada, erkeklerle omuz omuza duruyordu. Siyah saçlarını atkuyruğu yapmıştı ve bu da bronz yüzündeki elmacıkkemiklerinin ve çenesinin iyice belirginleşmesine neden olmuştu.

"Ona Amazon derdik" dedi Profesör Quigley. "Sadece güçlü bir kadın olduğu için değil, daha ziyade korkusuz olduğu için. Ve sadece fiziksel anlamda da değil. Lorraine her zaman aklından geçeni söylerdi, başını derde sokacak olsa da."

"Söyledikleri yüzünden başının derde girdiği oldu mu?" diye sordu Frost.

Quigley gülümsedi ve şimdilerde –eğer hâlâ yaşıyorlarsa– orta yaşların sonlarına yaklaşmaları gereken öğrencilerinin yüzlerine baktı. "Benimle herhangi bir sorun yaşamadı Dedektif. Onun dürüstlüğünü, insanı dinç tutan bir şey olarak görürdüm ben."

"Peki ya diğerleri?"

"Bir grupta işler nasıldır, bilirsiniz. Görüş ayrılıkları ve ittifaklar vardır. Ayrıca onlar yirmili yaşlarında genç insanlardı, bu yüzden hormonları da hesaba katmak zorundasınız. Uzak durmak için elimden geleni yaptığım bir sorundur bu."

Jane, kazı sezonunun ortalarında çekilmiş fotoğrafı inceledi. Fotoğraftaki öğrenciler iki sıra halinde durmuşlar, ön sıradakiler de yere diz çökmüşlerdi. Tişörtler ve şortlar içerisinde, herkes ince, yanmış ve sağlıklı görünüyordu. Profesör Quigley ise grubun yanında duruyordu; daha tombul bir yüzü ve daha uzun favorileri vardı, ama o zaman da şimdiki gibi uzun ve zayıftı.

"Bu grupta kadınlar, erkeklerden çok daha kalabalık" dedi Frost.

Quigley başını sallayarak onayladı. "Genellikle öyle olur zaten. Arkeoloji sanki kadınları erkeklerden daha fazla çekiyor ve sanırım kadınlar temizleme ve eleme gibi meşakkatli işleri yapmaya daha hevesli oluyorlar."

"Bana fotoğraftaki şu üç adamdan bahsedin" dedi Jane. "Onlar hakkında neler hatırlıyorsunuz?"

"İçlerinden birinin Lorraine'i öldürmüş olabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Buna kısaca evet diyebilirim."

"Dedektif McDowell bu fotoğraftakilerin tümünü sorgulamıştı. İçlerinden birinin Lorraine'in kaybolmasıyla ilgili olabileceğini düşündürecek bir şey bulamadı."

"Yine de onlar hakkında neler hatırladığınızı öğrenmek isterim" dedi Jane.

Quigley bir an düşündü. Lorraine'in yanında duran Asyalı adamı işaret etti. "Jeff Chu, tıp öğrencisi. Son derece başarılı, ancak sabırsız bir oğlandı. Sanırım burada sıkılmıştı. Şimdi doktorluk yapıyor, Los Angeles'ta. Ve şunun adı da Carl gibi bir şeydi. Buraya gelenlerin çoğu gibi dağınık biriydi. Kızlar sürekli onun arkasını toplamak zorunda kalırlardı. Ve şuradaki üçüncü erkek, yani Adam Stancioff müzik bölümünde okuyordu. Arkeoloji konusunda yeteneği yoktu, ama güzel gitar çaldığını hatırlıyorum. Kızların çok hoşuna giderdi."

"Lorraine de dahil miydi buna?" diye sordu Jane.

"Adam'ı herkes severdi."

"Yani romantik anlamda demek istiyordum. Lorraine ile bu adamlardan biri arasında bir ilişki var mıydı?"

"Lorraine'in romantizmle alakası yoktu. Onun kafasındaki tek şey kariyeriydi. Ben de bu yönünü çok takdir ederdim. Öğrencilerimde görmek istediğim şey buydu. Oysa onlar kafalarında *Tomb Raider* sahneleriyle geliyorlar buraya. Toprak taşımayı düşünmüyorlar." Jane'in yüzüne bakıp aklından geçenleri görünce durakladı. "Hayal kırıklığına uğradınız."

"Şu ana kadar McDowell'ın notlarında yazanlardan başka bir şey öğrenemedik."

"İşinize yarayacak başka bir şey ekleyebileceğime emin değilim. Aradan geçen onca yılın ardından hafızama güvenemezsiniz."

"McDowell'a hiçbir öğrencinizin Lorraine'in ortadan kaybolmasıyla alakalı olamayacağını söylemişsiniz. Hâlâ böyle mi düşünüyorsunuz?"

"Bu konudaki fikirlerimde en ufak değişiklik olmadı. Bakın Dedektif, bunların hepsi iyi çocuklardı. Bazıları tembeldi. Ve kasabaya gittiklerinde de biraz fazla içmeye eğilimleri vardı."

"Peki kasabaya ne sıklıkla giderlerdi?"

"Birkaç günde bir. Gallup'ta da yapacak pek fazla bir şey yok ya, neyse. Ama yine de bu kanyonla kıyaslayınca... Burada par-

kın hizmet binası, kalıntılar ve birkaç kamp yeri haricinde bir şey yok. Gün içerisinde turistler gelirler, bu da işlerimize mâni olan bir şeydir, çünkü sorular sorarak etrafta dolanıp dururlar. Bunlar haricindeki tek eğlence, kasabaya gitmektir."

"Turistlerden bahsettiniz" dedi Frost.

"Dedektif McDowell o konuyu da araştırmıştı. Hayır, turistler arasında herhangi bir psikopat katil gördüğümü hatırlamıyorum. Ama zaten böyle birini görmüş olsam da onun bir katil olduğunu nasıl anlayabilirim ki? Üzerinden çeyrek yüzyıl geçtikten sonra yüzünü de hatırlayamam şüphesiz."

Ve işte asıl problem de burada, diye düşündü Jane. Yirmi beş yılın ardından hatıralar kaybolur ya da daha da kötüsü, kendilerini yeni baştan yaratırlar. Hayaller gerçeğe dönüşür. Bakışlarını çevirip kanyonun dışına giden yola baktı. Üzerinde sıcak kumların uçuşup durduğu daracık toprak bir yoldu. Lorraine Edgerton için bu yol unutulmaya giden yol olmuştu. O çölde başına ne geldi, diye düşündü Jane. Motoruna atladın, bu kanyondan çıkıp gittin ve yirmi beş yıl sonra, Boston'da bir sandığın içinden çıkmak üzere zamanda bir kara deliğe düştün. Ve çöl bu yolculuğun izlerini çoktan silmişti.

"Bu fotoğraf bizde kalabilir mi Profesör?" diye sordu Frost.

"Geri vereceksiniz, değil mi?"

"Ona gözümüz gibi bakacağız."

"Çünkü o sezondan kalan tek fotoğraf bu. Bu fotoğraflar olmadan hepsini hatırlayamam. Her sene on öğrenciniz olursa, isimler zamanla birbirine karışmaya başlıyor. Özellikle de bu işi benim kadar uzun zamandır yapıyorsanız."

Jane bakışlarını tekrar odaya çevirdi. "Her yıl on öğrenci mi alıyorsunuz?"

"Kalacak yerimiz olmadığı için on kişiyle sınırlıyorum. Her zaman kabul edebileceğimizden daha fazla başvuru oluyor."

Jane fotoğrafı işaret etti. "Burada sadece dokuz öğrenci var."

Quigley kaşlarını çatarak fotoğrafa baktı. "Oh, doğru. Onuncu öğrencimiz de vardı, ancak yazın başlarında yanımızdan ayrılmıştı. Lorraine ortadan kaybolduğu sırada burada değildi."

Bu da McDowell'ın soruşturma dosyasında neden sadece sekiz öğrenciyle görüşme yapıldığını açıklıyordu.

"Peki kimdi o? Kamptan ayrılan öğrenci yani?" diye sordu Jane.

"Lisans öğrencilerinden birisiydi. İkinci sınıfı henüz bitirmişti. Son derece başarılı bir çocuktu, ancak aşırı derecece sessiz ve biraz da tuhaf biriydi. Diğerleriyle pek uyum sağlayamamıştı. Onu

kabul etmemin tek nedeni babasıydı. Ama burada mutlu olmamıştı, bu yüzden sezon başladıktan birkaç hafta sonra eşyalarını toparladı ve kazıdan ayrıldı. Bir yerlerde staj yapmaya gitmişti."

"Oğlanın ismini hatırlıyor musunuz?"

"Soyadını kesinlikle hatırlıyorum. Çünkü babası Kimball Rose'du."

"Bu ismi bilmem mi gerekiyor?"

"Arkeoloji alanında çalışan herkes bilir bu ismi. Lord Carnarvon'ın[10] modern zamanlardaki dengidir."

"Bu ne demek oluyor peki?"

"Parası var" dedi Frost.

Quigley başını sallayarak Frost'u onayladı. Bay Rose'un petrol ve gaz işinden kazandığı bol parası vardı. "Arkeoloji üzerine üniversite eğitimi almış biri değildir, ancak son derece yetenekli ve hevesli bir amatördür ve dünyanın pek çok yerindeki kazılar için parasal destek sağlar. Onlarca milyon dolar veriyor bize. Onun gibi insanlar olmasa, ne burslar için para bulabilirdik, ne de tek bir taşı yerinden oynatabilirdik."

"Onlarca milyon dolar mı? Peki ödediği bütün bu para karşılığında ne alıyor?" diye sordu Jane.

"Ne mi alıyor? Heyecan, tabii ki! Yeni açılmış bir mezar odasına ilk giren kişi olmayı istemez miydiniz? Ya da kapatılmış bir lahdin içine ilk göz atan kişi olmayı? Bize ihtiyacı var ve biz de ona ihtiyaç duyuyoruz. Arkeoloji oldum olası böyle yapılmıştır zaten. Parası olanlar ile yeteneği olanların bir araya gelmesiyle."

"Oğlunun ismini hatırlıyor musunuz?"

"Şurada bir yerlere yazmıştım." Saha notlarını yazdığı defteri çıkardı ve sayfaları karıştırmaya koyuldu. Defterin içinden masanın üzerine fotoğraflar düştü. Quigley fotoğraflardan birini işaret etti. "İşte, oğlan buydu. Şimdi ismini hatırlıyorum. Bradley. Ortada duran şu genç adam, Bradley."

Bradley Rose önüne yayılmış çanak çömlek parçalarıyla bir masada oturmaktaydı. Fotoğraftaki diğer iki öğrencinin ilgileri başka bir yerdeydi, ancak Bradley doğruca, sanki daha önce hiç görmediği ilginç bir yaratığı incelermiş gibi makinenin objektifine bakmıştı. Neredeyse her açıdan sıradan görünüyordu: Ne çok ufak tefek ne de çok iriyarı bir beden, hatırlanması zor bir yüz, kalabalıkta dikkat çekmeyecek bir görünüş. Ama gözleri dikkat çekiciydi. O gözler Jane'e ziyaret ettiği hayvanat bahçesinde, tel-

10. Sıradışı zenginliği ve Mısır'ın Krallar Vadisi'nde gerçekleştirilen Tutanhamon'un mezar kazısına verdiği mali destekle tanınan İngiliz aristokrat. (ç.n.)

lerin arkasından donuk gözlerle kendisini izleyen bir bozkurdu hatırlatıyordu.

"Polis bu adamla hiç konuştu mu?" diye sordu Jane.

"Lorraine ortadan kaybolmadan iki hafta önce ayrılmıştı o. Onunla konuşmaları için bir neden yoktu ki."

"Ama Lorraine'i tanıyordu. Kazı sırasında birlikte çalışmışlardı."

"Evet."

"Bu durum onu konuşmaya değer biri yapmaz mı?"

"Bunun bir anlamı olmazdı. Ailesi o süre boyunca onların yanında, Texas'ta olduğunu söyledi. Bu bana oldukça sağlam bir tanıklık gibi görünüyor."

"Kazıyı neden bıraktığını hatırlıyor musunuz?" diye sordu Frost. "Bir şey mi olmuştu? Diğer öğrencilerle anlaşamıyor muydu?"

"Hayır, bence kazıdan ayrılmasının nedeni burada sıkılmış olmasıydı. İşte bu yüzden Boston'daki o stajı kabul etmiş olmalı. Bu hiç hoşuma gitmemişti, çünkü Bradley'nin gideceğini bilsem onun yerine başka bir öğrenci alırdım."

"Boston mu?" diyerek araya girdi Jane.

"Evet."

"Nerede staj yapıyordu?"

"Özel bir müzede. Eminim ki onu müzeye aldırmak için babasının bazı girişimlerde bulunması gerekmiştir."

"Crispin Müzesi miydi?"

Profesör Quigley bir süre düşündü. Sonra başını salladı. "Evet, o müze olabilir."

18

Jane Texas'ın büyük olduğunu duymuştu, ancak bir New England kızı olarak, *büyük* kelimesinin tam olarak ne anlama gelebileceğini değerlendirememişti. Ayrıca Texas güneşinin böylesine parlak ya da havanın bir ejderhanın nefesi kadar yakıcı olabileceğini de hiç düşünmemişti. Havaalanından başlayarak yaptıkları üç saatlik araba yolculuğu onları kilometrelerce uzanan çalılıkların arasından, güneş altında kavrulmuş bir araziden geçirmişti. Sığırlar bile farklı görünüyordu; Massachusetts'in yeşil çiftliklerindeki uysal Guernsey cinsi sığırların aksine uzun bacaklı ve huysuz hayvanlardı bunlar. Burası yabancı, suya hasret topraklardı ve Jane, Rose malikânesinin de yol boyunca önünden geçtikleri beyaz çitli ağıllarıyla alçak ve geniş bir alana yayılmış diğer çorak çiftliklerden biri gibi olacağına neredeyse emindi.

İşte bu yüzden de malikâne ufukta belirdiği zaman şaşırdı Jane.

Her tarafı çalılarla kaplı uçsuz bucaksız bir arazinin orta yerinde insanı şaşırtacak denli yeşil bir tepenin üzerindeydi malikâne. Evin önünden kadife bir etek gibi yemyeşil çimenler yayılıyordu. Etrafı beyaz çitlerle çevrili bir çayırda otlayan altı yedi at vardı, tüyleri pırıl pırıldı. Ancak Jane'in asıl ilgisini çeken evin kendisi olmuştu. Bir çiftlik evi bekliyordu, mazgallı kuleleriyle taş yapılı bir kale değil.

Arabayı masif demir kapının önüne sürdüler ve merakla önlerindeki yapıya baktılar.

"Ne kadar eder sence?" diye sordu Jane.

"Benim tahminim otuz milyon civarında" dedi Frost.

"O kadarcık mı? En azından yirmi bin dönüm arazisi olmalı."

"Öyle, ama burası Texas. Burada arazi fiyatları Boston'dakinden daha ucuz olmalı."

Otuz milyon dolar ucuz gelmeye başladığı zaman, diye düşündü Jane, insan başka bir evrene adım attığını anlıyor.

Kapının üzerindeki diyafondan gelen bir ses, "Ne istemiştiniz?" diye sordu.

"Dedektif Rizzoli ile Dedektif Frost. Boston Emniyet Müdürlüğü'nden geliyoruz. Bay ve Bayan Rose'u görmek için gelmiştik."

"Bay Rose geleceğinizi biliyor muydu?"

"Bu sabah aramıştım onu. Bizimle görüşeceğini söylemişti."

Uzun bir sessizlik oldu, sonra da kapı yana doğru açılmaya başladı. "İçeri girin, lütfen."

Kıvrıla kıvrıla ilerleyen yol, onları servi ağaçlarının ve Roma heykellerinin önünden geçirerek tepenin yukarısına götürdü. Bir daire oluşturan kırık mermer sütunlar, asırlar içinde kısmen yıkılmış bir tapınak gibi görünen taş bir terasın ortasında yükseliyordu.

"Bütün bu ağaçlara, bitkilere yetecek suyu nereden buluyorlar?" diye sordu Frost. Bakışları, önünden geçtikleri parçalanmış mermer bir heykel başına kaydı, heykelin gözü çimenliğin üzerinden yukarı doğru bakıyordu. "Hey, sence o şey gerçek midir?"

"Bu kadar zengin insanlar sahte şeylerle yetinmezler. İddiaya girerim ki şu Lord Carnivore[11] denen adam..."

"Carnarvon demek istedin sanırım."

"İddiaya girerim ki evini gerçek şeylerle dekore etmiştir."

"Artık buna engel olan kanunlar var. İnsanlar diğer ülkelerden kafalarına göre bir şeyler kapıp kendi ülkelerine getiremiyorlar."

"Kanunlar senin benim gibi insanlar içindir Frost. *Onun* gibi insanlar için değil."

"Doğru, eh, Bay ve Bayan Rose gibi insanlar da kendilerine böyle sorular sorulmasından pek hoşlanmazlar. Bizi kapı dışarı etmeleri aşağı yukarı beş dakika sürer diye tahmin ediyorum."

"O zaman burası bugüne kadar dışarı atıldığımız yerler içerisinde en güzeli olacak."

Arabayı bir adamın onları beklediği taş sütunlu bir girişin önüne yanaştırdılar. Bu maaşlı yardımcılardan biri değil, diye düşündü Jane; bu bizzat Kimball Rose olmalı. Yetmişli yaşlarında olması gerektiği halde adam dimdik duruyordu; yele gibi gümüşi saçları vardı. Bol bir pantolon ve bir golf tişörtü giymişti, ama Jane adamın bronz tenini sadece golf sahalarında emekliliğinin tadını çıkararak edindiğinden emin değildi. Tepenin eteklerindeki muazzam heykel ve mermer sütun koleksiyonu, Jane'e bu ada-

11. İngilizcede "etobur" anlamına gelmektedir. (ç.n.)

mın golf toplarına vurmaktan çok daha zorlayıcı hobileri olduğunu anlatıyordu.

Jane arabadan inerek kupkuru havaya adım attı ve yakıcı rüzgâr yüzünden gözlerini kırpıştırdı. Kimball sıcaktan hiç de etkilenmiş gibi görünmüyordu, Jane'le mesafeli bir şekilde el sıkıştı.

"Bu kadar kısa bir zamanda bizimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim" dedi Jane.

"Kabul ettim, çünkü bu aptalca sorulara son vermenin en güvenilir yolu buydu. Burada bulabileceğiniz bir şey yok Dedektif."

"O zaman işimiz uzun sürmeyecektir. Sadece size ve eşinize sormak istediğimiz birkaç şey var."

"Eşim sizinle görüşemez. O hasta ve onu üzmenize izin veremem."

"Sadece oğlunuz hakkında."

"Bradley'yle ilgili hiçbir soruya katlanamaz. On yıldan uzun süredir lenfositik lösemiyle boğuşuyor, en ufak bir üzüntü bile onu altüst edebilir."

"Bradley hakkında konuşmak onu bu kadar üzer mi?"

"Bradley bizim tek oğlumuz ve karım da ona çok bağlıdır. İhtiyacı olan son şey polisin oğlumuza bir şüpheli gibi davrandığını öğrenmek olacaktır."

"Oğlunuzun bir şüpheli olduğunu asla söylemedik efendim."

"Söylemediniz mi?" Kimball meydan okurcasına, doğruca Jane'in gözlerine dikti bakışlarını. "O halde burada ne yapıyorsunuz?"

"Bradley Bayan Edgerton'ı tanıyordu. Sadece elimizdeki her şeyi gözden geçiriyoruz."

"Sadece elinizde olanları gözden geçirmek için epey bir yol geldiniz." Giriş kapısına yöneldi. "İçeri gelin de şu işi bir an önce bitirip kurtulalım. Ama zamanınızı boşa harcadığınızı şimdiden söyleyebilirim."

Dışarıdaki sıcaktan sonra, Jane klimalı bir evde serinleme fırsatı bulduğuna çok sevinmişti, ancak Rose malikânesi insanı korkutacak kadar resmi bir yerdi, mağaraya benzeyen giriş salonu ile mermer döşeme evin daha da soğuk görünmesine yol açıyordu. Jane başını kaldırıp kubbeli tavanı destekleyen devasa kirişlere baktı. Vitraylı bir pencereden salona rengârenk bir ışık dolsa da, ahşap duvar kaplamaları ile duvarlara asılı goblenler bütün ışığı emiyor ve eve kasvetli bir hava veriyordu. Burası bir ev değil, hazine biriktirmeye düşkün bir adamın ganimetini sergilemesi için yapılmış bir müzeydi. Girişteki zırhlar, hazır olda bekleyen

askerler gibi duruyordu. Duvarlara savaş baltaları, kılıçlar asılmıştı ve tepede süslü bir sancak vardı; şüphesiz, Rose'ların aile armasıydı bu. Herkes soylu olmanın hayalini kurar mıydı acaba? Jane, Rizzoli aile armasının üzerinde hangi sembollerin yer alacağını düşündü. Bir bira kutusu ve bir televizyon belki de.

Kimball önden giderek onları büyük salondan çıkardı. Bir sonraki odaya adım attıklarında, sanki bir başka milenyuma geçmiş gibi oldular. Muhteşem mozaiklerle döşeli bir avluda şırıl şırıl akan bir çeşme vardı. Geniş bir tavan penceresinden avluya dolan gün ışığı, çeşmenin altındaki küçük havuzun kıyısında oynaşan mermer su perileri ile satirlerin üzerine vuruyordu.

Kimball'ın kütüphanesine geçtiler ve içeri adım atar atmaz Jane ile Frost hayranlıkla etraflarına baktılar. Bakışlarını çevirdikleri her yerde kitaplar görüyorlardı; binlerce kitap, açık galerinin üç katındaki raflara yerleştirilmişti. Nişlerdeki Mısır cenaze maskeleri kocaman gözleriyle gölgelerin içinden Jane ile Frost'u süzüyordu. Kubbeli tavana gece göğünü ve takımyıldızları gösteren bir resim yapılmıştı ve gökyüzünün bir ucundan diğerine yay gibi uzanan bir de kraliyet tören alayı vardı: savaş arabaları, hükümdarın maiyetindekiler ve türlü yiyeceklerle dolu büyük tepsiler taşıyan kadınların takip ettiği bir Mısır yelkenlisi. Taş şöminede gerçek odunlar çıtırdayarak yanıyordu, böylesine sıcak bir günde saçma sapan bir enerji israfıydı bu. Demek evin bu kadar soğuk tutulmasının nedeni, ateşi çok daha sıcak kılmaktı.

Şöminenin yakınındaki deri koltuklara yerleştiler. Dışarıda temmuz sıcağı ortalığı kavurmasına rağmen, bu çalışma odasında dışarıda kar tanelerinin uçuştuğu, soğuğun ancak şömine deki ateş sayesinde uzak tutulabileceği bir kış günü olduğu sanılabilirdi.

"Aslında konuşmak istediğimiz kişi Bradley, Bay Rose" dedi Jane. "Ama onun nerede olduğunu bir türlü tespit edemiyoruz."

"O oğlan asla bir yerde uzun kalmaz" dedi Kimball. "Şu anda nerede olduğunu size söylememe imkân yok."

"Onu en son ne zaman gördünüz?"

"Bir süre önce. En son ne zaman gördüğümü hatırlamıyorum."

"Uzun zaman önce mi?"

"E-postayla haberleşiyoruz. Bazen de mektupla. Meşgul ailelerin bugünlerde nasıl olduklarını siz de biliyorsunuzdur. Ondan en son haber aldığımızda Londra'daydı."

"Londra'nın tam olarak neresinde, biliyor musunuz?"

"Hayır. Zaten bu birkaç ay önceydi." Kimball koltuğunda otu-

ruşunu değiştirdi. "Bunu mümkün olduğunca kısa tutalım Dedektif. Buraya neden gelmiştiniz? Chaco Kanyonu'ndaki şu kız yüzünden mi?"

"Lorraine Edgerton."

"Adı her neyse işte. Bradley'nin o kızla uzaktan yakından alakası yok."

"Bundan epeyce emin gibisiniz."

"Çünkü o olay meydana geldiğinde Bradley bizim yanımızdaydı. Polis onunla konuşmaya gerek bile görmedi, artık onun ifadesini ne kadar önemsediklerini siz düşünün. Profesör Quigley de size bunu söylemiş olmalı."

"Evet, söyledi."

"O zaman neden şimdi bizi rahatsız ediyorsunuz? Bunlar yirmi beş yıl önceki olaylar."

"Detayları oldukça iyi hatırlıyor gibisiniz."

"Çünkü sizinle ilgili küçük bir araştırma yapmam gerekti Dedektif Rizzoli. Kaybolan şu Edgerton'la ve neden Boston Emniyet Müdürlüğü'nün New Mexico'da meydana gelen bir olaya karıştığıyla ilgili bir araştırma yaptım."

"Lorraine Edgerton'ın cesedinin kısa bir süre önce ortaya çıktığını biliyorsunuz."

Adam başını sallayarak Jane'i onayladı. "Duydum, Boston'da ortaya çıkmış."

"Boston'un neresinde olduğunu biliyor musunuz?"

"Crispin Müzesi. Haberleri okudum."

"Oğlunuz da o yaz Crispin Müzesi'nde çalışmıştı."

"Evet. O işi ben ayarlamıştım."

"Oğlunuz için o stajı siz mi ayarlamıştınız?"

"Crispin Müzesi her zaman nakit sıkıntısı çeker. Simon berbat bir işadamı ve orayı da son derece kötü idare ediyor. Ben bir bağış yaptım, o da Bradley'me iş verdi. Bence onun gibi birini buldukları için şanslılar."

"Chaco Kanyonu'ndan neden ayrılmıştı?"

"Mutlu değildi, orada o amatör gruba takılıp kalmıştı. Arkeoloji söz konusu olduğunda Bradley her şeyi ciddiye alır. Orada boşa harcanıyor, sıradan bir işçi gibi çalışıyordu. Günlerce toprağı kazmaktan başka bir şey yapmamıştı."

"Ben arkeolojinin zaten bundan ibaret olduğunu sanıyordum."

"Bunu yapsınlar diye insanlara para *öderim* ben. Kendi zamanımı toprağı kazarak geçirdiğimi mi sanıyorsunuz? Ben çek yazar ve bir vizyon ortaya çıkarırım. Projeyi yönlendirir ve kazının nere-

de yapılacağını belirlerim. Bradley'nin Chaco'da oflaya puflaya çalışmaya ihtiyacı yoktu; bir malayı nasıl kullanması gerektiğini son derece iyi bilir. Yüzlerce kazı görevlisinin yer aldığı proje sırasında o da benimle birlikte Mısır'daydı ve araziye bakıp, nerenin kazılacağına karar verme konusunda yetenekli olduğunu biliyorum. Bunları sadece Bradley benim oğlum olduğu için söylemiyorum."

"Yani o da Mısır'a gitti" dedi Jane. Bir yandan da o hediyelik plakanın üzerinde yazanları düşünüyordu: *Piramitleri ziyaret ettim, Kahire, Mısır.*

"Mısır'ı çok sever Bradley" dedi Kimball. "Ve umarım bir gün yeniden Mısır'a gider ve benim bulamadığım şeyi bulmayı başarır."

"O nedir?"

"Kambyses'in kayıp ordusu."

Jane dönüp Frost'a baktı. Frost'un boş bakışlarını görünce onun da Kimball'ın neden bahsettiği konusunda en ufak bir fikre sahip olmadığını anladı.

Kimball'ın dudakları üstünlük taslayan, sevimsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sanırım size her şeyi anlatmam gerekecek" dedi. "2.500 yıl önce, Kambyses isminde bir Pers kralı Mısır'ın batı çöllerine, Siva Vahası'ndaki kâhini yok etmek için bir ordu göndermişti. Elli bin adam Mısır'a doğru yürüyüşe geçti ve bir daha da onları gören olmadı. Kumlar onları öylece yutuvermişti ve kimse onlara ne olduğunu bilmiyordu."

"Elli bin asker mi?" dedi Jane.

Kimball başını salladı. "Arkeolojideki en büyük gizemlerden biridir. İki sezonu o ordudan kalanları bulmaya çalışarak geçirdim. Ve en sonunda elime geçen tek şey metal ve kemik parçaları oldu, başka bir şey de bulamadım. Aslına bakarsanız bulduklarım öylesine sınırlı sayıdaydı ki, Mısır hükümeti hiçbiri üzerinde hak iddia etme zahmetine girmedi. O kazı benim en büyük hayal kırıklıklarımdan biri olmuştur. Başarısızlığa uğradığım az sayıda girişimden biri." Bakışlarını şöminedeki ateşe çevirdi. "Bir gün oraya tekrar döneceğim. O orduyu bulacağım."

"O zamana kadar, oğlunuzu bulma konusunda bize yardımcı olmaya ne dersiniz?"

Kimball'ın bakışları yeniden Jane'e döndü. Gözlerinde hiç de cana yakın bir ifade yoktu. "Bu konuşmayı artık toparlasak nasıl olur? Size yardımcı olabileceğim başka bir şey olduğunu sanmıyorum." Ayağa kalktı.

"Sadece onunla konuşmak istiyoruz. Ona Bayan Edgerton'la ilgili soracaklarımız var."

"*Ne* soracaksınız ki ona? *Onu sen mi öldürdün?* Her şey bunun için, değil mi? Suçlayacak birini bulmak için."

"Kurbanı tanıyordu."

"Muhtemelen onu tanıyan bir sürü insan vardır."

"Oğlunuz o yaz Crispin Müzesi'nde çalışmıştı. Lorraine'in cesedinin bulunduğu yerde. Bu büyük bir rastlantı."

"İkinizin de burayı terk etmenizi istiyorum." Kapıya doğru döndü, ancak Jane koltuğundan kalkmamıştı. Kimball onlara yardımcı olmayı istemiyorsa farklı bir stratejiye, onu kesinlikle kışkırtacak bir stratejiye geçmenin zamanı gelmiş demekti.

"Bir de Stanford Üniversitesi kampüsünde meydana gelen şu olay vardı" dedi Jane. "Sizin de haberdar olduğunuz bir olay Bay Rose. Çünkü oğlunuzun serbest bırakılmasını sizin avukatınız sağlamıştı."

Adam olduğu yerde aniden dönüp Jane'e doğru hızlı adımlarla yürüyünce, Frost içgüdüsel bir hareketle müdahale etmek için ayağa fırladı. Ancak Kimball, Jane'in burnunun dibinde duruverdi. "Bradley asla mahkûm olmadı."

"Ama gözaltına alınmıştı. İki kez. Kampüste bir kız öğrenciyi takip ettiği için. Ve kız uyurken yurttaki odasına izinsiz girdiği için. Onun başını beladan kurtarmak için kaç kez para vermeniz gerekti? Onu hapisten uzak tutmak için kaç çek yazdınız?"

"Artık gitme zamanınız geldi."

"*Oğlunuz şimdi nerede?*"

Kimball'ın karşılık vermesine fırsat kalmadan kapı açıldı. Bir kadın alçak bir sesle "Kimball? Bradley için mi geldiler?" diye sorunca adam olduğu yerde donup kaldı.

Yüzündeki ifade bir anda öfkeden yılgınlığa dönüşmüştü. Kimball kadına doğru döndü ve "Cynthia, yataktan çıkmamalıydın" dedi. "Lütfen yatağına dön hayatım."

"Rosa iki polis memurunun geldiğini söyledi. Bradley hakkında, değil mi?" Kadın ayaklarını sürüye sürüye odaya girdi, çökmüş gözleri iki ziyaretçinin üzerine odaklandı. Yüzü estetik cerrahiyle iyice gerilmiş olmasına rağmen kamburlaşmış sırtı, çökmüş omuzları yaşını belli etmekteydi. Ama yaşını en çok gösteren şey, neredeyse tamamen kel olan kafasındaki tel tel gri saçlardı. Böylesine zengin olmasına rağmen Kimball Rose karısını daha genç bir kadınla değiştirmemişti. Sahip oldukları onca para, onca ayrıcalık, Cynthia Rose'un ciddi anlamda hasta olduğu gerçeğini değiştirmeye yetmiyordu.

Zayıf ve güçsüz, ancak bir bastonun desteğiyle ayakta durabilen Cynthia Rose, kocasının isteğine karşı koydu ve bakışlarını

iki dedektiften ayırmadı. "Bradley'min nerede olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu kadın.

"Hayır hanımefendi" dedi Jane. "Biz de sizin söyleyebileceğinizi umuyorduk."

"Seni odana götüreceğim" diyen Kimball karısının koluna girdi.

Kadın öfkeyle silkinip adamdan kurtuldu. Dikkati hâlâ Jane'in üzerindeydi. "Neden onu arıyorsunuz?"

"Cynthia, bunların seninle hiç alakası yok" dedi Kimball.

"Tam tersine, bu beni *yakından* ilgilendiren bir şey" diyerek Kimball'ı tersledi kadın. "Bana geldiklerini söylemeliydin. Neden sürekli benden bir şeyler saklıyorsun Kimball? Kendi oğlumla ilgili şeyleri bilmeye hakkım var!" Yaşadığı öfke patlaması kadını nefessiz bırakmış gibiydi, sendeleye sendeleye en yakındaki koltuğa doğru yürüyüp kendini koltuğa bıraktı. Öylesine hareketsiz oturuyordu ki, cenazeyle ilgili nesnelerin sergilendiği diğer odadaki eserlerden biri gibiydi.

"Yine o kız hakkında sorular sormaya gelmişler" dedi Kimball. "New Mexico'da kaybolan o kız. Hepsi bu."

"Ama bu çok uzun zaman önceydi" diye mırıldandı Cynthia.

"Cesedi kısa bir süre önce bulundu" dedi Jane. "Boston'da. Oğlunuzla bu konu hakkında konuşmamız gerekiyor, ama nerede olduğunu bilmiyoruz."

Cynthia oturduğu koltuğa iyice bıraktı kendini. "Bunu ben de bilmiyorum" diye fısıldadı.

"Size yazmıyor mu?"

"Bazen yazıyor. Arada bir de tuhaf yerlerden mektup gönderiyor. Bazen bir e-posta atıyor, sadece beni düşündüğünü söylemek için. Ve beni sevdiğini. Ama hiç gelmiyor."

"Sizce neden böyle yapıyor Bayan Rose?"

Kadın başını kaldırarak Kimball'a baktı. "Belki de bunu kocama sormalısınız."

"Bradley asla bize yakın olmadı" dedi adam.

"Sen onu uzaklara göndermeden önce öyle değildi ama."

"Bunun hiç alakası..."

"Gitmek istemiyordu. Onu zorladın."

"Nereye gitmesi için zorladınız?" diye sordu Jane.

"Bunun konumuzla alakası yok" dedi Kimball.

"Sana karşı çıkmadığım için kendimi suçluyorum" dedi Cynthia.

"Onu nereye gönderdiniz?" diye sordu Jane.

"Hadi anlat" dedi Cynthia. "Onu nasıl bizden uzaklaştırdığını anlat."

Kimball derin derin iç geçirdi. "On altı yaşına geldiğinde, onu Maine'deki bir yatılı okula gönderdik. Gitmek istemiyordu, ama gitmesi onun iyiliği içindi."

"Bir okul ha?" Cynthia acı acı güldü. "Bir okul değil, akıl hastanesiydi orası!"

Jane dönüp Kimball'a baktı. "Orası bir akıl hastanesi miydi Bay Rose?"

"Hayır! Orayı bize tavsiye etmişlerdi! Benzerleri içerisinde ülkenin en iyisiydi ve inanın bana, en iyisi olduğu fiyatlarından da belliydi. Ben sadece onun iyiliğini düşündüm. İyi bir anne babanın yapacağını yaptım. Oraya şifa yurdu diyorlardı. Erkek çocukların... bazı sorunlarıyla başa çıkacak bir yerdi orası."

"Asla böyle bir şey yapmamalıydık" dedi Cynthia. "Asla böyle bir şey yapmamalıydın."

"Başka seçeneğimiz yoktu. Gitmek zorundaydı."

"Burada *benimle* kalsa onun için daha iyi olacaktı. Onu ormanın orta yerindeki bir eğitim kampına göndermek hiç de iyi bir fikir değildi."

Kimball homurdandı. "Bir kamp ha? Daha çok bir golf kulübüne benziyordu." Jane'e döndü. "Merkezin kendine ait bir gölü bile vardı. Yürüyüş ve kayak alanları. Lanet olsun, bir gün *ben de* kafayı sıyıracak olursam umarım beni de öyle bir yere gönderirler."

"Bradley'nin başına gelen de bu muydu Bay Rose?" diye sordu Frost. "Kafayı mı sıyırmıştı?"

"Onu deli gibi gösteriyorsun" dedi Cynthia. "O deli değildi."

"O zaman neden oraya gönderildi Bayan Rose?"

"Çünkü biz düşündük ki... yani Kimball düşündü ki..."

"Orada kendine hâkim olmayı öğrenebileceğini düşünmüştük" diyerek kadının cümlesini tamamladı kocası. "Hepsi bu. Bir sürü çocuğun biraz hizaya gelmeye ihtiyacı vardır. Bradley orada iki yıl kaldı ve terbiyeli, çalışkan bir genç adam olarak geri döndü. Onu yanıma alıp Mısır'a götürürken gururlanıyordum."

"Sana çok kızgındı Kimball" dedi Cynthia. "Bana söylemişti."

"Eh, ebeveynler zor seçimler yapmaya mecburdur. Onu biraz kendine getirmek, doğru yola sokmak için *benim* seçimim de bu yönde oldu."

"Ve şimdi de bizden uzak duruyor. Burada cezalandırılan ben oluyorum, hepsi senin verdiğin şu *mükemmel karar* yüzünden." Cynthia başını önüne eğdi ve ağlamaya başladı. Hiç kimse konuşmuyordu. Odada sadece ateşteki odunların çıtırtısı ve Cynthia'nın sessiz iç çekişleri duyuluyordu; bu, katıksız ve sürekli bir acının sesiydi.

Jane'in çalan cep telefonu bu sahneyi zalimce böldü. Jane telefonu susturarak konuşmak için şöminenin yanından uzaklaştı.

Arayan Dedektif Crowe'du. "Senin için bir sürprizim var" dedi adam. Neşeli ses tonu odayı dolduran kederle büyük bir tezat yaratıyordu.

"Nedir?" diye sordu Jane yavaşça.

"FBI sisteminde kadının parmak izlerine rastladık."

"Josephine'in parmak izleri mi?"

"Ya da gerçek ismi her neyse. Evinden parmak izlerini aldık ve izleri OPTS[12] veritabanından kontrol ettik."

"Bir şeyler çıktı mı?"

"Artık bizim kızın neden kaçtığını biliyoruz. Görünüşe bakılırsa, kızın parmak izleri on iki yıl önce San Diego'daki bir suç mahallinden alınan izlerle uyuşuyor."

"Ne tür bir suç mahalliymiş?"

"Cinayet."

12. Otomatik parmak izi tarama sistemi. (yay.n.)

19

"Kurban otuz altı yaşında, Jimmy Otto isminde beyaz bir erkek" dedi Dedektif Crowe. "Cesedi San Diego'da bir köpek kendine leziz bir lokma bulmak için toprağı kazınca ortaya çıkmış; çıkardığı bu leziz lokma bir insan parmağıymış. Köpeğin sahibi, Fido'nun eve getirdiği şeyi görmüş ve dehşete kapılıp 911'i aramış. Köpeğin sayesinde polis bir komşunun arka bahçesinde, çok da derin olmayan bir çukura gömülü cesede ulaşmış. Kurban oraya birkaç gün önce gömüldüğünden işe yarar bir parmak izi bulamamışlar. Cesedin üzerinde cüzdan falan da yokmuş; ancak adamın kimliğini alan her kimse, kot pantolonunun cebindeki otel kartını gözden kaçırmış. Anahtar bölgede bulunan Holiday Inn'lerden birine aitmiş ve otel kayıtlarından bu müşterinin James Otto olduğunu öğrenmişler."

"Bir otel kartı mı?" dedi Jane. "O halde bu kurban San Diego'da yaşamıyormuş."

"Hayır, adresi burada; Massachusetts'te kız kardeşiyle birlikte yaşıyormuş. Carrie Otto bir uçağa atlayıp hemen San Diego'ya gitmiş ve kardeşinin giysilerini teşhis etmiş. Ve ondan geriye kalanları."

Jane bir ağrı kesici kutusunu açtı, içinden aldığı iki tableti ağzına attı ve ılık bir kahveyle hapları midesine indirdi. Bir önceki gece, o ve Frost, Boston'a ancak sabaha karşı ikide dönebilmişlerdi ve Jane'in eline geçen kısacık uyku fırsatı da, kucaklanmak ve annesinin gerçekten eve döndüğünden emin olmak isteyen bir yaşındaki Regina tarafından tekrar tekrar sekteye uğratılmıştı. O sabah, Jane berbat bir baş ağrısıyla uyanmıştı. Soruşturmanın gidişatındaki gelişmeler de o baş ağrısını artırıyordu, üstelik konferans odasının tavanındaki floresan ışıkları da insanın gözyuvarla-

rını bile sızlatacak kadar kuvvetliydi.

"Şimdiye kadar anlattıklarımı takip edebildiniz mi?" diye sordu Crowe, Jane'e ve en az onun kadar yorgun görünen Frost'a bakarak.

"Evet" diye mırıldandı Jane. "Peki otopsi sonucunda neler çıktı?"

"Ölüm nedeni kafanın arka tarafına sıkılan bir kurşun. Silah asla bulunamamış."

"Peki kimin bahçesine gömülmüş?"

"Kiralık bir evmiş" dedi Crowe. "Kiracılar bekâr bir anne ve onun on dört yaşındaki kızıymış. Ceset bulunduğu sırada çoktan eşyalarını toparlayıp ortadan kaybolmuşlar. Polis evin her tarafını luminol[13] uygulayarak incelemiş ve kızın yatak odası da Vegas gibi ışıl ışılmış. Zeminin her yerinde ve süpürgeliklerde kan izleri varmış. Jimmy Otto'nun orada öldürüldüğü anlaşılmış. Kızın yatak odasında."

"Ve bütün bunlar on iki yıl önce meydana gelmiş, öyle mi?"

"Josephine o zamanlar on dört yaşında olmalı" dedi Frost.

Crispin başını sallayarak onu onayladı. "Sadece o zamanlar ismi Josephine değilmiş. O sırada Susan Cook adını kullanıyormuş." Bir kahkaha attı. "Ve size komik bir şey söyleyeyim mi? Gerçek Susan Cook da henüz bir çocukken ölmüş. New York, Syracuse'da."

"Yine *başka birinin* kimliğini mi kullanıyormuş?" dedi Jane.

"Tıpkı sahte Lydia Newhouse ismini kullanan annesi gibi. San Diego Emniyet Müdürlüğü'nün yazdığı rapordan edindiğim bilgilere göre, anne ve kızı evi üç yıllığına kiralamışlar, ama kendi içlerine kapalı bir hayat sürüyorlarmış. Cinayetin işlendiği sırada, kız William Howard Taft Ortaokulu'nun sekizinci sınıfını henüz bitirmiş. Son derece parlak bir öğrenciymiş, öğretmenlerinin anlattığına göre kendi sınıfının epey önündeymiş."

"Peki ya annesi?"

"Lydia Newhouse... ya da adı her neyse, Balboa Park'taki İnsanlık Tarihi Müzesi'nde çalışıyormuş."

"Ne olarak?"

"Hediyelik eşya mağazasında tezgâhtarlık yapıyormuş. Bir yandan da tur rehberliği yapmak için başvurmuş. Müzedeki herkesi etkileyen şey ise arkeoloji alanındaki bilgisiymiş. Daha önceden bu konuda herhangi bir örgün eğitim almadığını iddia etmesine rağmen."

Jane kaşlarını çattı. "Yine arkeolojiye döndük."

"Aynen öyle. Bu temaya dönüp duruyoruz zaten, değil mi?" de-

13. Kan izlerini bulmaya yarayan kimyasal madde. (yay.n.)

di Crowe. "Arkeoloji sanki onlarda kalıtımsal bir şey. Önce anne. Sonra da kız."

"Jimmy Otto cinayetine karıştıklarından kesin olarak emin miyiz?" diye sordu Frost.

"Eh, cinayetle alakaları yoksa bile olaya karışmış gibi davrandıkları kesin. Yerleri silmiş, duvarları temizlemiş, herifi evin arka bahçesine gömmüş, sonra da alelacele şehirden ayrılmışlar. Bu bana suçlu olduklarını düşündürüyor. Yaptıkları tek hata adamı yeterince derine gömmemek olmuş, çünkü komşunun köpeği kokuyu kısa sürede almış."

Tripp, "Bence iyi yapmışlar. Adam hak ettiği sona kavuşmuş işte" dedi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Frost.

"Jimmy Otto manyağın tekiymiş."

Crowe not defterini açtı. "Dedektif Potrero dosyayı bize yollayacak, ama bana telefonda anlattıkları şöyle: Jimmy Otto on üç yaşındayken bir kadının yatak odasına girmiş, iç çamaşırı çekmecelerini talan etmiş ve kadının iç çamaşırlarını bıçakla kesmiş. Bu olaydan birkaç ay sonra, onu başka bir kızın evinde, kız uyurken yatağının başında, elinde bir bıçakla yakalamışlar."

"Aman Tanrım" dedi Jane. "Sadece on üç yaşında ha? Sapıklığa epeyce erken bir başlangıç yapmış."

"On dört yaşındayken Connecticut'taki okulundan atılmış. Okul, Dedektif Potrero'ya bütün ayrıntıları anlatmamış, ancak öğrenebildiği kadarıyla, Otto sınıfındaki kızlardan birine bir tür cinsel saldırıda bulunmuş. Ve bir de süpürge sopasıyla saldırı var. Kız kendini hastanede buluvermiş." Crowe başını kaldırıp baktı. "Ve bunlar sadece yakayı ele verdiği işler."

"İkinci olayın ardından onu bir ıslahevine kapatmalıydılar."

"Evet, öyle olmalıydı, ama bunu yapmamışlar. İnsanın babası zengin olunca, fazladan birkaç 'kodesten çık' kartı oluyor elinde."

"Şu süpürge sapı olayına rağmen ıslahevine kapatılmamış mı yani?"

"Hayır, ama bu olay ailesinin gerçekleri görmesini sağlamış. En sonunda akılları başlarına gelmiş ve sevgili oğullarının terapi görmesi gerektiğini fark etmişler. Ne kötü! Bir sürü para ödedikleri avukatları oğlan hakkındaki suçlamaların hafifletilmesini sağlamış, ancak bunu sadece Jimmy'nin uzman bir kuruluşta terapi görmesi şartıyla kabul etmişler."

"Yani bir psikiyatri hastanesi falan gibi bir yer mi demek istiyorsun?" diye sordu Frost.

"Tam olarak değil. Jimmy'nin gittiği yer, eh, bazı dürtüleri olan erkek çocuklarının gittiği, son derece pahalı bir özel okulmuş. Medeniyetten uzak bir bölgede, çocukların yirmi dört saat boyunca gözetim altında tutulduğu bir tür okul. Jimmy üç yıl boyunca orada kalmış. Ona fazlasıyla düşkün olan ailesi, ona yakın olabilmek için o bölgede bir ev satın almış. Özel bir uçakla onu görmeye giderken geçirdikleri bir kaza sonucunda hayatlarını kaybetmişler. Bunun sonucunda Jimmy ile kız kardeşi de büyük bir mirasa konmuş."

"Bu da Jimmy'nin son derece zengin ve manyak herifin teki olmasını sağlamış."

Şifa yurdu. Şehir dışında.

Jane'in aklına bir gün önce Kimball Rose'la yaptığı konuşma gelmişti aniden. Crowe'a dönüp, "Bu özel tesis Maine'de olabilir mi?" diye sordu.

Crowe şaşkınlıkla başını kaldırıp Jane'e baktı. "Nasıl tahmin ettin?"

"Çünkü kendini Maine'deki bir tedavi merkezinde bulan başka bir zengin hasta daha biliyoruz. *Sorunları* olan oğlanlar için bir tedavi merkezi."

"Kimsen bahsediyorsun?"

"Bradley Rose."

Crowe ile Tripp bu şaşırtıcı haberi sindirmeye çalışırken uzun bir sessizlik oldu.

"Lanet olsun!" dedi Tripp. "Bu bir rastlantı *olamaz*. Eğer bu iki çocuk aynı tarihlerde orada bulunduysa, birbirlerini tanıyor olmalılar."

"Bize şu okuldan biraz daha bahset" dedi Jane.

Yüzüne çok daha ciddi bir ifade yerleşen Crowe başını salladı. "Hilzbrich Enstitüsü son derece seçkin, epeyce pahalı bir yer. Ayrıca konusunda hayli uzman. Aslında, ormanın orta yerinde, her yeri kilit altında bir merkez... Tedavi ettikleri hastaları düşünecek olursanız, bu da muhtemelen zekice bir fikir."

"Psikopatlar mı?"

"Cinsel saldırganlar. Yetişmekte olan sübyancılardan tecavüzcülere varıncaya dek her türlü hasta. Aslına bakarsanız zenginlerin de sapıklardan kendi paylarına düşeni aldığını ispatlayan bir yer. Ama aynı zamanda bu çocukları hukuk sisteminden uzak tutmaya yarayan avukatları da var ve bu tesis, zenginler için bir alternatif sunuyor. Terapistlerden oluşan bir ekip küçük kızlara işkence etmenin hoş bir şey olmadığına sizi ikna ederken, bir yan-

dan da leziz ve seçkin akşam yemeklerinin keyfini sürebileceğiniz bir yer burası. Sorun şu ki, pek de işe yaramış gibi görünmüyor. On beş yıl önce, güya 'mezun ettikleri' öğrencilerden biri iki kızı kaçırıp doğramış, üstelik bunu, kurumun topluma dönmeye hazır olduğunu ilan etmesinden sadece iki ay sonra yapmış. Çok büyük bir dava açılmış ve okul kapanmaya mecbur edilmiş. Bir daha da açılmamış."

"Peki ya Jimmy Otto? Okuldan ayrıldıktan sonra ona ne olmuş?"

"On sekiz yaşına geldiğinde, okulun kapılarından özgür bir adam olarak çıkmış. Ama yeniden formunu bulması uzun sürmemiş. Birkaç yıl içinde, bir kadını taciz ve tehdit ettiği için tutuklanmış. Sonra genç bir kadının ortadan kayboluşuyla ilgili olarak tam da burada, Brooklyn'de gözaltına alınıp sorguya çekilmiş. Polisin elinde onu tutuklamaya yetecek kadar delil yokmuş, bu yüzden de serbest bırakılmış. Aynı şekilde, on üç yıl önce Massachusetts'li bir kadının kaybolmasının ardından yine merkeze alınıp sorgulanmış. Polis onun hakkında bir dosya bile oluşturamadan, bir anda ortadan kayboluvermiş. Hiç kimse nerede olduğunu bilmiyormuş. Ta ki bir yıl sonra, San Diego'daki o arka bahçede gömüldüğü yerden çıkarılana kadar."

"Haklısın Tripp" dedi Jane. "Hak ettiğini bulmuş. Ama bu anne ve kızı neden kaçmış olabilirler? Sadece kendilerini korumak için onu öldürdülerse, neden suçlu gibi eşyalarını toparlayıp şehirden ayrılsınlar?"

"Suçlu oldukları için olabilir mi?" dedi Crowe. "O zaman bile sahte isimler kullanıyorlarmış. Gerçekte kim olduklarını bilmiyoruz, ya da neden kaçtıklarını."

Jane ellerini başına götürerek, baş ağrısını geçirmek için şakaklarını ovuşturdu. "Bu iş gerçekten de fazla karmaşık olmaya başladı" diye mırıldandı. "Bütün ipuçlarını takip edemiyorum. San Diego'da öldürülmüş bir adam var elimizde. Bir de buradaki Arkeoloji Katili var."

"Ve aralarındaki bağlantı da ismini bile bilmediğimiz bu genç kadın gibi görünüyor."

Jane iç geçirdi. "Pekâlâ. Jimmy Otto hakkında başka neler biliyoruz? Başka bir tutuklama, şu anki soruşturmamızla bağlantılı olabilecek başka bir şey var mı?"

Crowe sayfaları çevirip notlarını gözden geçirdi. "Bazı önemsiz şeyler. Massachusetts, Brooklyn'de meskene tecavüz. San Diego'da alkollü araba kullanma ve aşırı hız cezası. Durango'da yi-

ne alkollü ve aşırı hızlı araç kullanmak..." Aniden, bu son detayın önemini kavrayarak durakladı. "Durango, Colorado. Bu New Mexico'ya yakın bir yer değil mi?"

Jane başını kaldırdı. "Sınırın hemen kuzeyinde. Neden ki?"

"Temmuz ayındaymış. Tam da Lorraine Edgerton'ın kaybolduğu yıl."

Bu son bilgi kırıntısı karşısında aptala dönen Jane sandalyesine yaslandı. *Hem Jimmy hem de Bradley, aynı sıralarda Chaco Kanyonu civarında.*

"İşte bu" dedi usulca.

"Birlikte mi avlanıyorlardı sence?"

"Jimmy'nin San Diego'da öldürüldüğü güne kadar." Başını çevirip Frost'a baktı Jane. "En sonunda her şey bir araya gelmeye başladı. Elimizde bir bağlantı var. Jimmy Otto ve Bradley Rose."

Frost başını sallayarak onayladı. "Ve Josephine" dedi.

20

Josephine ani bir nefes alarak kendine gelmeye çalıştı. Geceliği ter içinde kalmış, kalbi göğsünde küt küt atıyordu. Ay ışığının aydınlattığı perdeler bir hayalet filmindeki gibi dalgalandı ve Gemma'nın evini çevreleyen ormanda ağaç dalları çıtırdayıp sonra yine sessizliğe gömüldü. Josephine nemli yatak örtülerini üzerinden attı. Kalp atışları düzene girip vücudundaki ter soğurken başını kaldırıp karanlığa bakındı. Gemma'nın evinde geçirdiği bir haftanın ardından, o kötü rüya geri dönmüştü: ateş eden bir tabanca ve kan sıçrayan duvarlar. *Her zaman rüyalarını dikkate al*, diye tembihlemişti annesi ona. *Rüyalar zaten bildiğin şeyleri sana söyleyen seslerdir, henüz önemsemediğin tavsiyeleri fısıldayan sesler.* Josephine bu rüyanın ne anlama geldiğini biliyordu: Harekete geçme zamanı gelmişti. Kaçma zamanıydı artık. Gemma'nın evinde gereğinden fazla oyalanmıştı. Aklına marketin önünde yaptığı cep telefonu görüşmesi geldi. O gece otoparkta kendisiyle çene çalan genç polisi ve onu buraya getiren taksi şoförünü düşündü. Buraya kadar izini sürmek öylesine kolaydı ki; farkına bile varmadan daha bir sürü hata yapmış olabilirdi.

Annesinin ona söylediği bir sözü anımsadı: *Eğer birisi seni gerçekten bulmak istiyorsa, sadece tek bir hata yapmanı beklemesi yeterli olur.*

Birdenbire etraftaki durgunluğu fark etti. Ağustosböceklerinin sürekli cırıltıları arasında uyuyakalmıştı, ancak şimdi hiçbir şey duymuyordu; etrafa öylesine büyük bir sessizlik hâkimdi ki, kendi solukları bile olduğundan daha gürültülü çıkıyordu.

Yataktan kalkarak pencereye gitti. Dışarıda, ay ışığı ağaçları gümüşi bir renge boyuyor ve bahçeyi solgun ışığıyla aydınlatıyordu. Dışarı bakan genç kadın telaşlanmasını gerektirecek herhan-

gi bir şey görememiş, ancak açık pencerenin kenarında dururken, gecenin tamamen sessiz olmadığını fark etmişti; kendi kalp atışlarının dışında bir de zar zor duyulan elektronik bir uyarı sesi işitiyordu. Bu ses dışarıdan mı geliyordu, evden mi? Şimdi dikkatini tamamen bu sese yoğunlaştırdığı için sesin şiddeti de Josephine'in içindeki huzursuzluk hissiyle birlikte artar gibi olmuştu.

Gemma da bu sesi duyuyor muydu?

Kapıya gitti ve karanlık koridora baktı. Ses burada daha yüksek, daha ısrarcıydı.

Karanlıkta yolunu bulmaya çalışıp ahşap zeminde ses çıkarmadan koridor boyunca yalınayak ilerledi. Attığı her adımla birlikte bip sesi de şiddetleniyordu. Gemma'nın yatak odasına ulaşan genç kadın, kapının aralık olduğunu gördü. Hafifçe ittiği kapı ses çıkarmadan açıldı. Josephine ay ışığıyla aydınlanan odada duyduğu sesin nereden geldiğini gördü: Yere düşen telefon ahizesinden bağlantının kesildiğine dair gelen uyarı sinyaliydi bu. Ancak bakışları telefona değil, koyu renkli, simsiyah bir yağ birikintisi gibi yerde parıldayan sıvıya takıldı. Hemen yanında diz çökmüş birisi vardı ve genç kadın ilk başta bunun Gemma olduğunu sandı. Ta ki o kişi ayağa kalkıp pencerenin önünde bir karaltı olarak dikilinceye dek.

Bir erkek.

Josephine'in korkuyla aldığı nefes, adamın hızla ona dönmesine neden oldu. Bir an için her ikisi de, yüz hatları gölgelerde gizlenmiş bir halde, av ile avcının karşılıklı durduğu bir zaman diliminde donup kalmış gibi birbirlerine baktılar.

Önce Josephine hareket etti.

Döndü ve hızla merdivenlere doğru koştu. Merdivenlerden aşağı tökezleyerek koşarken, arkasında yankılanan ayak seslerini duyuyordu. Son basamakları atlayarak indi ve sert bir biçimde iki ayağının üzerine düştü. Evin ön kapısı aralıktı. Josephine kapıya doğru koştu ve tökezleyerek verandaya fırladı. Yerdeki kırık cam parçaları ayağına batmıştı, ama neredeyse hiç acı hissetmedi; o an için dikkati sadece evi anayola bağlayan patikaya yönelmişti.

Ve giderek yaklaşan arkasındaki ayak seslerine.

Ilık gece havasında vücudunun iki yanında birer kanat gibi dalgalanan geceliğiyle verandanın basamaklarından atlayıp bahçeye ulaştı ve önündeki yola doğru koşmaya başladı. Ay ışığının altında, korunmasız çakıl yolda geceliği beyaz bir bayrak gibi kolayca görünmesine rağmen ormana doğru gitmedi, ağaçların arkasına

saklanmaya çalışmadı. İleride cadde ve evler vardı. *Eğer kapıları yumruklar, çığlık atarsam birileri bana yardım eder.* Artık takipçisinin ayak seslerini duymuyordu; o an işittiği tek şey kendi panik dolu soluklarıyla gecenin uğultularından ibaretti.

Ve sonra keskin bir çatırtı işitti.

Mermi, bacağının arka tarafına şiddetli bir tekme yemiş gibi gibi bir etki yaratmıştı. Bu darbe genç kadının yere düşmesine yol açtı. Çakıl taşları avuçlarını parçaladı. Ilık kan baldırından akarken ayağa kalkmak için çabaladı, ancak bacağı bedeninin ağırlığını taşıyamıyordu. Acıyla hıçkırarak dizlerinin üzerine yığıldı.

Cadde. Cadde öyle yakın ki.

Solukları kısa hıçkırıklara dönüştü ve emeklemeye başladı. İlerideki bir komşunun verandasında ışık yandı ve Josephine tüm dikkatini bu ışığa yoğunlaştırdı. Ne arkasında giderek yaklaşan ayak seslerinin ne de avuçlarına batan çakıl taşlarının farkındaydı. Genç kadın için hayatta kalmak sadece dalların arasında göz kırpan o ışığa ulaşmak anlamına geliyordu. Arkasında kan izleri bırakan işe yaramaz bacağını sürüyerek o tarafa doğru emeklemeye devam etti.

Önüne geçen bir gölge ışığı engelledi.

Yavaşça bakışlarını kaldırdı Josephine. Adam önünde duruyor, yolunu kapatıyordu. Yüzü siyah oval bir şekil, gözleri dipsiz kuyular gibiydi. Adam ona doğru eğilirken, genç kadın tabancanın ateş almasını, merminin vücuduna girmesini bekleyerek gözlerini kapattı. Bu son anın hareketsizliğinde, kendi soluklarının, ciğerlerinden çıkan ve ciğerlerine dolan havanın farkına ilk kez varmış gibiydi. Bu sonsuzluğa uzayıp giden bir andı, sanki adam zaferinin tadını çıkarmayı ve genç kadının çektiği işkenceyi devam ettirmeyi istiyordu.

Josephine gözkapaklarının ardından bir ışığın titreştiğini hissetti.

Gözlerini açtı. Ağaçların ardında mavi bir ışık yanıp sönüyordu. Bir çift araba farı aniden onun bulunduğu tarafa yöneldi ve genç kadın, acınası ince geceliğiyle diz çökmüş bir halde farların aydınlığında kalakaldı. Tekerlekler çakılları etrafa saçıp kayarak durdu. Bir araba kapısı hızla açıldı ve Josephine bir polis telsizinin cızırtısını işitti.

"Küçükhanım? İyi misiniz küçükhanım?"

Josephine kendisiyle konuşanın kim olduğunu anlamaya çalışarak gözlerini kırpıştırdı. Ancak önce sesler yavaş yavaş silinip gitti, sonra da arabanın tepe lambaları görünmez oldu ve farkına

vardığı son şey, yere yığıldığında çakıllı zeminin yanağına sürtünmesi oldu.

Frost ile Jane, Gemma Hamerton'ın evine giden çakıllı yolda durmuş, caddeye doğru umutsuzca sürünen Josephine'in ardında bıraktığı kurumuş kan izlerine bakıyorlardı. Tepelerinde kuşlar cıvıldaşıyor ve yaz güneşi benekli yaprakların arasından geçerek üzerlerine düşüyordu, ancak yolun o gölgeli kısmında yer etmiş bir soğukluk vardı sanki.

Jane döndü ve henüz girmedikleri eve baktı. Ev beyaz dış cephesi ve kapalı verandasıyla Jane'in bu kırsal bölgede gördüğü diğer evlere benziyordu. Ama Jane şu an durduğu yerden bile kırılmış bir pencerenin sivri köşelerini görebiliyordu ve o kırık pencerede bir uyarı mesajı var gibiydi: *Burada korkunç bir şey oldu. Henüz görmediğin bir şey.*

"Önce buraya düşmüş" dedi Dedektif Mike Abbott. Kan izlerinin başladığı noktayı işaret etti. "Vurulduğu sırada yolda epey ilerlemiş. Buraya düşmüş ve emeklemeye başlamış. Bu kadar ilerlemek için epeyce kararlı olmak gerekir, bu noktaya kadar gelmeyi başarmış." Abbott kanlı izlerin sona erdiği noktayı gösterdi eliyle. "İşte devriye arabası da onu buradayken fark etmiş."

"Bu mucize nasıl olmuş ki?"

"Bir 911 çağrısı yüzünden buraya gelmişler."

"Josephine'den mi?" diye sordu Frost.

"Hayır, telefon eden kişinin evin sahibi Gemma Hamerton olduğunu tahmin ediyoruz. Telefon yatak odasında. Ama telefon eden her kimse konuşmaya fırsat bulamamış, çünkü hat hemen kapanmış. 911 operatörü telefon eden numarayı aramış ve hattın meşgul olduğunu görmüş. Bunun üzerine buraya bir devriye arabası göndermiş, onlar da üç dakika içerisinde buraya gelmişler."

Frost yoldaki kan izlerine baktı. "Burada epey kan var."

Abbott başını sallayarak Frost'u onayladı. "Genç kadın üç saatlik bir operasyon geçirdi. Bacağı alçıya alınmış, yatıyor. Bu da bizim açımızdan şanslı bir durum. Çünkü dün geceye kadar Boston Emniyet Müdürlüğü'nün onun için bir bülten çıkardığından haberdar değildik. Ameliyat ve alçı olmasa, kasabadan ayrılmış olabilirdi." Dedektif eve doğru döndü. "Daha fazla kan görmek istiyorsanız beni takip edin."

Onları her tarafına cam parçaları saçılmış ön taraftaki verandaya götürdü. Orada durup ayaklarına birer galoş geçirdiler. Abbott'ın meşum sözü başkaca dehşetlerin de yolda olduğuna dair

bir uyarı gibiydi, Jane de kendini en kötüsüne hazırlamıştı.

Ama ön kapıdan eve adım attığında, onu dehşete düşürecek bir şeyle karşılaşmadı. Oturma odasına dokunulmamış gibi görünüyordu. Duvarlarda onlarca fotoğraf çerçevesi vardı ve bunların çoğunda da, farklı farklı kişilerle poz vermiş, kısa sarı saçlı bir kadın görünüyordu. Muazzam kitaplıkta tarih ve sanat, kadim diller ve etnolojiyle ilgili kitaplar vardı.

"Evin sahibi bu muymuş?" diye sordu Frost, fotoğraflardaki genç kadını işaret ederek.

Abbott başıyla onayladı. "Gemma Hamerton. Bölgedeki üniversitelerinden birinde arkeoloji dersi veriyormuş."

"Arkeoloji mi?" Frost, *işte bu ilginç* dercesine Jane'e baktı. "Onun hakkında başka ne biliyoruz?"

"Bildiğimiz kadarıyla yasalara saygılı bir vatandaş. Hiç evlenmemiş. Yazlarını şehir dışında, diğer arkeologların yaptığını yaparak geçiriyor."

"Peki neden şimdi şehirdeymiş o zaman?"

"Bilmiyorum. Bir hafta önce, bir kazıya katıldığı Peru'dan dönmüş. Eğer dönmemiş ve buradan uzak durmuş olsaydı hâlâ hayatta olacaktı." Abbott başını kaldırıp merdivenlerden yukarı baktı, yüzü aniden ciddileşti. "Size ikinci katı göstermemin zamanı geldi." Önden gidip merdivenleri çıkmaya başladı, sonra da duraklayıp tahta basamakların üzerindeki kanlı ayak izlerini gösterdi. "Spor ayakkabı. Kırk üç ya da kırk dört numara" dedi. "Bunların katile ait olduklarını biliyoruz, çünkü Bayan Pulcillo'nun ayakları çıplakmış."

"Adam merdivenleri çok hızlı inmiş gibi görünüyor" dedi Jane, yayılmış izlere dikkat çekerek.

"Öyle. Ama kadın daha hızlıymış."

Jane basamaklardan aşağı doğru inen ayak izlerine baktı. Kan izleri kuruduğu ve merdiven penceresinden gün ışığı geldiği halde, o takibin dehşeti hâlâ bu merdivenlerdeydi. Titremesini bastırıp başını yukarı çevirdi ve kendilerini çok daha kötü manzaraların beklediği üst kata baktı. "Üst katta mı olmuş?"

"Bayan Hamerton'ın yatak odasında" dedi Abbott. İki gece önce gördüklerini bir kez daha görmeyi istemiyormuşçasına son basamakları çıkarken hiç acele etmiyordu. Kana bulanmış ayakkabıların bıraktığı izler yukarıda çok daha koyuydu ve koridorun sonundaki bir odadan başlıyordu. Abbott önüne geldikleri ilk yatak odasını işaret etti. İçeride dağınık bir yatak vardı. "Burası misafir odası, Bayan Pulcillo burada uyuyormuş."

Jane kaşlarını çatarak odaya baktı. "Ama burası merdivenlere daha yakın."

"Öyle. Bu bana da biraz tuhaf geldi. Katil Bayan Pulcillo'nun odasının önünden geçip gitmiş ve koridor boyunca ilerleyip doğruca Bayan Hamerton'ın odasına girmiş. Belki de evde bir misafir olduğundan haberi yoktu."

"Ya da bu kapı kilitliydi" dedi Frost.

"Hayır, nedeni bu değil. Bu kapının kilidi yok. Henüz bilmediğimiz bir nedenden dolayı burayı atlamış ve önce Bayan Hamerton'ın odasına gitmiş." Abbott bir nefes aldı ve yatak odasına doğru ilerlemeye devam etti. Oraya vardıklarında içeri girmekte tereddüt etti.

Bakışlarını içeri çeviren Jane, Abbott'ın neden tereddüt ettiğini anladı.

Gemma Hamerton'ın cesedi artık oradan götürüldüğü halde kadının dünya üzerindeki son anları duvarlara, yatak örtülerine ve mobilyaların üzerine canlı kırmızı lekelerle kaydedilmişti. Odaya adım attığında, Jane soğuk bir nefesin tenine çarptığını hissetti, sanki bir hayalet ona sürtünmüş ve yanından geçip gitmişti. Şiddet geride izlerini bırakıyor, diye düşündü Jane. Sadece kan lekelerinde değil, aynı zamanda havada da.

"Kadının cesedi şu uzak köşede bulundu" dedi Abbott. "Ama kan izlerine bakacak olursanız, ilk darbenin yatağın yakınlarında indirilmiş olduğunu görebilirsiniz. Şurada, başucunda, atardamardan fışkıran kan izleri var." Ardından sağ taraftaki duvarı işaret etti. "Ve şurada da benzer izler görebilirsiniz, sanırım bunlar bıçaktan sıçrayan damlalar."

Jane bakışlarını ıslak döşekten ayırdı ve kanlı bıçak bedenden uzaklaşırken merkezkaç kuvvetinin etkisiyle savrulan damlaların oluşturduğu açıya baktı. "Sağ elini kullanıyor" dedi.

Abbott başını sallayarak kadını onayladı. "Yarayı inceleyen adli tıp uzmanı, katilin hiç tereddüt etmediğini, bıçağı kullanırken kararsız olmadığını söyledi. İşi tek bir sağlam darbeyle, boyundaki atardamarı keserek bitirmiş. Adli tıp uzmanı, bilincini kaybetmeden önce kadının bir ya da iki dakika yaşadığını tahmin ediyor. Telefonu almasına yetecek kadar bir süre. Şu köşeye sürünmesine yetecek kadar bir zaman. Ahizenin üzerinde kanlı parmak izleri var, bu yüzden de telefon ettiği sırada yaralı olduğunu biliyoruz."

"Yani telefonu katil mi kapamış?" diye sordu Frost.

"Ben öyle olduğunu farz ediyorum."

"Ama operatörün burayı aradığını ve hattın meşgul olduğunu söylemiştiniz."

Abbott duraklayıp Jane'in söylediklerini düşündü. "Sanırım bu biraz tuhaf bir durum. Önce telefonu kapatıyor, sonra da ahizeyi yeniden kaldırıyor. Neden böyle bir şey yapmış olabilir?"

"Telefonun çalmasını istememiş" dedi Jane.

"Ses çıkmasın diye mi?" diye sordu Frost.

Jane başını sallayarak onayladı. "Bu, kurbana neden ateş etmediğini de açıklar. Çünkü evde başka birinin olduğunun farkındaydı ve onu uyandırmayı istemiyordu."

"Ama uyanmış" dedi Abbott. "Belki de yere düşen bedenin çıkardığı sesi duymuştur. Belki Bayan Hamerton çığlık atmayı başarmıştır. Nedeni ne olursa olsun, bir şeyler Bayan Pulcillo'nun uyanmasına yol açmış, çünkü o da bu odaya gelmiş. Eve izinsiz giren yabancıyı görmüş ve kaçmaya başlamış."

Jane başını çevirip Bayan Hamerton'ın kendi kanında kıvrılarak hayata veda ettiği köşeye baktı.

Yatak odasından çıktı ve bir kez daha koridor boyunca ilerlemeye koyuldu. Josephine'in odasının önüne geldiğinde durup içerideki yatağa baktı. Katil bu odanın önünden geçip gitmiş, diye düşündü. İçeride genç bir kadın uyuyor ve kapısı da kilitli değil. Buna rağmen onunla ilgilenmiyor ve büyük yatak odasına gidiyor. Burada bir misafir olduğundan habersiz miydi? Evde başka bir kadın daha olduğunu fark etmemiş miydi?

Hayır. Hayır, biliyordu. Telefonu bu yüzden açık bıraktı. Bu yüzden bıçak kullanıp tabancasına dokunmadı. İlk cinayetini sessizce işlemek istiyordu.

Çünkü oradaki işini bitirdikten sonra Josephine'in odasına geçmeyi planlamıştı.

Merdivenlerden inip dışarı çıktı Jane. Güneşli bir ikindi vaktiydi ve böcekler esintisiz bir sıcakta vızıldıyordu, ancak eve hâkim olan o ürpertici atmosfer hâlâ Jane'le birlikteydi. Verandanın basamaklarından indi.

Peşinden merdivenleri inip onu buraya kadar takip ettin. Ay ışığında onu takip etmek hiç de zor olmayacaktı. Üzerinde bir gecelikten başka bir şey bulunmayan yalnız bir kız.

Cam parçalarıyla ayakları kesilen Josephine'in kaçarken kullandığı rotayı kullanarak yol boyunca ağır ağır ilerledi. Caddenin tam önünde, ağaçların hemen arkasındaydı ve kaçan kızın yapması gereken tek şey komşulardan birinin evine ulaşmak, çığlık atarak bir kapıyı yumruklamaktı.

Bakışları kanla lekelenmiş çakıl taşlarına dönen Jane durakladı. *Ama burada kurşun bacağına girdi ve Josephine yere düştü.*

Yavaşça yürüyüp Josephine'in emeklerken yol boyunca bıraktığı kan izlerini takip etmeye başladı. Santim santim ilerlerken katilin ona doğru geldiğini, aradaki mesafeyi kapattığını biliyor olmalıydı. Yerdeki kan izleri yola on beş-yirmi metre kala aniden sona erene dek uzayıp gidiyordu. Bu noktaya kadar uzun ve ümitsiz bir emekleme olmuştu: Katilin onu yakalamasına yetecek uzunlukta bir emekleme. Şüphesiz tetiği son kez çekip sonra da kaçabileceği kadar zamanı vardı adamın.

Buna rağmen o ölümcül atışı yapmamıştı.

Jane durdu, başını yere doğru eğip polis memurunun Josephine'i dizlerinin üzerine çökmüş halde gördüğü noktaya baktı. Polisler olay yerine geldiklerinde, çoktan ölmüş olması gereken yaralı bir kadından başka kimseyi görmemişlerdi.

İşte ancak o zaman anladı Jane. *Katil Josephine'in hayatta kalmasını istemişti.*

21

Herkes yalan söyler, diye düşündü Jane. Ancak yalanlarını Josephine Pulcillo kadar eksiksiz ve başarılı bir şekilde düzenleyebilen pek az insan vardı.

Frost'la hastaneye doğru yola çıktıklarında, Josephine'in bugün ne gibi hikâyeler uyduracağını, hakkında keşfettikleri inkâr edilemez gerçeklere ne gibi bahaneler bulacağını düşünmeye koyuldu Jane. Bir yandan da Frost'un bir kez daha o yalanlara kanıp, baştan çıkıp çıkmayacağını merak ediyordu.

"Belki de oraya vardığımızda konuşma işini bana bıraksan daha iyi olur" dedi Jane.

"Neden ki?"

"Bu işi kendi yöntemlerimle halletmek istiyorum da ondan."

Frost başını çevirip Jane'e baktı. "Bunu istemenin bir özel nedeni var mı?"

Jane yanıt vermeden önce bir an durdu, çünkü Josephine yüzünden aralarında açılan uçurumu derinleştirmeden bu soruyu gerçek anlamda yanıtlayamazdı. "Sadece onunla ben ilgilensem daha iyi olacak diye düşünüyorum. Çünkü onunla ilgili içgüdülerim hep doğru çıktı."

"İçgüdüler mi? İçgüdü mü diyorsun buna?"

"Sen ona güveniyordun. Ben güvenmedim. Onunla ilgili söylediklerim doğru çıktı, değil mi?"

Frost camdan dışarı baktı. "Yoksa onu kıskanıyor musun?"

"Ne?" Jane direksiyonu hastanenin otoparkına kırdı ve motoru kapattı. "Onu kıskandığımı mı düşünüyorsun?"

Frost iç geçirdi. "Boş ver."

"Hayır, söyle. Ne demek istedin?"

"Hiçbir şey." Arabanın kapısını açtı. "Haydi gidelim" dedi.

Jane arabadan indikten sonra kapıyı hızla çarparak kapattı ve Frost'un söylediklerinde gerçek payı olup olmadığını düşünmeye koyuldu. Kendisi güzel olmadığı için, çekici kadınların dünyayı böylesine kolayca yönetmelerine içerliyor olabilir miydi? Erkekler güzel kadınlara tapıyor, onların ihtiyaçlarını karşılıyor ve en önemlisi de onları dinliyorlardı. *Bu arada biz geride kalanlar da elimizden gelenin en iyisini yapmaya gayret edip harıl harıl çalışıyoruz.* Ama kıskanıyor olsa bile, bu durum Josephine hakkındaki içgüdülerinde haklı çıktığı gerçeğini değiştirmiyordu.

Josephine Pulcillo sahtekârın tekiydi.

Jane ile Frost arasındaki sessizlik hastaneye doğru yürürken de, asansörle cerrahi servisine çıkarken de sürüp gitti. Jane daha önce aralarında buna benzer bir uçurum olduğunu hiç hissetmemişti. Yan yana yürümelerine rağmen, şimdi onları birbirlerinden ayıran koca bir boşluk vardı. Koridor boyunca yürürken Jane başını çevirip Frost'a bakmadı bile. Yüzünde ciddi bir ifadeyle 216 numaralı odanın kapısını açtı ve içeri girdi.

Josephine olarak tanıdıkları genç kadın yataktan onlara bakıyordu. Üzerindeki uyduruk hastane geceliğiyle büyüleyici bir kırılganlığı vardı genç kadının: Kurtarılmayı bekleyen ceylan gözlü bir bakire. Bunu nasıl beceriyordu? Saçları yıkanmamış ve bacağı da kaba bir alçının içinde olmasına rağmen güzel görünmeyi nasıl başarıyordu bu kadın?

Jane hiç zaman harcamadı. Doğruca yatağın yanına gidip "Bize San Diego'yu anlatmak ister misin?" diye sordu.

Jane'le göz göze gelmek istemeyen Josephine bakışlarını hemen yatak örtüsüne çevirdi. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"O günlerde on dört yaşında falan olman lazım. O gece neler olduğunu hatırlayabilecek kadar büyükmüşsün yani."

Josephine başını salladı. "Beni başka biriyle karıştırıyor olmalısınız."

"O sıralarda Susan Cook ismini kullanıyormuşsun. William Howard Taft Ortaokulu'na gidiyormuşsun ve Lydia Newhouse ismini kullanan annenle birlikte yaşıyormuşsunuz. Bir sabah eşyalarınızı toparlayıp birdenbire şehirden ayrılmışsınız. O günden sonra da Susan ile annesinden haber alan olmamış."

"Ve sanırım bir şehri aniden terk etmek yasalara aykırı bir şey, öyle mi?" diye sertçe karşılık veren Josephine, katıksız bir öfkeyle Jane'in gözlerine baktı.

"Hayır. Bu bir suç değil."

"Öyleyse neden bana bunu soruyorsunuz?"

"Çünkü bir adamı kafasının arkasından vurmak oldukça yasadışı bir şey" dedi Jane.

Josephine donuk bir ifadeyle baktı. "Hangi adam?" diye sordu sakince.

"Yatak odanda ölen adam."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

İki kadın bir an bakıştılar. Jane, *Belki Frost senin içini okuyamıyor, ama ben bunu kesinlikle beceriyorum,* diye düşündü.

"Daha önce luminol denen bir kimyasal duymuş muydun?" diye sordu Jane.

Josephine omuz silkti. "Duymalı mıydım?"

"Kurumuş kandaki demirle reaksiyona girer. Bir yüzeyin üzerine luminol sıkılınca, o yüzeydeki kan kalıntısı karanlıkta ışıl ışıl parlamaya başlar. Birinin kanı aktıktan sonra ne kadar temizlenirse temizlensin, bütün izleri ortadan kaldırmak asla mümkün olmaz. Sen ve annen duvarları sildikten, yerleri paspasladıktan sonra bile kan orada kalmaya, çatlaklarda saklanmaya devam etti. Süpürgeliklerde bile."

Bu sefer Josephine sessiz kalmıştı.

"San Diego polisi eski evinizi araştırırken her yere luminol püskürttü. Yatak odalarından biri ışıl ışıldı. *Senin* yatak odan. Bu yüzden bana bu konu hakkında bir şey bilmediğini söyleme. Orada olduğuna eminim. Her şeyi biliyorsun."

Josephine'in rengi solmuştu. "On dört yaşındaydım" dedi usulca. "Çok uzun zaman oldu."

"Cinayet için zamanaşımı söz konusu değildir."

"*Cinayet mi?* Cinayet olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"O gece neler oldu?"

"Cinayet değildi."

"O zaman neydi?"

"Meşru müdafaaydı!"

Jane tatmin olmuşçasına başını salladı. İlerleme kaydetmişlerdi. Josephine en sonunda yatak odasında bir adamın öldüğünü kabul etmişti. "Nasıl oldu?" diye sordu.

Josephine'in bakışları destek ararcasına Dedektif Frost'a döndü. Frost kapının yanında, yüzünde sakin ve anlaşılmaz bir ifadeyle duruyordu; Josephine'in ondan iltimas ya da anlayış göremeyeceği ortadaydı.

"Artık her şeyi anlatma vakti geldi" dedi Jane. "Gemma Hamerton için yap bunu. Gemma adaletin tecelli etmesini hak ediyor, sen de böyle düşünmüyor musun? Arkadaşındı sanıyorum."

Gemma'nın ismi geçince Josephine'in gözleri yaşlarla doldu. "Evet" diye fısıldadı. "Arkadaştan fazlasıydı."

"Onun öldüğünü biliyorsun, değil mi?"

"Dedektif Abbott söyledi. Ama bunu zaten biliyordum" diye fısıldadı Josephine. "Onu yerde yatarken görmüştüm..."

"Ben bu iki olayın bağlantılı olduğunu tahmin ediyorum. Bayan Hamerton'ın ölümü ile San Diego'da öldürülen şu adam. Eğer arkadaşın için adalet istiyorsan, benim sorularıma yanıt vereceksin Josephine. Yoksa sana Susan Cook diye hitap etmemi mi tercih edersin? Çünkü San Diego'dayken kullandığın isim buydu."

"Artık ismim Josephine." Genç kadın bıkkınlıkla iç geçirdi, bütün numaralar sona ermişti. "Bu benim en uzun süre kullandığım isim. Artık alıştığım isim."

"Kaç defa isim değiştirdin?"

"Dört. Hayır, beş." Josephine başını salladı. "Artık hatırlayamıyorum bile. Ne zaman taşınsak yeni bir ismim olurdu. Josephine'in sonuncusu olacağını düşünmüştüm."

"Gerçek ismin ne?"

"Bir önemi var mı?"

"Evet, var. Doğduğun zaman sana verdikleri ismi öğrenmek istiyorum. Bize doğruyu söylesen iyi edersin, çünkü sana söz veriyorum, eninde sonunda doğruyu öğreniriz."

Josephine teslim olmuş gibi başını eğdi. "Soyadım Sommer" dedi fısıldarcasına.

"Peki ya ilk adın?"

"Nefertari."

"Bu sıradışı bir isim."

Josephine yorgun bir kahkaha attı. "Annem asla alışılagelmiş seçimler yapmazdı."

"Bu bir Mısır kraliçesinin ismi değil miydi?"

"Doğru. II. Ramses'in karısı. *Nefertari, güneşin parladığı kadın.*"

"Ne?"

"Bu, bir zamanlar annemin bana söylediği bir şeydi. Mısır'ı çok severdi. Sürekli oraya dönmekten bahsedip dururdu."

"Peki annen şimdi nerde?"

"Öldü" dedi Josephine yavaşça. "Üç yıl önceydi, Meksika'da. Ona bir araba çarptı. Bu olay meydana geldiği sırada ben de Kaliforniya'da bir okulda lisansüstü öğrencisiydim, bu yüzden size anlatabileceklerim..."

Jane bir sandalye çekerek yatağın yanına oturdu. "Ama bize

San Diego'dan bahsedebilirsin. O gece neler oldu?"

Josephine'in omuzları çökmüştü. Onu köşeye sıkıştırmışlardı, o da bunun farkındaydı. "Yaz aylarıydı" dedi. "Sıcak bir gece. Annem her zaman pencereleri kapalı tutmamızda ısrar ederdi, ama o gece ben kendi penceremi açık bırakmıştım. İşte eve de bu şekilde girdi."

"Senin yatak odandaki pencereden mi?"

"Annem bir ses duydu ve benim odama geldi. Adam anneme saldırdı, annem de kendini korudu. *Beni* korudu." Başını çevirip Jane'e baktı. "Başka seçeneği yoktu."

"Peki sen olayı gördün mü?"

"Uyuyordum. Tabancanın sesine uyandım."

"Olay sırasında annenin nerede durduğunu hatırlıyor musun?"

"Onu ateş ederken görmedim. Söyledim size, o sırada ben uyuyordum."

"O halde bunun meşru müdafaa olduğunu nerden biliyorsun?"

"Evimize girmişti, benim odamdaydı. Bu durum olanları meşru müdafaa haline getiriyor, değil mi? Biri evinize sizden izinsiz girerse onu vurmaya hakkınız olmaz mı?"

"Kafasının arkasından mı?"

"Adam döndü! Annemi yere sermişti, sonra arkasını döndü. Annem de onu vurdu."

"Olanları görmediğini sanıyordum."

"Annem bana böyle anlattı."

Jane arkasına yaslandı, ancak bakışları hâlâ genç kadının üzerindeydi. Dakikaların geçmesine, sessizliğin etkisini göstermesine izin verdi. Bu, Jane'in, Josephine'in yüzündeki her hareketi, her seğirmeyi dikkatle incelediği bir sessizlikti.

"Pekâlâ, o halde sen ve annen senin odandaydınız ve bir de ceset vardı yanınızda" dedi Jane. "Daha sonra ne oldu?"

Josephine bir nefes aldı. "Geri kalan her şeyin icabına annem baktı."

"Yani etrafa saçılan kanları mı temizledi?"

"Evet."

"Ve cesedi gömdü."

"Evet."

"Polisi aradı mı?"

Josephine'in elleri gerildi. "Hayır" diye fısıldadı.

"Ve ertesi sabah da şehirden ayrıldınız."

"Evet."

"Şimdi, benim anlayamadığım bir şey var" dedi Jane. "Bana

annen tuhaf bir seçimde bulunmuş gibi görünüyor. O adamı kendini korumaya çalışırken öldürdüğünü iddia ediyorsun."

"Gizlice evimize girmişti. Benim yatak odamdaydı."

"Bunun üzerinde düşünelim biraz. Eğer bir adam gizlice evine girer ve sana saldırırsa, ölümcül bir güç kullanmaya ve kendini savunmaya hakkın vardır. Böyle bir şey yaptığın için polis sırtını bile sıvazlayabilir aslına bakarsan. Ama annen polisi aramamış. Polise haber vermek yerine, cesedi sürükleye sürükleye arka bahçeye götürmüş ve gömmüş. Etraftaki kanları temizlemiş, kızını da yanına alıp apar topar şehirden ayrılmış. Bütün bunlar sana mantıklı geliyor mu? Çünkü bana kesinlikle mantıklı gelmiyor." Jane öne doğru eğilip Josephine'e biraz daha yaklaştı, genç kadının kişisel alanını istila etmeyi amaçlayan mütecaviz bir hareketti bu. "O senin annendi. Sana neden böyle davrandığını anlatmış olmalı."

"Korkmuştum. Hiçbir şey sormadım."

"Ve o da sana hiçbir şey anlatmadı, öyle mi?"

"Kaçtık, hepsi bu. Bunun şimdi mantıklı görünmediğinin farkındayım, ama biz böyle yaptık. Panikle şehirden ayrıldık. Ve böyle bir şey yaptıktan sonra da polise gidemez insan. Sadece kaçman bile suçlu olduğunu düşünmelerine yeter."

"Haklısın Josephine. Annen gerçekten de suçlu gibi görünüyor. Öldürdüğü adam kafasının arkasından vurulmuş. San Diego polisi bunun bir tür meşru müdafaa olduğunu düşünmedi. Soğukkanlılıkla işlenmiş bir cinayet olduğunu düşündüler."

"*Beni* korumak için öldürdü onu."

"O halde neden polisi aramadı? Kaçtığı şey neydi?" Jane biraz daha yakına eğilip yüzünü genç kadının yüzüne iyice yaklaştırdı. "Ben *gerçeği* istiyorum Josephine."

Nefesi bir ıslık gibi Josephine'in ciğerlerini terk etti. Omuzları iyice çöktü, yenilgiye uğramış gibi başı önüne düştü. "Hapishane" diye fısıldadı. "Annem hapishaneye girmemek için kaçıyordu."

İşte bekledikleri buydu. Bu açıklamaydı. Jane bunu genç kadının duruşunda görebiliyor, mağlup ses tonunda işitebiliyordu. Josephine savaşın kaybedildiğini anlamıştı ve nihayet ganimeti, yani gerçekleri teslim etmeye başlamıştı.

"Ne gibi bir suç işlemişti?"

"Detayları bilmiyorum. Her şeyin ben bebekken olduğunu anlatmıştı bana."

"Bir şeyler mi çalmış? Birilerini mi öldürmüş?"

"Hiç bahsetmezdi bu konudan. San Diego'daki o geceye kadar

ben de hiçbir şey bilmiyordum. Bana neden polisi arayamayacağını anlattığında öğrendim."

"Ve o sana söz dinleyen iyi bir kız olmanı söyledi diye eşyalarını toparlayıp onunla birlikte şehirden ayrıldın, öyle mi?"

"Başka ne yapabilirdim ki?" Josephine gözlerinde meydan okuyan bir ifadeyle başını kaldırdı. "O benim annemdi ve ben onu seviyordum."

"Oysa o sana suç işlemeni söylüyordu."

"Bazı suçlar haklı nedenlere dayanır. Bazen elinizde başka bir seçenek olmaz. Annem her ne yaptıysa eminim ki iyi bir sebebi vardır. O iyi bir insandı."

"Kanundan kaçan iyi bir insan."

"O zaman kanun *yanlış* olmalı." Bakışlarını Jane'e dikti, ödün vermek niyetinde değildi. Bir anne bundan daha sadık bir çocuk bekleyebilir miydi? Doğru bir zemine oturmayan kör bir sadakat olabilirdi bu, ama yine de bu sadakatte takdir edilmeyi hak eden bir şeyler vardı, Jane'in kendi kızından görmeyi isteyebileceği bir şeyler.

"O halde annen seni şehirden şehre, bir isimden diğerine sürükleyip duruyordu" dedi Jane. "Peki bütün bunlar olup biterken baban neredeydi?"

"Babam Mısır'da ölmüş. Ben doğmadan önce."

"Mısır mı?" Jane bütün ilgisini genç kadına vererek hafifçe öne eğildi. "Bana babandan bahset."

"Fransa'dan gelmiş. Kazıdaki arkeologlardan biriymiş." Josephine'in dudakları hüzün dolu bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Annem onun son derece akıllı ve komik biri olduğunu söylerdi. Ve hepsinden önemlisi, son derece kibar biriymiş. Babamda en çok sevdiği şey de buymuş işte, babamın kibar bir insan oluşu. Evlenmeyi planlamışlar, ancak korkunç bir kaza meydana gelmiş. Bir yangın." Yutkundu. "Gemma da aynı yangında yaralanmış."

"Gemma Hamerton da Mısır'da annenle birlikte miymiş?"

"Evet." Gemma'nın adı geçince Josephine aniden gözlerine dolan yaşlara engel olmak için gözlerini kırpıştırdı. "Bu benim suçum, değil mi? Gemma benim yüzümden öldü."

Jane başını çevirip bu bilgi karşısında en az kendisi kadar şaşırmış görünen Frost'a baktı. Josephine'le yaptıkları konuşmanın başından bu yana sessiz kalmış olmasına rağmen Frost bir soru sormadan edemedi.

"Bahsettiğin şu kazı, hani annenle babanın tanıştıkları kazı, Mısır'ın neresindeymiş?"

"Siva Vahası yakınlarında. Batı çöllerinde."

"Peki ne arıyorlarmış?"

Josephine omuz silkti. "Aradıklarını asla bulamamışlar."

"Neyi bulamadılar?"

"Kambyses'in kayıp ordusunu."

Bu cümlenin ardından gelen sessizlikte Jane neredeyse yapboz parçalarının yerlerine otururken çıkardığı tıkırtıları duyabildiğini düşündü. *Mısır. Kambyses. Rose.* Frost'a döndü. "Ona fotoğrafı göster."

Frost odaya gelirken yanında getirdiği bir dosyayı açıp içinden çıkardığı fotoğrafı Josephine'e verdi. Bu, Profesör Quigley'nin onlara ödünç verdiği fotoğraftı, fotoğraf makinesinin objektifine bir kurdun donuk gözleriyle bakan genç Bradley'nin Chaco Kanyonu'nda çekilen fotoğrafı.

"Bu adamı tanıdın mı?" diye sordu Frost. "Eski bir fotoğraf bu. Şimdilerde kırk beş yaşlarında olmalı."

Josephine başını salladı. "Kim bu?"

"İsmi Bradley Rose. Yirmi yedi yıl önce o da Mısır'daymış. Annenin çalıştığı o kazıda. Büyük ihtimalle annen onu tanıyordu."

Josephine o yüz hakkında bir şeyler hatırlamaya çalışır gibi kaşlarını çatarak fotoğrafa baktı. "Bu ismi hiç duymadım. Annem bana böyle birinden bahsetmedi."

"Josephine" dedi Frost, "biz senin peşine düşenin bu adam olduğunu düşünüyoruz, iki gece önce sana saldıran adamın yani. Ayrıca bu adamın Arkeoloji Katili olduğuna inanmak için de nedenlerimiz var."

Josephine şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Bu adam annemi tanıyor muymuş?"

"Aynı kazıda çalışıyorlarmış. Birbirlerini tanıyor olmalılar. Bu durum neden kafayı sana takmış olduğunu da açıklayabilir. *The Boston Globe*'da iki kez fotoğrafın çıkmıştı, hatırlıyor musun? Müzede işe başlamandan hemen sonra, geçen martta. Ve birkaç hafta evvel, Bayan X'in BT taramasından hemen önce. Belki de senin fotoğraflarına baktı ve annenin yüzünü gördü. Annene benziyor musun?"

Josephine başını sallayarak Frost'u onayladı. "Gemma aynı annem gibi göründüğümü söylemişti."

"Annenin ismi neydi?" diye sordu Jane.

Bu sır çok derinlerdeymiş ve annesinin adını bile hatırlayamıyormuş gibi bir an yanıt vermedi Josephine. Neden sonra yanıt verdiğinde sözcükler ağzından öylesine kısık bir sesle çıktı ki,

duymak için Jane'in genç kadına doğru eğilmesi gerekti.

"Medea. Annemin ismi Medea'ydı."

"Altın plakanın üzerindeki isim" dedi Frost.

Josephine bakışlarını indirip elindeki fotoğrafa baktı. "Neden bana ondan bahsetmedi? Neden onun ismini hiç duymadım?"

"Her şey annende düğümleniyor sanki" dedi Jane. "Bu adamı öldürmeye sevk eden şey annenle alakalı olmalı. Sen onu tanımasan da, şüphesiz o seni tanıyor. Muhtemelen bir süredir senin hayatında ve sana çok yakın bir konumda. Belki de her gün arabasıyla senin oturduğun yerin önünden geçiyordu. Ya da işe giderken bindiğin otobüsteydi. Sadece sen onu fark etmiyordun. Boston'a geri döndüğümüzde, sık sık gittiğin yerlerin listesini çıkarmamız gerekecek. Her kafe, her kitapçı."

"Ama ben Boston'a dönmüyorum ki."

"Dönmeye mecbursun. Başka türlü seni koruyamayız."

Josephine başını salladı. "Başka bir yere gitsem daha iyi olur. Herhangi bir yere."

"Bu adam buraya kadar izini sürmeyi başardı. Aynı numarayı bir daha yapamaz mı sanıyorsun?" Jane'in sesi sakin ve acımasızdı. "İzin ver de Bradley Rose'un kurbanlarına neler yaptığını anlatayım sana. Önce kaçmamaları için onları sakatlıyor. Aynı sana yaptığı gibi. Bayan X'e de yaptığı gibi. Bir süre için kurbanını öldürmüyor. Hiç kimsenin sesini duyamayacağı bir yerde tutuyor. Haftalarca bir yere kapatıyor. Bu süre boyunca kurbanına neler yaptığını ancak Tanrı bilir." Jane'in sesi daha yumuşak, neredeyse arkadaşçaydı şimdi. "Bayan X öldüğünde bile onun hâkimiyeti altındaydı. Onu bir hatıra olarak sakladı. Bayan X, Bradley'nin hareminin bir parçası haline geldi Josephine, ölü ruhlardan meydana gelen bir haremin." Sonra da usulca "Bir sonraki kurbanı da sen olacaksın" diye ekledi.

"Neden yapıyorsunuz bunu?" diye inledi Josephine. "Zaten *yeterince* korkmadım mı sanıyorsunuz?"

"Güvenliğini sağlayabiliriz" dedi Frost. "Kilitler değiştirildi ve evden her çıkışında sana eşlik edecek birilerini ayarlayacağız. Nereye gitmen gerekiyorsa birisi seninle gelecek."

"Bilmiyorum." Josephine kollarıyla bedenini sardı, ancak titremesine engel olamıyordu. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Bu katilin kim olduğunu biliyoruz" dedi Jane. "Nasıl çalıştığını da biliyoruz, bu yüzden de avantaj bizde."

Seçeneklerini değerlendiren Josephine sessiz kaldı. Kaçmak ya da mücadele etmek. Ortası yoktu, arayı bulmak mümkün değildi.

"Boston'a dön" dedi Jane. "Bu işe bir son verınemiz için bize yardım et."

"Benim yerimde olsanız, siz böyle mi yapardınız *gerçekten*?" dedi Josephine usulca. Başını kaldırıp Jane'e baktı.

Jane genç kadının bakışlarına karşılık verdi. "Ben olsam, tam olarak böyle yapardım."

22

Bir dizi gıcır gıcır kilit Josephine'in dış kapısını süslüyordu.

Josephine zinciri yerine taktı, kilidin dönmesini engelleyecek sürgüyü yerine itti, kapı mandalını kapattı. Sonra da biraz daha tedbirli olmaktan zarar gelmez diye düşünerek kapı kolunun altına bir sandalye sıkıştırdı; bunun bir engel teşkil edeceğini söylemek pek mümkün değildi, ama en azından bir uyarı aracı olarak iş görürdü.

Ayağındaki alçıyla rahat hareket edemeyen Josephine, koltuk değneklerinin yardımıyla pencere kenarına gitti ve aşağıdaki caddeye baktı. Dedektif Frost'un binadan çıktığını ve arabasına bindiğini gördü. Daha önceden olsa, Frost belki de başını yukarı çevirir, ona gülümseyip dostça el sallardı, ama artık böyle bir şey yapmayacaktı. Şimdi onunla sadece işi gereği ilgileniyor, aynı meslektaşı Rizzoli gibi uzak ve mesafeli davranıyordu. Yalan söyleyenin sonu böyle olur işte, diye düşündü. Ona dürüst davranmadım, o da bana güvenmiyor. Güvenmemekte de haklı.

Onlara en büyük sırrımı söylemedim.

Oraya vardıklarında Frost, Josephine'in dairesini çoktan kontrol etmişti, ancak Josephine yatak odasını, banyosunu ve sonra da mutfağını bir de kendi araştırmak zorunda hissetmişti kendini. Evi son derece mütevazı bir krallıktı, ama en azından tümüyle ona aitti. Her şey bir hafta önce bıraktığı gibi yerli yerinde duruyordu; her şeyin böylesine tanıdık oluşu insanı rahatlatan bir şeydi. Her şey bir kez daha normale dönmüştü.

Ancak akşamın ilerleyen saatlerinde, Josephine ocağın başında soğanları ve domatesleri karıştırarak acılı bir Meksika çorbası yaparken, aniden bir daha asla bir yemeğin tadını alamayacak, baharatların kokusu içine çekemeyecek ya da şarabın tadına

bakıp ocaktan yükselen sıcaklığı hissedemeyecek olan Gemma'yı düşündü.

En sonunda sofraya oturduğunda çorbadan sadece birkaç kaşık alabildi ve bütün iştahı kapandı. Öylece duvara, oraya astığı yegâne şeye bakarak oturdu Josephine: bir takvim. Boston'a yerleşme konusunda ne kadar kararsız olduğunun göstergesiydi bu takvim. Evine bir türlü doğru dürüst yerleşememişti. Ama şimdi bunu yapacağım, diye düşündü. Dedektif Rizzoli haklıydı: Artık olayları kontrolü altına almasının ve bu şehir üzerinde hak iddia etmesinin zamanı gelmişti. *Artık kaçmayacağım. Gemma için bunu yapmaya mecburum, benim için her şeyini feda etti, ben yaşayayım diye öldü. O halde artık yaşayacağım ben de. Bir evim olacak, kendime arkadaşlar edineceğim ve belki de âşık olacağım.*

Her şey şimdi başlıyor.

Bacağı alçıda olduğu için her zamanki akşam yürüyüşüne çıkamıyor, hatta evin içinde bile dolanamıyordu. Bir şişe şarap açtı ve şişeyi de yanına alıp kanepeye yerleşti, sonra da televizyonu açıp kanalları dolaşmaya başladı. Bu kadar çok kanal olabileceğini hiç düşünmemişti, ancak hepsi de birbirinin aynı görünüyordu. Güzel yüzler. Tabancalı adamlar. Daha güzel yüzler. Ellerinde golf sopaları olan adamlar.

Aniden ekranda yeni bir görüntü belirdi, Josephine'in eli uzaktan kumandanın üzerinde donup kaldı. Akşam haberleri vardı ve ekranda genç bir kadının fotoğrafı gösteriliyordu: Koyu renk saçları olan güzel bir genç kadın.

"... mumyalanmış cesedi Crispin Müzesi'nde bulunan kadının kimliği belirlendi. Lorraine Edgerton, yirmi beş yıl önce New Mexico'daki ücra bir parkta kaybolmuştu..."

Bayan X'ten bahsediyorlardı. *Aynı annem gibi görünüyor. Aynı bana benziyor.*

Josephine televizyonu kapattı. Apartman dairesi bir evden çok bir kafes gibi görünüyordu, Josephine de çılgıncasına kendini kafesin tellerine çarpıp duran bir kuş gibiydi. *Hayatımı geri istiyorum.*

Üç kadeh şarabın ardından nihayet uyuyakaldı.

Gözlerini açtığında hava aydınlanmak üzereydi. Pencere kenarında oturarak güneşin yükselişini izledi, bir yandan da bu duvarlar arasında daha kaç gün kapalı kalacağını merak etti. Bir sonraki saldırıyı, bir sonraki tehdit notunu bekleyerek yaşamak bir tür ölüm gibiydi. Rizzoli ile Frost'a Josephine Sommer adına gönderilmiş zarflardan da bahsetmişti; ne yazık ki bunlar, yırtıp

tuvalete attıktan sonra üzerlerine sifonu çektiği birer kanıttı. Şimdi polis hem oturduğu apartmanı hem de ona gelen mektupları kontrol altında tutuyordu.

Hamle sırası artık Bradley Rose'daydı.

Dışarıda gün aydınlanıyordu. Otobüsler homurdanarak geçmeye başlamış, koşucular mahallede sabah koşularına çıkmış ve insanlar işe gitmek için yola koyulmuşlardı. Gün ilerlerken Josephine aynı yerde oturup dışarıyı seyretmeye devam etti; parktaki oyun alanının çocuklarla dolmasını ve öğleden sonra trafiğinin kalabalıklaşmasını izledi.

Akşam olduğunda artık dayanamaz olmuştu. Herkes hayatına devam ediyor, diye düşündü. *Ben hariç herkes.*

Telefonu kaldırdı ve Nick Robinson'ı aradı. "Tekrar işe gelmek istiyorum."

Jane ilk mağdurun, ortadan kaybolan kadının yüzüne bakıyordu.

Medea Sommer'ın fotoğrafı, Medea Sommer'ın yirmi iki yıl önce öğrenci olarak bulunduğu Stanford Üniversitesi'nin yıllığından alınmıştı. Medea koyu renk saçları ve koyu renk gözleri olan, biçimli elmacıkkemikleriyle oldukça güzel bir kadındı ve kızı Josephine'le benzerliği insanı hayrete düşürecek boyutlardaydı. Bradley Rose'un asıl istediği sendin, diye düşündü Jane. O ve ortağı Jimmy Otto'nun asla yakalayamadıkları kadın. Bu yüzden de Medea yerine başka kadınları, Medea gibi görünen kadınları toplamaya başlamışlardı. Ama kurbanlarının hiçbiri Medea değildi, hiçbir şey aslının yerini tutamıyordu. Bradley ile Otto bir yandan avlarına, bir yandan da Medea'yı aramaya devam etmiş, ancak Medea ile kızı onların hep bir adım önünde olmayı başarmışlardı.

San Diego'ya kadar.

Sıcak bir el omzuna dokununca Jane oturduğu sandalyede sıçradı.

"Hey!" Kocası Gabriel gülüyordu. "İyi ki silahın yanında değil, yoksa beni vurmuş olabilirdin şu anda." Regina'yı kucağından indirdi, Regina da en sevdiği tencere kapaklarıyla oynamak üzere mutfağa doğru emeklemeye koyuldu.

"İçeri girdiğini duymadım" dedi Jane. "Parktan ne çabuk döndünüz."

"Dışarıda hava çok da iyi değil. Her an yağmaya başlayabilir." Gabriel, Jane'in üzerinden eğildi ve Medea'nın fotoğrafını gördü. "Bu o kadın mı? Anne yani."

"Sana anlatayım, bu kadın *gerçek* bir Bayan X. Onun hakkında

üniversite kayıtları haricinde hiçbir şey bulamıyorum."

Gabriel da masaya oturdu ve Boston Emniyet Müdürlüğü'nün o ana dek Medea hakkında bulmayı başarabildiği az sayıda dokümana göz attı. Bunlar gerçek birinden ziyade, hayaletimsi bir genç kadının portresini çizmeye yetiyordu. Gabriel gözlüğünü taktı, arkasına yaslanıp Medea'nın Stanford Üniversitesi kayıtlarına bakmaya başladı. Kemik çerçeveli gözlüğü yeniydi ve gözlüğünü taktığı zaman Gabriel tabancayı nasıl kullanacağını iyi bilen bir FBI ajanından ziyade bir bankacı gibi görünüyordu. Bir buçuk yıllık evliliğin ardından, Jane hâlâ adamı izlemekten ve aynı o an olduğu gibi adama hayranlıkla bakmaktan bıkmamıştı. Dışarıda gümbürdeyen gök gürültüsüne, Regina'nın mutfakta tencere kapaklarını birbirine vurarak çıkardığı patırtıya rağmen, Gabriel bütün dikkatini önündeki sayfalara vermişti.

Jane mutfağa gidip Regina'yı kucağına aldı, bir an önce kurtulmak isteyen Regina da Jane'in kucağında debelenmeye başladı. Acaba bir gün kollarımda sakin sakin durmaktan mutlu olacak mısın diye düşündü Jane, kucağında debelenen kızına sarılırken. Şampuan ve sıcacık bebek teni kokusunu içine çekti, bunlar dünyanın en güzel kokularıydı. Her geçen gün Regina'da, kızın koyu renk gözlerinde ve gür, kıvırcık saçlarında, hatta o ateşli bağımsızlık duygusunda kendinden yeni bir şeyler görmekteydi Jane. Kızı bir savaşçıydı ve aralarında yaşanacak savaşlar olacaktı gelecekte. Ama Regina'nın gözlerine bakarken, ikisi arasındaki bağın asla kopmayacak bir bağ olduğunu biliyordu. Kızını güvende tutmak için Jane her türlü tehlikeye katlanır, her türlü zorluğa göğüs gererdi.

Annesinin Josephine için yaptığı gibi.

"Bu oldukça kafa karıştırıcı bir hayat hikâyesi" dedi Gabriel.

Jane kızını yere bıraktı ve başını kaldırıp kocasına baktı. "Medea'nın hayatı mı, nasıl yani?"

"Indio, Kaliforniya'da doğmuş ve büyümüş. Stanford Üniversitesi'nde çok yüksek notlar almış. Sonra da son sınıftayken aniden okulu bırakmış ve bir bebek doğurmuş."

"Ve bunun üzerinden çok da uzun bir zaman geçmeden her ikisi de kayıtlardan kaybolmuşlar."

"Ve başka insanlar oluvermişler."

"Tekrar tekrar" dedi Jane. Bir kez daha kocasının yanına, masaya oturdu. "Josephine'in hatırladığı kadarıyla isimlerini beş kez değiştirmişler."

Gabriel polis raporlarından birini işaret etti. "Bu ilginç. Indio'da,

hem Bradley Rose hem de Jimmy Otto hakkında şikâyetlerde bulunmuş. Görünüşe bakılırlarsa o sıralarda müşterek tacizlerine çoktan başlamışlar. Avlarına saldıran kurt sürüsü gibi."

"Daha ilginç olan şey şu ki, Medea aniden Bradley Rose hakkındaki bütün suçlamalarından vazgeçmiş ve Indio'dan ayrılmış. Ve şehri terk ettiği için Jimmy Otto aleyhinde ifade veremediğinden, onunla ilgili suçlamalardan asla bir sonuç çıkmamış."

"Bradley hakkındaki suçlamalarından neden vazgeçmiş olabilir?" diye sordu Gabriel.

"Bunu asla bilemeyeceğiz."

Gabriel yeniden rapora baktı. "Tacizcilerin hedefi olması neden sürekli kaçtığını açıklıyor. Güvende olabilmek için ismini değiştirip durmuş olmalı."

"Ama kızı bu şekilde hatırlamıyor. Josephine, Medea'nın kanundan kaçtığını söylüyor." Jane iç geçirdi. "Ve bu da başka bir gizemi ortaya çıkarıyor."

"Ne gizemi?"

"Medea Sommer hakkında herhangi bir tutuklama emri bulamadım. Bir suç işlemiş olsa da kimsenin bundan haberi yok."

Rizzolilerin evinde her yıl düzenlenen barbekü partisi, neredeyse yirmi yıldır süregelen bir gelenekti. Ne kara bulutlar ne de yaklaşan fırtınalar bu etkinliği durdurabilirdi. Her yaz Jane'in babası Frank, dışarıdaki barbeküsünü gururla yakar, biftekleri ya da tavuk etlerini mangalın üzerine yerleştirir ve bir günlüğüne evin aşçısı rolünü üstlenirdi; bütün bir yıl boyunca bir mutfak aletini kullandığı tek gündü bu.

Ancak bugün barbekü şefi rolünü üstlenen kişi Frank değil, emekli Dedektif Vince Korsak olmuştu. Bir tür etobur nirvanası gibi biftekleri çevirirken koca göbeğinin üzerine geçirdiği ekstra büyük mutfak önlüğüne yağlar sıçrıyordu. Arka bahçedeki ızgaranın başında babasının haricinde birini ilk kez görüyordu Jane ve bu da hiçbir şeyin sonsuza dek sürmeyeceğini düşünmesine neden oldu; annesi ile babasının evliliği bile bitmemiş miydi? Frank Rizzoli'nin karısını terk edip gidişinden bir ay sonra Vince Korsak sahne almıştı. Barbekünün kontrolünü bu şekilde ele alması, komşuların Angela Rizzoli'nin hayatındaki yeni erkeğin o olduğunu anlamalarını sağlıyordu.

Ayrıca barbekü maşasının yeni sahibi, ele geçirdiği bu konumu kolay kolay bırakacakmış gibi de değildi.

Şimşekler çakar ve bulutlar giderek kararırken, misafirler bir

yıldırım düşmeden önce bütün tabakları içeri götürebilmek için koşturmaya başlamıştı. Ancak Korsak ızgaranın yanından ayrılmıyordu.

"Böyle güzel filetoların mahvolmasına izin veremem" dedi Korsak.

İlk yağmur damlaları düşerken Jane başını kaldırıp yukarı baktı. "Herkes içeri giriyor. O biftekleri ocakta da kızartabiliriz."

"Dalga mı geçiyorsun? İyice dinlenmiş bu biftekleri terbiye etmek için o kadar uğraştıktan sonra doğru dürüst pişirmen gerekir."

"Üzerine yıldırım düşecek olsa da mı?"

"Yıldırımdan kim korkar?" Korsak güldü. "Ben bir kez öldüm zaten, hatırlamıyor musun? Göğsüme inecek yeni bir darbe şu yaşlı kalbime ne yapabilir ki?"

"Ama bu et yağlarının bir şeyler yapacağı kesin" dedi Jane, etten damlayıp ateşi alevlendiren yağlara bakarak. İki yıl önce geçirdiği kalp krizi Korsak'ı emekliliğe mecbur bırakmış, ancak adamın tereyağı ve biftekten vazgeçmesini sağlayamamıştı. Annemin de pek yardımcı olduğunu söyleyemeyiz, diye düşündü Jane, başını çevirip Angela'nın mayonezli patates salatasını aldığı piknik masasına doğru bakarak.

Korsak perdeli kapıdan içeri giren Angela'ya el salladı. "Annen hayatımı değiştirdi, biliyorsun" dedi. "Şu aptal balık-salata diyetini yapıyordum ve açlıktan ölmek üzereydim. Sonra o bana hayatın tatlarını öğretti."

"Böyle bir bira reklamı yok muydu?"

"Annen fişek gibi bir kadın. Tanrım, birlikte olduğumuzdan bu yana beni nelere ikna ettiğini bir bilsen! Dün gece, hayatımda ilk kez ahtapot yedirdi bana. Sonra bir de denize çıplak..."

"Orada dur bakalım. O kadarını duymama gerek yok."

"Sanki hayata yeniden gelmiş gibiyim. Annen gibi bir kadınla karşılaşacağımı hayal bile edemezdim." Izgaranın üzerindeki bifteğin diğer tarafını çevirdi. Barbekü cızırdadı ve etrafa hoş bir koku yayıldı. Jane, babasının aynı barbeküde pişirdiği daha önceki o yaz yemeklerini hatırladı. Ama şimdi bifteklerle dolu o servis tabaklarını gururla taşıyan, şarap şişelerinin mantarlarını çıkaran kişi Korsak oluvermişti. *İşte senin vazgeçtiğin şey bu baba. Yeni kız arkadaşın buna değer mi? Yoksa sen de her sabah uyanıp annemi neden terk ettiğini anlamaya mı çalışıyorsun?*

"Açıkçası" dedi Korsak, "baban salağın teki. Annen gibi bir kadını terk etti. Ama hayatım boyunca benim başıma gelen en güzel şey bu." Aniden durdu. "Oh! Bu şekilde konuşmam hiç de hoş

olmadı, değil mi? Kusuruma bakma, elimde değil. Öylesine *mutluyum* ki."

Angela etler için temiz bir servis tabağıyla bahçeye çıkıp yanlarına gelmişti. "Seni bu kadar mutlu eden ne Vince?" diye sordu.

"Biftek" dedi Jane.

Annesi güldü. "Oh, bu seferkinin iştahlı olduğu kesin!" Kalçasıyla adama kışkırtıcı bir şekilde vurdu. "Hem de birçok açıdan."

Jane elleriyle kulaklarını kapama dürtüsüne karşı koymak için çabaladı. "Ben içeri gideyim. Gabriel muhtemelen yorulmuştur, Regina'yı ben devralayım."

"Bekle" dedi Korsak. Ardından daha alçak bir sesle devam etti: "Hazır dışarıdayken, neden bize elindeki şu tuhaf soruşturmayı anlatmıyorsun biraz? Şu Arkeoloji Katili'nin ismini öğrendiğinizi duydum. Zengin bir Texas'lının oğluymuş, öyle mi?"

"Bunu nereden öğrendin? Bu detayı henüz kimseye açıklamadık."

"Benim de kendi kaynaklarım var" dedi Korsak ve Angela'ya göz kırptı. "Bir kez polis, her zaman polis."

Korsak, bir zamanlar Jane'in, yeteneklerine güven duyduğu maharetli bir soruşturmacıydı gerçekten de.

"Bu herifin tam bir deli olduğunu söylediler bana" dedi Korsak. "Kadınları haklıyor, sonra da onları hatıra olarak saklıyormuş. Doğru mu?"

Jane başını çevirdi ve konuşmalarına hevesle kulak kabartan annesine baktı. "Belki de bunu başka zaman konuşsak daha iyi olur. Annemin üzülmesini istemiyorum."

"Hadi ama, devam et" dedi Angela. "Vince'in eski işinden bahsetmesi çok hoşuma gidiyor. Aslına bakarsan, kendime şu polis telsizlerinden almayı düşünüyorum." Gülümseyerek Korsak'a baktı. "Ve Vince de bana ateş etmeyi öğretecek."

"Bunun kötü bir fikir olduğunu düşünen sadece ben miyim?" dedi Jane. "Silahlar tehlikeli şeylerdir anne."

"Senin silahın var ama."

"Nasıl kullanacağımı biliyorum ben."

"Ben de öğreneceğim işte." Angela biraz yaklaştı. "Şimdi onu bırak da şu failden bahset sen. Bu kadınları neye göre seçiyormuş?"

Annesi az önce gerçekten de *fail* kelimesini mi kullanmıştı?

"Bu kadınların sahip oldukları ortak bir şeyler olmalı" dedi Angela. Başını çevirip Korsak'a baktı. "Senin kullandığın şu kelime neydi, hani kurbanların araştırılmasıyla ilgili olan?"

"Kurban analizi."

"İşte her neyse, kurban analizi ne gösteriyor?"

"Aynı saç rengi" dedi Korsak. "Bana böyle söylendi. Üç kurban da siyah saçlıymış."

"O halde özellikle dikkatli olmalısın Jane" dedi Angela. "Eğer koyu renk saçlı kızlardan hoşlanıyorsa..."

"Dünya koyu renk saçlı insanlarla dolu anne."

"Ama sen hemen önündesin. Haberleri biraz olsun izliyorsa..."

"O zaman Jane'in yoluna çıkmaması gerektiğini biliyordur" dedi Korsak. "Kendisi için neyin iyi olduğunu anlayabiliyorsa tabii." Pişen etleri ızgaranın üzerinden alarak boş servis tabağına koymaya başladı. "O kızı tekrar Boston'a getireli bir hafta oldu, değil mi? Ve o günden bu yana da herhangi bir şey olmadı."

"Ortalarda görünmüyor."

"O halde muhtemelen şehirden ayrılmıştır. Daha kolayca avlanabileceği başka yerlere gitmiş olmalı."

"Ya da ortalığın iyice sakinleşmesini bekliyordur" dedi Jane.

"Öyle, asıl problem de bu zaten, değil mi? Gözetimi devam ettirmek için kaynak bulman gerekecek. Korumayı ne zaman geri çekeceksin? O kız ne zaman güvende olacak?"

Muhtemelen asla, diye düşündü Jane. Josephine her zaman arkasını kontrol edecek.

"Sence tekrar öldürecek mi?" diye sordu Angela.

"Tabii ki öldürecek" dedi Korsak. "Belki Boston'da değil. Ama eminim ki, tam da şu an bir yerlerde avlanmakla meşgul olmalı."

"Nereden biliyorsun?"

Korsak son bifteği de servis tabağına yerleştirdi ve barbekünün alevini söndürdü. "Çünkü avcılar böyle yaparlar."

23

Pazar günü ikindi boyunca fırtına bulutları toparlanmaya devam etmişti ve şimdi de en kötü zamanıydı. Penceresiz çalışma odasında otururken, dışarıdaki gök gürültülerini duyabiliyordu Josephine. Dışarıdan gelen gürültüler duvarları öyle şiddetle sarsıyordu ki, çalışma odasının kapısına gelen Nicholas'ı fark etmemişti. Ancak adam konuşmaya başladığı zaman onun kapının önünde durmakta olduğunu gördü Josephine.

"Bugün seni eve götürecek birileri var mı?" diye sordu Nicholas.

Josephine'in bölgesine girmeye korkuyormuş, sanki ona daha fazla yaklaşmanın yasak olmasından endişe ediyormuş gibi kapı önünde durmuştu Nicholas. Günler önce Dedektif Frost müze çalışanlarını güvenlik konusunda bilgilendirmiş ve onlara Bradley Rose'un dijital olarak yirmi yıl yaşlandırılmış fotoğrafını göstermişti. Yeniden müzeye döndüğü günden bu yana, personel Josephine'e kırılgan bir nesneymiş gibi davranmakta ve kibarca ondan uzak durmaktaydı. Hiç kimse bir kurbanın yanında çalışmaktan mutlu olmazdı.

Ve ben de bir kurban olmaktan mutlu değilim.

"Sadece birilerinin seni eve götüreceğinden emin olmak istemiştim" dedi Robinson. "Çünkü eğer öyle biri yoksa ben bu işi memnuniyetle yaparım."

"Dedektif Frost saat altıda gelip beni alacak."

"Oh, tabii ki." Bir şeyler söylemek istiyor, ama cesaret edemiyormuş gibi bir süre kapı önünde oyalandı Nicholas. Sırtını dönmeden önce söyleyebildiği tek şey, "Geri döndüğüne sevindim" oldu.

"Nicholas?"

"Evet?"

"Sana bir açıklama yapmam lazım. Birkaç konu hakkında."

Nicholas sadece birkaç metre ötede durmasına rağmen, Josephine adamın bakışlarına karşılık vermekte zorlanıyordu. Onun karşısında kendisini hiç bu kadar rahatsız hissetmemişti. Nicholas, Josephine'in yanındayken rahat ettiği az sayıda insandan biriydi, çünkü evrenin aynı özel alanını işgal etmekte, bilinmeyen gerçeklere ve keyif veren tuhaflıklara dair aynı alışılmadık tutkuyu paylaşmaktaydılar. Josephine o güne kadar kandırdığı bütün insanlar içerisinde en büyük suçluluğu Nicholas'a karşı hissetmekteydi, çünkü o, bütün bu insanlar içerisinde Josephine'le arkadaş olabilmek için en çok çabalayan kişiydi.

"Sana karşı dürüst olmadım" dedi Josephine ve başını üzüntüyle iki yana salladı. "Aslına bakarsan, benim hakkımda bildiğin şeylerin büyük kısmı yalan. En başta da..."

"İsmin Josephine değil" dedi Nicholas usulca.

Josephine şaşkınlıkla başını kaldırıp adama baktı. Önceden bakışları karşılaştığı zaman Nicholas genellikle başını başka tarafa çevirir, bocalardı. Ama bu sefer bakışlarını kaçırmadan doğruca Josephine'e bakmaktaydı.

"Bunu ne zaman öğrendin?" diye sordu Josephine.

"Sen şehirden ayrılınca sana ulaşamadım ve endişelendim. Dedektif Rizzoli'yi aradım ve gerçeği de işte o zaman öğrendim." Adamın yanakları kızardı. "Bunu itiraf etmek beni utandırıyor, ama mezun olduğunu söylediğin üniversiteyi aradım. Aklıma takılmıştı, acaba..."

"İşe aldığın kişinin söylediği her şey mi yalandı diye merak ettin."

"Senin mahremiyetini ihlal etmek doğru değildi, biliyorum."

"Hayır, aslında yapman gereken *tam da* buydu Nicholas. Mesleki geçmişimle ilgili her şeyi kontrol etmeyi istemen kadar doğal bir şey olamazdı." Josephine iç geçirdi. "Aslına bakarsan sana karşı dürüst olduğum tek şey de buydu. Yeniden işe gelmeme izin vermen şaşırttı beni. Bu konuda tek kelime etmedin bana."

"Doğru anı bekliyordum. Kendini konuşmaya hazır hissedeceğin anın gelmesini. Konuşmaya hazır hissediyor musun kendini?"

"Sanki bilmen gereken her şeyi çoktan öğrenmiş gibisin."

"Bu nasıl olabilir Josephine? Seni tanımaya ancak *şimdi* başladığımı hissediyorum ben. Bana çocukluğun, ailen hakkında anlatmış olduğun her şey..."

"Yalan söylemiştim, tamam mı?" Josephine'in verdiği karşılık

istediğinden çok daha sert çıkmıştı ağzından ve Nicholas'ın kızardığını gördü. "Başka seçeneğim yoktu" diye ekledi.

Nicholas genç kadının odasına girip oturdu. Daha önce pek çok kez, elinde sabah kahvesiyle bu odaya gelip aynı sandalyeye oturmuş, bodrumdan bulup çıkardıkları son parça ya da izini bulduklarını gizemli küçük bir ayrıntı hakkında neşeyle sohbet etmişlerdi. Oysa şimdiki konuşmaları o keyifli sohbetlerden biri değildi.

"Kendini nasıl ihanete uğramış gibi hissettiğini tahmin edebiliyorum" dedi Josephine.

"Hayır. O kadar da değil."

"En azından hayal kırıklığına uğramışsındır."

Adamın başını sallayıp onayladığını görmek Josephine için acı vericiydi, çünkü aralarındaki uçurumu teyit ediyordu. Sanki bu uçurumu iyice vurgulamak istermiş gibi, gök gürültüsünün çatırtısı aralarındaki sessizliği böldü.

Josephine gözyaşlarına engel olmak için gözlerini kırpıştırdı. "Özür dilerim."

"Benim için en büyük hayal kırıklığı" dedi Nicholas, "bana güvenmemen oldu. Bana gerçeği anlatabilirdin Josie. Ve ben de senin yanında olurdum."

"Benim hakkımda her şeyi bilmeden nasıl söyleyebiliyorsun bunu?"

"Ama *seni* tanıyorum. Kendine hangi ismi verdiğin ya da hangi şehirlerde yaşadığın gibi yüzeysel şeylerden bahsetmiyorum. Senin için nelerin önemli olduğunu biliyorum ben. Ve bir insanın özünü kavramak, isminin gerçekten de Josephine olup olmamasından çok daha önemli. İşte bunu söylemek için geldim." Nicholas derin bir nefes aldı. "Ve... başka bir şey daha var... "

"Evet?"

Adam başını öne eğip aniden gerilen ellerine baktı. "Ben... ee, acaba film izlemeyi sever misin diye merak ediyordum."

"Evet, ben... tabii ki."

"Oh, bu iyi. Bu gerçekten de... bu muhteşem! Korkarım şu an sinemalarda ne oynuyor bilmiyorum, ama eminim ki bu hafta uygun bir şeyler vardır. Ya da gelecek hafta." Boğazını temizledi. "Seni güven içinde evine de ulaştırabilirim, hem de..."

"Nicholas, işte buradasın" dedi aniden kapıda beliren Debbie Duke. "Hemen çıkmamız gerekiyor, aksi takdirde postane kapanacak."

Nicholas başını kaldırıp kadına baktı. "Ne?"

"Şu sandığı Revere'deki nakliye ambarına götürmeme yardım

edeceğine söz vermiştin. Onu Londra'ya göndereceğiz, benim de gümrük formlarıyla ilgili işlemleri tamamlamam gerekiyor. Aslında kendi başıma hallederdim, ama yirmi beş kilodan daha ağır."

"Dedektif Frost henüz Josephine'i almaya gelmedi. Onu böyle bırakıp gitmek istemiyorum."

"Simon ve Bayan Willebrandt buradalar ve bütün kapılar da kilitli."

Nicholas başını çevirip Josephine'e baktı. "Seni almak için altıda geleceğini söylemiştin, değil mi? Gelmesine daha bir saat var."

"Siz beni merak etmeyin" dedi Josephine.

"Hadi ama Nick" dedi Debbie. "Fırtına yüzünden trafik artmıştır. Hemen çıkmamız lazım."

Nicholas kalkarak Debbie'nin peşinden çıktı. Ayak sesleri merdivenlerde yankılanırken Josephine az önce olanlar karşısında şaşırmış bir halde masasının başında oturmaya devam etti.

Az önce Nicholas Robinson bana çıkma mı teklif etti?

Sanki Josephine'in sorusuna yanıt verirmiş gibi gök gümbürdeyerek bütün binayı salladı ve elektrikler gitti geldi. *Evet, sana çıkma teklif etti.*

Josephine başını şaşkın şaşkın salladı ve bakışlarını eski kayıt defterlerinin üzerinde gezdirdi. Bu defterlerde müzenin on yıllar içerisinde edindiği antikaların el yazısıyla tutulmuş kayıtları vardı ve Josephine de her parçanın yerini belirleyip durumunu değerlendirerek yavaş yavaş liste üzerinde çalışıyordu. Bir kez daha dikkatini önündeki işe vermeyi denedi, ancak aklı yeniden Nicholas'a gitti.

Film izlemeyi sever misin?

Josephine gülümsedi. *Evet. Ve sen de hoşuma gidiyorsun. Baştan beri hep hoşlandım senden.*

Eski zamanlara ait defterlerden birini açtı ve Doktor William Scott-Kerr'in mikroskobik el yazısını tanıdı. Bu defterler her küratörün çalıştığı döneme ait kalıcı birer kayıt niteliğindeydi ve eski küratörler ayrılıp yeni küratörler geldikçe Josephine el yazılarındaki değişiklikleri fark ediyordu. Bazıları, mesela Doktor Scott-Kerr gibileri müzede onlarca yıl görev yapmışlardı ve Josephine, onların da müze koleksiyonuyla birlikte yaşlandıklarını, zaman içerisinde eski arkadaşlar gibi görünmeye başlayan numunelerin önünden geçip ahşap zemini çıtırdatarak koridorlarda dolandıklarını hayal ediyordu. İşte Scott-Kerr dönemine ait, adamın zaman zaman şifreyi andıran yazısıyla tuttuğu kayıtlar Josephine'in önündeydi.

✔ Megalodon dişi, koleksiyon detayları bilinmiyor. Bay Gerald DeWitt tarafından bağışlandı.

✔ Kil çömlek kulpları, kanatlı güneş diskleriyle damgalanmış. Demir Çağı. Doktor C. Andrews tarafından Nebi Şamvil'de bulunmuş.

✔ Gümüş sikke, muhtemelen MÖ III. yüzyıl, bir yüzünde Parthenope, diğer yüzünde insan kafalı boğa figürü var. Napoli. Doktor M. Elgar'ın özel koleksiyonundan satın alındı.

Gümüş sikke birinci kattaki galeride sergilenmekteydi, ancak kil çömlek kulplarının nerede olduğuna dair en ufak bir fikri bile yoktu Josephine'in. Onları bulmak için kendine bir not yazıp sayfayı çevirdi ve karşısına grup olarak sıralanmış sonraki parçaların listesi çıktı.

✔ Çeşitli kemikler, bazıları insan, bazıları at kemikleri.

✔ Metal parçaları, muhtemelen bir yük hayvanına ait eyer parçaları.

✔ Bir hançer parçası, muhtemelen Pers. MÖ III. yüzyıl. Siva Vahası, Mısır civarında S. Crispin tarafından bulunmuş.

Josephine deftere atılmış tarihe bakınca masasının başında donup kaldı. Dışarıdaki gök gürültüsünden daha fazla gümbürdüyordu Josephine'in kalbi. Siva Vahası. Simon da batı çölündeymiş, diye düşündü. *Annemin orada olduğu yıl.*

Koltuk değneklerine uzandı ve koridor boyunca, Simon'ın ofisine doğru ilerlemeye koyuldu.

Simon'ın kapısı açıktı, ancak ışıkları kapatmıştı. İçerideki karanlığa bakan Josephine, Simon'ın pencerenin önünde oturduğunu gördü. Hava aniden dönüvermişti, Simon da dışarıda çakan şimşekleri izliyordu. Aniden şiddetlenerek esen rüzgâr pencere camlarını titretti ve yağmur damlaları, öfkeli tanrılar tarafından savrulmuşçasına cama çarptı.

"Simon?" dedi Josephine.

Simon döndü. "Ah, Josephine. İçeri gel de şuna bak. Tabiat ana bugün bize oldukça sağlam bir gösteri sunuyor."

"Sana bir şey sorabilir miyim? Şu defterdeki kayıtlardan biriyle ilgili."

"Getir de bakayım."

Josephine koltuk değnekleriyle odanın diğer tarafına ilerledi ve defteri adama verdi. Gri ışıkta gözlerini kısarak deftere bakan Simon, "Çeşitli kemikler" diye mırıldandı. "Bir hançer parçası." Başını kaldırıp baktı. "Ne sormak istiyordun?"

"Bunları sen bulmuşsun. Bu parçaları buraya getirdiğini hatırlıyor musun?"

"Evet, ama yıllardır görmedim onları."

"Simon, bunlar batı çölünde bulunmuş. Bıçak için 'muhtemelen Pers' denmiş, milattan önce III. yüzyıl."

"Ah tabii, bunu bizzat incelemek istiyorsun." Bastonundan destek alarak ayağa kalktı. "Tamam o halde, hadi gidip görelim şu bıçağı, bakalım sen de benim değerlendirmeme katılacak mısın?"

"Bu parçaların nereye konulduğunu biliyor musun?"

"Olmaları gereken yeri biliyorum. Onları son görüşümden bu yana birileri başka bir yere koymamışsa tabii ki."

Josephine eski asansöre doğru giden adamı koridor boyunca takip etti. O tuhaf makineye asla güvenmemiş ve olabildiğince uzak durmuştu, ancak şimdi koltuk değnekleriyle yürüdüğü için asansöre binmekten başka çaresi yoktu. Simon asansörün siyah kafesini kapatırken, Josephine aniden bir kapana kıstırılmış gibi hissetti kendini. Asansör endişe verici bir şekilde titredi ve gıcırdayarak bodrum kata doğru yavaş yavaş inmeye başladı. Bodrum kata geldiklerinde, Josephine bir aksilik çıkmadan asansörden indiği için rahatlamıştı.

Simon deponun kapısındaki kilidi açtı. "Eğer yanlış hatırlamıyorsam" dedi, "bu parçalar epeyce küçük şeylerdi, dolayısıyla arka taraftaki raflara konulmuş olmalılar." Önden giderek Josephine'i sandık labirentinin içine soktu. Boston polisi burada yaptığı araştırmayı sonuçlandırmıştı, zemin tahta yongaları ve etrafa saçılmış ambalaj köpüğü parçalarıyla kaplıydı. Josephine dar bir aralıktan geçip Simon'ın peşinden deponun daha eski kısımlarına doğru ilerledi, üzerlerine baştan çıkarıcı egzotik yer isimlerinin damgalanmış olduğu sandıkların önünden geçti. JAVA. MANÇURYA. HİNDİSTAN. En sonunda onlarca kutunun istiflendiği, üst üste sıralanmış pek çok rafın bulunduğu bir yere gelmişlerdi.

"Oh, iyi" dedi Simon, kayıttakine uyan bir tarih ve erişim numarasının yazılı olduğu orta büyüklükte bir kutuyu işaret ederek. "Ulaşabileceğimiz bir yerde." Uzanıp kutuyu raftan aldı ve yakınlardaki bir sandığın üzerine koydu. "Biraz Noel'i hatırlatıyor, değil mi? Yirmi beş yıldır hiç kimsenin bakmadığı bir şeyleri görmek. Ah, bak neyimiz varmış burada!"

Elini kutunun içine uzattı ve içinde kemikler bulunan bir başka kutu çıkardı.

Bu kemiklerin çoğu küçük, ufalanmış parçalardan ibaretti, ancak Josephine bazı parçalar yüzyıllar içerisinde çatlayıp

parçalanırken, bazı kalın parçaların bozulmamış halde kaldığını görebiliyordu. Elini uzatıp küçük parçalardan birini aldı ve ensesinde bir ürperti hissetti.

"El bileği kemikleri" diye mırıldandı Josephine. *İnsan.*

"Benim tahminim şu ki, bunların tümü bir kişiye ait. Evet, bu bir şeyleri hatırlamamı sağladı. Sıcak ve toz. Elindeki malanın her an tarihe dokunacağını düşündüğün anda, her şeyin tam ortasında olmanın verdiği heyecan. Şu yaşlı eklemler artık işlemez hale gelmeden önce. Yaşlanmadan önce. Yaşlanabileceğim hiç aklıma gelmiyordu. Bir zamanlar ölümsüz olduğumu düşünürdüm." Üzüntüyle güldü; onlarca yılın böylesine çabucak akıp gitmesi ve onu kırık dökük bir bedenin içinde hapis bırakması karşısında şaşkınlık duyuyor gibiydi. Başını eğip kemiklerin içinde durduğu kutuya baktı ve "Hiç şüphe yok ki, bu talihsiz adam da ölümsüz olduğunu düşünmüş olmalı" dedi. "Ta ki silah arkadaşlarının susuzluk yüzünden çıldırdığını gördüğü ana dek. Ordusunun etrafında yıkıldığını gördüğü ana dek. Eminim ki sonlarının böyle olacağını asla tahmin etmemişti. İşte geçip giden yüzyıllar en görkemli imparatorlukları bile bu hale sokuyor. Kuma dönüşecekleri gün gelene dek onları aşındırıp duruyor."

Josephine kemiği yavaşça kutuya bıraktı. Artık bir kalsiyum ve fosfat kalıntısından başka bir şey değildi. Kemikler görevlerini yerine getirmiş, ama sahipleri ölmüş ve onları terk etmişti, aynı bastonundan ayrılan biri gibi. Bu parçalar, yabancı bir çölde can vermeye mahkûm bir Pers askerinden geride kalan tek şeydi.

"Kayıp ordunun askerlerinden biri" dedi Josephine.

"Neredeyse eminim buna. Kambyses'in lanetlenmiş askerlerinden biri olmalı."

Josephine başını çevirip Simon'a baktı. "Orada Kimball Rose'la birlikteydiniz."

"Ah, onun kazısıydı ve bunun için epey bir para ödemişti. Topladığı ekibi bir görseydin! Onlarca arkeolog. Yüzlerce kazıcı. Arkeolojinin kutsal kâselerini bulmak için gitmiştik oraya, en azından Ahit Sandığı ya da Büyük İskender'in mezarı kadar bulunmaz şeyler bulmaya. Elli bin Pers askeri çölde kayboluvermişti ve yeniden ortaya çıktıkları zaman ben de orada olmayı istiyordum."

"Ama onları bulamadınız."

Simon başını salladı. "İki sezon boyunca kazıp durduk ve bulabildiğimiz tek şey biraz kemik ve metalden ibaretti. Şüphesiz bunlar da ana gruptan ayrılanlardan kalanlardı. Öylesine yavan ve işe yaramaz şeylerdi ki, ne Kimball ne de Mısır hükümeti

onları istemedi. Böylece bize geldiler."

"Senin Kimball Rose'la çalıştığını bilmiyordum. Bana Kimball'ı tanıdığından hiç bahsetmedin."

"İyi bir arkeologdur. Fazlasıyla cömert bir adam."

"Peki ya oğlu?" diye sordu Josephine usulca. "Bradley'yi ne kadar tanıyordun?"

"Ah, Bradley!" Simon kutuyu yeniden raftaki yerine yerleştirdi. "Herkes Bradley hakkında bir şeyler öğrenmeyi istiyor. Polis. Sen. Ama gerçek şu ki, oğlanı neredeyse hiç hatırlamıyorum ben. Kimball'ın oğlunun senin için tehdit olacağına inanamam. Bu soruşturmada Kimball ailesine büyük haksızlık yapılıyor." Simon, Josephine'e döndü ve adamın bakışlarında aniden beliren ışıltı Josephine'in kendini huzursuz hissetmesine neden oldu. "Sadece senin iyiliğini düşünüyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"İşe kabul edebileceğim bütün başvurular arasından seni seçtim. Çünkü bunu benden o istedi. O da seni bulmaya çalışıyordu."

Josephine geriledi.

"Bunu bilmiyor muydun?" dedi Simon, Josephine'e doğru ilerleyerek. "En başından bu yana o senin gizli arkadaşındı. Benden tek kelime etmememi istemişti, ama artık öğrenme zamanının geldiğini düşünüyorum. Arkadaşlarının kimler olduğunu bilmek iyidir, özellikle de bu kadar cömert arkadaşlarsa."

"Arkadaşların seni öldürmeye çalışmazlar." Josephine döndü ve sandıkların arasından aksaya aksaya kapıya doğru ilerledi.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye arkasından seslendi Simon.

Çıkışa ulaşmaktan başka bir şey düşünemeyen Josephine, sandık labirentinde ilerlemeye devam ediyor, bastonu beton zemine çarpan Simon'ın da kendisini takip ettiğini duyabiliyordu.

"Josephine, polisin onunla ilgili düşünceleri tamamen yanlış!"

Josephine sandıkların arasından köşeyi döndü ve kapının aralık olduğunu gördü. *Kapıyı kapatmamış mıydık biz? Kapıyı kapattığımıza eminim.*

Simon'ın bastonunun sesi daha yakından gelmeye başlamıştı. "Sana anlattığım için pişmanım" dedi adam. "Ama Kimball'ın sana ne kadar cömert davrandığını bilmen gerekiyordu."

Kimball mı?

Josephine döndü. "Hem Kimball beni nereden tanıyor ki?" diye sordu.

Tam o sırada bodrumun ışıkları söndü.

24

Jane, Subarusundan inip bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında Crispin Müzesi'nin girişine doğru koştururken hava çoktan kararmıştı. Müzenin ön kapısı kilitli değildi. Jane kapıları aralayarak içeri girdi ve resepsiyon masasında duran broşürleri havalandırıp ıslak zemine saçan nemli rüzgârın da uğuldayarak içeri dolmasına neden oldu.

"Sizce de bir gemi inşa etme zamanı gelmedi mi?" diye sordu masanın yanında beklemekte olan polis memuru.

"Öyle, dışarısı fena." Suratını asarak, üzerinden sular damlayan yağmurluğunu çıkardı ve elbise askısına astı.

"Yaz mevsiminde bu kadar yağmur yağdığını hiç görmedim, üstelik bütün hayatım Boston'da geçti. Bütün bunların küresel ısınma yüzünden olduğunu söylüyorlar."

"Herkes nerede?" diye sordu Jane. Konuşmayı öyle kaba bir şekilde kesivermişti ki, polis memurunun yüzüne gergin bir ifade yerleşti. Bu gece olanlardan sonra, hava durumundan bahsetmeye uygun bir ruh hali içerisinde değildi Jane.

Jane'in tavrını kendine örnek alan polis memuru da ters bir tavırla onu yanıtladı: "Dedektif Young bodrumda. Ortağı da yukarıda, küratörle konuşuyor."

"Bodrumdan başlayacağım."

Jane eldivenleri ve kâğıt galoşları giydi, sonra da merdivenlere yöneldi. Attığı her adımda, yüzleşeceği şeye kendini hazırlamaya çalışıyordu. Bodrum katına ulaştığında, az sonra göreceklerine dair kati bir uyarıyla karşılaştı Jane: Kırk üç-kırk dört numara erkek ayakkabılarına ait kanlı ayak izleri, depodan çıkıp koridorun karşı tarafındaki asansöre gitmişti. Ayakkabı izlerinin yanında, zemin boyunca sürüklenen bir şeye ait endişe verici izler de vardı.

"Rizzoli?" dedi Dedektif Young. Depodan bir anda çıkıvermişti.

"Onu buldunuz mu?" diye sordu Jane.

"Korkarım ki binada değil."

"Lanet olsun!" Jane başını öne eğdi ve yerdeki sürüklenme izlerine baktı. "Onu götürdü."

"Bana da aynen öyle görünüyor. Onu bu koridorda sürüklemiş ve asansöre bindirip birinci kata çıkarmış."

"Peki ya sonra?"

"Müzenin yükleme iskelesine açılan arka kapıyı kullanarak onu müzeden çıkarmış. Binanın arka tarafında bir çıkmaz sokak var, arabasını geri geri oraya yanaştırmış olabilir. Hiç kimse bir şey görmemiş olmalı, özellikle de bu gece, dışarıda böyle yağmur varken. Tek yapması gereken kadını arabaya yerleştirmek ve binip uzaklaşmak olmuştur."

"Peki bu herif binaya nasıl girdi? Kapılar kilitli değil miydi?"

"Kıdemli rehber Bayan Willebrandt saat beşi çeyrek geçe ayrıldığını söylüyor ve giderken kapıları kilitlediğine yemin ediyor. Ama o kadın bin yaşında olabilir, hafızası nasıldır kim bilir?"

"Peki ya diğerleri? Doktor Robinson neredeymiş?"

"O ve Bayan Duke bir sandık göndermek için Revere'ye gitmişler. Doktor Robinson saat yedi civarında bazı işleri tamamlamak için müzeye döndüğünü ve burada hiç kimseyle karşılaşmadığını söylüyor. Doktor Pulcillo'nun bugünlük paydos edip evine gittiğini sanmış, bu yüzden de ilk başta endişelenmemiş. Ta ki kadının çalışma odasına göz atıp çantasının hâlâ orada olduğunu fark edene dek. İşte o zaman da 911'i aramış."

"Bugün Doktor Pulcillo'yu evine Frost'un götürmesi gerekiyordu."

Young başını sallayarak onayladı kadını. "Frost da öyle söyledi."

"Peki o zaman Frost nerede?"

"Biz buraya ulaştıktan hemen sonra geldi o da. Şimdi yukarıda." Young durakladı, sonra da usulca, "Çok üzerine gitme, olur mu?" dedi.

"İşlerin içine sıçtığı için mi?"

"Seni onun yanına götürürüm, neler olduğunu anlatır. Ama önce..." Dedektif Young deponun kapısına döndü. "Sana göstermem gereken bir şey var."

Jane adamın peşi sıra yürüyüp depoya girdi.

Buradaki ayak izleri çok daha canlıydı, katilin ayakkabıları kanla öylesine ıslanmıştı ki, attığı her adımda etrafa kan sıçramıştı. Young buraya yığılmış eşyaların meydana getirdiği labirente girdi ve dar bir aralığı işaret etti. Gösterdiği şey, sandıkların

arasına sıkışmış bir halde oturmaktaydı.

"Yüzünden geriye fazla bir şey kalmamış" dedi Young.

Ancak Jane'in Simon Crispin'i tanımasına yetecek kadarı hâlâ yerindeydi. Kurşun sol şakağına isabet etmiş, kemikleri ve kıkırdak dokuyu paramparça ederek, geride pıhtılaşmış kandan meydana gelen bir krater bırakmıştı. Kan, sandıkların arasındaki koridora akmış, beton zeminde bir gölcük oluşturup etraftaki tahta parçalarını ıslatmıştı. Şakağına giren kurşunun ardından Simon yaşamaya devam etmiş, kalbi, parçalanan kafasından akarak zemine yayılan kanı pompalamaya yetecek bir süre boyunca atmayı sürdürmüştü.

"Bir şekilde, katil her şeyi tam da gerektiği zamanda yapmayı başarmış" dedi Young. "Tahminimce bir süredir binayı gözetliyordu. Bayan Willebrandt'ın çıktığını görmüş olmalı, böylece binada sadece iki kişinin kaldığını anlamıştır: Doktor Pulcillo ile seksen iki yaşında bir adam." Young başını çevirip Jane'e baktı. "Doktor Pulcillo'nun ayağının alçıda olduğunu duydum, bu yüzden kaçmasına imkân yoktu. Ve ahım şahım bir direniş de gösterememiş olmalı."

Jane başını eğip Josephine'in bıraktığı sürüklenme izlerine baktı. *Ona güvende olacağını söyledik. Boston'a da bu yüzden döndü. Bize güvendi.*

"Görmen gereken bir şey daha var" dedi Young.

Jane başını kaldırdı. "Ne?"

"Sana göstereyim." Dedektif Young onu bu sefer deponun kapısına doğru götürdü. Sandıkların oluşturduğu labirentten çıktılar. "İşte" dedi Young ve kapalı bir kapıyı işaret etti. Üzerinde kanla yazılmış iki kelime vardı:

BENİ BUL.

Jane merdivenlerden üçüncü kata çıktı. Adli tıp uzmanı ve bütün araç gereçleriyle olay yeri inceleme ekibi çoktan gelmişti. Binada işgalci bir ordunun konuşmaları yankılanmakta, ayakkabıları gıcırdamakta ve bu sesler merkezdeki sarmal merdivenden yukarılara doğru yayılmaktaydı. Üst kata ulaşan Jane bir an durakladı. Aniden kan, ölüm ve başarısızlık yüzünden bitkin düştüğünü ve midesinin bulandığını hissetmişti.

Ama en çok da başarısızlık yüzünden.

Sadece birkaç saat önce annesinin evinde yediği lezzetli biftek, şimdi karnında sindirilmemiş bir tuğla gibi oluvermişti. Bir

dakika önce bir dakika sonra, diye düşündü Jane, demek ki hoş bir pazar günü aniden bir tür trajediye dönüşebiliyor.

İnsan kemiklerinin sergilendiği galeride yürümeye başladı, çocuğundan kalan parçaları kucaklayan iskelet annenin önünden geçip idari ofislerin bulunduğu tarafa giden koridor boyunca ilerledi. Açık duran bir kapıdan, boş bir çalışma odasında omuzları düşmüş ve başını ellerinin arasına almış, bir başına oturan Barry Frost'u gördü.

"Frost?" dedi Jane.

Frost isteksizce doğruldu. Gözlerinin etrafının koyu halkalarla çevrelenmiş ve şiş olduğunu gören Jane şaşırdı. Yaşadığı acıyı ortağının bir anlığına da olsa görmesinden utanmış gibi duran Frost başını çevirdi ve ceketinin koluyla yüzünü sildi.

"Tanrım" dedi Jane. "Ne oldu sana?"

Frost başını salladı. "Bunu yapamam. Beni bu soruşturmadan uzaklaştırmalısın."

"Bana sorunun ne olduğunu anlatmak ister misin?"

"Her şeyin içine sıçtım. İşte sorun bu."

Jane, Frost'un küfürlü konuşmasına nadiren şahit olmuştu ve ağzından çıkan bu kelimeleri duymak, onu Frost'un itirafından daha fazla şaşırtmıştı. Odaya girip kapıyı arkasından kapattı. Sonra kendine bir sandalye çekti ve Frost'un, gözlerine bakmaya mecbur kalacağı şekilde tam karşısına oturdu.

"Bu akşam onu müzeden alıp evine bırakman gerekiyordu, değil mi?"

Frost başını salladı. "Benim sıramdı."

"O halde neden gelmedin?"

"Aklımdan uçup gitmiş" dedi Frost usulca.

"*Unuttun* mu?"

Büyük bir acıyla iç geçirdi Frost. "Evet, *unuttum*. Saat altıda burada olmam gerekiyordu, ama başka bir şeye takıldım. İşte bu yüzden de artık bu soruşturmada çalışamam. İzin almam gerekiyor."

"Tamam, işleri batırdın. Ama elimizde kayıp bir kadın var ve ben de bana yardım edebilecek herkese ihtiyaç duyuyorum."

"Şu an senin işine yaramam ben. Her şeyi mahvetmekten başka bir işe yaramam."

"Neyin var senin be adam? Sana en çok ihtiyaç duyduğum anda darmadağın oluyorsun."

"Alice boşanmak istiyor" dedi Frost.

Verebilecek doğru dürüst bir yanıt bulamayan Jane, Frost'a bakakaldı. Eğer ortağına sarılması gereken bir gün varsa, o da bu

gün olmalıydı. Ama Jane ona daha önce hiç sarılmamıştı ve bunu şimdi yapmak da sahte bir hareket olacakmış gibi geliyordu. Bu yüzden sadece, "Hadi ya, çok üzüldüm" demekle yetindi.

"Bu öğleden sonra uçağa atlayıp döndü" dedi Frost. "İşte annenlerdeki barbeküye de bu yüzden gelemedim. Benimle yüz yüze konuşmak için gelmiş. En azından bunu telefonda değil de, yüzüme söyleyecek kadar dürüst davrandı." Bir kez daha ceketinin koluyla yüzünü sildi. "Bir şeylerin yolunda olmadığına emindim zaten. Hukuk fakültesine girdiği günden bu yana sıkıntılarımızın gittikçe arttığını hissedebiliyordum. Söylediğim ya da yaptığım hiçbir şey onun ilgisini çekmiyordu artık. Sanki onun kazayla evlendiği aptal polisin tekiydim ve böyle bir hata yaptığı için pişmanlık duymaya başlamıştı."

"Sana böyle bir şey söyledi mi hiç?"

"Söylemesine gerek yoktu ki. Ses tonundan anlıyordum." Frost acı acı güldü. "Dokuz yıldır birlikteyiz ve aniden onun için yeterince iyi olmamaya başladım."

Jane aklına gelen o bariz soruyu sormadan edemedi. "Peki diğer adam kimmiş?"

"Başka bir adam olup olmaması neyi değiştirir ki? Önemli olan şey, artık evliliği sürdürmek istememesi. En azından benimle evliliğini sürdürmek istemiyor." Yüzü kırıştı ve ağlamamak için gösterdiği çabayla kasıldı. Ancak tüm çabasına karşın gözyaşları yine de aktı ve Frost, başı ellerinin arasında, öne arkaya sallanmaya başladı. Jane ortağını hiç bu kadar üzgün, bu kadar kırılgan görmemişti ve bu durum onu korkutuyordu. Jane, Frost'u nasıl rahatlatabileceğini bilemiyordu. O anda hıçkıra hıçkıra ağlayan bir adamla birlikte bu odada olmak yerine başka bir yerde, hatta en kanlı suç mahallinde olmayı yeğlerdi. Aklına Frost'un silahını alması gerektiği geldi. Tabancalar ve depresyonda olan erkekler pek iyi bir karışım olmuyordu. Böyle bir şey yaparsa, Frost kendini hakarete uğramış hisseder miydi peki? Karşı koyar mıydı? Bütün bu nesnel kaygılar aklında dolanıp dururken, Jane bir yandan da Frost'un omzunu sıvazlıyor ve işe yaramaz teselli sözcükleri mırıldanıyordu. *Alice'in canı cehenneme. Onu zaten hiç sevmemiştim. Kaltak çekip gitti ve şimdi benim hayatımın da mahvolmasına yol açtı.*

Frost aniden oturduğu sandalyeden kalktı ve kapıya doğru yürümeye başladı. "Buradan çıkmam lazım."

"Nereye gidiyorsun?"

"Bilmiyorum. Eve."

"Bak, Gabriel'ı arayacağım. Bu gece gelip bizimle kal. Kanepede yatabilirsin."

Frost başını salladı. "Unut bunu. Yalnız kalmam lazım."

"Bence bu kötü bir fikir."

"Kimseyi istemiyorum, tamam mı? Beni yalnız bırak yeter."

Bu noktada onu ne kadar zorlayabileceğini kestirmeye çabalayarak Frost'u inceledi Jane. Ve eğer Frost'un yerinde olsa, kendisinin de bir mağaraya kapanmayı isteyeceğini ve içinden kimseyle konuşmak gelmeyeceğini fark etti. "Emin misin?"

"Eminim." Binadan çıkarken yapacağı yürüyüşe, yüzünün halini görüp neler olduğunu merak edecek iş arkadaşlarının önünden geçmeye hazırlanırmış gibi doğruldu Frost.

"Peşinden ağlamaya değecek biri değil o" dedi Jane. "Ben böyle düşünüyorum."

"Belki de" dedi Frost usulca. "Ama seviyorum onu." Odadan çıkıp gitti.

Jane onu merdivenlerin başına kadar takip etti ve üçüncü kat sahanlığında durup merdivenlerden aşağı inen Frost'un ayak seslerine kulak verdi. Bir yandan da silahını almanın daha akıllıca bir hareket olup olmayacağını düşünmekle meşguldü.

25

Damlayan suyun aralıksız şıpırtıları Josephine'in ağrıyan başına inen çekiç darbeleri gibiydi. Josephine inleyince sesi yankılanır gibi oldu. Sanki küf ve nemli toprak kokan uçsuz bucaksız bir mağaranın içinde gibiydi. Gözlerini aralayan genç kadın öylesine somut bir karanlıkla karşılaştı ki, elini uzatsa karanlığa dokunabilecek gibi hissetti kendini. Eli tam yüzünün önünde olmasına rağmen en ufak bir hareketi bile fark edemiyor, belli belirsiz bir siluet bile göremiyordu. Karanlıkta gözlerini odaklamak için gösterdiği çaba bile midesinin isyan etmesi için yeterli olmuştu.

Mide bulantısıyla mücadele eden Josephine gözlerini kapattı ve yan tarafına döndü. Çenesi nemli bir kumaşa değdi. Nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Ayrıntılar yavaş yavaş bir anlam ifade etmeye başladı. Damlayan su. Küf kokan döşek.

Buraya nasıl geldiğimi neden hatırlayamıyorum?

Josephine'in zihnindeki son anılar Simon Crispin'le ilgiliydi. Panik içindeki sesi, karanlık bodrumdaki çığlıkları. Ama müzedeki farklı bir karanlıktı, şimdiki gibi değildi.

Josephine'in gözleri bir kez daha açıldı. Bu sefer midesini ele geçiren duygu mide bulantısı değil, korku olmuştu. Baş dönmesiyle mücadele ederek olduğu yerde doğruldu. Kendi kalp atışlarını ve hızla akan kanını kulaklarında hissedebiliyordu. Elini döşeğin ucundan ileriye uzatınca soğuk beton zemini fark etti. Ellerini zemin üzerinde hareket ettirerek yakın çevresini taradı. Uzanabileceği uzaklıkta bir sürahi keşfetti. Ardından bir hacet kovası. Bir de yumuşak, hışırdayan bir naylonun içinde duran bir şeyler. Josephine bu torbayı sıkınca mayalı ekmek kokusu yayıldı etrafa.

Daha uzak noktaları araştırmaya koyuldu, döşeğin güvenli

alanından kademe kademe uzaklaştıkça karanlık evreni de giderek büyüyordu. Dizlerinin üzerinde, alçılı ayağını beton zeminde sürükleyerek emekledi. Karanlıkta arkasında bıraktığı döşeği bir daha asla bulamayacağını, o acınası rahatlığı yeniden bulmaya çabalayarak sonsuza kadar soğuk zeminde dönüp duracağını düşünerek aniden paniğe kapıldı. Ama içinde bulunduğu alan aslında o kadar da büyük değildi; sadece kısa bir emeklemenin ardından pürüzlü bir yüzeyi olan beton bir duvara ulaşmıştı.

Duvara yaslanarak doğruldu. Ayağa kalkmak için gösterdiği çaba dengesini bozmuştu, gözlerini kapatıp sırtını duvara dayadı, yeniden kendini toparlayabilmek için bekledi. Şimdi diğer sesleri de fark etmeye başlamıştı. Zeminde ilerleyen, göremediği bir yaratığın yerde kayarken çıkardığı sesler. Ve tabii ki ilk andan bu yana duyduğu aralıksız su şıpırtısı.

Hapishanesinin sınırlarını takip ederek duvar boyunca topallaya topallaya ilerlemeye başladı. Birkaç adımda ilk köşeye ulaştı ve bu siyahlığın sonsuz olmadığını, körlemesine yaptığı bu gezintinin evrenin kıyısından düşmesiyle sonuçlanmayacağını keşfetmek Josephine'i tuhaf bir biçimde rahatlattı. Elleriyle duvarı yoklayarak aksak aksak ilerledi. On iki adım, ikinci köşeye ulaşmasını sağlamıştı.

Hapishanesinin özellikleri Josephine'in kafasında yavaş yavaş şekilleniyordu.

Diğer bir köşeye ulaşana dek üçüncü duvar boyunca yürümeye devam etti. On iki adıma sekiz adım, diye düşündü. Yedi metreye on bir metre. Beton duvarlar ve beton zemin. *Bir bodrum.*

Bir sonraki duvarın kenarından devam etti ve ayağı yerde takırdayarak yuvarlanan bir şeye takıldı. Aşağı eğildi ve yerdeki nesneyi aldı. Kavisli deriyi, taklit taşların tümsekli yüzeyini hissetti. Yüksek bir topuk.

Bir kadın ayakkabısı.

Burada başka bir kadın daha tutsak edilmiş, diye düşündü. Bu döşekte başka bir kadın daha uyumuş ve o da aynı sürahiden su içmiş. Ayakkabıyı kavradı ve parmaklarıyla her kavisi keşfetmeye, büyük bir açlıkla sahibi hakkında ipuçları bulmaya çabaladı. *Zavallı kız kardeşim.* Küçük, otuz beş-otuz altı numara bir ayakkabıydı bu ve üzerindeki taşlara bakılacak olursa, şık elbise ve takılarla, özel bir adamla dışarıda geçirilecek bir gece için alınmış bir ayakkabıydı şüphesiz.

Ya da yanlış adamla.

Soğuk ve çaresizlik yüzünden titremeye başladı. Ayakkabıyı

göğsüne bastırdı. Şüphesiz ölü bir kadının ayakkabısıydı. Acaba kaç kadını burada tutsak etmişti? Kendisinden sonra bu bodruma kaç kadın daha gelecekti? Güçlükle bir nefes aldı ve bütün duyularını keskinleştiren bu karanlıkta diğerlerinin kokularını, dehşetle titremiş bütün kadınların korkularını ve çaresizliklerini hissedebileceğini düşündü.

Atardamarlarından pompalanan kanı ve ciğerlerine dolan soğuk havayı hissetti. Ellerinde tuttuğu nemli ayakkabının kokusunu da alabiliyordu. Gözlerini kaybettiği zaman, diye düşündü, bir zamanlar kaçırdığı bütün görünmez detayları fark edebiliyor insan, aynı ayın gökyüzünde olduğunu ancak güneş battıktan sonra fark edebildiğin gibi.

Elindeki ayakkabıyı bir tılsımmış gibi kavrayan ve karanlığın daha önceki tutsaklara dair başkaca ipuçlarını saklayıp saklamadığını merak eden Josephine, hücreyi araştırmaya devam etmek zorunda hissediyordu kendini. Ölü kadınlara ait eşyaların dört bir yana saçılmış olduğunu tahmin ediyordu. Şurada bir saat, burada bir ruj. Acaba bir gün bana ait ne bulacaklar burada, diye düşündü. Benden geride bir iz kalacak mı, yoksa son saatlerinde neler yaşadığı asla bilinmeyecek, öylece ortadan kaybolan kadınlardan biri mi olacağım?

Beton duvar aniden sona ermiş ve elinin altındaki yüzey tahtaya dönüşmüştü. Josephine durdu.

Kapıyı buldum.

Kapı kolu kolayca dönmesine karşın, Josephine kapıyı bir türlü yerinden oynatamıyordu; diğer taraftan bir sürgüyle kapatılmış olmalıydı. Josephine çığlık attı ve kapıyı yumrukladı, ancak kapı çok sertti ve çelimsiz yumrukları da ellerinin acıyıp berelenmesinden başka bir şeye yaramadı. Yorgun düşen Josephine sırtını dayadığı kapının hemen önüne yığıldı ve kalbinin gümbürtüleri arasından yeni bir ses işitti, bir anda korkuyla gerilmesine neden olan bir ses.

Hırlama düşük perdeden ve tehdit ediciydi. Josephine içinde bulunduğu karanlıkta bu hırlamanın nereden geldiğini anlayamıyordu. Gözünde keskin dişler ve pençeler canlandı, üzerine atılmaya hazır halde ona doğru yaklaşmakta olan yaratığı hayal etti. Sonra bir zincirin metalik tıkırtısını ve tepesinde bir yerlerden gelen tırmalama seslerini duydu.

Başını kaldırıp yukarı baktı. Önce bir çatlaktan sızan ışığı gördü, ama bu ışık öylesine zayıftı ki gözlerine güvenemedi. Ama o tarafa baktıkça ışık belirginleşti. Bu, şafağın ilk ışıklarıydı ve

üzeri tahta çakılarak kapatılmış minik bir havalandırma penceresinden bodruma sızıyordu.

Dışarıdaki köpek tahtaları parçalayıp içeri girmeye çabalarken, pençeleriyle tahta kaplamaları tırmalıyordu. Hırıltılarına bakılırsa büyük bir hayvan olmalıydı. Onun dışarıda olduğunu biliyorum ve o da benim burada olduğumun farkında, diye düşündü Josephine. Korkumun kokusunu alıyor ve tadına da bakmayı istiyor. Josephine'in hiç köpeği olmamıştı ve bir gün bir av köpeği ya da bir Shetland çoban köpeği edinmenin hayallerini kurmuştu, vahşi olmayan, cana yakın bir tür. Şu anda havalandırma penceresinin önünde nöbet tutan bu canavar gibi olmayan bir köpek. Çıkardığı seslere bakılacak olursa, boğazını paramparça edebilecek bir canavardı bu.

Köpek havladı. Josephine araba tekerleklerinin ve kapatılan bir motorun sesini işitti.

Köpeğin havlamaları çılgınca bir hal alırken, Josephine olduğu yerde kaskatı kesildi, göğsünü döven kalp atışlarıyla öylece oturdu. Tepede ayak sesleri gıcırdadığında Josephine bakışlarını yukarı çevirdi.

Elindeki ayakkabıyı bırakarak kapıdan olabildiğince uzak bir köşeye çekilip sırtını beton duvara dayadı. Bir sürgünün kaydığını duydu. Kapı gıcırdayarak açıldı. Bir fener ışığı parladı. Adam ona doğru ilerlerken, güneş ışınları retinasını kavuruyormuşçasına körleşen Josephine başını öte tarafa çevirmek zorunda kaldı.

Adam tek kelime etmeden, öylece tepesinde dikildi. Beton oda bütün seslerin olduğundan daha yüksek çıkmasına yol açıyordu. Adam tutsağını incelerken Josephine de onun ağır ve düzenli soluklarını işitti.

"Bırak gideyim" diye fısıldadı genç kadın. "Lütfen."

Adam tek kelime etmedi. Josephine'i en çok korkutan da adamın bu sessizliği oldu. Ta ki adamın elinde tuttuğu şeyi görene kadar. İşte o an, Josephine katıksız bir sessizlikten çok daha kötü şeylerin onu beklediğini anlamıştı.

Adamın elinde bir bıçak vardı.

26

"Hâlâ onu bulmak için zamanınız var" dedi adli tıp psikoloğu Doktor Zucker. "Bu katilin geçmişteki uygulamalarını sürdüreceğini farz edersek, bu kadına da daha önce Lorraine Edgerton'a ve bataklık kurbanına yaptıklarını yapacaktır. Onu sakatlamış durumda, bu yüzden Josephine'in kolayca kaçmasına ya da karşı koymasına imkân yok. Onu günler, hatta haftalarca canlı tutması ihtimali oldukça yüksek. Bir sonraki aşamaya geçmeden önce, ihtiyaç duyduğu ritüelleri yerine getirmeye yetecek bir süre boyunca."

"Bir sonraki aşama mı?" dedi Dedektif Tripp.

"Muhafaza." Zucker kurbanların konferans masasındaki fotoğraflarını gösterdi. "Sanırım onu da kendi koleksiyonuna katmak amacıyla kaçırdı. Son yadigârı olarak. Tek soru..." Başını kaldırıp Jane'e baktı. "Bayan Pulcillo üzerinde hangi metodu kullanacağı."

Jane üç kurbanın fotoğraflarına baktı ve en kötü seçeneklerin neler olabileceğini düşündü. İç organlarının boşaltılması, tuzlanmak ve Lorraine Edgerton gibi bandajlarla sarmalanmak mı? Kafanın kesilmesi, yüz ve kafa derisinin soyulması ve bir oyuncak bebeğin yüzü kadar küçültülmesi mi? Yoksa bedenin bir bataklığın karanlık sularına atılması ve ölürken çekilen acıların, kösele bir maskeye dönen yüz hatlarında donup kalması mı?

Yoksa katilin Josephine için bir kenarda tuttuğu özel bir planı mı vardı, henüz karşılarına çıkmayan yeni bir teknik mesela?

Konferans odası sessizliğe gömülmüştü. Jane bakışlarını masanın etrafında toplanmış dedektiflerin yüzlerinde gezdirdiğinde hepsinin sıkıntılı olduğunu gördü; hepsi de o rahatsız edici gerçeği, kurbanın zamanının hızla tükendiği gerçeğini sessizce

kabullenmekteydi. Barry Frost'un genellikle oturduğu sandalye boştu. Frost'un yokluğunda, herkes ekipte bir eksiklik hissediyordu ve Frost'un her an içeri gireceğini, masadaki yerini alacağını uman Jane, arada sırada kapıya bakmaktan alamıyordu kendini.

"Bu kadını bulmamız tek bir şeye, onu kaçıran kişinin aklını ne kadar iyi okuyabildiğimize bağlı olabilir" dedi Zucker. "Bradley Rose hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacımız var."

Jane başını sallayarak onayladı adamı. "Adamı araştırıyoruz. Nerelerde çalışmış olduğunu, nerelerde yaşadığını, arkadaşlarının kimler olduğunu öğrenmeye çalışıyoruz. Lanet olsun, kıçında bir sivilce varsa, bunu bile öğrenmeye uğraşıyoruz."

"Anne babası en iyi bilgi kaynağı olacaktır."

"O taraftan yana hiç şansımız yok. Annesi bizimle konuşamayacak kadar hasta. Ve babasını soracak olursanız, adam da işimizi elinden geldiğince yokuşa sürüyor."

"Bir kadının hayatı tehlikede olmasına rağmen mi? Bizimle işbirliği yapmak istemiyor mu?"

"Kimball Rose sıradan biri değil. En azından Midas kadar zengin ve bir avukat ordusu tarafından korunuyor. Kurallar onun için geçerli değil. Ya da sapık oğlu için."

"Onu daha fazla sıkıştırmalısınız."

"Crowe ile Tripp Texas'tan kısa bir süre önce döndüler" dedi Jane. "Onları bir parça maço gözdağının işe yarayabileceğini düşünerek göndermiştim." Başını çevirip bir zamanlar oynadığı Amerikan futbolu sayesinde bir üniversite defans oyuncusununki kadar geniş omuzları olan Crowe'a baktı. Eğer maço gibi davranabilecek biri varsa, bu da Crowe'dan başkası olamazdı.

"Ona yaklaşamadık bile" dedi Crowe. "Kapıda aşağılık bir avukat ve güvenlik görevlisi tarafından durdurulduk. Kapıdan içeri girmemiz bile mümkün olmadı. Rose ailesi oğulları hakkında aileden olmayan hiç kimseye tek kelime etmiyor ve belli ki onlardan hiçbir şey öğrenemeyeceğiz."

"Peki, Bradley'nin nerelerde olabileceği hakkında bir şey biliyor muyuz?"

Tripp, "Epey bir süredir gözlerden uzak kalmayı başarmış" dedi. "Yakın zamana ait herhangi bir kredi kartı harcaması saptayamıyoruz ve yıllardır da sosyal güvenlik hesabına hiçbir şey gönderilmemiş, yani bir yerde çalışmıyor. En azından yasal bir işte."

"Ne kadardır?" dedi Zucker.

"On üç yıldır. Zaten Karun gibi zengin bir babası olduğu için çalışmaya ihtiyacı yok."

Zucker bir süre Tripp'in söylediklerini düşündü. "Bu adamın hâlâ hayatta olduğunu nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü anne ve babası ondan mektup ve e-posta aldıklarını söylediler" dedi Jane. "Babasının söylediğine göre, Bradley bir süredir yurtdışında yaşıyormuş. Bu da onun hareketlerini saptamakta neden bu kadar zorlandığımızı açıklıyor."

Zucker kaşlarını çattı. "Bir baba nasıl olur da bu kadar ileri gidebilir? Nasıl olur da tehlikeli bir sosyopat olan oğlunu korur ve mali açıdan destekler?"

"Sanırım onun koruduğu kişi oğlu değil, *kendisi* Doktor Zucker. Kendi adı, kendi saygınlığı. Bütün dünyanın oğlunun bir canavar olduğunu öğrenmesini istemiyor."

"Ben yine de bir ebeveynin çocuğuna bu kadar müsamaha göstereceğine inanamıyorum."

"Bunu asla bilemezsiniz" dedi Tripp. "Belki de o ucubeyi gerçekten seviyordur."

"Ben Kimball'ın karısını da koruduğunu düşünüyorum" dedi Jane. "Kadının lösemi olduğunu söyledi. Kadın da ciddi hasta gibiydi. Oğlunu küçük tatlı bir oğlan çocuğu olarak görüyordu."

Zucker inanamıyormuşçasına başını salladı. "Bu gerçekten de iflah olmaz bir aile."

Benim süslü püslü bir psikoloji diplomam yok, ama bunu ben de söyleyebilirdim.

"Buradaki önemli nokta para akışı olabilir" dedi Zucker. "Kimball oğluna nasıl para gönderiyor?"

"Bunun izini sürmek de bir problem" dedi Tripp. "Ailenin çok sayıda banka hesabı bulunuyor ve bunlardan bazıları da *offshore* hesapları. Ve tabii bir de bir sürü avukat var. Bizim tarafımızı tutan bir hâkimin varlığında bile bu hesapları incelemek çok zaman alacak."

"Dikkatimizi New England üzerinde yoğunlaştırdık" dedi Jane. "Boston bölgesinde gerçekleşen mali hareketler olup olmadığını inceliyoruz."

"Peki arkadaşları? Temas kurduğu kişiler?"

"Yirmi beş yıl önce, Bradley'nin Crispin Müzesi'nde çalışmış olduğunu biliyoruz. Tur rehberlerinden biri olan Bayan Willebrandt, Bradley'nin zamanının büyük kısmını müze kapandıktan sonra saatlerce çalışarak geçirdiğini anımsıyor. Yani onun hakkında pek bir şey hatırlayan kimse yok. Ne birileri üzerinde bir izlenim bırakmış ne de uzun süreli arkadaşlıklar kurmuş. Aynı bir hayalet gibiymiş." Ve hâlâ da bir hayalet olmayı sürdürüyor, diye düşündü Jane.

Kapıları kilitli binalara kimse görmeden giriveren, yüzü güvenlik kameralarına yakalanmayan bir katil. Kurbanlarının peşine kimse onu fark etmeden takılan biri.

"Zengin bir bilgi kaynağımız var" dedi Zucker. "Bize ümitlerimizin de ötesinde en derin psikolojik profili verecektir. Tabii Hilzbrich Enstitüsü kayıtlarını bizimle paylaşmayı kabul ederse."

Crowe tiksintiyle güldü. "Oh, evet. Sapık oğlanların gittiği şu okul."

"Enstitünün eski yöneticisini üç kez aradım" dedi Jane. "Doktor Hilzbrich hasta mahremiyetini öne sürerek kayıtları bizimle paylaşmayı reddediyor."

"Bir kadının hayatı tehlikede. Bunu reddedemez."

"Reddetti bile. Yarın arabaya atlayıp Maine'e gideceğim ve onu biraz sıkıştırmaya çalışacağım. Bakalım ondan alabileceğim herhangi bir şey olacak mı?"

"Mesela?"

"Jimmy Otto'nun dosyası örneğin. O da Hilzbrich Enstitüsü'nün öğrencilerinden biriydi. Jimmy artık hayatta olmadığına göre, belki de doktor kayıtları bize vermeyi kabul eder."

"Bunun bize ne gibi bir faydası olacak?"

"Jimmy ile Bradley'nin oldukça uzun bir süre birlikte avlandıklarına neredeyse emin gibiyiz. İkisi de aynı tarihlerde Chaco Kanyonu bölgesinde bulunuyormuş. İkisi de aynı zamanda Palo Alto'daymış. Ve görünüşe bakılırsa her ikisi de aynı kadına, Medea Sommer'a kafayı takmışlar."

"Şimdi de Medea Sommer'ın kızı kayıp."

Jane başını salladı. "Belki de Bradley bu yüzden Josephine'i seçmiştir. İntikam almak için. Çünkü Josephine'in annesi Jimmy'yi öldürmüştü."

Zucker, yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle arkasına yaslandı. "Biliyor musunuz, özellikle de o detay kafama takılıyor benim."

"Hangi detay?"

"Rastlantı, Dedektif Rizzoli. Siz bunu dikkate değer bir şey olarak görmüyor musunuz? On iki yıl önce Medea Sommer San Diego'da Jimmy Otto'yu vurup öldürüyor. Sonra Medea'nın kızı Josephine, bir şekilde Crispin Müzesi'nde çalışmaya başlıyor, bir zamanlar Bradley Rose'un da çalıştığı yerde. Bradley'nin öldürdüğü iki kurbana ait cesetlerin saklandığı yerde. Bütün bunlar nasıl oluyor?"

"Bunlar benim kafamı da kurcalıyor" diyerek kabul etti Jane.

"Josephine'in o işi nasıl bulduğunu biliyor musunuz?"

"Bu soruyu Josephine'e sormuştum. Mısır uzmanları için iş imkânlarının yer aldığı bir web sitesinde o pozisyon için bir ilan yayınlandığını anlattı bana. Adamın onu tercih etmesi yüzünden şaşırdığını kendisi de itiraf ediyordu."

"Onu arayan kimmiş?"

"Simon Crispin."

Bu ayrıntı karşısında Zucker'ın yüzüne meraklı bir ifade yerleşti. "Artık hayatta olmayan biri" dedi usulca.

Kapı çalındı ve bir dedektif başını içeri uzatıp baktı. "Rizzoli, bir sorunumuz var. Gelip ilgilensen iyi edersin."

"Ne oldu?" diye sordu Jane.

"Bir Texas kodamanı aniden şehrimize gelmeye karar vermiş."

Jane şaşkınlıkla dönüp kapıya doğru baktı. "Kimball Rose mu geldi?"

"Marquette'in odasında. Oraya gitmen lazım."

"Belki de her şeye rağmen bizimle işbirliği yapmaya karar vermiştir."

"Bence öyle değil. Daha çok kafanı koparmaya karar vermiş ve herkesin bunu öğrenmesini sağlamaya çalışıyor gibi."

"Vay canına!" diye mırıldandı Tripp. "Sana takmış olması bana takmasından daha iyi."

"Rizzoli, bizim de seninle birlikte gelmemizi ister misin?" dedi Crowe, belirgin bir şekilde parmaklarını çıtırdatarak. "Küçük bir psikolojik destek olarak?"

"Hayır." Jane hiçbir şey söylemeden dosyalarını toparladı ve ayağa kalktı. "Onunla ben ilgilenirim." *Kafamı koparmayı istiyor olabilir. Ama asıl ben onun oğlunun icabına bakacağım.*

Cinayet masası bürosundan geçip Teğmen Marquette'in kapısını çaldı. İçeri girdiğinde, Marquette'i yüzünde anlam veremediği bir ifadeyle masasının başında otururken buldu. Oysa aynı şeyi misafiri için söylemek mümkün değildi, çünkü adam Jane'e açıkça aşağılayarak bakmaktaydı. Sadece görevini yerine getirmiş, adama kafa tutma cüretini göstermişti ve bu da, Kimball Rose gibi kudret sahibi bir adam için affedilemez bir saldırı anlamına gelmekteydi.

"Sanırım ikiniz tanışıyorsunuz" dedi Marquette.

"Tanışıyoruz" dedi Jane. "Bay Rose'un burada oluşuna şaşırdım. Çünkü telefonlarıma çıkmayı reddediyordu."

"Buna hiç hakkınız yok" dedi Kimball. "Kendini savunmak için burada bile değilken, nasıl olur da oğlum hakkında bir sürü yalan uydurabilirsiniz?"

"Üzgünüm Bay Rose" dedi Jane. "*Yalan uydurmak* derken ne kastettiğinizi anlayamadım."

"Siz beni aptal mı sandınız? Ben şu an bulunduğum konuma sadece şansım yaver gittiği için gelmedim. Sorular sorarım. Benim de kendi kaynaklarım var. Üzerinde çalıştığınız soruşturmanın neyle ilgili olduğu hakkında bilgim var. Bradley'ye karşı kurguladığınız şu deli saçması soruşturmadan bahsediyorum."

"Kabul etmeliyim ki gerçekten de tuhaf bir soruşturma üzerinde çalışıyorum. Ama bir konuda açık konuşalım isterseniz: Ben *kurgulamam*. Sadece delilleri takip eder, beni götürdükleri yere giderim. Şu an için bütün deliller de oğlunuzu işaret ediyor."

"Demek öyle, sizin hakkınızda çok şey öğrendim Dedektif Rizzoli. Geçmişte birçok kez ani kararlara vardığınız olmuş. Mesela birkaç yıl önce çatıda silahsız bir adamı vurmanız gibi."

O acı verici olayın hatırlatılması karşısında Jane gerildiğini hissetti. Kimball da bunu görmüştü ve bıçağı biraz daha derinlere batırdı.

"O adama kendini savunması için fırsat verdiniz mi? Yoksa aynı Bradley'ye yaptığınız gibi hâkim ve jüri rolü oynayıp tetiği çekmeye mi karar verdiniz?"

"Bay Rose" dedi Marquette, "o çatışmanın şu anki konumuzla hiçbir alakası yok."

"Öyle mi? Şu anki konumuz bir tür serseri mayın gibi ortalıkta dolanan bu kadın. Oğlum masum. Bu kaçırılma olayıyla hiçbir alakası yok onun."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?" diye sordu Marquette. "Bize oğlunuzun nerede olduğunu bile söyleyemiyorsunuz."

"Bradley şiddet uygulayabilecek biri değildir. Tam tersine, *ona* şiddet uygulanmış olması daha muhtemel. Ben çocuğumu tanıyorum."

"Gerçekten de tanıyor musunuz onu?" diye sordu Jane. Odaya gelirken yanında getirdiği dosyayı açtı ve içinden bir fotoğraf çıkarıp sert bir şekilde adamın önüne, masanın üzerine koydu. Kimball gözkapakları dikilerek kapatılmış, dudakları örgü şişleriyle delinmiş *tsantsa*'nın grotesk görüntüsüne baktı.

"Bu şeyin ismini biliyorsunuz, değil mi Bay Rose?" diye sordu Jane.

Adam karşılık vermedi. Kapalı kapının ardında çalan telefonları ve cinayet masası birimindeki dedektiflerin seslerini duyabiliyorlardı, ancak Marquette'in odasında uzayıp giden bir sessizlik vardı.

"Eminim ki bunlardan birini daha önce de görmüşsünüzdür" dedi Jane. "Sizin gibi bir sürü yere seyahat eden bir arkeoloji tutkunu şüphesiz Güney Amerika'ya da gitmiştir."

"Bu bir *tsantsa*" dedi adam en sonunda.

"Çok güzel. Oğlunuz da bunun ne olduğunu biliyordur, değil mi? Çünkü sizinle birlikte dünyanın pek çok yerine gittiğini farz ediyorum."

"Onun aleyhine sadece bu mu var elinizde? Oğlumun bir arkeolog oluşu mu?" Kimball burnundan soluyordu. "Mahkemeye çıktığınız zaman bundan çok daha iyisine ihtiyacınız olacak."

"Peki ya taciz ettiği şu kadın için ne diyeceksiniz? Medea Sommer, Indio'da oğlunuz aleyhinde şikâyette bulunmuş."

"Ne olmuş yani? O suçlamalardan vazgeçmişti."

"Ve bize biraz Maine'de katıldığı özel tedavi programından bahsedin isterseniz. Hilzbrich Enstitüsü. Anladığım kadarıyla özellikle belli sorunları olan genç oğlanların üzerinde uzmanlaşmışlar."

Adam bakışlarını Jane'e çevirdi. "Bunu nasıl..."

"Ben de aptal değilim. Ben de sorular sorarım. Enstitünün son derece seçkin, son derece uzman bir kuruluş olduğunu işittim. Gizliliğe büyük önem veren bir yer. Müşterilerinin kimler olduğuna bakacak olursak, sanırım öyle olmaya da mecburdular. O halde anlatın bana, program Bradley'de işe yaramış mıydı? Yoksa sadece aynı düzeyde sapkın yeni arkadaşlar edinmesinden başka bir işe yaramadı mı?"

Kimball başını çevirip Marquette'e baktı. "Onun bu soruşturmadan alınmasını istiyorum, yoksa avukatlarımla muhatap olacaksınız."

"Jimmy Otto gibi arkadaşlar mesela" diyerek devam etti Jane. "Jimmy Otto ismini hatırlıyorsunuz, değil mi?"

Kimball, Jane'i duymazdan geldi ve gözlerini Marquette'ten ayırmadı. "Emniyet müdürünüze mi gitmem gerekecek? Çünkü bunu yapacağım. Ne gerekirse yapar, tanıdığım kim varsa devreye sokarım. Teğmen?"

Marquette bir an için sessiz kaldı. Teğmenin sessiz kaldığı bu zaman dilimi, Jane'in, Kimball Rose'un nasıl can sıkıcı olabileceğini tam manasıyla kavramasına yetecek kadar uzundu, sadece fiziksel varlığıyla değil, aynı zamanda açıkça ifade edilmeyen gücüyle de. Jane, Marquette'in baskı altında olduğunu anlayabiliyordu ve ortaya çıkacak sonuca kendini hazırladı.

Ama Marquette onu hayal kırıklığına uğratmadı. "Üzgünüm Bay Rose" dedi. "Dedektif Rizzoli bu soruşturmanın başında

bulunuyor ve bu soruşturmayla ilgili kararları da o veriyor."

Kimball öfkeyle, iki devlet memurunun ona kafa tutmasına bir türlü inanamazmış gibi Marquette'e baktı. Tehlikeli bir şekilde kızaran adam hışımla Jane'e döndü. "*Senin* soruşturman yüzünden karım hastaneye yattı. Bradley hakkında sorular sormak için gelmenizden üç gün sonra şuurunu kaybetti. Dün onu bir uçağa bindirip Dana-Farber Hastanesi'ne naklettim. Bu sefer kurtulamayabilir ve bunun için seni suçluyorum. Gözüm üzerinde Dedektif. Benim haberim olmadan tek bir taşın bile altına bakamayacaksın."

"Muhtemelen benim de Bradley'yi bulacağım yer orası olacaktır" dedi Jane. "Bir taşın altı."

Adam arkasından kapıyı çarparak çıkıp gitti.

"Bunu söylemen pek de akıllıca olmadı" dedi Marquette.

Jane iç geçirerek Marquette'in masasında duran fotoğrafı aldı. "Biliyorum" diyerek onayladı.

"Adamımızın Bradley Rose olduğuna ne kadar eminsin?"

"Yüzde doksan dokuz."

"Yüzde doksan dokuz nokta dokuz emin olsan iyi edersin. Çünkü karşımızdakinin nasıl biri olduğunu az önce sen de gördün. Şimdi de karısı hastaneye yatmış ve adam çılgına dönmüş durumda. Hayatımızı cehenneme dönüştürmesine yetecek paraya ve bağlantılara da sahip."

"O zaman bırak hayatımızı cehenneme çevirsin. Bu oğlunun suçlu olduğu gerçeğini değiştirmez."

"Bundan sonra işleri elimize yüzümüze bulaştırma lüksümüz yok Rizzoli. Seninkiler zaten büyük bir hata yaptılar ve bunun cezasını da o genç kadın çekti."

Marquette'in amacı onu yaralamaksa, daha iyisini yapamazdı. Midesine sancılar saplandığını hisseden Jane, belgeler Josephine'in kaçırılmasıyla ilgili vicdan azabını dindirebilirmiş gibi dosyaya yapıştı.

"Bunu sen de biliyorsun" dedi Marquette usulca.

"Evet. Bunun ben de farkındayım" dedi Jane. *Ve bu hata ölene kadar yakamı bırakmayacak.*

27

Nicholas Robinson'ın yaşadığı ev Chelsea'de, Jane'in çocukluğunun geçtiği ve genellikle işçilerin yaşadığı Revere Mahallesi'nden çok da uzak olmayan bir yerdeydi. Jane'in çocukluk evi gibi, Robinson'ın evi de kapalı bir ön verandası ve küçük bir bahçesi olan mütevazı bir evdi. Ön bahçede Jane'in o güne kadar gördüğü en büyük domates fideleri boy atmıştı, ancak son günlerdeki aşırı yağışlar domatesleri mahvetmişti ve çürümekte olan kocaman domatesler fidelerde sallanmaktaydı. İhmal edilmiş fidelerin durumu, Jane'i Robinson'ın ruh hali hakkında uyarmış olmalıydı. Kapıyı açtığında, adamın tükenmiş ve bitkin görüntüsü karşısında yine de şaşkınlığa uğradı Jane. Saçları darmadağınık, gömleği de günlerdir üzerinden çıkarmadan yatmış gibi kırış kırıştı.

"Bir haber var mı?" diye sordu adam, heyecanla Jane'in yüzünü araştırarak.

"Üzgünüm, ama herhangi bir gelişme yok. İçeri gelebilir miyim Doktor Robinson?"

Adam bezgin bezgin başını sallayarak Jane'i içeri aldı. "Tabii ki."

Anne babasının Revere'deki evinde, televizyon oturma odasının en önemli öğesi durumundaydı ve sehpanın üzeri de, yıllar içerisinde kendilerini klonlamış bir sürü uzaktan kumanda cihazıyla dolu olurdu. Oysa Robinson'ın oturma odasında ne televizyon ne de müzik seti vardı ve ortalıkta hiç uzaktan kumanda görünmüyordu. Robinson'ın oturma odası bunların yerine kitaplarla, küçük heykelcikler ve çanak çömlek parçalarıyla doluydu, duvarda da eski dünyanın çerçevelenmiş bir haritası asılıydı. Her santimetrekaresiyle, yoksul bir akademisyenin eviydi burası, ancak eve hâkim olan bütün bu dağınıklıkta bir tür düzen vardı, sanki bütün bu önemsiz şeyler tam da olmaları gereken yerdeydiler.

Ne yapması gerektiğine karar veremiyormuş gibi bakışlarını odada dolaştırdı Nicholas, sonra da çaresizce elini salladı. "Özür dilerim. Ne içmek istersiniz? Korkarım ki pek de iyi bir ev sahibi değilim."

"Ben böyle iyiyim, teşekkür ederim. Neden oturup biraz konuşmuyoruz?"

Rahat, ancak yıpranmış koltuklara oturdular. Dışarıdan bir motosikletin homurtusu geliyordu, ancak evin içinde derinden sarsılmış bir ev sahibi vardı ve mutlak bir sessizlik hüküm sürüyordu. Usulca, "Ne yapmam gerektiğini bilemiyorum" dedi adam.

"Müzenin kapanabileceğini duydum."

"Ben müzeden bahsetmiyordum. Josephine'i kastetmiştim. Onu bulmanıza yardımcı olmak için ne gerekiyorsa yaparım, ama elimden ne gelir ki?" Kitaplarını, haritalarını işaret etti. "Benim iyi olduğum şeyler *bunlar*. Toplamak ve kataloglamak. Geçmişe ait işe yaramaz detayları yorumlamak. Bunların ona bir faydası dokunmadı ama, değil mi? Bunlar Josephine'e fayda sağlamadı." Yenilgiye uğramış gibi bakışlarını yere indirdi. "Simon'ı da kurtarmadı."

"Belki de bize yardım edebilirsiniz."

Nicholas yorgunluktan çökmüş gözlerle Jane'e baktı. "Sorun. Neye ihtiyaç duyduğunuzu söyleyin bana."

"Şu soruyla başlayacağım: Josephine'le aranızda ne gibi bir ilişki vardı?"

Robinson kaşlarını çattı. "İlişki mi?"

"Onun sizin için bir iş arkadaşından daha fazlası olduğunu düşünüyorum." Adamın yüzünde gördüklerine bakılacak olursa, çok daha fazlasıydı.

Robinson başını salladı. "Bana bir bakın Dedektif. Ben ondan on dört yaş daha büyüğüm. İflah olmaz bir miyobum, geçimimi zar zor sağlıyorum ve kelleşmeye başladım. Neden onun gibi bir kadın beni istesin ki?"

"O halde sizinle romantik bir ilişkiye girmek ilgisini çekmemişti, öyle mi?"

"Böyle bir şeyle ilgileneceğini sanmıyorum."

"Bunu bilmediğinizi mi söylüyorsunuz? Ona teklif etmediniz mi?"

Utangaç bir ifadeyle güldü adam. "O kelimeleri telaffuz etmeye yetecek cesaret ne arar bende? Ayrıca onu rahatsız etmeyi de istemiyordum. Böyle bir şey yapmak aramızdaki her şeyin mahvolmasına yol açabilirdi."

"Her şeyin derken?"

Robinson gülümsedi. "O bana benziyor, hem de öyle çok benziyor ki, inanamazsınız. Elimize eski bir kemik parçası ya da paslı bir bıçak verin, ikimiz de o parçadaki tarihin sıcaklığını hissederiz. Sadece bu kadarını paylaşabilmek bile benim için yeterliydi." Başı önüne düştü ve "Ondan daha fazlasını istemeye korkuyordum" diye itiraf etti.

"Neden ki?"

"Güzelliği yüzünden" dedi Robinson. Kelimeler ağzından bir dua kadar yumuşak çıkmıştı.

"Onu işe almanızın nedenlerinden biri de bu muydu?"

Bu sorunun adamı gücendirdiğini görebiliyordu Jane. Nicholas'ın yüz gerildi ve koltuğunda doğruldu. "Asla kimseyi fiziksel görünüşüne bakarak işe almam ben. Benim en önemli standartlarım yeterlilik ve tecrübedir."

"Ama özgeçmişine bakılacak olursa Josephine'in neredeyse hiç tecrübesi yoktu. Yüksek lisans programını kısa bir süre önce bitirmişti. Sizden çok daha az tecrübesi olmasına rağmen yine de onu danışman olarak işe aldınız."

"Çünkü ben Eski Mısır uzmanı değilim. İşte bu yüzden Simon bana bir danışman alacağını söyledi. Sanırım gururum biraz kırılmıştı, ama açık konuşmak gerekirse, Bayan X'i değerlendirebilecek niteliklere sahip olmadığımın da farkındaydım. Kendi sınırlarımı kabul ediyorum."

"Aralarından seçim yapabileceğiniz ve Josephine'den daha nitelikli pek çok Eski Mısır uzmanı olmalı."

"Eminim ki olmuştur."

"Bilmiyor musunuz?"

"Kararı Simon vermişti. Ben iş duyurusunu yaptıktan sonra onlarca özgeçmiş geldi. Simon bana işe alacağı kişiyi çoktan seçtiğini haber verdiğinde, ben henüz seçenekleri azaltmaya çalışıyordum. Josephine benim ilk elememi bile geçemezdi, ama Simon işe alacağımız kişinin Josephine olmasında ısrar etti. Ve her nasıl olduysa, onu tam zamanlı olarak işe almamız için gereken ekstra kaynakları da bulmuştu."

"Ekstra kaynakları da bulmuştu derken ne kastediyorsunuz?"

"Epey yüklü bir bağış yapılmıştı. Mumyaların böyle etkileri vardır bilirsiniz. Bağışçıların heyecanlanmasına neden olur, onları cüzdanlarını açmaya sevk eder. Arkeoloji camiasında Simon'ın çalıştığı kadar çalışınca, bol paranın kimlerde olduğunu öğrenir insan. Kimden para isteyeceğinizi bilirsiniz."

"Ama neden Josephine'i seçmişti ki? Bu benim sürekli takılıp kaldığım bir soru. İşe alabileceği onca Eski Mısır uzmanı, başvuru yapmış olması muhtemel onca doktora sahibi varken neden işi *ona* vermiş olsun ki?"

"Bilmiyorum. Bu seçimden pek de memnun olmamıştım, ancak itiraz etmenin çok da anlamı olmayacağını düşündüm, çünkü onun çoktan kararını vermiş olduğu izlenimine kapılmıştım ve bunu değiştirmek için yapabileceğim herhangi bir şey de yoktu." Robinson iç geçirdi ve başını çevirip pencereden dışarı baktı. "Ve sonra onunla karşılaştım" dedi usulca. "Ve ondan başka kimseyle çalışmayı istemediğimi anladım. Birlikte..." Cümlesini tamamlamadan sustu.

Mütevazı evlerden oluşan o caddede, gelip geçen araçların sesi aralıksız devam ettiği halde, bu oturma odası daha farklı ve daha kibar bir zamanda kısılıp kalmış gibiydi, Nicholas Robinson gibi darmadağın, antika bir adamın kitapları ve haritalarıyla çevrili bir halde, tatmin içinde yaşlanabileceği bir zamanda.

"O yaşıyor" dedi Robinson. "Buna inanmak istiyorum." Başını çevirip Jane'e baktı. "*Siz* de onun yaşadığına inanıyorsunuz, değil mi?"

"Evet, inanıyorum" dedi Jane. Ama cevabın geri kalanını gözlerinden anlamasına fırsat vermeden bakışlarını kaçırdı. *Ama onu kurtarabilecek miyiz, bilmiyorum.*

28

O akşam Maura yemeğini yalnız yedi.

İki kişilik romantik bir akşam yemeği planlamış ve bir gün önce de Daniel'ın en sevdiği yemek olan sebzeli incik yapmak için market reyonlarını aşındırarak Meyer limonu, maydanoz, dana inciği ve sarmısak gibi malzemeler almıştı. Ama gayrimeşru âşıkların yaptığı en iyi planlar bile tek bir telefonla bir anda yerle bir olabiliyordu. Yemeğe birkaç saat kala Daniel telefon etmiş ve o akşam, New York'tan gelen misafir piskoposlarla yemek zorunda olduğunu söyleyerek özür dilemişti. Telefon konuşmaları her zamanki gibi sona ermişti. *Çok üzgünüm Maura. Seni seviyorum Maura. Keşke bundan kurtulabilseydim.*

Ama asla kurtulamıyordu.

Şimdi o incikler Maura'nın buzdolabına yerleştirilmişti. Maura da kaderine boyun eğmiş ve akşam yemeğini *sebzeli incik* yerine peynirli sandviç ve sert bir cin tonikle tek başına geçiştirmeye razı olmuştu.

O an Daniel'ın nerede olduğunu düşündü. Simsiyah elbiseler içerisindeki erkeklerin oturduğu bir masa hayal etti. Yemeğin başlangıcında başların eğilişi, yiyecekler için mırıldanılan şükran kelimeleri. Papaz okuluna yapılan başvuruların geri çevrilmesi ya da gitgide yaşlanan ruhban kesimi gibi kilise için önemli meseleleri tartışırken porselen tabaklara çarpan gümüş çatal bıçakların çıkardığı sesler. Her meslek grubu kendi iş yemeklerini düzenlerdi, ama bu adamlar yemek sona erdiğinde, eşlerinin ve ailelerinin yanına değil, kimseyle paylaşmadıkları yataklarına gideceklerdi. Şarabını yudumlar, masadaki meslektaşlarına bakarken, kadın yüzlerinin, kadın seslerinin eksikliği seni hiç mi rahatsız etmiyor, diye düşündü Maura.

Beni hiç mi düşünmüyorsun?

Peynirli sandvici sıcak tavaya bastırdı, yağın cızırdamasını ve ekmeklerin kızarmasını seyretti. Aynı sahanda yumurta gibi, tavada kızartılmış peynirli sandviç de Maura'nın son çare olarak başvurduğu yemeklerden biriydi ve kızaran tereyağının kokusu bir tıp öğrencisi olarak geçirdiği o yorgun gecelerin anılarını zihnine dolduruyordu. Bu aynı zamanda boşanmanın ardından yaşadığı ve yemek hazırlamanın Maura'nın sahip olduğundan çok daha fazla güç gerektirdiği o sıkıntılı akşamların da kokusuydu. Tavada kızaran peynirli sandvicin kokusu, yenilginin kokusuydu.

Dışarıda karanlık çöküyor, ilkbaharda büyük bir iyimserlikle ektiği ihmal edilmiş sebzeleri merhametle gizliyordu. O sebze bahçesi şimdi yabani otlar, topraktan fışkıran marullar ve karman çorman dallarında kuruyarak kösele gibi sarkan bezelye kabuklarıyla bakımsız bir orman gibi olmuştu. Bir gün, diye düşündü Maura, burayı adam edeceğim. Yabani otları temizleyip bahçeyi adam edeceğim. Ama bu yaz için artık çok geçti, fazla talep ve telaşın bir diğer kurbanıydı bahçe de.

En başta da Daniel.

Pencere camındaki yansımasını gördü Maura: kederle sarkmış dudaklar, yorgun ve kısık gözler. Bu mutsuz imge, en az bir yabancının yüzü kadar şaşırtıcıydı Maura için. On yıl sonra, yirmi yıl sonra da aynı kadın hâlâ pencereden ona bakacak mıydı?

Tavadan dumanlar yükselmeye başladı, ekmek kararmaya başlamıştı. Ocağın altını kapatıp duman çıksın diye pencereyi açtı, sonra da sandvicini mutfak masasına götürdü. Cin ve peynir, diye düşündü içkisini yeniden doldururken. Melankolik bir kadın için gereken tüm besin. Bir yandan içkisini yudumlarken, bir yandan da o akşam posta kutusundan alıp eve getirdiği zarfları inceliyor, istemediği katalogları geri dönüşüm için bir kenara, o hafta sonu ödeyeceği faturaları başka bir kenara ayırıyordu.

İsminin ve adresinin daktiloyla yazıldığı zarfı görünce durakladı. İade adresi yazılı değildi. Zarfı yırtıp açtı ve içinden katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. Aynı anda da eli yanmış gibi kâğıdı bırakıverdi.

Crispin Müzesi'nin kapısına kanla yazılmış halde gördüğü iki kelime, bu kâğıt parçasına mürekkeple yazılmıştı:

BENİ BUL.

Masanın üzerindeki cin tonik bardağını devirerek hızla ayağa fırladı. Buzlar zemine saçıldı, ancak Maura buzlara aldırmadan

doğruca telefonun yanına gitti.

Telefon üç kez bile çalmadan canlı bir ses cevap verdi. "Rizzoli."

"Jane, sanırım bana bir mektup yazmış!"

"Ne?"

"Posta kutusundan bugün çıktı. Tek bir sayfa..."

"Sakin ol. Trafik yüzünden seni duyamıyorum."

Maura sinirlerinin yatışması için bir süre bekledi ve daha sakin bir sesle, "Zarfın üzerinde adresim yazıyor" demeyi başardı. "İçinde bir sayfa var ve sadece iki kelime yazılı: *Beni bul.*" Bir nefes aldı ve alçak bir ses tonuyla, "O göndermiş olmalı" dedi.

"Kâğıdın üzerinde başka hiçbir şey yazmıyor mu? Herhangi bir şey?"

Maura sayfanın arka tarafını çevirdi ve kaşlarını çattı. "Diğer tarafında iki numara var."

Telefondan bir arabanın korna çaldığını, Jane'in de bir küfür savurduğunu duydu. "Bak, ben şu an Columbus Bulvarı'nda sıkışıp kalmış durumdayım. Sen evde misin?"

"Evet."

"Hemen oraya geliyorum. Bilgisayarın açık mı?"

"Hayır, neden?"

"Hemen aç öyleyse. Benim için bir şeye bakman lazım. Sanırım o rakamların ne anlama geldiğini biliyorum."

"Bir dakika bekle." Telefonu ve gelen notu alan Maura aceleyle koridor boyunca yürüyüp çalışma odasına geçti. "Bilgisayarımı açıyorum" dedi, ekran titreyip bilgisayarın sabit diski bir mırıltıyla yeniden hayata dönerken. "Bana şu rakamlardan bahset. O rakamların anlamı ne sence?"

"Birer coğrafi konum olduklarını tahmin ediyorum."

"Bunu da nereden çıkardın?"

"Çünkü Josephine de tam senin elindeki gibi, üzerinde rakamlar olan bir not aldığını ve o rakamların da Blue Hills Doğal Koruma Alanı'ndaki bir konumu gösterdiğini anlattı."

"Bu yüzden mi o gün yürüyüş yapmak için oraya gitmiş yani?"

"Katil Josephine'i oraya göndermişti."

Bilgisayar en sonunda açılmıştı. "Tamamdır. Bilgisayarımı açtım. Ne yapmamı istiyorsun?"

"Google Earth'e gir. O rakamları enlem ve boylam olarak gir."

Maura bir kez daha elindeki nota baktı ve aniden notta yazan "beni bul" kelimelerinin anlamını kavrayıp sarsıldı. "Aman Tanrım" diye mırıldandı. "Bize Josephine'in cesedini nerede bulacağımızı haber veriyor."

"Umarım yanılıyorsundur. Rakamları girdin mi?"

"Şimdi giriyorum." Maura telefonu bir kenara bıraktı, klavyeyi tıkırdatarak enlem ve boylam değerlerini girdi. Ekranda yer alan küre şeklindeki dünya haritası dönmeye, Maura'nın belirttiği koordinatlar yönünde hareket etmeye başladı. Maura telefonu tekrar eline aldı ve "Görüntü yaklaşıyor" dedi.

"Ne gösteriyor?"

"Birleşik Devletler'in kuzeydoğusu. Massachusetts, burası..."

"Boston mu?"

"Sanki burası... hayır, bekle..." Detaylar gitgide kesinlik kazanırken Maura ekrana bakmaya devam etti. Boğazı aniden kurumuştu. "Burası Newton" dedi yavaşça.

"Newton'ın neresi?"

Maura elini fareye uzattı. Her yeni tıklamayla birlikte ekrandaki görüntü de büyütülüyordu. Aniden hangi mahalleye bakmakta olduğunu fark etti ve ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Burası benim ev" diye fısıldadı.

"Ne?"

"Bu koordinatlar *benim evin* yerini gösteriyor."

"Tanrım! Maura, beni dinle! Oraya hemen bir devriye arabası göndereceğim. Açık bir yer var mı? Hemen gidip bütün kapıları kontrol etmeni istiyorum. Hemen! Haydi git!"

Maura oturduğu koltuktan hızla kalktı ve doğruca ön taraftaki kapının yanına koştu. Kilitliydi. Garaj kapısına koştu, o kapı da kilitliydi. Mutfağa doğru döndü ve aniden olduğu yerde donup kaldı.

Pencereyi açık bıraktım.

Maura yavaşça koridor boyunca ilerlemeye başladı; avuç içleri terliyor, kalbi göğsünü dövüyordu. Mutfağa girdiğinde pencere camındaki sinekliğin yerinde durduğunu, mutfağın da bıraktığı gibi olduğunu gördü. Erimiş buzlar masanın altında küçük bir su birikintisi oluşturmuştu. Kapının yanına gitti ve hâlâ kapalı olup olmadığını kontrol etti. Tabii ki kapalı olacaktı. İki yıl önce davetsiz bir misafir evine girmişti ve o günden bu yana Maura kapılarını sürgülemeye, güvenlik sistemini devreye sokmaya özellikle dikkat ediyordu. Mutfak penceresini kapatıp sürgüledi ve rahatlayarak bir nefes aldı, bir süre sonra da nabzı yavaş yavaş normale döndü. Sadece bir zarf işte, diye düşündü. Amerikan Posta Hizmetleri tarafından adrese teslim edilen bir aşağılama. Döndü, notun geldiği zarfa baktı. Zarfın üzerinde herhangi bir damga olmadığını, pulun yapıştırıldığı gibi durduğunu da ancak o zaman fark etti.

Kendisi bırakmış. Evimin önüne gelmiş ve posta kutuma bırakmış.

Benim için başka ne bırakmış olabilir?

Pencereden dışarı baktı ve karanlığın ne gibi sırların üzerini örttüğünü merak etti. Bahçe ışıklarını yakan elektrik düğmesine doğru giderken avuçları bir kez daha ter içinde kalmıştı. Işıklar yanınca ortaya çıkabilecek şeylerden endişe ediyor, pencerenin hemen önünde durmuş ve gözlerini ona dikmiş Bradley Rose'la karşılaşmaktan korkuyordu. Ama düğmeyi çevirdiğinde, bahçeye yayılan aydınlık herhangi bir canavarı açığa çıkarmadı. Gazla çalışan barbeküyü ve daha geçen ay satın aldığı, ama henüz keyfini süremediği tik ağacından yapılma bahçe mobilyalarını gördü. Avlunun ucunda, ışığın ulaşabildiği noktanın hemen ötesinde, bahçesinin karanlığa karışan sınırlarını zar zor görebiliyordu. Endişe verici ya da sıradışı herhangi bir şey görünmüyordu.

Sonra zar zor seçebildiği bir hareket çekti dikkatini: karanlıkta dalgalanan donuk bir beyazlık. Ne olduğunu anlayabilmek için gözlerini kısarak baktı, ancak beyazlık bir şekil almayı, kendini göstermeyi reddediyordu. Mutfak çekmecesinden fenerini çıkardı ve karanlığa doğru tuttu. Fenerin ışığı iki yaz önce bahçenin uzak köşesine dikmiş olduğu Japon armudunun üzerine düştü. Ağacın dallarından birine asılmış sallanıp duran beyaz bir şey vardı, şimdi rüzgârda çılgınca uçuşup duran bir şey.

Kapı zili çaldı.

Yaşadığı ani korkuyla göğsü hızlı hızlı inip kalkmaya başlayan Maura olduğu yerde döndü. Aceleyle koridora doğru ilerlerken, bir polis arabasının mavi tepe ışıklarının oturma odasının penceresinden içeri dolduğunu fark etti. Ön kapıyı açtı ve iki Newton polis memurunun kapının önünde durduğunu gördü.

"Her şey yolunda mı Doktor Isles?" diye sordu memurlardan biri. "Bize bu adreste haneye tecavüz vakası olabileceği bildirildi de."

"İyiyim." Maura tuttuğu soluğu bıraktı. "Ama benimle gelseniz iyi olur. Bir şeyleri kontrol etmek için."

"Nedir?"

"Arka bahçemde."

Polis memurları Maura'nın peşi sıra koridordan yürüyüp mutfağa girdiler. Kendisini komik duruma düşürmekten aniden endişe etmeye başlayan Maura mutfağa geldiğinde durakladı. Armut ağaçlarından sallanan hayaletler uyduran, histerik bekâr kadın. Şimdi yanında iki polis olduğu için Maura'nın korkuları yavaş

yavaş silinmiş ve daha pratik endişeler devreye girmişti. Eğer katil gerçekten de arka bahçesine bir şeyler bırakmışsa, bu nesneye bir profesyonel olarak yaklaşmaya mecburdu.

"Burada bekleyin bir dakika" dedi ve gerisingeri koridordaki dolabın yanına koşup lateks eldiven kutusunu aldı.

"Neler döndüğünü bize de anlatmayı düşünüyor musunuz?" diye seslendi memurlardan biri.

Maura elinde tuttuğu eldiven kutusuyla birlikte mutfağa döndü ve adamlara birer çift eldiven verdi. "Ne olur ne olmaz."

"Bunlar ne için?"

"Kanıt." Maura feneri aldı ve mutfak kapısını açtı. Dışarıdaki yaz gecesi, toprağın üzerine düşmüş çam yaprakları ve ıslanmış çimlerle mis gibi kokuyordu. Maura yavaş yavaş, kendisi için bırakılmış başkaca sürprizleri aramak için fenerinin ışığını avlu, sebze bahçesi ve çimenlikte dolaştırarak bahçenin diğer ucuna doğru yürüdü. Oraya ait olmayan tek şey, önlerindeki gölgelerde uçuşarak sallanmaktaydı. Armut ağacının önüne geldiğinde durdu Maura ve fenerini dalın ucunda sallanmakta olan nesneye çevirdi.

"Buna mı bakmak istiyordunuz?" dedi polis memuru. "Bu sadece bir market torbası."

Ve içinde de bir şey var. Maura bir market torbasının içine sığabilecek bütün dehşetleri, bir katilin bir kurbandan alabileceği dehşet verici bütün yadigârları düşündü ve aniden torbanın içine bakmayı hiç istemediğini fark etti. Bu işi Jane'e bırak, diye düşündü. Bırak ilk gören başka birisi olsun.

"Sizi rahatsız eden şey bu muydu?" dedi polis.

"Buraya bırakmış. Benim bahçeme girmiş ve bunu ağaca asmış."

Polis eldivenleri eline geçirdi. "Bakalım neymiş."

"Hayır. Bekle..."

Ama adam çoktan torbayı daldan çekip almıştı. Fenerinin ışığını torbanın içine tutup içindekilere baktı ve o karanlıkta bile Maura adamın suratını buruşturduğunu görebildi.

"Neymiş?" diye sordu Maura.

"Bir tür hayvan gibi görünüyor." Maura'nın da görmesi için torbanın ağzını açık tutarak kadına doğru uzattı.

İlk bakışta, Maura'nın baktığı şey gerçekten de koyu renkli bir post ya da kürk parçası gibi görünmüştü. Ancak torbanın içinde duranın gerçekte ne olduğunu anladığında, Maura'nın elleri lateks eldivenler içinde buz kesti.

Başını kaldırıp polis memuruna baktı. "Bu saç" dedi Maura, usulca. "Sanırım insan saçı."

29

"Josephine'in" dedi Jane.

Maura mutfak masasında oturmuş, içinde siyah saçların olduğu kanıt torbasına bakmaktaydı. "Bunu bilmiyoruz" diye karşılık verdi.

"Rengi tutuyor. Uzunluğu da uygun." Jane, notun içinde geldiği zarfı işaret etti. "Bize bunu kendisinin gönderdiğini söylüyor."

Mutfak penceresinden bakan Maura, son bir saattir arka bahçesini tarayan olay yeri inceleme ekibinin fener ışıklarını görebiliyordu. Ve sokakta da tepe lambalarının ışıkları düzenli bir ritimle çakan üç devriye arabası vardı. Muhtemelen komşuları da pencerelerinin önünde oturmuş, bu curcunayı seyretmekteydiler. Mahallenizde istemediğiniz kadın benim işte, diye düşündü Maura. Polis arabalarının, olay yeri inceleme ekiplerinin ve canlı yayın minibüslerinin düzenli bir şekilde ziyaret ettikleri ev benim evim. Mahremiyeti ayaklar altına alınmış, evi televizyon kameraları tarafından ifşa edilmişti ve Maura ön kapıyı açıp dışarı çıkmayı, muhabirlere sokağından defolup gitmelerini ve onu rahat bırakmalarını haykırmayı istiyordu. Böyle bir sahnenin gece haberlerinde nasıl görüneceğini kafasında canlandırdı, deli gibi bağırıp çağıran, çileden çıkmış bir adli tıp uzmanı.

Aslında Maura'nın o anki öfkesinin gerçek sebebi o kameralar değil, o kameraların buraya gelmesine neden olan adamdı. O notu yazan ve Maura'nın bahçesindeki armut ağacına o hatırayı bırakan adam. Başını kaldırıp Jane'e baktı. "Neden bunları bana gönderdi şimdi bu herif? Ben sadece adli tıp uzmanıyım. Senin soruşturmanla doğrudan alakalı değilim."

"Neredeyse bütün cinayet mahallerinde sen de oluyordun. Aslına bakarsan, Bayan X'in BT taramasının yapıldığı ilk andan

itibaren bu soruşturmadaki ilk kişi sen oldun. Haber bültenlerindeydin."

"Ama haberlerde senden de bahsediliyor Jane. O saçları Boston Emniyet Müdürlüğü'ne de gönderebilirdi. Neden *benim* evime geldi? Neden bunu *benim* arka bahçeme bıraktı?"

Jane de masaya oturdu ve masanın diğer ucundaki Maura'ya baktı. "O saçlar Boston Emniyet Müdürlüğü'ne gönderilmiş olsaydı bu işi kendi aramızda sessizce hallederdik. Oysa şimdi devriye arabalarını göndermek zorunda kaldık ve evinin etrafında dolanıp duran suç uzmanları da var. Bizim oğlan bu işi halka açık bir gösteriye dönüştürdü." Jane durakladı. "İşte notu sana göndermesinin nedeni bu olabilir."

"İlgi çekmek hoşuna gidiyor yani" dedi Maura.

"Ve o ilgiyi çektiğine de hiç şüphe yok."

Dışarıda olay yeri inceleme ekibi araştırmalarını sona erdirmişti. Maura minibüs kapılarının kapandığını, uzaklaşan araçların gitgide azalan homurtularını duydu.

"Biraz önce bir şey sordun" dedi Jane. "*Neden ben*, dedin. Bu minik hediyeyi Boston Emniyet Müdürlüğü'ne göndermek yerine neden senin evinin bahçesine bıraktığını sordun."

"Az önce ilgi çekmeye çalıştığında hemfikir olduk ya."

"Biliyor musun, benim aklıma başka bir neden daha geliyor. Ve hiç de hoşuna gitmeyecek bir şey." Jane eve gelirken arabasından getirmiş olduğu dizüstü bilgisayarı açtı ve *The Boston Globe*'un web sitesine girdi. "Bayan X ile ilgili şu haberi okumuş muydun?"

Bilgisayar ekranında eski tarihli bir *Globe* haberi yer alıyordu: GİZEMLİ MUMYANIN SIRLARI YAKINDA AYDINLANACAK. Haberin yanında, sandığında duran mumyanın iki yanındaki Nicholas Robinson ile Josephine Pulcillo'yu gösteren bir de fotoğraf vardı.

"Evet, okumuştum bunu" dedi Maura.

"Bunu haber ajansları yayınlamıştı. Pek çok gazetede yer alan bir haber oldu. Eğer bizim katil bu haberi gördüyse, Lorraine Edgerton'ın cesedinin kısa bir süre önce bulunduğunu da öğrenmiş olmalı. Ve BT taramasının ardından heyecan verici pek çok olay gerçekleşeceğini de anlamıştı. Bir de şuna bak."

Jane bilgisayarında kaydedilmiş bir dosyaya tıkladı ve ekranda bir görüntü belirdi. Ekranda, uzun siyah saçları ve özenle şekillendirilmiş kaşları olan genç bir kızın omzundan yukarısını gösteren bir fotoğraf belirmişti. Bu poz planlanmadan çekilmiş bir kare değil, profesyonel bir arka planın önünde çekilmiş bir

fotoğraftı ve bir üniversite yıllığı için çekilmiş olabileceğini düşündürüyordu.

"Bu da kim?" diye sordu Maura.

"Kelsey Thacker. Bir üniversite öğrencisiymiş ve en son yirmi altı yıl önce, mahalledeki bir bardan evine yürürken görülmüş. Indio, Kaliforniya'da."

"Indio mu?" dedi Maura. Aklına *tsantsa*'nın içinden çıkardığı buruşmuş gazete geldi, yirmi altı yıl önce basılmış bir gazete.

"O sene Indio bölgesinde kaybolan bütün kadınlara ait kayıp raporlarını gözden geçirdik. Kelsey Thacker'ın ismi aralarında en dikkat çekici olanıydı. Ve Kelsey'nin fotoğrafını gördüğümde, artık emin olmuştum." Eliyle bilgisayar ekranındaki görüntüyü işaret etti. "Sanırım katil kafasını kesmeden önce Kelsey böyle görünüyordu. Yüz ve kafa derisini yüzmeden önce. O deriyi kurutup lanet olası bir Noel süsü gibi bir ipin ucuna asmadan önce." Jane tedirgin bir nefes aldı. "Elimizde bir kafatası olmadığı için, diş kayıtlarını karşılaştıramamız mümkün değil. Ama ben, müzede bulduğumuz *tsantsa*'nın bu kızın kafasından yapıldığını düşünüyorum."

Maura'nın bakışları ekrandaki yüze sabitlenmişti. Yumuşak bir ses tonuyla, "Lorraine Edgerton'a benziyor" dedi.

"Ve Josephine'e de. Koyu renk saçlı, güzel. Ne tür kadınların bu katili çektiği bence apaçık ortada. Ayrıca haberleri izlediğini de biliyoruz. Bayan X'in Crispin Müzesi'nde bulunduğunu duyuyor ve belki de herkesin ondan bahsetmeye başlaması onu heyecanlandırıyor. Ya da belki de bu ilgi yüzünden rahatsız oluyor. Önemli olan şu ki, bütün bu olanların odak noktasında *o* var. Ve mumyayla ilgili o haberde Josephine'in fotoğrafı dikkatini çekiyor. Güzel bir yüz, siyah saçlar. Tam da onun rüya kızı gibi. Tekrar tekrar öldürdüğü bir kız."

"Ve bu da onu Boston'a çekiyor."

"Şüphesiz bu haberi de görmüş olmalı." Jane, *Boston Globe* arşivlerinden bir başka makale daha açtı, bu seferki bataklıkta bulunan kadınla ilgiliydi: KADININ ARABASINDAN CESET ÇIKTI. Haberin yanında Maura'nın fotoğrafı vardı ve resmin altında da, "Adli tıp uzmanı ölüm nedeninin henüz belirlenmediğini söylüyor" açıklamasına yer verilmişti.

"Bu da, aynı öncekiler gibi güzel ve siyah saçlı bir kadının fotoğrafı" dedi Jane. Başını çevirip Maura'ya baktı. "Belki aradaki benzerliğin farkına varmadın Doktor, ama benim gözümden kaçmadı. Seni ve Josephine'i aynı odada gördüğüm an, ona ablası olabilecek kadar benzediğini düşünmüştüm. İşte bu yüzden

Newton polisini arayıp evine gelmelerini istedim. Birkaç günlüğüne buradan ayrılman pek de kötü bir fikir olmayabilir. Ayrıca belki bir köpek almayı düşünmek için de iyi bir zamandır. Şöyle büyükçe bir köpek."

"Evde alarm sistemim var Jane."

"Köpeğin dişleri vardır. Ayrıca sana arkadaşlık da eder." Jane gitmek üzere ayağa kalktı. "Yalnızlığı sevdiğini biliyorum. Ama bazen bir kadın yalnız olmayı istemez."

Jane'in arabasının uzaklaşarak gecenin karanlığında kayboluşunu izlerken, ama ben yalnızım işte, diye düşündü Maura. Bana arkadaşlık edecek bir köpeğin bile olmadığı sessiz bir evde, bir başına.

Güvenlik sistemini devreye soktu ve gözleri sürekli telefona takılarak, kafese kapatılmış bir hayvan gibi oturma odasını adımlamaya koyuldu. En sonunda daha fazla dayanamayacağı bir noktaya geldi. Telefonu eline alıp ihtiyaç içerisinde titreyen ellerle Daniel'ın cep numarasını tuşlarken, kendini yoksunluk çeken bir esrarkeş gibi hissediyordu. *Lütfen cevap ver. Lütfen yanımda ol.*

Karşısına Daniel'ın telesekreteri çıktı.

Maura mesaj bırakmadan telefonu kapattı ve sessizliği yüzünden kendini ihanete uğramış hissederek, elindeki telefona baktı. Bu gece sana ihtiyacım var, diye düşündü, ama sana ulaşamıyorum. Zaten sana hiçbir zaman ulaşamıyorum, çünkü sen Tanrı'ya aitsin.

Dışarıdaki araba farları Maura'yı pencereye çekti. Newton polisine ait bir devriye arabası ağır ağır sokaktan geçiyordu. Sevdiği adamın ona göz kulak olmadığı, olamadığı bir gecede kendisini kollayan, yüzünü göremediği polis memuruna iyi olduğunu işaret etmek için el salladı. Peki Maura'nın evinin önünden geçen o polis memuru ne görüyordu? Konforlu bir eve ve başarının türlü göstergesine sahip, tecrit edilmiş ve kırılgan bir şekilde penceresinin önünde dikilen bir kadın.

Maura'nın telefonu çaldı.

Aklına ilk gelen *Daniel* oldu, telefonu eline alana kadar geçen o kısa zaman diliminde bile, kalbi bir kısa mesafe koşucusu gibi küt küt atmaya başlamıştı.

"İyi misiniz Maura?" dedi Antony Sansone.

Hayal kırıklığına uğrayan Maura istediğinden daha ters bir tavırla, "Neden olmayayım ki?" diye yanıt verdi.

"Galiba bu akşam evinizde heyecan verici bazı olaylar olmuş."

Olanları çoktan öğrenmiş olması Maura'yı şaşırtmamıştı. Rahatsız edici her sarsıntıyı, rüzgârdaki her değişikliği hissetmeyi hep başarmıştı Sansone.

"Bitti artık" dedi Maura. "Polisler gitti."

"Bu gece yalnız olmamalısınız. Kendinize bir çanta hazırlayın da gelip sizi alayım. Burada, Beacon Hill'de istediğiniz kadar kalabilirsiniz."

Maura pencereden dışarı, ıssız sokağa baktı ve önündeki geceyi düşündü. Geceyi uyanık halde yatağında yatarak, evdeki her gıcırtıya, her çıtırtıya kulak kabartarak sıkıntıyla geçirebilir ya da Sansone'un envai çeşit tehditten şüphelenerek koruma altına aldığı malikânesinin güvenliğine sığınabilirdi. Sansone'un antikalar ve Ortaçağ tablolarıyla süslü, kadife kaplı kalesinde korunacak ve güvende olacaktı Maura, ancak her yerde komplo teorileri gören bir adamın karanlık ve paranoyak bir dünyasında yer alan bir sığınaktı bu. Sansone onunla tanıştığı ilk günden bu yana Maura'yı hep huzursuz etmişti; hatta adamla tanışmasının üzerinden aylar geçmişken bile, Sansone'u hâlâ anlaşılmaz biri olarak görüyordu, zenginliği ve insanoğlunun çağlara meydan okuyan kötü tarafına duyduğu rahatsız edici inanç nedeniyle soyutlanmış bir adam. Maura belki Sansone'un evinde güvende olacaktı, ancak kendini rahat hissetmeyeceği de açıktı.

Dışarıda sokak hâlâ ıssızdı, polis devriyesi uzaklaşıp gitmişti. Bu gece burada, yanımda olmasını istediğim tek bir kişi var, diye düşündü Maura. Ve o da yanımda olamayacak tek kişi.

"Maura, gelip sizi alayım mı?" diye sordu adam.

"Beni almanıza gerek yok" dedi Maura. "Kendi arabamla gelirim."

Sansone'un Beacon Hill'deki malikânesine son geldiğinde aylardan ocaktı ve kışın soğuğunu kırmak için şöminede ateş yanmaktaydı. Şimdi ılık bir yaz gecesi olmasına rağmen, sanki kış buraya kalıcı bir şekilde yerleşmişti ve portrelerden kasvetli yüzlerin etrafı süzdüğü koyu renk duvar kaplamalarına saplanıp kalmış bir soğuk vardı.

"Akşam yemeği yemiş miydiniz?" diye sordu Sansone, Maura'nın çantasını saygılı bir şekilde ortadan kayboluveren uşağına verirken. "Aşçıya sizin için bir şeyler hazırlamasını söyleyebilirim."

Maura'nın aklına sadece birkaç ısırık alabildiği, tavada kızarttığı peynirli sandvici geldi. O sandvici akşam yemeği olarak kabul etmek pek de mümkün değildi, ama iştahı kaçmıştı bir kere ve bu yüzden de sadece bir kadeh şarapla yetinmeye karar verdi. Şarap zengin aromalı bir Amarone'ydi ve öylesine koyu bir rengi vardı ki, salonda yanan ateşin ışığında neredeyse siyah görünüyordu.

Maura, Sansone'un şöminenin üzerinde asılı portreden, delici gözlerle kendisini süzen XVI. yüzyıl atasının soğuk bakışları altında şarabını yudumladı.

"Burayı son ziyaretinizin üzerinden epey bir zaman geçti" dedi Sansone, Maura'nın karşısındaki koltuğa yerleşirken. "Aylık akşam yemeklerine katılmanız için yaptığımız daveti kabul edeceğiniz umudunu hâlâ taşıyorum."

"Toplantılarınıza katılamayacak kadar yoğunum."

"Sebebi bu mu? Yoğun olmanız mı?"

Maura elindeki şarap kadehine baktı. "Hayır" diyerek kabullendi.

"Bizim misyonumuza inanmadığınızı biliyorum. Peki hâlâ bir grup çatlaktan başka bir şey olmadığımızı mı düşünüyorsunuz?"

Maura başını kaldırdı ve adamın dudaklarının alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldığını gördü. "Ben Mefisto Kulübü'nün dünyayı korkutucu bir yer olarak algıladığını düşünüyorum."

"Peki siz de aynı algıya sahip değil misiniz? Otopsi odasında duruyor ve cinayet kurbanlarının önünüze gelişine şahit oluyorsunuz. Bedenlerine işlenmiş kanıtları görüyorsunuz. Bunun insanlığa olan inancınızı sarsmadığını söyleyebilir misiniz?"

"Gördüğüm şeyler bana sadece bazı insanların uygar topluma ait olmadığını anlatıyor."

"İnsan olarak sınıflandırılmaları neredeyse imkânsız olan insanlar."

"Ama onlar da insan. Onlara istediğiniz ismi verebilirsiniz. Yırtıcı, avcı, hatta iblis bile diyebilirsiniz bu insanlara. Ama onlara hangi ismi verirseniz verin, bizimle aynı DNA'ya sahipler."

"O halde onları farklı kılan nedir? Öldürmelerine sebep olan ne?" Sansone elindeki şarap kadehini bıraktı ve Maura'ya doğru hafifçe eğilip şöminenin üzerine asılı tablodaki adamın bakışları kadar rahatsız edici gözlerle baktı. "Türlü imtiyazlara sahip bir çocuğun Bradley Rose gibi bir canavara dönüşmesine sebep olan nedir?"

"Bilmiyorum."

"İşte problem de bu zaten. Suçu türlü travmalarla geçen çocukluk dönemlerine ya da istismarcı ebeveynlere veya çevresel etmenlere atıyoruz. Ve evet, bazı suçlu davranışları da muhtemelen bu şekilde açıklanabilir. Sonra bir de sıradışı örnekler çıkıyor karşımıza, acımasızlıklarıyla diğerlerinden ayrılan katiller. Hiç kimse bu yaratıkların nereden geldiklerini bilmiyor. Yine de her kuşak, her toplum, bir Bradley Rose, bir Jimmy Otto ve onlar gibi

bir sürü yırtıcı kişilik üretmeyi başarıyor. Her zaman aramızdalar ve onların var olduklarını kabul etmeye mecburuz. Ve kendimizi korumaya."

Maura kaşlarını çatarak adama baktı. "Bu soruşturma hakkında böyle çok bilgiyi nasıl elde ettiniz?"

"Bu soruşturmayla ilgili pek çok şey yazıldı çizildi."

"Jimmy Otto'nun ismi asla açıklanmadı. Bu halkla paylaşılmış bir bilgi değil."

"Halk benim sorduğum soruları sormuyor." Şarap şişesine uzandı ve Maura'nın kadehini doldurdu. "Kanun adamları arasındaki kaynaklarım benim sır tutacağıma inanırlar, ben de onların bana doğru bilgileri vereceğine güvenirim. Aynı endişeleri ve aynı amaçları paylaşıyoruz ne de olsa." Şişeyi bıraktı ve Maura'ya baktı. "Aynı sizinle de olduğu gibi Maura."

"Ben pek emin değilim."

"Siz de, ben de o genç kadının kurtulmasını istiyoruz. İkimiz de Boston Emniyet Müdürlüğü'nün onu bulacağını umuyoruz. Bu da, bu katilin neden onu seçtiğini kesin bir şekilde anlamamızı gerektiriyor."

"Polis için soruşturmaya danışmanlık yapan bir adli tıp psikoloğu var. Onlar bahsettiğiniz konu üzerinde çoktan başladılar çalışmaya."

"Ve geleneksel yaklaşımı benimsiyorlar. *Daha önce bu şekilde davrandı, o halde yine aynı şekilde hareket edecektir.* Ama bu kaçırılma daha öncekilerden, yani bizim bildiklerimizden tamamen farklı."

"Nasıl farklı? Katil bu kadını da önce sakatladı ve bu da önceki şablonla tamamen örtüşüyor."

"Ama sonra o şablondan saptı."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Gerek Lorraine Edgerton, gerekse Kelsey Thacker, arkalarında herhangi bir iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu. Ne Lorraine ne de Kelsey kaçırıldıktan sonra *beni bul* diyerek dalga geçen birileri olmamıştı. Kanun adamlarına gönderilen herhangi bir not ya da hatıra eşyası da yoktu. O kadınlar öylece ortadan kaybolmuşlardı. Bu kurbansa farklı. Katil, Bayan Pulcillo sayesinde sizin ilginizi çekebilmek için yalvarıyor sanki."

"Belki de yakalanmayı istiyordur. Belki de bu, en sonunda birilerinin onu durdurması için bir yakarıştır."

"Ya da böylesine büyük bir ilgi istemesinin başka bir nedeni vardır. Kabul etmelisiniz ki kamuoyunda sansasyon yaratan

olaylar sahneleyerek yaptığı şey, ilgiyi üzerine çekmeye çalışmaktan ibaret. Bataklıktan çıkan cesedi arabanın bagajına koymak. Müzede cinayet işlemek ve birini kaçırmak. Ve şimdi de en sonuncusu: Sizin arka bahçenize bir hatıra bırakmak. Basın mensuplarının sizin mahalleye nasıl çabuk geldikleri dikkatinizi çekmedi mi?"

"Muhabirler genellikle polis telsizlerini dinlerler."

"Onlara haber verilmişti Maura. Birileri o muhabirleri aradı."

Maura adama baktı. "Katilin ilgi görmeye böylesine aç olduğunu mu düşünüyorsunuz yani?"

"Böyle bir ilgiyi üzerinde topladığına şüphe yok. Şimdi sorulması gereken soru şu: Kimden ilgi görmeyi istiyor?" Durakladı. "Ben onun özellikle sizin ilginizi çekmek istediğini düşünüyorum."

Maura başını salladı. "Ben onunla zaten ilgileniyorum ve o da biliyor bunu. Eğer bunlar ilgi çekmeye yönelik davranışlarsa, bence çok daha büyük bir kitleye yönelik. Bütün dünyaya, *Bana bakın* diyor. *Yaptığım şeye bakın.*"

"Ya da bu çabasını özellikle bir kişiye yöneltiyor. Bültenlerdeki bu haberleri görecek ve bu haberlere tepki gösterecek birine. Ben birileriyle iletişim kurduğunu düşünüyorum Maura. Belki başka bir katildir. Belki de gelecekteki kurbanlarından biri."

"Bizim endişe etmemiz gereken şu anki kurbanı."

Sansone başını salladı. "Onu kaçıralı üç gün oldu. Bence bu hiç de iyiye işaret değil."

"Diğer kurbanlarını bundan çok daha uzun bir süre boyunca öldürmemişti."

"Ama *onların* saçını da kesmemişti. Polis ve basınla oyunlar oynamıyordu. Bu kaçırılma kendine has bir zaman çizelgesi doğrultusunda ilerliyor." Sansone'un bakışı Maura'nın tüylerini ürpertti. "Bu sefer işler farklı. Katilin şablonu değişti."

30

Doktor Gavin Hilzbrich'in yaşadığı Cape Elizabeth Mahallesi Maine, Portland'ın zengin banliyölerinden biriydi, ancak sokaktaki diğer bakımlı evlerin aksine, Hilzbrich'in bakımsız ağaçlarla kaplı bir parselde yer alan evi epeyce eskimiş durumdaydı ve evin önündeki yamalı çimenlik de güneş görmeyi bekleyerek yavaş yavaş kurumaktaydı. Sömürge dönemine has bir mimariyle inşa edilmiş koca eve ait araba yolunda duran Jane, dökülen boyaları ve çatıdaki yosunların yeşil parıltılarını fark etti, bunlar doktorun bozulmakta olan mali durumunun belirtileriydi. Hiç şüphe yok ki, aynı banka hesabı gibi doktorun evi de daha iyi günler görmüştü.

Kapıyı açan beyaz saçlı adam ilk bakışta refah içinde yaşayan biri gibi görünüyordu. Altmışlı yaşlarının sonlarında olmasına rağmen, yıllar ya da ekonomik zorluklar ona boyun eğdirememişti ve dimdik duruyordu. Sıcak bir gün olmasına rağmen üzerine tüvit bir ceket giymişti ve üniversitedeki dersine gitmek için evden çıkmak üzereymiş gibi bir hali vardı. Yakasının aşınmış olduğunu ve birkaç beden büyük ceketinin de kemikli omuzlarından sarktığını ancak daha dikkatli bakınca fark etti Jane. Bütün bunlara rağmen adam Jane'e aşağılayarak, ziyaretçisinin söyleyebileceği hiçbir şey onun ilgisini çekemezmiş gibi davrandı.

"Doktor Hilzbrich?" dedi Jane. "Ben Dedektif Rizzoli. Telefonda konuşmuştuk."

"Size söyleyecek başka bir şeyim yok."

"Bu kadını kurtarmak için fazla zamanımız yok."

"Eski hastalarım hakkında konuşamam."

"Dün gece, eski hastanız bize bir hatıra gönderdi."

Adam kaşlarını çatarak Jane'e baktı. "Ne demek istiyorsunuz, ne hatırası?"

"Kurbanın saçı. Kesmiş, bir alışveriş torbasına koymuş ve bir ağaca asmış, tıpkı bir ganimet gibi. Şimdi sizin gibi bir psikiyatr bunu ne şekilde yorumlar bilmiyorum. Ben sadece bir polisim. Ama bir sonraki sefer kurbanın neresini keseceğini düşünmek istemiyorum. Ve eğer bulduğumuz bir sonraki şey o kadının uzuvlarından biri olursa, size yemin ederim buraya geri döner ve bir iki televizyon kamerası da davet ederim." Adamın söylediklerini sindirmesi için bir süre bekledi. "Peki, şimdi konuşmak istiyor musunuz?"

Dudakları iki ince çizgi halinde, Jane'e baktı adam. Tek kelime etmeden, içeri girmesine izin vermek üzere kenara çekildi.

İçerisi sigara kokuyordu. Jane'in koridora dizilmiş dosya kutuları gördüğü bu evde, daha da tehlikeli bir alışkanlıktı bu. Açık bir kapıdan dağınık çalışma odasına göz atan Jane, dolup taşan kül tablaları, kâğıtlar ve üzeri başka dosya kutularıyla dolu bir masa gördü.

Adamın peşi sıra, gün ışığını engelleyen sık ağaçlar yüzünden ruh karartıcı ve loş görünen oturma odasına yürüdü Jane. Burada bir tür düzen görüntüsü korunmuştu, ancak Jane'in oturduğu deri koltukta lekeler vardı ve ince bir el emeğinin ürünü olan sehpa da, dikkatsiz bir şekilde ahşabın üzerine bırakılmış sayısız bardağın halka halka izlerini taşımaktaydı. Muhtemelen koltuklar da, sehpa da epey bir para ödenerek satın alınmış şeylerdi ve sahiplerinin daha varlıklı geçmişinin kanıtlarıydı. Şüphesiz Hilzbrich'in mali durumu korkunç bir şekilde kötüye gitmişti ve adam da evinin bakım masraflarını karşılayamıyordu. Ama Jane'in karşısında oturan adamda en ufak bir yenilgi emaresi bile yoktu ve alçakgönüllü biri olmadığı da apaçık ortadaydı. O her haliyle, polis soruşturması gibi çok da önemli olmayan bir sıkıntıyla karşı karşıya kalan *Doktor* Hilzbrich olmayı sürdürüyordu.

"Bu genç kadının kaçırılmasından eski hastamın sorumlu olduğunu nereden çıkarıyorsunuz?" diye sordu adam.

"Bradley Rose'dan şüphelenmemize neden olan pek çok şey var."

"Nedir bunlar?"

"Detayları açıklama özgürlüğüne sahip değilim."

"Buna rağmen benden Bradley'nin psikiyatrik dosyalarını size göstermemi istiyorsunuz, öyle mi?"

"Bir kadının hayatı tehlikedeyken mi? Evet, istiyorum. Ve siz de ne gibi yükümlülükleriniz olduğunu çok iyi biliyorsunuz." Jane durakladı. "Ne de olsa daha önce de aynı durumu tecrübe etmiştiniz."

Adamın yüzünün aniden kaskatı kesilmesi, Jane'in neden bahsettiğini tam olarak anladığını gösteriyordu.

"Hastalarınızdan biri zaten kontrolden çıkmıştı" dedi Jane. "O hastanızın kendine kurban seçtiği kişinin anne babası da hasta-doktor mahremiyeti hikâyesinden pek memnun kalmamıştı, değil mi? Kızlarının parça parça doğranması bir aile üzerinde böyle bir etki yaratabilir. Yas tutarlar, öfkelenirler ve en sonunda da mahkemeye başvururlar. Ve bütün bunlar da gazetelerde boy gösterir." Gözlerini eski püskü eşyayla dolu odada gezdirdi. "Hâlâ hasta kabul ediyor musunuz, bu arada?"

"Etmediğimi biliyorsunuz."

"Sanırım lisans kaybedilince psikiyatriyle uğraşmak kolay olmuyor."

"Bir karalama kampanyasıydı. Ailenin suçlayacak birine ihtiyacı vardı."

"Tam olarak kimi suçlamaları gerektiğini biliyorlardı: Sizin kaçık eski hastanız. Onun iyileştiğini ilan eden sizdiniz."

"Psikiyatri kesinliği olmayan bir bilimdir."

"Bunu yapanın hastanız olduğunu bilmeniz gerekirdi. O kız öldürüldüğü zaman, bu işi hastanızın yaptığını anlamış olmalıydınız."

"O olduğuna dair herhangi bir kanıt yoktu elimde."

"Siz sadece sorunun ortadan kalkmasını istediniz. Bu yüzden de hiçbir şey yapmadınız, polise hiçbir şey anlatmadınız. Aynı şeyin Bradley Rose'un durumunda bir kez daha yaşanmasına izin mi vereceksiniz? Onu durdurmak için bize yardım etmeniz mümkünken?"

"Size nasıl yardım edebileceğimi bilmiyorum."

"Bradley Rose hakkındaki kayıtları verin."

"Anlamıyorsunuz. Eğer o kayıtları size verecek olursam, o..." Durdu.

"O mu?" Jane gözlerini adamın yüzüne öyle ciddiyetle dikmişti ki, koltuğuna fiziksel bir güçle bastırılıyormuş gibi iyice arkasına yaslandı adam. "Bradley'nin babasından bahsediyordunuz, değil mi?"

Doktor Hilzbrich yutkundu. "Kimball Rose sizin arayacağınız konusunda beni uyarmıştı. Bana psikiyatrik kayıtların kişiye özel belgeler olduğunu hatırlattı."

"Bir kadının hayatı tehlikedeyken bile mi?"

"Bay Kimball, kayıtları açıklayacak olursam beni dava edeceğini söyledi." Mahcup bir kahkaha attı ve gözlerini oturma odasında gezdirdi. "Sanki alabileceği herhangi bir şey kalmış gibi!

Banka eve el koydu. Enstitü zaten yıllardır kapalı ve şimdi de eyalet oraya el koymak üzere. Lanet olasıca emlak vergilerini bile ödeyemiyorum."

"Kimball sizinle ne zaman konuştu?"

Adam omuz silkti. "Yaklaşık bir hafta kadar önce beni aradı, belki daha önce. Kesin gününü hatırlayamıyorum."

Bu, Jane'in Texas ziyaretinden hemen sonraya denk geliyordu. İlk günden bu yana, Kimball Rose bu soruşturmanın önüne engeller çıkarıp duruyordu ve bütün bunları da oğlunu korumak için yapmaktaydı.

Hilzbrich iç geçirdi. "Hem zaten o dosyayı size verememem. Artık bende değil."

"Peki kimde bu dosya?"

"Hiç kimsede. İmha edildi."

Jane duyduklarına inanmıyormuş gibi adama baktı. "Bunu yapmanız için ne kadar ödedi size? Ucuz biri misinizdir?"

Öfkelenen adam ayağa kalktı. "Size söyleyeceğim bir şey kalmadı."

"Ama benim size söyleyeceğim çok şey var. Birincisi, size Bradley'nin neler yaptığını göstereceğim." Çantasına uzanıp bir deste fotoğraf çıkardı. Fotoğrafları teker teker masanın üzerine atarak grotesk bir kurban sergisi ortaya çıkardı. "İşte bunlar hastanızın yaptıkları."

"Artık gitmenizi isteyeceğim."

"Neler yaptığına bir bakın."

Adam kapıya döndü. "Görmeme gerek yok."

"Bakın şunlara dedim."

Adam durdu ve yavaşça sehpanın bulunduğu tarafa döndü. Fotoğrafları gördüğünde gözleri korkuyla büyüdü. Doktor çivilenmiş gibi yerinde dururken Jane oturduğu koltuktan kalktı ve adamın yanına ilerledi.

"Kadınlardan oluşan bir koleksiyon yapıyor Doktor Hilzbrich. Josephine Pulcillo'yu da o koleksiyona katmak üzere. Onu öldürmeden önce çok az bir zamanımız var. Josephine Pulcillo'yu *şuna* benzer bir şeye çevirmeden önce." Eliyle Lorraine Edgerton'ın mumyalanmış cesedini gösteren fotoğrafı işaret etti. "Ve eğer böyle bir şey yapacak olursa, Josephine'in kanı sizin ellerinize de bulaşmış olacak."

Hilzbrich fotoğraflara bakmaya devam ediyordu. Aniden bacakları boşalmış gibi oldu ve sendeleyerek gittiği koltuğa bıraktı kendini. Omuzları çökmüştü.

"Bradley'nin böyle şeyler yapabileceğini biliyordunuz, değil mi?" diye sordu Jane.

Adam başını salladı. "Bilmiyordum."

"Siz onun psikiyatrıydınız."

"Otuz yıldan uzun bir süre geçti! O zamanlar sadece on altı yaşındaydı. Sessiz, terbiyeli bir çocuktu."

"O halde onu hatırlıyorsunuz."

Bir durakladıktan sonra, "Evet" diye kabullendi Hilzbrich. "Bradley'yi hatırlıyorum. Ama size söyleyeceklerimin ne faydası olacağını bilemiyorum. Şimdi nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bir gün böyle şeyler yapabileceğini de hiç düşünmedim." Başını çevirip fotoğraflara baktı. "*Böyle* şeyler."

"Sessiz ve terbiyeli bir çocuk olduğu için mi?" dedi Jane ve alaycı alaycı gülmekten alamadı kendini. "Asıl dikkat etmeniz gerekenlerin sessiz kişiler olduğunu sizin herkesten daha iyi bilmeniz gerek. On altı yaşındayken bile belirtileri görmüş olmalıydınız. Bir gün bir kadına *böyle* şeyler yapacağı konusunda sizi uyaran belirtiler."

Hilzbrich dikkatini isteksizce bir kez daha mumyalanmış kadın bedenini gösteren fotoğrafa verdi. "Evet, bunu nasıl yapacağını biliyor olmalı. Muhtemelen bunu yapmak için gereken becerilere de sahiptir" diye kabullendi. "Arkeolojiye fena kaptırmıştı kendini. Babası ona Eski Mısır'la ilgili bir kutu referans kitabı göndermişti ve Bradley de onları tekrar tekrar okuyup dururdu. Takıntılı bir şekilde. Yani evet, bir bedenin *nasıl* mumyalanacağını biliyordur, ama fiilen bir kadına saldırmak ve kaçırmak, bilemiyorum." Başını salladı. "Bradley hiçbir konuda inisiyatif almazdı ve birine itiraz edip kendini savunmakla ilgili sorunları vardı. O birilerinin peşinden giden biriydi, bir lider değil. Bunun için de babasını suçluyorum ben." Jane'e baktı. "Kimball'la tanıştınız mı?"

"Evet."

"O zaman herkesi kontrol ettiğini de biliyor olmalısınız. O ailede bütün kararları Kimball veriyor. Karısı ve oğlu için neyin doğru olduğuna o karar veriyor. Bradley bir seçim yapmak zorunda kaldığında, hatta bu, akşam yemeğinde ne yiyeceği gibi basit bir şey bile olsa, bütün detaylarıyla düşünüp taşınmaya mecbur olurdu. Anlık kararlar vermeyi beceremezdi ve bu da bir kurbanı kaçırabilmek için gerekli bir özelliktir, değil mi? Birini görürsünüz, istersiniz, ne yapacaksanız yaparsınız. Bunu yapsam mı, yapmasam mı diye kararsızlık geçirecek zamanınız yoktur."

"Peki plan yapma fırsatını bulursa, böyle bir şeyi yapabilir mi?"

"Böyle hayaller kurmuş olabilir. Ama benim tanıdığım oğlan,

muhtemelen bir kızın *karşısına çıkmaya* bile korkardı."

"Peki o zaman neden sizin enstitüye gelmişti? Sizin uzmanlaştığınız alan bu değil miydi, suç teşkil edecek cinsel eğilimleri olan oğlan çocukları?"

"Cinsel sapkınlıkların pek çok türü vardır."

"Peki Bradley hangi tür sapkınlık yüzünden gelmişti size?"

"Takip. Takıntı. Röntgencilik."

"Yani siz onun sadece bir röntgenci olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Bazı açılardan röntgenciliğin ötesinde bir şeydi, zaten babası da onu bu yüzden enstitüye göndermişti."

"Röntgenciliğin ne kadar ötesinde bir şey?"

"Önce ergenlik çağında birçok kez bir komşunun penceresini gözetlerken yakalandı. Sonra işi geliştirip onu okulda takip etmeye başladı ve kız onu herkesin içinde reddedince de kimse yokken kızın evine girdi, kızın yatağını ateşe verdi. İşte hâkimin Bradley'nin ebeveynine ültimatom vermesi de o zaman oldu: Ya oğlan tedavi görecek ya da hapis cezası alacaktı. Rose ailesi, dedikodular seçkin çevrelerine ulaşmasın diye oğlanı eyalet dışına göndermeyi tercih etti. Bradley enstitüye geldi ve iki yıl boyunca bizim yanımızda kaldı."

"Bu epey uzun bir ziyaret gibi görünüyor."

"Babasının talebiydi. Kimball oğlanın tam manasıyla iyileşmesini istiyordu, böylelikle ailesini bir daha utandırmayacaktı. Annesi Bradley'nin eve dönmesini istiyordu, ancak Kimball baskın çıktı. Ayrıca Bradley de bizimle kalmaktan memnun gibiydi. Enstitü ormanlık bir bölgedeydi ve yürüyüş patikalarımız, hatta balık tutmak için de bir gölümüz vardı. Bradley dışarıda olmaktan keyif alırdı ve bazı arkadaşlıklar kurmayı da başarmıştı."

"Jimmy Otto gibi arkadaşlarla mı?"

Bu ismi duyunca Hilzbrich suratını buruşturdu.

"Gördüğüm kadarıyla Jimmy'yi de hatırlıyorsunuz" dedi Jane.

"Evet" dedi adam usulca. "Jimmy... kolay unutulabilir biri değildi."

"Onun öldüğünden haberiniz var mı? On iki yıl önce, San Diego'da vurularak öldürüldü. Bir kadının evine girdiğinde."

Hilzbrich başını sallayarak onayladı. "San Diego'dan bir dedektif aramıştı beni. Jimmy hakkında bilgi istiyordu. Bana öldürüldüğü sırada Jimmy'nin bir suç işlemiş olup olamayacağını soruyordu."

"Ona evet dediğinizi farz ediyorum."

"Ben yüzlerce sosyopat çocuk tedavi ettim Dedektif. Yangın

çıkaran, hayvanlara işkence eden, sınıf arkadaşlarına saldıran çocuklar. Ama bunların arasında sadece birkaçı beni gerçekten korkutmuştur." Adam Jane'in gözlerine baktı. "Jimmy Otto da bu az sayıdaki çocuktan biriydi. Dört dörtlük bir yırtıcıydı."

"Ve Bradley de onun gibi hareket etmeye başlamış olmalı."

Hilzbrich gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

"Ortaklıklarından haberiniz yok muydu? Jimmy ile Bradley birlikte avlanıyorlardı. Ve sizin enstitüde tanışmış olmalılar. Fark etmemiş miydiniz?"

"Enstitüde kalan otuz hastamız vardı, yani tabii ki birbirlerini tanıyorlardır. Birlikte grup terapilerine katılmış olmalılar. Ama Bradley ile Jimmy'nin karakterleri tamamen farklıydı."

"Belki de birlikte bu kadar iyi çalışmaları da bu yüzdendir. Birbirlerini tamamlamış olmalılar. Biri lider, diğeri de onun takipçisi. Kurbanları kimin seçtiğini ya da öldürme işini kimin üstlendiğini bilmiyoruz, ama ikisinin *ortak* çalıştıkları açıkça görülüyor. Birlikte bir koleksiyon toparlıyorlardı. Ta ki Jimmy'nin öldürüldüğü geceye kadar." Sert bakışlarını adama dikti Jane. "Şimdi de Bradley o olmadan devam ediyor."

"Durum buysa benim hatırladığımdan farklı bir kişiliğe bürünmüş şimdilerde. Bakın, *Jimmy*'nin tehlikeli biri olduğunu biliyordum. On beş yaşında bir oğlan çocuğuyken bile beni korkuturdu. Kendi anne babası da dahil olmak üzere herkesi korkuturdu o. Ama Bradley?" Başını salladı. "Evet, ahlaktan yoksundur. Evet, onu herhangi bir şey yapmaya ikna edebilirsiniz, hatta öldürmeye bile. Ama o birilerinin peşinden giden biridir, bir lider değildir. Birilerinin ona yön vermesine ihtiyaç duyar, kararları verecek birilerine."

"Yani Jimmy gibi bir başka ortağa demek istiyorsunuz."

Hilzbrich omuz silkti. "Tanrı'ya şükür ki Jimmy Otto gibi canavarlara çok fazla rastlamıyoruz. Bradley'nin ondan bir şeyler öğrenmiş olabileceğini düşünmekten nefret ediyorum."

Hilzbrich'in bakışları masanın üzerindeki fotoğraflara çevrildi. *Tek başına devam etmesine yetecek kadarını öğrenmiş. En azından Jimmy kadar canavarlaşmasına yetecek kadarını.*

Jane doktora baktı. "Bradley'nin kayıtlarını bana veremeyeceğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Size söyledim. O kayıtlar imha edildi."

"O halde bana Jimmy'nin kayıtlarını verin."

Jane'in talebi karşısında kafası karışan adam tereddüt ediyordu.

"Jimmy artık hayatta değil, hasta-doktor mahremiyeti konusunda şikâyet edemez."

"O dosyaların size ne gibi bir faydası dokunur ki?"

"O Bradley'nin ortağıydı. Birlikte seyahat ediyor, birlikte öldürüyorlardı. Eğer Jimmy'yi anlayacak olursam, Bradley'nin de nasıl biri olduğunu anlayabilirim."

Bir an için kadının talebini düşündü Hilzbrich, sonra da başını sallayarak onayladı ve ayağa kalktı. "Dosyayı bulmam gerek. Biraz zaman alabilir."

"Dosyaları burada mı tutuyorsunuz?"

"Bir depo tutacak param mı var sanıyorsunuz? Enstitüye ait bütün dosyalar burada, evde duruyor. Eğer beklerseniz gidip getiririm" dedi ve odadan çıktı.

Sehpanın üzerinde duran grotesk fotoğraflar işe yaramıştı ve Jane onlara daha fazla bakmaya katlanamıyordu. Fotoğrafları toparlamaya uğraşırken, olası dördüncü kurbanın tuzlanmış koyu saçlı görüntüsü canlandı zihninde ve Jane, o anda Josephine'in diğer dünyaya adım atıp atmadığını merak etti.

Jane'in cep telefonu çaldı. Telefonu açmak için elindeki fotoğrafları bıraktı.

"Benim" dedi Barry Frost.

Jane, Frost'un aramasını beklemiyordu. Frost'un evlilikle ilgili dertlerini dinlemeye hazırlanan genç kadın nazikçe, "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Az önce Doktor Welsh'le konuştum."

Doktor Welsh'in kim olduğu konusunda en ufak bir fikri bile yoktu. "Gitmeyi planladığın evlilik danışmanı mı? Bence muhteşem bir fikir. Sen ve Alice her şeyi etraflıca konuşur ve ne yapmanız gerektiğine karar verirsiniz."

"Hayır, henüz bir danışmana gitmedik. Seni o konu için aramıyorum."

"O zaman kim bu Doktor Welsh?"

"Massachusetts Üniversitesi'ndeki şu biyolog, hani bana bataklıklar ve turbalık araziler hakkında bilgi veren kadın. Bugün beni tekrar aradı. Söylediklerini sen de duymak istersin diye düşündüm."

Bataklıklar ve turbalık arazilerden bahsetmeye başlamak büyük bir aşama, diye düşündü Jane. En azından Alice için ağlamıyor artık. Bir yandan da Doktor Hilzbrich'in Jimmy Otto'nun dosyasını bulmasının ne kadar süreceğini merak ederek saatine baktı.

"... Gerçekten de nadirmiş. İşte bu yüzden tespit etmesi günler sürmüş. Harvard'daki bir botanikçiye göndermesi gerekmiş ve o da biraz önce teyit etmiş."

"Özür dilerim" dedi Jane. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Bataklık Hanımefendisi'nin saçından elde ettiğimiz şu bitkisel maddelerden bahsediyorum. Yapraklar ve bir tür tohum zarfı vardı. Doktor Welsh bunların..." Hattın diğer ucunda bir duraklama oldu ve Jane, Frost'un notlarını karıştırırken çevirdiği sayfaların sesini işitti. "Bunların *Carex oronensis* isimli bir bitkiye ait olduklarını söyledi. Bilimsel adı buymuş. Aynı zamanda Orono tohumu olarak da bilinirmiş."

"Bu bitki bataklıklarda mı büyüyormuş?"

"Ve tarlalarda. Aynı zamanda açık alanlar ve yol kenarları gibi bozulmuş toprakları da severmiş. Örnek taze görünüyordu, bu yüzden de doktor, bir yere götürülürken cesedin saçına takılmış olduğunu düşünüyor. Orono kamışları temmuz ayından önce tohum zarfı üretmiyormuş."

Jane Frost'un anlattıklarını tüm dikkatiyle dinlemeye başlamıştı. "Bu bitkinin nadir bir şey olduğunu söyledin. Ne kadar nadir rastlanan bir şeymiş?"

"Dünya üzerinde bu bitkinin yetiştiği sadece tek bir yer var. Penobscot Nehri Vadisi."

"Nerede orası?"

"Maine'de. Kuzeyde, Bangor bölgesinde."

Jane bakışlarını dışarı çevirip, Doktor Hilzbrich'in evini bir perde gibi çevreleyen sık ağaçlara baktı. *Maine. Bradley Rose hayatının iki yılını orada geçirdi.*

"Rizzoli" dedi Frost. "Geri dönmek istiyorum."

"Ne?"

"Seni öyle yüzüstü bırakmamalıydım. Yeniden ekibin bir parçası olmak istiyorum."

"Hazır olduğuna emin misin?"

"Bunu yapmam lazım. Yardım etmeliyim."

"Ettin bile" dedi Jane. "Yeniden hoş geldin."

Jane telefonu kapatırken, Doktor Hilzbrich de üç kalın dosyayla odaya dönmüştü. "İşte, Jimmy'nin dosyaları burada" dedi, dosyaları Jane'e uzatarak.

"Öğrenmem gereken bir şey daha var Doktor."

"Evet?"

"Enstitünün kapatıldığını söylediniz. Oradaki arazilere ne oldu?"

Doktor Hilzbrich başını salladı. "Yıllardır alıcı bekliyor, daha satılmadı. Herhangi bir yatırımcının ilgisini çekmeyecek kadar sapa bir yerde. Ben de vergilerle başa çıkamadım, bu yüzden de o arazi elimden gitmek üzere."

"Şu anda orada hiç kimse yok yani?"

"Yıllardır kapalı duruyor."

Jane bir kez daha saatine baktı ve havanın kararmasına ne kadar kaldığını kestirmeye çalıştı. Başını kaldırıp yeniden Hilzbrich'e baktı. "Bana oraya nasıl gideceğimi anlatın."

31

Küflü döşeğin üzerinde gözleri açık yatan Josephine, hapishanesinin karanlığına baktı ve on iki yıl önce, annesiyle birlikte San Diego'dan kaçtıkları günü düşünmeye başladı. Medea yerdeki kanı temizlemiş, duvarları yıkamış, evlerine giren o adamdan kurtulmuş ve hayatları sonsuza dek değişmişti. Ve sabah olmuştu.

Sınırı geçip Meksika'ya girmişlerdi. Arabaları Baja'nın çalılar ve bodur ağaçlarla kaplı kavruk topraklarında ilerlerken, Josephine korkuyla titremeye devam ediyordu. Ancak Medea tuhaf bir şekilde sakin ve dikkatliydi, direksiyondaki elleri hiç titremiyordu. Josephine, annesinin nasıl olup da bu kadar sakin olabildiğini anlamamıştı. Anlamadığı öylesine çok şey vardı ki. O gün, annesinin gerçek halini gördüğü ilk gündü.

O gün, bir dişi aslanın kızı olduğunu öğrendiği gündü.

"Bugüne kadar ne yaptıysam hepsi senin içindi" demişti Medea Josephine'e. Arabaları sıcakta ışıldayan siyah asfaltta hızla ilerlemeye devam ediyordu. "Her şeyi ikimizi bir arada tutmak için yaptım. Biz bir aileyiz tatlım ve ailelerin de bir arada kalmaları gerekir." Medea başını çevirerek yaralı bir hayvan gibi büzüşmüş bir halde yanında oturan kızına bakmıştı. "Sana çekirdek aile hakkında ne anlattığımı hatırlıyor musun? Antropologların çekirdek aileyi ne şekilde tanımladıklarını?"

Adamın biri evlerinde kan kaybından ölmüştü. Adamın cesedinden kısa bir süre önce kurtulmuş ve ülkeden kaçmışlardı. Ve annesi sakin sakin antropolojik açıklamalarda bulunuyordu.

Kızının gözündeki kuşkulu bakışlara rağmen anlatmaya devam etmişti Medea. "Antropologlar çekirdek ailenin anne, baba ve çocuktan oluştuğunu söylemezler. Hayır, çekirdek aile anne ve çocuktan oluşur. Babalar gelirler ve giderler. Denize açılır ya da

savaşmak için giderler ve çoğunlukla da evlerine geri dönmezler. Ama anne ve çocuk sonsuza dek birbirlerine bağlanmıştır. Anne ve çocuk en eski bütünlüktür. İşte *biz* de o bütünlüğüz ve o bütünlüğü, *bizi* korumak için ne gerekiyorsa yaparım. İşte bu yüzden kaçmaya mecburuz."

Ve böylece kaçmaya devam etmişlerdi. İkisinin de sevdiği şehri terk etmişlerdi, üç senedir yaşadıkları şehri, arkadaşlıklar, bağlar kurmaya yetecek kadar uzun süredir yaşadıkları şehri.

Bir gece içerisinde, ateşlenen tek bir mermiyle, bütün o bağlar sonsuza kadar kopup gitmişti.

"Torpido gözüne bak" demişti Medea. "Orada bir zarf var."

Hâlâ kendine gelememiş olan kız zarfı bulmuş ve açmıştı. Zarfın içinde iki adet doğum belgesi, iki pasaport ve bir de ehliyet duruyordu. "Bu da ne böyle?"

"Yeni ismin."

Kız pasaportun kapağını açmış ve kendi fotoğrafını görmüştü; aylar önce, annesinin ısrarıyla çektirdiğini zar zor hatırlayabildiği bir fotoğraftı bu. Bunun bir pasaport için olduğunu bilmiyordu fotoğrafı çektirirken.

"Ne düşünüyorsun?" diye sormuştu Medea.

Kız isme baktı. *Josephine.*

"Güzel isim ama değil mi?" dedi Medea. "Bu senin yeni ismin."

"Neden yeni bir isme ihtiyacım var ki? Neden yine aynı şeyi yapıyoruz?" diyen kızın sesi histerik bir çığlığa dönüşmüştü. "*Neden?*"

Medea arabayı yolun kenarına çekip motoru susturdu. Kızının yüzünü elleri arasına aldı ve onu kendisine bakmaya zorladı. "Bunu yapıyoruz, çünkü başka bir seçeneğimiz yok. Eğer kaçmazsak, beni hapse tıkacaklar. Seni benden alacaklar."

"Ama sen hiçbir şey yapmadın ki! Onu öldüren sen değildin! Onu *ben* öldürdüm."

Medea kızının omuzlarını kavradı ve onu sertçe sarstı. "Asla kimseye söyleme bunu, anlıyor musun beni? *Asla.* Eğer bir gün yakalanacak olursak, polis bir gün bizi bulacak olursa, onlara adamı benim vurduğumu söylemelisin. O adamı benim öldürdüğümü söyleyeceksin, anladın mı?"

"Neden yalan söylememi istiyorsun ki?"

"Çünkü seni seviyorum ve olanlar yüzünden acı çekmeni istemiyorum. O adamı beni korumak için vurdun sen. Şimdi de ben seni koruyorum. Bu yüzden bu sırrı saklayacağına söz vermeni istiyorum. *Söz ver.*"

Ve kızı da Medea'ya söz vermişti. Halbuki o gecenin anıları hâlâ

capcanlıydı: Annesi yatak odasında yere düşmüş, adam da tepesinde dikiliyor. Komodinin üzerinde bir tabancanın yabancı parıltısı. Tabancayı elinde aldığında nasıl da ağır gelmişti. O tetiği çekerken elleri nasıl da titriyordu. Evlerindeki davetsiz misafiri öldüren oydu, annesi değil. Aralarındaki sır buydu işte, sadece ikisinin paylaştıkları sır.

"Onu senin öldürdüğünü hiç kimsenin bilmesine gerek yok" demişti Medea. "Bu benim problemim, senin değil. Sen serpilip büyüyecek ve hayatına devam edeceksin. Mutlu olacaksın. Ve bu sır da geçmişte kalmaya devam edecek, asla ortaya çıkmayacak."

Ama ortaya çıktı, diye düşündü Josephine hapishanesinde yatarken. *O gece olanlar benim başıma bela olmak için geri döndü.*

Şafak saatleri gün ortasına doğru ilerledikçe pencere kaplamalarının arasındaki çatlaklar ağır ağır aydınlandı. Yüzünün önüne tuttuğu elini zar zor görebilmesine yetecek kadar ışık vardı. Burada birkaç gün daha geçirecek olursam, diye düşündü, karanlıkta yolunu bulabilen bir yarasa gibi olacağım.

Dondurucu soğuğun etkilerini üzerinden atarak ayağa kalktı. Dışarıda su içen köpeğin boynundaki tasmanın şıkırtılarını işitti. Aynı şeyi o da yaptı ve kendi sürahisinden su içti. İki gece önce, kendisini esir eden adam saçlarını kesmiş ve yeni bir torba ekmek bırakmıştı. Naylon poşetin üzerinde kısa süre önce çiğnenerek açılmış iki delik keşfedince, Josephine öfkeden deliye dönmüştü. Fareler ekmekten sebepleniyorlardı. Kendi lanet olasıca yemeğinizi bulun, diye düşündü Josephine, iki dilim ekmeği oburca mideye indirirken. Enerjiye ihtiyacım var; buradan çıkmanın yolunu bulmalıyım.

Bunu ikimiz için yapacağım anne. En eski bütünlük için. Sen bana hayatta kalmak için ne yapmam gerektiğini öğrettin ve ben de bunu başaracağım. Çünkü ben senin kızınım.

Saatler geçtikçe Josephine kaslarını esnetti, hareketlerini prova etti. *Ben annemin kızıyım.* Bu sözü kutsal bir yemin gibi sürekli yineliyordu. Gözlerini kapayarak döşekten duvara, duvardan kapıya kaç adımda gidildiğini ezberleyerek tekrar tekrar dolandı hücresini. Nasıl kullanacağını bilirse, karanlık onun dostu olacaktı.

Dışarıda köpek havlamaya başlamıştı.

Josephine başını kaldırıp yukarı baktı ve tavanda gıcırdayan ayak seslerini duyduğunda kalbi göğsünde küt küt atmaya başladı.

Geri döndü. İşte bu, işte fırsat.

Kendini yatağın üzerine bıraktı, korkmuş ve yenik düşmüşlerin evrensel şeklini alarak cenin pozisyonunda kıvrıldı. Adam artık her şeyden vazgeçmiş, ölmeye hazır bir kadın görecekti. Ona zorluk çıkarmayacak bir kadın.

Sürgü gıcırdadı. Kapı açılmıştı.

Kapının girişinde fenerin ışığını gördü. Adam odaya girdi ve bir sürahi taze su, yeni bir torba ekmek bıraktı. Josephine hiç kıpırdamadan duruyordu. *Bırak ölüp ölmediğimi merak etsin.*

Ayak sesleri yaklaştı ve Josephine karanlıkta, tepesindeki adamın soluklarını işitti. "Zaman daralıyor Josephine" dedi adam.

Josephine hiç hareket etmedi, hatta adam üzerine eğilip kırpılmış saçlarını okşarken bile.

"Seni sevmiyor mu bu kadın? Kurtarmayı istemiyor mu? Neden gelmiyor?"

Hiçbir şey söyleme. Kılını bile kıpırdatma. Bırak biraz daha yaklaşsın.

"Onca yıldır benden saklanmayı başardı. Ama şimdi ortaya çıkmazsa, tam bir korkak olduğunu anlarız. Sadece bir korkak kızının ölmesine izin verir."

Adam yanı başına diz çöktüğünde, döşeğin bel verdiğini hissetti Josephine. Adam bileğini kavradı ve "Belki de saçlar yeterli olmamıştır. Belki de onlara yeni bir hatıra göndermenin zamanı gelmiştir" dedi. "Sence bir parmak işimizi görür mü?"

Hayır! Tanrım, hayır! İçinde yükselen panik Josephine'e elini kurtarmasını, tekmeler savurup çığlıklar atmasını, gelecek işkenceden kurtulmak için ne gerekiyorsa yapmasını haykırıyordu. Oysa hiç hareket etmeden, umutsuzluk yüzünden felç olmuş kurbanı oynamaya devam ederek öylece yattı. Adam feneri yüzüne tuttu. Işık yüzünden gözleri kamaşan Josephine adamın yüzündeki ifadeyi göremedi, siyah göz çukurlarından da hiçbir şey okunmuyordu. Ondan bir tepki almaya çalışan adam, Josephine'in serbest elinde ne tuttuğunu fark etmemişti. Kaslarının bir yay kadar gergin olduğunu da görmüyordu.

"Kesmeye başlarsam" dedi, "belki sen de konuşmaya başlarsın." Bir bıçak çıkardı.

Josephine elini hızla kaldırıp ayakkabının yüksek ökçesini adamın yüzüne körlemesine savurdu. Adamın teniyle temas eden topuğun çıkardığı sesi duydu. Adam acı bir feryat atarak geriye yuvarlandı.

Josephine hemen feneri kaptı ve hızla yere çarparak kırdı. Odaya karanlık çökmüştü. *Karanlık benim arkadaşım.* Josephine

yuvarlanarak uzaklaştı ve ayağa kalktı. Adamın bir iki metre kadar ötede yerde süründüğünü duyabiliyor, ancak onu göremiyordu. Adamın da Josephine'i görmesine imkân yoktu. İkisi de eşit derecede kördü artık.

Karanlıkta kapıyı nasıl bulacağımı sadece ben biliyorum.

Bütün o provalar, bütün o hazırlıklar sonraki hamlelerin beynine kazınmasına neden olmuştu. Döşeğin kenarından duvara üç adım vardı. Duvarı yedi adım boyunca takip ettiğinde kapıya ulaşmış olacaktı. Ayağındaki alçı onu yavaşlatsa da, karanlıkta yolunu bulmak için hiç vakit kaybetmiyordu. Yedi adım saydı. Sekiz adım. Dokuz...

Lanet olasıca kapı nerede?

Yönünü ve o zifiri karanlık odanın neresinde olduğunu anlamaya çabalayan adamın öfkeyle homurdanarak soluduğunu duyabiliyordu.

Sakın ses çıkarma. Nerede olduğunu anlamasına izin verme.

Nefes almaktan bile çekinerek, bulunduğu yerin anlaşılmaması için her adımını büyük özenle atarak yavaş yavaş geriledi. Elleri pürüzsüz betonun üzerinde kaydı, sonra da parmakları tahta bir zemine dokundu.

Kapı.

Josephine kapı kolunu çevirip itti. Menteşelerden çıkan ani gıcırtı kulakları sağır edecek gibiydi.

Koş!

Bir boğa kadar gürültü çıkaran adamın ona doğru atıldığını işitti. Sendeleye sendeleye kapının diğer tarafına geçti ve kapıyı hızla kapattı. Adam kapıya çarptığı anda, Josephine sürgüyü yerine itmeyi başarmıştı.

"Kaçamazsın Josephine" diye seslendi adam.

Josephine güldü. Vahşi, gözü kara bir zafer ulumasını andıran bu gülüş Josephine'e çok yabancı geldi. "Az önce kaçtım bile salak herif!" diye haykırarak cevap verdi.

"Pişman olacaksın! Yaşamana izin verecektik, ama artık mümkün değil. *Artık olmaz!*"

Josephine karanlık merdivenleri hissetmeye çabalayarak ağır ağır yukarı çıkarken, adam da âciz bir öfkeyle kapıyı yumruklamaya ve avaz avaz bağırmaya başlamıştı. Josephine'in alçısı ahşap merdivenlerde gürültü çıkarıyordu. Merdivenlerin nereye çıktığını bilmiyordu ve merdivenler de en az beton sığınağı kadar karanlıktı. Ancak tırmandığı her yeni basamakla birlikte merdivenler daha da aydınlanır gibiydi. Her basamakla birlikte

Josephine ona güç veren ruhani sözleri tekrar etmekteydi: *Ben annemin kızıyım. Ben annemin kızıyım.*

Merdivenlerin yarısına ulaştığında, basamakların tepesindeki kapalı bir kapıdan sızan ışığı gördü. Adamın sadece birkaç dakika önce söylediği şeyi, ancak o kapıya yaklaşırken idrak etmişti.

Yaşamana izin verecektik.

Biz.

Önündeki kapı aniden açılıverdi ve Josephine'in bulunduğu tarafa doğru acı verici parlaklıkta bir ışık dalgası yayıldı. Gözleri ışığa alışırken, kapının parlak dikdörtgen ağzında bir hayalet gibi dikilen karaltıyı görmeye çalışan Josephine gözlerini kırpıştırdı.

Karşısında duran, Josephine'in tanıdığı biriydi.

32

Yirmi yıllık bakımsızlık, sert kışlar, işgalci ağaç dalları ve donup kabarmış toprak Hilzbrich Enstitüsü'ne giden özel yolun yükselip alçalan, kırık dökük bir asfalta dönüşmesine neden olmuştu. Jane SATILIK MÜLK tabelasının önünde durdu ve Subarusunun motoru rölantide çalışırken, harap haldeki o yoldan devam etmenin iyi bir fikir olup olmadığını düşündü. Girişi kapatan bir zincir yoktu; bu mülke isteyen herkes girebilirdi.

Herhangi biri orada bekliyor olabilirdi.

Cep telefonunu çıkardı ve hâlâ şebeke sinyalinin olduğunu gördü. Destek istemek için bölge polisini aramayı düşündü, sonra da bunun küçük düşürücü, kötü bir fikir olduğuna karar verdi. Kasaba polislerinin ürkütücü Maine ormanlarıyla başa çıkmak için destek isteyen büyük şehir dedektifiyle alay etmelerini istemiyordu. *Doğru Dedektif, o kokarcalar ve kirpiler ölümcül olabilir.*

Yol boyunca ilerlemeye devam etti.

Subarusu çatlak asfaltın üzerinde hoplaya zıplaya ilerlemeye koyuldu ve arabaya doğru uzanan ağaç dalları arabanın kapılarını çizdi. Pencere camını indiren Jane çürüyen yaprakların ve nemli toprağın kokusunu aldı. Yol gittikçe kötüleşiyordu. Jane arabayı önüne çıkan çukurların etrafından dolaştırırken, aksların kırılabileceği ve ormanın orta yerinde bir başına mahsur kalabileceği geldi aklına. Bu olasılık, aslında çok daha tehlikeli olan büyük şehrin caddelerinde yürümekten daha fazla rahatsız ediyordu onu. Şehri tanırdı Jane ve tehlikeleriyle de başa çıkabilirdi.

Ormansa onun için yabancı bölgeydi.

En sonunda ağaçlar aralandı ve bir açıklık göründü. Jane arabayı her tarafını otlar bürümüş bir park yerine çekip motoru

kapattı. Arabasından inip korkunç bir hayalet gibi karşısında dikilen, terk edilmiş Hilzbrich Enstitüsü'ne baktı. Bina hâlâ bir tedavi kurumu gibi görünüyordu, ancak beton yapıyı çevreleyerek sert görünümünü yumuşatan fundalıklar, şimdilerde işgalci yabani otlara teslim olmuştu. Jane bu kale gibi binanın, sorunlu oğluyla buraya gelen bir aile üzerinde ne gibi bir etki yaratacağını hayal etmeye çabaladı. Bir oğlan çocuğunun derhal ve kalıcı bir şekilde hizaya getirileceği, hiçbir müsamahaya, hiçbir iltimasa yer olmayan bir yer görünümündeydi. Bu bina ödün vermeyen bir sevgi ve katı sınırlar vaat ediyordu. Başlarını kaldırıp sert görünümlü bu dış cepheye bakan çaresiz veliler, orada umut görmüş olmalıydılar.

Ama şimdi bina o umutların nasıl boş olduğunu ortaya koyuyordu. Pencerelerin çoğu tahta levhalarla kapatılmıştı. Ölü yaprak yığınları öndeki girişin önüne sürüklenmiş, tıkanan çatı oluklarından paslı sular akarak duvarda çizgi çizgi kahverengi lekeler yapmıştı. Doktor Hilzbrich'in burayı satamaması şaşırtıcı değildi: Bina tek kelimeyle korkunç görünüyordu.

Otoparkta duran Jane ağaçların arasında uğuldayan rüzgâra, böcek vızıltılarına kulak verdi. Sıradışı herhangi bir şey yok gibiydi, duydukları ormandaki bir yaz öğleden sonrasının seslerinden ibaretti. Doktor Hilzbrich'in ödünç verdiği anahtarları çıkardı ve girişe doğru yürüdü. Ancak kapıyı görünce aniden olduğu yerde kaldı.

Kilit kırılmıştı.

Elini tabancasına attı ve ayağıyla yavaşça kapıyı itti. Kapı açılınca üçgen şeklinde bir ışık huzmesi kapının ardındaki karanlığa doğru yayıldı. Cebindeki feneri içeriye tutan Jane, zemine saçılmış boş bira kutuları ve sigara paketleri gördü. Karanlıkta sinekler vızıldıyordu. Jane'in kalbi bir anda hızlı hızlı atmaya başladı, elleri aniden buz kesti. Çoktan çürümeye başlamış bir leş kokusu geliyordu burnuna.

Tanrım, ne olur Josephine olmasın.

Binaya girdi, kırılmış cam parçalarına basınca iyice ufalanan camlar çatırdadı. Fenerin ışığını ağır ağır odada dolaştırmaya başladı ve gözüne duvarların üzerine karalanmış yazılar çarptı. GREG VE BEN SONSUZA DEK! KARİ YALAR YUTAR! Bunlar bildik lise zırvalarıydı. Yazılarla daha fazla oyalanmayan Jane fenerin ışığını uzak köşeye doğru kaydırdı. Işık köşeye ulaştığı zaman Jane donmuş gibi durdu.

Yerde kıvrılmış yatan koyu renkli bir şey vardı.

Köşeye doğru ilerledikçe çürüme kokusu dayanılamayacak kadar artmıştı. Başını eğip yerdeki ölü rakuna bakan Jane kıvıl kıvıl kurtçukları gördü ve aklına kuduz geldi. Binada yarasa olup olmadığını merak etti.

Koku yüzünden öğürerek gerisingeri dışarıya, otoparka koştu, dışarı çıkınca derin derin nefes alarak ciğerlerini temizlemeye çalıştı. Tekerlek izlerini de ancak o zaman, ağaçların karşısında dururken fark etti. Otoparkın asfalt zemininden ormana doğru giden bu izler toprak yolda derin çizgiler bırakmıştı. Ezilmiş ve kırılmış ağaç dallarına bakan Jane, bitki örtüsündeki bu hasarın yakın zamanda meydana geldiğini anladı.

Tekerlek izlerini takip ederek ormanın içine doğru biraz yürüdü ve izlerin, bir arabanın geçmesi için fazlasıyla dar olan yürüyüş patikasının başladığı yerde kesildiğini gördü. Patikanın başlangıcını belirleyen tabela bir ağaca çivilenmiş halde duruyordu:

YUVARLAK PATİKA

Burası enstitünün en eski yürüyüş yollarından birisiydi. Hilzbrich, Bradley'nin dışarıda olmayı sevdiğini anlatmıştı. Yıllar önce muhtemelen oğlan bu patikada yürüyüşler yapmıştı. Ormanın içlerine doğru ilerleme düşüncesi Jane'in kalp atışlarının hızlanmasına neden oldu. Başını eğip yerdeki tekerlek izlerine baktı. Bu izleri bırakan kişi her kimse şimdi burada değildi, ama her an geri dönebilirdi. Jane belindeki silahın ağırlığını hissetmesine rağmen bir refleksle uzandı ve silahın yerinde durduğundan emin olmak için tabancasını yokladı.

Patika boyunca ilerlemeye başladı. Bitkiler yer yer patikayı öylesine kaplamıştı ki, Jane bazen patikadan saptığını fark ediyor ve yeniden patikaya dönmek için geldiği yoldan geri dönmeye mecbur kalıyordu. Tepedeki ağaç dalları iyice sıklaşmış ve gün ışığına engel olmaya başlamıştı. Jane cep telefonunu kontrol etti ve artık çekmediğini görünce yılgınlığa kapıldı. Dönüp baktığında, arkasını tamamen ağaçların kuşattığını gördü. Ancak ileride, ağaçlar seyrekleşir gibiydi ve Jane güneş ışınlarının dalların arasından süzüldüğünü görebiliyordu.

Açıklığa doğru ilerlemeye devam etti. Ölmek üzere olan ya da çoktan ölmüş, gövdeleri sadece kabuktan ibaret kalmış ağaçların önünden geçti. Aniden zemin yumuşadı ve Jane'in ayağı bileğine kadar çamura battı. Ayağını çekip çamurdan çıkaran Jane neredeyse ayakkabısını çamurda bırakıyordu. Başını eğdi ve iğrenerek

çamur içindeki paçasına baktı. *Ormandan nefret ediyorum. Vahşi doğada bir şeyler yapmaktan nefret ediyorum. Ben bir polisim, orman görevlisi değil.*

Sonra gözüne bir ayak izi çarptı: Bir erkeğe ait, kırk üç-kırk dört numara bir ayak izi.

Her hışırtı, her böcek sesi şimdi olduğundan daha yüksek çıkıyor gibiydi. Patikadan uzaklaşan başkaca izler gördü ve sukamışlarının önünden geçerek izleri takip etmeye koyuldu. Artık ayakkabılarının ıslanmasına, paçalarının çamura batmasına aldırmıyordu. Bütün dikkatini, bataklığın daha da içlerine doğru giden o ayak izlerine vermiş durumdaydı. Ana patikadan ayrıldığı noktayı çoktan kaybetmişti. Tepedeki güneş, öğlen saatlerinin epeyce geride kaldığını söylüyordu ve orman da tuhaf bir şekilde sessizleşmişti. Ne kuşlar şakıyor ne de rüzgâr esiyordu. Jane sadece yüzünün etrafında vızıldayıp duran sivrisineklerin vızıltılarını duyuyordu.

Ayak izleri dönerek bataklığın kıyısından ayrılıp kuru topraklara doğru yöneldi.

Yön değişikliği yüzünden şaşıran Jane durakladı, ta ki ağacı fark edene dek. Ağacın gövdesine naylon bir ip sarılmıştı. İpin diğer ucu bataklığa doğru gidiyor ve çay renkli suyun yüzeyinden aşağı doğru inerek gözden kayboluyordu.

Jane ipi yokladı ve çekiştirince mukavemet gösterdiğini fark etti. İpin suyun altında kalan kısmı yavaş yavaş dışarı çıkmaya başlamıştı. Türlü bitkilere dolanmış ip yüzeye çıktıkça, Jane daha büyük bir kuvvetle, kendini geriye vererek tüm gücüyle ipe asılmaya başladı. Aniden suyun yüzeyinde bir şey belirdi; Jane'in çığlık atmasına ve dehşetle geri çekilmesine neden olan bir şey. Jane bir anlığına, grotesk bir su perisi gibi, boş göz çukurlarıyla kendisine bakan bir yüz görmüştü.

Sonra yüz yeniden bataklığın derinliklerine doğru gömüldü, ağır ağır.

33

Maine eyalet polisi dalgıçlarının bataklıkta yürüttükleri araştırma sona erdiğinde karanlık çökmeye başlamıştı. Bataklık ancak bir insanın göğsüne gelebilecek derinlikteydi; kuru zeminde duran Jane, yönlerini bulmak ya da daha ayrıntılı incelenmesi için yeni bir şeyler getirmek üzere su yüzeyine çıkan dalgıçların başlarını izliyordu. Bataklığın suları bir şeylerin görülmesine izin vermeyecek kadar bulanıktı, bu yüzden de çamurlu ve çürümekte olan bitki örtüsünü elle araştırmaya mecbur kalmışlardı; Jane'in yapmak zorunda olmadığı için minnettarlık duyduğu, iğrenç bir işti bu.

Özellikle de en sonunda suyun dibini taradıkları zaman buldukları şeyi görünce.

Kadının cesedi bir muşamba parçasının üzerinde yatıyor ve yosun parçaları dolanmış saçlarından çamurlu sular damlıyordu. Teni bataklıktaki tanenlerle öylesine boyanmıştı ki, kadının hangi ırktan olduğunu ya da neden öldüğünü anlamak kesinlikle mümkün değildi. Emin oldukları tek şey, kadının bir kaza sonucu ölmediğiydi; cesedi taş dolu ağır bir torba kullanılarak suyun dibine batırılmıştı. Jane kadının kara yüzünde taşlaşarak donmuş o korkunç acı ifadesine baktı ve *Umarım o taş torbasını ayak bileklerine bağladığı sırada çoktan ölmüşsündür*, diye düşündü. *Seni bataklığın kıyısından yuvarlayıp karanlık suların dibine inişini izlerken hayatta değildin umarım.*

"Bunun sizin kayıp kız olmadığı kesin" dedi Doktor Daljeet Singh.

Jane başını kaldırıp bataklığın kıyısında, yanı başında duran Maine adli tıp uzmanına baktı. Doktor Singh'in beyaz Sih türbanı gitgide azalan gün ışığında iyice dikkat çekiyor ve adamın olay

yerinde toplanan normal giysili diğer dedektifler arasında fark edilmesini kolaylaştırıyordu. Doktor Singh olay yerine geldiğinde, kamyonetten inen egzotik görünümlü bu adamı görmek Jane'i şaşırtmıştı, Kuzey Ormanları'nda böyle bir adamla karşılaşacağı hiç aklına gelmezdi. Ancak kamyonetinin arkasında bulundurduğu epeyce eskimiş L. L. Bean botlarına ve yürüyüş ekipmanlarına bakılırsa Doktor Singh, Maine'in sert doğa koşullarına oldukça aşina biriydi. Şüphesiz, üzerinde şehirde giydiği pantolon ceket takımı bulunan Jane'den daha hazırlıklı gelmişti adam.

"Sizin aradığınız genç kadın dört gün önce mi kaçırılmıştı?" diye sordu Doktor Singh.

"Bu o değil" dedi Jane.

"Bu kadın bir süredir su altındaymış. Tıpkı şu diğer örnekler gibi." Doktor Singh yine bataklıktan çıkarılmış olan hayvan kalıntılarını gösterdi. Oldukça iyi korunmuş durumda olan iki kedi ve bir köpek, ayrıca hangi hayvanlara ait oldukları anlaşılmayan iskelet kalıntıları vardı. Hepsine bağlanmış taş dolu torbalar, bu talihsiz kurbanların etrafta dolanırken çamura saplanıp boğulmadıklarının kanıtıydı.

"Sizin katil, hayvanlar üzerinde deneyler yapıyormuş" dedi Doktor Singh. Ardından yerde yatan kadın cesedine döndü. "Ve görünüşe bakılırsa koruma tekniğini mükemmelleştirmiş."

Jane ürperdi ve bataklığın diğer tarafında sona ermekte olan günbatımına baktı. Frost bataklıkların orkidelerden yosunlara, yosunlardan yusufçuklara varıncaya dek pek çok farklı türe ev sahipliği yapan büyüleyici yerler olduğunu söylemişti. O akşam sulak turbalıkların engebeli yüzeyine bakarken, Frost'un bahsettiği büyüyü görmüyordu Jane. Onun gördüğü, soğuk bir ceset havuzuydu.

"Otopsiyi yarın yapacağım" dedi Doktor Singh. "Eğer siz de izlemek isterseniz büyük memnuniyet duyarım."

Jane'in asıl istediği, arabaya atlayıp Boston'a geri dönmekti. Sıcak bir duş yapmak, küçük kızına iyi geceler öpücüğü vermek ve Gabriel'la yatağa girmekti. Ama buradaki işi henüz bitmemişti.

"Otopsi Augusta'da mı yapılacak?" diye sordu.

"Evet, saat sekiz civarında. Gelecek misiniz?"

"Orada olacağım." Jane derin bir nefes aldı ve duruşunu dikleştirdi. "Sanırım bu gece için kalacak bir yer bulsam iyi olacak."

"Hawthorn Oteli yolun birkaç kilometre aşağısında. Kahvaltıları çok iyidir. O büyük otellerdeki gibi berbat değildir, lezzetli omletler ve krep yaparlar."

"Tavsiye için teşekkürler" dedi Jane. *Sadece bir patolog üzerinden sular damlayan bir cesedin başında durup böyle heyecanla krepler hakkında konuşabilir.*

Fenerinin yardımıyla, olay yeri inceleme ekibinin küçük bayraklarla işaretlediği patikadan geri yürüdü Jane. Ağaçların arasından çıktığında, park yerinin boşalmakta olduğunu gördü; sadece birkaç resmi araç kalmıştı geride. Eyalet polisi binayı aramayı çoktan bitirmiş, ancak çöplerden ve Jane'in daha önce gördüğü çürümekte olan rakundan başka bir şey bulamamıştı. Ne Josephine'den ne de Bradley Rose'dan iz vardı.

Ama o buradaydı, diye düşündü Jane ormana doğru bakarak. Arabasını şu ağaçların oraya park ediyordu. Bataklığa giden patikadan yürüyordu. Avını çekip sudan çıkaran bir balıkçı gibi, ipe asılıp yadigârlarından birini sudan çıkarıyordu.

Jane arabasına bindi ve zavallı Subarusunu, karanlıkta daha da tehlikeli görünen çukurlarda zıplatarak, dağılmakta olan o yolda sürdü. Anayola döndükten hemen sonra cep telefonu çaldı.

"En az iki saattir sana ulaşmaya çalışıyorum" dedi Frost.

"Bataklıkta çekmiyordu telefon. Aramayı tamamladılar ve sadece bir ceset bulundu. Başka bir zulası daha olabilir mi diye merak..."

"Nerdesin?" diye araya girdi Frost.

"Bu gece burada kalacağım. Yarınki otopsiyi izlemek istiyorum."

"*Şimdi* demek istiyordum, şu an nerdesin?"

"Bir otele gidiyorum. Neden ki?"

"Otelin adı ne?"

"Sanırım Hawthorn Oteli olacaktı. Buralarda bir yerlerde."

"Tamam, birkaç saat içinde seninle orada buluşuruz."

"Maine'e mi geliyorsun?"

"Yola çıktım bile. Ve bize katılacak başka biri daha var yanımda."

"Kim?"

"Oraya geldiğimiz zaman konuşuruz."

Jane önce bölgedeki marketlerden birine uğrayıp kendine yeni iç çamaşırları ve çorap satın aldı, sonra da pizzacıda durup pepperonili bir pizza hazırlattı. Hawthorn Oteli'ndeki odasında, elde yıkadığı pantolonunu banyoya asarak kurumasını beklerken Jimmy Otto hakkındaki dosyaları okuyup pizzasını yedi. Üç dosya vardı, Jimmy'nin Hilzbrich Enstitüsü'nde öğrenci olarak bulunduğu her yıl için bir dosya. Hayır, hayır, bir öğrenci değil, akıl hastanesinde yatan bir hasta olarak, diye düşündü Jane, sevimsiz beton binayı ve enstitünün uzak konumunu hatırlayarak.

Kızlarınızın yakınında görmeyi istemeyeceğiniz türden oğlanların, güvenle toplumdan tecrit edilmeleri için bir yer.

En başta da Jimmy Otto olmak üzere.

Özel bir terapi seansında Otto'nun söylediklerini içeren bir belge görünce durakladı. Bu konuşma yapıldığı zaman, Otto sadece on altı yaşındaydı.

> On bir yaşındayken, tarih kitabında bir fotoğraf görmüştüm. Bütün kadınların gaz odalarında öldürüldüğü bir toplama kampında çekilmişti. Sıra sıra dizilmiş, çırılçıplak yatıyorlardı. Sık sık o fotoğrafı, bütün o kadınları düşünüyorum. Onlarca ve onlarca kadın, sanki onlarla yapmak istediğim şeyi yapmam için beni bekleyerek öylece yatıyorlar orada. Bütün deliklerini becermem için. Gözlerine çomaklar sokayım diye. Memelerinin uçlarını doğramam için. Bir sürü kadınla aynı anda birlikte olayım diye orada olmak istiyorum, sıradakilerin hepsiyle. Parti diye buna denir işte, değil mi?
>
> Ama bir seferde birden fazlasını nasıl elde edebilirsiniz ki? Bir cesedin çürümesine engel olmak, onu bir şekilde taze tutabilmek mümkün müdür? Bunu öğrenmeyi istiyorum, çünkü bir kadın çürüyüp gider ve beni terk ederse, bu hiç de eğlenceli bir şey olmaz...

Odanın kapısı çalınınca Jane hızla doğruldu. Yarısı yenmiş pizza dilimini yanında duran kutuya bıraktı ve pek de yumuşak olmayan bir sesle, "Evet? Kim o?" diye seslendi.

"Benim" dedi Barry Frost.

"Bir saniye." Jane banyoya gitti ve hâlâ nemli olan pantolonunu üzerine geçirdi. Kapıya vardığında sinirleri yatışmıştı, kalbi de artık çılgınlar gibi atmıyordu. Kapıyı açtı ve kendisini bekleyen bir sürpriz olduğunu gördü.

Frost yalnız değildi.

Frost'un yanında duran kadın kırklı yaşlarında, koyu renk saçlı ve oldukça güzeldi. Rengi solmuş bir kot pantolon ve siyah bir süveter giymişti, ancak ince, atletik yapılı bedeninde böylesine sıradan giysiler bile zarif görünüyordu. Kadın, Jane'e tek kelime etmeden yanından geçip odaya girdi ve "Kapıyı kilitle" diye emretti.

Frost kapıyı kilitlediği halde kadın hâlâ rahatlamamıştı. Hemen pencerelerin yanına yürüdü ve en ufak bir açıklık bile düşmanca bakışları içeri alabilirmiş gibi perdeleri hızla çekerek iyice kapattı.

"Sen de kimsin?" diye sordu Jane.

Kadın Jane'e bakmak için döndü. Ve tam o anda, henüz kadının

yanıtını duyamadan, cevabı kadının yüzünde, kavisli kaşlarında, yontulmuş gibi görünen elmacıkkemiklerinde gördü Jane. Bir Grek vazosunda görülebilecek bir yüz, diye düşündü. Ya da bir Mısır mezarının duvarlarında.

"Adım Medea Sommer" dedi kadın. "Josephine'in annesiyim."

34

"Ama... öldüğünüzü sanıyorduk biz" dedi Jane büyük bir şaşkınlıkla.

Kadın yorgun yorgun gülümsedi. "Anlattığımız hikâye buydu zaten."

"Josephine sizin hayatta olmadığınızı düşünüyor."

"Ona böyle söylemesini tembihlemiştim. Ne yazık ki herkes ona inanmıyor." Medea lambanın yanına giderek ışığı kapattı ve odanın karanlığa gömülmesine neden oldu. Sonra pencerenin kenarına gitti ve perdeleri hafifçe aralayarak dışarı baktı.

Jane, karanlığın içinde, yanı başındaki bir siluet gibi görünen Frost'a baktı. "Onu nasıl buldun?" diye fısıldadı.

"Bulmadım" dedi Frost. "O beni buldu. Aslında seninle konuşmayı istiyordu. Senin Maine'e gitmek için Boston'dan ayrıldığını öğrenince benim telefonumu istemiş."

"Neden telefonda söylemedin bana?"

"Çünkü bunu yapmasına izin vermedim" dedi Medea. Sırtı hâlâ onlara dönük, dışarıya bakıyordu. "Biraz sonra size anlatacaklarım bu odada kalmalı. Size anlatacaklarımı meslektaşlarınızla paylaşamazsınız. Ancak bu şekilde ölü olarak kalmam mümkün olur. Tari –Josephine– normal bir hayata ancak bu şekilde sahip olabilir." Karanlıkta bile Jane kadının sıkı sıkı kavradığı perdenin nasıl gerildiğini görebiliyordu. "Benim için önemli olan tek şey kızım" dedi usulca.

"O halde neden terk ettiniz onu?" diye sordu Jane.

Medea, Jane'e bakmak için hızla döndü. "Onu asla terk etmedim ben! Olanlardan haberdar olsam haftalar önce gelmiş olurdum!"

"*Haberdar olsanız mı?* Benim anladığım kadarıyla Josephine yıllardır kendini korumak için çabalayıp duruyormuş. Ve siz de

onun yanında falan değilmişsiniz."

"Ondan uzak durmak zorundaydım."

"Neden?"

"Çünkü benim yakınımda olmak onun ölümüne neden olabilirdi." Medea bir kez daha dışarıya bakmak üzere döndü. "Bu olanların Josephine'le bir alakası yok. Josephine onlar için bir rehineden başka bir şey değil. Benim ortaya çıkmamı sağlamak için başvurdukları bir yöntem. Onun asıl istediği *benim*."

"Bunu biraz daha açıklar mısınız?"

Medea içini çekerek pencerenin yanındaki sandalyeye oturdu. Orada oturan suretsiz bir gölgeden, karanlığın içinde yumuşak bir sesten fazlası değildi. "Size bir hikâye anlatmama izin verin" dedi kadın. "Yanlış oğlana bulaşan bir kızla ilgili bir hikâye. Delicesine bir sevda ile..." durakladı, "ölümcül bir takıntı arasındaki farkı anlayamayacak kadar saf bir kız."

"Kendinizden bahsediyorsunuz."

"Evet."

"Peki ya oğlan kimdi?"

"Bradley Rose." Medea tuttuğu nefesi bıraktı. Karanlıkta zar zor seçilen bedeni, oturduğu sandalyede küçülmüş gibi görünüyordu, sanki kendini korumak için kendi içine çekiliyor gibiydi. "Sadece yirmi yaşındaydım. Yirmi yaşında bir kız ne bilir ki? İlk defa araziye çıkıyordum, katıldığım ilk kazıydı. Çölde her şey farklı görünüyordu. Gökyüzü daha maviydi, renkler daha parlaktı. Ve utangaç bir oğlan size gülümsediğinde, sizin için ufak tefek hediyeler bıraktığında, âşık olduğunuzu düşünmeye başlarsınız."

"Kimball Rose'la birlikte Mısır'daydınız."

Medea başını sallayıp onayladı. "Kambyses kazısı. O kazıya katılmam için teklif yapıldığında hemen üzerine atlamıştım. Onlarca öğrenci de benim yaptığımı yaptı. Batı çöllerinde, hep hayalini kurduğumuz şeyi gerçeğe dönüştürüyorduk! Gündüzleri kazı yapıyor, geceleri çadırlarımızda uyuyorduk. Hayatımda hiç o kadar çok yıldız görmedim, öylesine çok ve öylesine güzellerdi ki." Medea durakladı. "Orası herkesin âşık olabileceği türden bir yerdi. Ben Indio'dan gelen, hayatını yaşamaya başlamak için bekleyen bir kızdım sadece. Ve işte Bradley Rose da karşımdaydı, bizzat Kimball Rose'un oğlu. Son derece akıllı, sessiz ve utangaç bir çocuktu. Utangaç bir adamda zararsız olduğunu düşünmenize neden olan bir şeyler vardır."

"Ama öyle değildi."

"Gerçekte nasıl biri olduğunu bilmiyordum. İş işten geçmiş olana

dek pek çok şeyin farkında olmadım."

"Nasıl biriydi?"

"Bir canavar." Medea'nın başı karanlıkta yukarı kalkmıştı. "Bunu ilk başta görmemiştim. Benim gördüğüm, sevgi dolu gözlerle bana bakan bir oğlandan başka bir şey değildi. Benimle en çok sevdiği konu üzerine sohbet eden bir oğlan. Bana küçük hediyeler getirmeye başlayan bir oğlan. Kazı çukurlarında birlikte çalışıyorduk. Bütün yemekleri birlikte yiyorduk. En sonunda da aynı yatağı paylaştık." Medea durakladı. "İşte her şeyin değişmeye başlaması da o zaman oldu."

"Nasıl?"

"Sanki artık beni başka bir birey gibi görmüyordu. Sanki onun parçası haline gelmiştim. Sanki beni silip süpürmüş, yutmuştu. Kampın diğer tarafına gidecek olsam, hemen peşimden geliyordu. Başka biriyle konuştuğumda, ne konuştuğumuzu öğrenmek için ısrar ediyordu. Başka bir erkeğe bakmam bile onu sinirlendirmek için yeterliydi. Sürekli beni izliyor, sürekli ne yaptığımı takip ediyordu."

Nasıl da eski bir hikâye, diye düşündü Jane, başka sevgililer arasında da defalarca yaşanmış şeyler. Cinayet masası dedektiflerinin kanlı bir suç mahallinde dolaşmalarıyla son bulan o bildik hikâyelerden biri. Medea şanslıydı; hayatta kalmayı başarmıştı.

Yine de hiçbir zaman tam anlamıyla kurtulamamıştı.

"Beni bir kenara çekip gerçekleri gösteren Gemma oldu" dedi Medea.

"Gemma Hamerton mı?"

Medea başını sallayarak onayladı. "Kazıdaki yüksek lisans öğrencilerinden biriydi. Benden birkaç yaş daha büyük ve yüz yıl kadar daha akıllıydı. Olanları görmüştü ve bana haklarımı savunmam gerektiğini söyledi. Ve eğer Bradley geri adım atmayacak olursa, o zaman cehennemin dibine gitmesini söylemeliydim. Gemma bu konuda son derece başarılıydı, yani haklarını savunmakta. Ama o zamanlar ben o kadar güçlü biri değildim. Kendimi kurtarmayı başaramadım."

"Ne oldu peki?"

"Gemma, Kimball'a gitti. Ona oğlunu kontrol altına almasını söyledi. Bradley bu konuşmayı öğrenmiş olmalı, çünkü bu konuşmadan sonra bana söylediği ilk şey bir daha asla Gemma'yla konuşmamam olmuştu."

"Umarım ona nereye gidebileceğini söylemişsindir."

"Söylemiş olmalıydım" dedi Medea usulca. "Ama o kadar güçlü

bir karaktere sahip değildim. Şimdi aklım almıyor. O zamanlar nasıl bir kız olduğumu düşündüğüm zaman, kendimi tanıyamıyorum. O kişiyi tanımıyorum ben. Kendini kurtarmaktan bile âciz, tamamıyla acınası bir kurbandan başka bir şey değildim."

"Peki en sonunda ondan ayrılmayı nasıl başardın?"

"Gemma'ya yaptığı şey sayesinde oldu. Bir gece Gemma uyurken, birileri çadırının kapısını dikip kapatmıştı. Sonra çadırın üzerine benzin döküldü ve çadır ateşe verildi. Çadırın tentesini kesip Gemma'yı dışarı çıkarmayı başaran kişi de ben oldum."

"Bradley onu öldürmeye mi çalışmıştı?"

"Bunu ispatlayabilen olmadı, ama ben biliyordum. İşte en sonunda neler yapabileceğini o zaman kavradım. Bir uçağa atladım ve eve döndüm."

"Ama bitmemişti."

"Hayır, bitmemişti." Medea ayağa kalktı ve tekrar pencereden dışarı baktı. "Her şey daha yeni başlıyordu." Medea olanları anlatırken Jane'in gözleri de karanlığa alışmıştı, kadının perdeleri kavrayan solgun elini artık görebiliyordu. Dışarıda bir arabanın farları yavaş yavaş ilerleyip otelin önünden geçerken, Medea'nın omuzlarının bir an için gerildiğini fark etti Jane.

"Hamileydim" dedi Medea usulca.

Jane büyük bir şaşkınlıkla Medea'ya baktı. "Josephine, Bradley'nin çocuğu mu?"

"Evet." Medea dönüp Jane'e baktı. "Ama bunu asla öğrenmemeli."

"Bize babasının Fransız bir arkeolog olduğunu anlattı."

"Bütün hayatı boyunca ona yalan söyledim. Ona babasının iyi bir adam olduğunu ve o doğmadan önce öldüğünü anlattım. Bana inanıp inanmadığını bilmiyorum, ama ben aynı hikâyeyi sürdürdüm."

"Peki ya ona anlattığınız diğer hikâye? Sürekli bir yerden diğerine taşınıp durmanız ve isimlerinizi sürekli değiştirmeniz hakkında söylediklerinizi? Josephine polisten kaçtığınızı düşünüyor."

Medea omuz silkti. "Kaçma nedenimizi açıklıyor ama, öyle değil mi?"

"Ama doğru değil."

"Ona bir *sebep* göstermek zorundaydım, onu korkutmayacak bir sebep. Polisten kaçmak, bir canavardan kaçmaktan daha iyidir."

Özellikle de o canavar öz babansa.

"Madem peşinize düşüp sizi rahatsız ediyordu, neden kaçmayı tercih ettiniz? Neden polise başvurmadınız?"

"Bunu denemedim mi sanıyorsunuz? Eve döndükten birkaç ay sonra, Bradley devam ettiğim üniversitenin kampüsüne geldi. Bana ruh ikizi olduğumuzu, benim ona ait olduğumu söyledi. Ben de bir daha onu görmek istemediğimi söyledim. Sonra beni takip etmeye başladı, her lanet olasıca gün bana çiçek gönderiyordu. Çiçekleri atıp polisi aradım ve hatta onun tutuklanmasını bile sağladım. Ama sonra babası bu sorunla ilgilenmeleri için avukatlarını gönderdi. Babanız Kimball Rose olduğunda dokunulmaz oluyorsunuz." Kadın durakladı. "Sonra her şey daha kötüye gitti. Çok daha kötüye."

"Nasıl?"

"Bradley bir gün eski bir arkadaşıyla çıkageldi. Üstelik beni Bradley'den de çok korkutan biriyle."

"Jimmy Otto!"

Bu isim telaffuz edilince Medea ürperdi. "Bradley'yi normal biri sanabilirdiniz, sessiz görünüşlüydü. Ama Jimmy söz konusu olduğunda, onun farklı olduğunu anlamak için gözlerine bir kez bakmak yeterliydi. Bir köpekbalığının gözleri kadar siyahtı gözleri. Size baktığı zaman, size yapmak isteyeceği şeyleri düşünmekte olduğunu anlayıverirdiniz. Ve o da kafayı bana takmıştı.

Böylece ikisi birden beni takip etmeye başladı. Kütüphanedeyken bir anlığına Jimmy'nin beni izlediğini görüveriyordum. Ya da Bradley'nin penceremden içeri baktığını. Psikolojik bir ebelemece oyunu oynuyor ve beni çözülmeye zorluyorlardı. Bir deli gibi görünmemi sağlamak için uğraştılar."

Jane başını çevirip Frost'a baktı. "Daha o zamanlarda" dedi Jane, "birlikte avlanmaya başlamışlar."

"Sonunda üniversiteyi bıraktım" dedi Medea. "O günlerde sekiz aylık hamileydim ve büyükannem de ölüm döşeğindeydi. Yeniden Indio'ya döndüm ve bebeğimi doğurdum. Birkaç hafta içerisinde, Bradley ve Jimmy kasabada ortaya çıktılar. Ben de bir uzaklaştırma emri çıkarılmasını ve ikisinin de tutuklanmasını sağladım. Bu sefer onları cehenneme gönderecektim. Korumam gereken bir bebeğim vardı ve bu işin artık sona ermesi gerekiyordu."

"Ama olmadı. Korktun ve Bradley hakkındaki suçlamalarını geri aldın."

"Tam olarak değil."

"Nasıl tam olarak değil? Bradley hakkındaki suçlamalarından vazgeçmişsin."

"Şeytanla bir anlaşma yapmıştım. Kimball Rose'la. Oğlunun adli takipten kurtulmasını istiyordu. Ben de kızımın güvende

olmasını. Bu yüzden suçlamalarımdan vazgeçtim ve Kimball da bana büyük bir çek hazırladı. Kızıma ve kendime, yeni isimler ve yeni bir hayat satın almama yetecek büyüklükte bir çek."

Jane başını salladı. "Parayı aldın ve kaçtın, öyle mi? Gerçekten de son derece sağlam bir çek olmalı."

"Kaçmamın sebebi çek değildi. Kimball beni ikna etmek için kızımı kullandı. Eğer önerisini geri çevirecek olursam kızımı alacağını söyleyerek beni tehdit etti. Sonuçta kızın büyükbabasıydı ve benimle mücadele etmek için bir avukat ordusuna sahipti. Başka seçeneğim yoktu, bu yüzden ben de çeki aldım ve suçlamalarımdan vazgeçtim. Bunu *Josephine* için yaptım, sürekli kaçmaya devam etmemin nedeni de oydu. Josephine'i o aileden, ona zarar verebilecek herhangi birinden uzak tutmak. Bunu anlıyorsunuz, değil mi? Bir annenin çocuğunu korumak için her şeyi yapabileceğini?"

Jane başını sallayarak kadını onayladı. Ne demek istediğini çok iyi anlıyordu.

Medea sandalyesine döndü ve içini çekerek tekrar oturdu. "Eğer kızımı güvende tutacak olursam, birileri tarafından avlanmanın nasıl bir şey olduğunu asla öğrenmez diye düşünmüştüm. Korku nedir bilmeden ve kuvvetli bir kadın olarak büyüyecekti. Savaşçı bir kadın! İşte onun böyle biri olmasını istiyordum. Sürekli ona bunu söyledim. Ve gerçekten de kuvvetli bir kadın oluyordu. Ve korkusuz. Korkmasını gerektirecek kadarını bilmiyordu." Medea bir kez daha durakladı. "Ta ki San Diego'ya kadar."

"Josephine'in yatak odasında tabancanın ateşlendiği gece."

Medea başını salladı. "O gece, bir daha asla korkusuz olamayacağını öğrendi. Sonraki gün neyimiz var neyimiz yok toparladık ve arabaya atlayıp Meksika'ya geçtik. En sonunda, kendimizi dört yıl boyunca yaşayacağımız Cabo, San Lucas'ta bulmuştuk. Orada iyiydik ve saklanıyorduk." İç geçirdi. "Ama kızlar büyüyorlar. On sekiz yaşlarına geliyor ve kendi seçimlerini yapmakta ısrar ediyorlar. Josephine üniversiteye gitmek ve arkeoloji okumak istiyordu. Anasına bak, kızını al." Üzgün üzgün güldü.

"Siz de gitmesine izin mi verdiniz?"

"Gemma ona göz kulak olacağına söz verdi, bu yüzden ben de güvende olacağına kanaat getirdim. Yeni bir ismi, yeni bir kimliği vardı. Jimmy'nin onu bir daha asla bulamayacağını düşündüm."

Jane, Medea'nın az önce söylediklerini kafasında bir yerlere oturtmaya çabalarken uzun bir sessizlik oldu. "*Jimmy* mi? Ama Jimmy Otto öldü."

Medea başını kaldırdı. "Ne?"

"Bunu siz de biliyor olmalısınız. Onu San Diego'da siz öldürmüştünüz."

"Hayır."

"Onu ensesinden vurdunuz. Cesedini sürükleyerek evden çıkardınız ve arka bahçeye gömdünüz."

"Bu doğru değil. Benim öldürdüğüm Jimmy değildi."

"O halde arka bahçeye gömdüğünüz kimdi?"

"Bradley Rose."

35

"Bradley Rose mu?" dedi Jane. "San Diego polisi bize böyle anlatmadı ama."

"Kendi çocuğumun babasını tanıyamayacağımı mı düşünüyorsunuz?" dedi Medea. "O gece kızımın odasına giren kişi Jimmy Otto değildi. Evimize giren *Bradley*'ydi. Oh, Jimmy'nin de yakınlarda bir yerlerde gizlendiğine eminim ve muhtemelen tabancanın sesini duyunca korkup kaçmıştır. Ama geri döneceğini biliyordum. Hızla harekete geçmemiz gerektiğine emindim. Bu yüzden de hemen eşyalarımızı toparladık ve ertesi sabah yola koyulduk."

"Ama ceset Jimmy Otto olarak teşhis edildi" dedi Frost.

"Kim tarafından?"

"Kız kardeşi."

"O zaman bir hata yapmış. Çünkü onun *Jimmy* olmadığını biliyorum."

Jane lambayı yakınca, Medea altmış mumluk ampulden radyasyon yayılıyormuş gibi ışıktan uzak bir noktaya kaçtı. "Burada tuhaf bir şeyler var. Nasıl olur da Jimmy Otto'nun kendi kız kardeşi böyle bir yanlışlık yapabilir?" Jimmy'nin yatağın üzerinde duran psikiyatri dosyasını aldı ve Doktor Hilzbrich'in notlarını taramaya başladı. Aradığı şeyi hemen buluvermişti.

"Jimmy'nin kız kardeşinin ismi Carrie olarak görünüyor." Jane başını çevirip Frost'a baktı. "Crowe'u ara. Ondan Carrie Otto'nun nerede yaşadığını öğrenmesini iste."

Frost cep telefonunu çıkardı.

"Anlamıyorum" dedi Medea. "Jimmy'nin kız kardeşinin bütün bunlarla ne gibi bir ilgisi olabilir?"

Jane, Carrie'yle ilgili bir referans bulmaya çalışarak Jimmy'nin Hilzbrich Enstitüsü kayıtlarını incelemeye koyuldu. Carrie'nin

isminin ne kadar sık geçtiğini ancak özellikle onu aramaya başladığında fark etmişti.

Kız kardeşi yine ziyarete geldi. Bugün ikinci.

Carrie ziyaret saati bitmesine rağmen kalmaya devam etti; kurallara uyması gerektiği hatırlatıldı.

Carrie'den bu kadar sık aramaması istendi.

Carrie gizlice içeri sigara sokarken yakalandı. Ziyaretle ilgili ayrıcalıkları iki haftalığına askıya alındı.

Kız kardeşi geldi... Kız kardeşi geldi... Carrie yine geldi.

Ve en sonunda da Jane kanını buz kestiren bir not gördü:

Çok daha derinlemesine bir aile terapisi gerekiyor. Carrie anormal kardeş bağımlılığı sorununun tedavisi için Bangor çocuk psikiyatrına gönderildi.

Frost cep telefonunu kapattı. "Carrie Otto Framingham'da yaşıyormuş."

"Crowe'a hemen oraya bir ekip göndermesini söyle. Yanlarına destek kuvvet de alsınlar."

"Çoktan yola koyuldu bile."

"Neler oluyor?" diye araya girdi Medea. "Neden kız kardeşine bu kadar takılıyorsunuz?"

"Çünkü Carrie Otto polise, gömdüğünüz cesedin erkek kardeşine ait olduğunu söyledi" dedi Jane.

"Ama öyle olmadığını biliyorum ben. Neden böyle bir şey söylemiş olsun ki?"

"Jimmy için bir tutuklama emri vardı" diye açıkladı Frost. "Massachusetts'teki bir kadının kaybolması yüzünden. Eğer yetkili merciler Jimmy'nin öldüğüne inanacak olurlarsa, artık onu aramayacaklardı. Böylelikle görünmez olacaktı. Carrie onu korumak için yalan söylemiş olmalı."

"Buradaki anahtar kişi Carrie" dedi Jane. "Ve nerede yaşadığını da biliyoruz."

"Kızımın orada olduğunu düşünüyorsunuz" dedi Medea.

"Eğer orada değilse de, iddiaya girerim ki Carrie, Jimmy'nin kızınızı nerede tuttuğunu biliyordur." Jane, bir yandan da saatini kontrol ederek odayı adımlamaya başlamıştı. Crowe ile ekibinin Framingham'a varmasının ne kadar süreceğini hesaplamakla meşguldü. Crowe'la birlikte orada olmayı, o evin kapısını çalmayı,

hızla içeri dalmayı istiyordu. *Josephine'i bulan ben olmalıydım.* Gece yarısını geçmişti, ancak kanında adeta kabarcıklar çıkartarak köpüren enerji yüzünden tamamen uyanıktı Jane. Bütün bu zaman boyunca, diye düşündü, hayatta olmayan bir adamın peşinde koşup durduk, oysa dikkatimizi Jimmy Otto'nun üzerinde yoğunlaştırmamız gerekirdi. Görünmez adam Jimmy.

Beni gerçekten de korkutan tek hasta o olmuştu, demişti Doktor Hilzbrich, Jimmy'den bahsederken. *Herkes ondan korkardı. Hatta kendi anne babası bile.*

Jane durdu ve Frost'a döndü. "Crowe'un Jimmy'nin anne babası hakkında ne söylediğini hatırlıyor musun? Nasıl öldükleriyle ilgili?"

"Bir kaza demişti, öyle değil mi? Bir uçak kazası."

"Maine'deydi, değil mi? Maine'de bir ev almışlardı. Jimmy'ye yakın olabilmek için."

Bir kez daha Jane psikiyatri dosyasını eline aldı ve hasta bilgilerinin daktiloyla yazılmış olduğu ön sayfayı açtı. Jimmy'nin ebeveyni Howard ile Anita Otto'ydu ve iki adresleri vardı. Birinci adres, Massachusetts'teki asıl evlerinin adresiydi. İkinci adres ise Maine'deydi ve dosyaya sonradan, tükenmezkalemle eklenmişti.

Frost çoktan cep telefonunu çıkarmıştı ve Boston Emniyet Müdürlüğü'nü arıyordu. "Bir eve ait vergi kayıtlarını kontrol etmenizi istiyorum" dedi, Jane'in omzunun üzerinden adresi görebilmek için dosyaya bakarak. "Maine eyaleti, Saponac isimli bir kasaba. Vadi Yolu, 165 numara." Kısa bir süre sonra telefonu kapattı ve Jane'e döndü. "Evin sahibi, Evergreen Vakfı olarak görünüyor, artık bu her neyse. Daha fazla bilgi edinip tekrar arayacaklar."

Jane olduğu yerde duramıyordu, hüsrana uğramıştı ve sabırsızlıktan kıvranıyordu. "Buradan çok da uzak olamaz. Arabayla gidip kontrol edebiliriz."

"Onların ölümünden bu yana birkaç on yıl geçti. O ev muhtemelen defalarca el değiştirmiştir."

"Ya da hâlâ ailenin elindedir."

"Eğer biraz sabredebilirsen, bu bilgiyi Evergreen'den de alabiliriz."

Ama Jane bekleyebilecek bir ruh hali içerisinde değildi. Başlama noktasında, fırlamaya hazır bekleyen bir yarış atına benziyordu. "Ben gidiyorum" dedi ve anahtarlarını bıraktığı şifoniyere doğru baktı.

"Benim arabayı alalım" dedi çoktan kapının önüne varmış olan Frost. "GPS'e ihtiyacımız olacak."

"Ben de geliyorum" dedi Medea.

"Hayır" dedi Jane.

"O benim kızım."

"İşte bu yüzden ayakaltında dolaşmamalısın. Böylece dikkatimiz dağılmamış olur." Jane silahını kılıfına yerleştirdi. Tabancanın görüntüsü her şeyi anlatıyordu: *Bu ciddi bir iş. Bu sivillere göre bir şey değil.*

"Bir şeyler yapmak istiyorum" diye ısrar etti Medea. "Benim de bir şeyler yapmam *lazım*."

Jane döndü ve savaşmaya hazır bir kadın gördü; o güne kadar karşısına çıkan en azimli kadındı bu. Ama bu savaş Medea'nın savaşı değildi; olamazdı da.

"Bu gece yapabileceğin en iyi şey" dedi Jane, "buradan hiçbir yere kıpırdamamak. Ve kapıyı kilitlemek."

Vadi Yolu, iki yanı sık ağaçlarla çevrili olduğu için ardındaki evlerin görülmediği ve kimsenin gelip geçmediği bir kırsal yoldu. Yol kenarındaki posta kutusunun üzerinde yazılı numara onlara doğru adreste olduklarını söylüyordu, ancak Jane ile Frost'un karanlıkta görebildikleri tek şey, ormanın derinliklerine doğru ilerleyen çakıl taşlı bir yolun başlangıcından ibaretti. Jane kilidi olmayan posta kutusunun kapağını açınca içinde çok sayıda ıslanmış reklam broşürü buldu. Broşürlerin hiçbirinin üzerinde isim yoktu.

"Burada yaşayan biri varsa bile" dedi Jane, "son zamanlarda posta kutusunu boşaltmamış. Evde birilerinin olduğunu sanmıyorum."

"O halde biraz daha yakından bakmamıza kimsenin itirazı olmayacaktır" dedi Frost.

Araba ağır ağır evin yolunda ilerlerken tekerleklerin ezdiği çakıl taşları gıcırdadı. Ağaçlar öylesine sıktı ki, bir köşeyi dönüp kendilerini aniden evin önünde bulduklarında şaşırdılar. Üçgen çatı pencereleri ve geniş ön verandasıyla, burasının bir zamanlar oldukça hoş bir yazlık ev olduğu anlaşılıyordu, ancak otlar bitip evin temelini kaplamış, aç sarmaşıklar evi ve talihsiz sakinlerini boğup öldürmeye kararlıymışçasına veranda korkuluklarına sarılıp yukarılara tırmanmıştı.

"Terk edilmiş gibi görünüyor" dedi Frost.

"Ben dışarı çıkıp şöyle bir etrafa bakınacağım." Jane kapı koluna doğru uzandı. Bir zincirin çıkardığı ikaz edici metalik şakırtıyı duyduğunda tam da kapıyı açmak üzereydi; bir çıngıraklıyılanın çıkardığı ses kadar meşum bir sesti bu.

Karanlığın içinden siyah bir şey fırlamıştı.

Pitbull, Jane'in oturduğu taraftaki kapıya çarpıp arabanın camına pençeler atarken beyaz dişleri de tehdit edici bir biçimde parlıyordu. Jane bir an soluksuz kaldı ve hızla geri çekildi.

"Tanrı aşkına!" diye haykırdı. "Bu lanet olasıca şey de nereden çıktı böyle?"

Köpek çıldırmış gibi havlıyor, pençeleri de metali yırtacakmış gibi arabanın kaportasını kazıyordu.

"Bu hiç hoşuma gitmedi" dedi Frost.

Daracık arabada kafayı oynatmış biri gibi gülen Jane, "Benim de bu durumdan hoşlandığım söylenemez" dedi.

"Hayır, ben köpeğin zincire bağlı olmasının hoşuma gitmediğini söylemeye çalışıyorum. Bu ev terk edilmiş gibi görünüyor, öyleyse bu köpeği kim besliyor?"

Jane başını çevirip eve, ona kötü niyetli gözlerle karşılık veren karanlık pencerelere baktı. "Doğru diyorsun" dedi. "Ters bir şeyler var."

"Destek çağırmanın zamanıdır" diyen Frost cep telefonuna uzandı. Telefonu çevirme şansını ise asla bulamadı.

Tabancadan çıkan ilk kurşun arabanın camını tuzla buz etmişti.

Kırılan cam parçaları Jane'in yüzüne çarptı. Karanlıkta ikinci bir patlama sesi yankılanıp da kurşun arabaya çarparken Jane eğildi ve arabanın ön panelini kendine siper etti. Frost da kendini korumak için eğilmişti. İkisi de silahlarını çıkarmaya çalışırken, Jane sadece birkaç santim ötesinde iki büklüm eğilmiş Frost'un yüzünün panikle gerildiğini gördü.

Arabaya bir kurşun daha isabet etti.

İçeriye kaygı verici bir koku yayıldı. Koku Jane'in gözlerini yakıyor ve boğazının kurumasına neden oluyordu. Jane, Frost'la göz göze gelince ortağının da bu kokuyu tanımış olduğunu anladı.

Benzin.

Neredeyse ikisi de aynı anda birer tekme sallayıp kapılarını açtılar. Jane kendini arabadan dışarı attı ve alevler yükselmeye başladığı anda yuvarlanarak arabadan uzaklaştı. Frost'un diğer taraftan inmeyi başarıp başaramadığını göremiyordu; o an için Jane'in yapabildiği tek şey Frost'un da zarar görmeden uzaklaştığını ummaktan ibaretti, çünkü bir an sonra arabanın benzin deposu havaya uçmuştu. Pencere camları paramparça oldu ve alevler göz kamaştırıcı, yakıcı bir sıcak dalgasıyla gökyüzüne doğru yükseldi.

Cam parçaları yere düşerken, Jane de kendini korumaya çabalıyordu. Dikenli çalılar gömleğini parçalayıp kollarını çizdi. Yerde

yuvarlanarak bir ağacın arkasına geçti ve ağacın gövdesini kavrayarak üzerlerine ateş edeni görebilmek için etrafa bakındı. Ancak Jane'in görebildiği tek şey, Frost'un arabasından kalanları tüketmekte olan alevlerden ibaretti. Alevlerle birlikte çılgına dönen köpek bir yandan uluyor, bir yandan da zincirini şakırdatarak bahçenin bir ucundan diğerine koşturuyordu.

Tabanca bir kez daha patladı. Jane önce bir inleme, sonra da kırılan dalların çatırtısını işitti.

Frost vuruldu!

Görüşüne engel olan duman ve alevlerin arasından, üzerlerine ateş açan kişinin evden çıkıp verandaya geldiğini fark etti Jane. Alevler kadının sarı saçlarında yansıyordu. Tüfeğini kaldırıp ışığın altına doğru yürüdü. İşte Jane, Debbie Duke'un yüzünü ancak o zaman görebildi.

Hayır, Debbie değil. Carrie Otto.

Elindeki tüfeği Frost'un işini bitirmeye hazır halde tutan Carrie, verandanın basamaklarından aşağı inmeye başlamıştı.

Önce Jane ateş etti. Tetiği çekerken bile bunun öldürücü bir atış olmasını istiyordu. Ne korku ne de kararsızlık hissetti; sadece soğuk, kontrollü bir öfkenin bedenini ele geçirdiğini ve atışını yönlendirdiğini hissediyordu. Seri bir şekilde *bir*, *iki*, *üç* kez ateşledi silahını. Mermiler peş peşe inen yumruklar gibi göğüsteki hedeflerini buldular. Carrie geriye doğru sendeledi, elindeki tüfeği düşürdü ve verandanın basamaklarına yığıldı.

Göğsü hızla inip kalkan Jane yavaşça ilerledi. Silahını sıkıca tutuyor, bakışlarını hedefinin üzerinden ayırmıyordu. Verandanın basamaklarında kolları ve bacakları iki yana açılmış yatan, alevlerin şeytani parıltıları yarı açık gözlerine yansıyan Carrie hâlâ hayattaydı ve inliyordu. Jane bakışlarını Frost'un olduğu tarafa doğru çevirince onun ormanın başladığı yerde yattığını gördü.

Ölmemiş ol. Lütfen ölmemiş ol.

Pitbull sırtına çarptığında, Frost'a doğru sadece bir iki adım atabilmişti Jane.

Zincirli köpeğin ulaşamayacağı bir noktada durduğunu düşünmüş ve köpeğin üzerine atladığını fark etmemişti. Bu yüzden de darbeye hazırlıklı değildi. Köpeğin saldırısı Jane'in öne doğru yuvarlanmasına neden oldu. Düşüşünü yavaşlatmak için ellerini ileri uzattı ve yere düştüğünde kırılan bir kemiğin çatırtısını işitti. Bedeninin ağırlığını taşıyamayan bileği düşüşüne engel olamadı. Öylesine büyük bir acı duymuştu ki, köpeğin omzuna geçen dişleri bile gerçek ıstırabıyla başa çıkmadan önce silkinip kurtulması

gereken bir rahatsızlık, hafif bir sıkıntı gibiydi. Yerde kıvrıldı ve yuvarlanıp sırtüstü yattı, bütün ağırlığıyla hayvanın üzerine abanmış olsa da köpek bir türlü onu bırakmıyordu. Tabanca uzanamayacağı bir yere düşmüştü. Sağ eli işe yaramaz durumdaydı. Hayvana vurup uzaklaştıramıyordu, ters dönüp boğazını yakalamasına da imkân yoktu. Bu yüzden Jane dirseğini tekrar tekrar hayvanın karnına indirmeye başladı ve köpeğin kaburgasının kırıldığını duydu.

Acıyla inleyen köpek Jane'i bırakmıştı. Jane yuvarlanarak uzaklaştı ve dizleri üzerinde doğruldu. İşte ancak o zaman, inleyen köpeğe bakarken hayvanın zincirinin artık tasmasına bağlı olmadığını fark etti. Nasıl olmuş da serbest kalmıştı? Onu bırakan kimdi?

Cevap gölgelerin arasından ortaya çıktı.

Josephine'i önünde bir kalkan olarak kullanan Jimmy Otto, ateşin aydınlattığı açıklığa çıkmıştı. Jane düşürdüğü silahını alabilmek için atıldı, ama ateşlenen bir tabanca ve elinden birkaç santim öteye, toprağa isabet eden bir mermi onu geri çekilmeye mecbur bıraktı. Tabancasına ulaşmayı başarabilmiş olsa da arada Josephine varken ateş etmesi mümkün değildi. Jimmy Otto yanan arabanın yanına kadar ilerledi, Jane de çaresiz bir şekilde, toprak zeminde dizleri üzerinde beklemeye devam etti. Jimmy'nin yüzü çatırdayan alevlerin ışığıyla aydınlanıyordu ve şakağı da ciddi biçimde morarmıştı. Onun önünde, saçları tamamen kazınmış olan Josephine ayağındaki alçı yüzünden sendeleye sendeleye, dengesiz bir şekilde ilerliyordu. Jimmy elindeki tabancayı Josephine'in şakağına dayayınca genç kadının gözleri korkuyla açıldı.

"Silahını at" diye emretti Jane. "*Hemen!*"

Kırık sağ bileğini sol eliyle destekleyen Jane ayağa kalkmak için çabaladı. Kırığın verdiği büyük acı midesine vuruyor ve en çok ihtiyaç duyduğu anda beyni çalışmıyordu. Gözlerinin önünde siyah noktalar uçuşurken olduğu yerde sallanarak durdu ve vücudunu buz gibi ter sardı.

Jimmy başını eğerek verandanın basamaklarında yığıldığı yerde inleyerek yatan yaralı kız kardeşine baktı. Bir bakışta Carrie'nin kurtarılamayacağına ve artık onunla ilgilenmesine gerek olmadığına kanaat getirmiş gibi görünüyordu.

Bütün dikkatini Jane'e yöneltmişti. "Bekleyip durmaktan sıkıldım artık" dedi. "Söyle, o nerede?"

Jane başını salladı. Siyah noktalar dönüp duruyordu. "Ne istediğin konusunda en ufak bir fikrim yok Jimmy."

"Hangi cehennemde?"

"Kim?"

Jane'in yanıtı adamın öfkeden deliye dönmesine neden olmuştu. Hiçbir uyarıda bulunmaksızın, tabancasını Josephine'in kafasının hemen üzerinde ateşledi. "Geri döndüğünü biliyorum. Ve döndüğü zaman da seninle temas kurmuş olmalı, bu yüzden bana nerede olduğunu söyle hemen."

Şoke edici o patlama Jane'in yeniden düşünebilmesini sağlamıştı. Çektiği acıya ve mide bulantısına rağmen bütün dikkatini toparlamıştı ve dikkatini tamamen Jimmy'ye yöneltmiş durumdaydı. "Medea öldü" dedi.

"Hayır, ölmedi. Hayatta. Onun yaşadığını adım gibi biliyorum. Ve şimdi de yaptıklarının bedelini ödeme vakti."

"Bradley'yi öldürdüğü için mi? Medea yapmak zorunda olduğu şeyi yaptı, hepsi bu."

"Ben de aynen öyle yapacağım." Tabancayı Josephine'in kafasına bastırdı ve o an, Jane tetiği çekmeye hazır olduğunu fark etti. "Eğer Medea kızını kurtarmak için gelmeyecekse, belki cenazesine gelir."

Karanlıktan gelen bir ses duyuldu: "İşte buradayım Jimmy. Buradayım."

Ağaçlara doğru bakan Jimmy olduğu yerde donup kalmıştı. "Medea?"

Bizi takip etmiş.

Medea ilerleyip ağaçların arasından çıktı, ne korku ne de kararsızlık belirtisi gösteriyordu. Anne aslan yavrusunu kurtarmaya gelmişti. Jimmy'nin birkaç metre önünde durana dek ilerlemeye devam etti, savaşmaya kararlıydı. Alevlerin parıltısında birbirlerine baktılar. "Senin istediğin benim. Bırak kızımı gitsin."

"Hiç değişmemişsin" diye mırıldandı adam şaşkınlıkla. "Aradan bunca yıl geçti, biraz olsun değişmemişsin."

"Sen de hiç değişmemişsin Jimmy" diye cevap verdi Medea. Alay etmiyordu.

"Hayatı boyunca sadece sana sahip olmayı istedi. Elde edemediği tek kişiydin sen."

"Ama Bradley şimdi burada değil. Neden bunu yapıyorsun?"

"Bu benim için. Bu yaptıklarının bedelini ödemen için." Silahını Josephine'in şakağına dayadı ve Medea'nın yüzünde ilk kez bir dehşet ifadesi gördü Jane. Bu kadın bir şekilde korku hissedebiliyorsa, bunu kendisi için değil, kızı için hissediyordu. Medea'yı mahvetmenin püf noktası, her zaman kızı olmuştu.

"Kızımı istemiyorsun Jimmy. Ben elindeyim zaten." Korkusunu küçümseme maskesinin ardına gizleyen Medea, şimdi kontrolü tamamen ele almıştı. "Onu benim için kaçırmıştın zaten, polisle bütün o oyunları oynamanın nedeni de beni ele geçirmekti. Eh, işte buradayım. Bırak onu gitsin, ben de tamamen senin olayım."

"Öyle mi?" Jimmy, Josephine'i sırtından itti, kız da sendeleyerek tehlikeden uzaklaştı. Jimmy tabancasını bu sefer Medea'ya doğrultmuştu. Kendisine doğru çevrilmiş o namlunun önündeyken bile tamamen sakindi Medea. Başını çevirip Jane'e baktı; *Bütün dikkati benim üzerimde. Gerisini siz halledersiniz*, diyordu gözleriyle. Jimmy'ye, göğsüne çevrilmiş tabancanın namlusuna doğru bir adım attı. Ses tonu ipek gibi, hatta baştan çıkarıcı bir hal almıştı. "Sen de en az Bradley kadar istiyorsun beni, değil mi? Seninle ilk karşılaştığımda gözlerinde görmüştüm. Benimle yapmak istediklerini. Bütün o diğer kadınlara yaptığın şeyleri bana da yapmayı istiyordun. Onları yaşarlarken mi beceriyordun Jimmy? Yoksa ölmelerini mi bekliyordun? Çünkü kadınları o şekilde seviyorsun, değil mi? Soğuk. Ölü. Sonsuza kadar sana ait."

Jimmy hiçbir şey söylemedi ve kendisine yaklaşan kadını izlemekle yetindi. Kadın türlü olasılıklarla aklını çelerken hiçbir şey yapmadan bekliyordu. Yıllarca Bradley'yle birlikte Medea'yı takip etmişlerdi ve işte en sonunda Medea karşısında, ona ulaşabileceği bir mesafede duruyordu. Medea onun olmuştu, sadece onun.

Jane'in silahı yerde, sadece birkaç metre ötedeydi. Zihninde yapacaklarını tekrar ederek yavaş yavaş silahına doğru gitti Jane. Yere eğil, silahı kap. Ateş et. Bütün bunları sadece sol elini kullanarak yapmak zorundaydı. Jimmy ateşine karşılık vermeden önce bir, en iyi ihtimalle iki atış yapma fırsatı olacaktı. Ne kadar hızlı olursam olayım, diye düşündü, onu zamanında yere sermeyi başaramayabilirim. Bu gece Medea'nın ya da benim son gecem olabilir.

Medea, Jimmy'ye doğru ilerlemeye devam ediyordu. "Bunca yıl beni kovalamaya devam ettin" dedi Medea, yumuşak bir ses tonuyla. "İşte şimdi karşındayım ve bu işi hemen buracıkta bitirmeyi sen de istemiyorsun, yoksa yanılıyor muyum? Bu avın sona ermesini istemiyorsun."

"Ama bitti artık." Jimmy tabancayı kaldırınca Medea olduğu yerde donup kaldı. Bunca yıl kaçıp durduğu son buydu işte, yalvararak ya da karşısındakini baştan çıkararak değiştiremeyeceği bir son. Bu işe karşısındaki canavarı kontrol altına alabileceğini düşünerek giriştiyse de, şimdi hata yaptığını görüyordu.

"Bunların benim istediklerimle uzaktan yakından alakası yok"

dedi Jimmy. "Bana bu işi bitirmem söylendi. Ve ben de bunu yapacağım." Ateş etmeye hazırlanırken, kolundaki kaslar bir anda gerilmişti.

Jane silahına doğru atıldı. Ama sol eliyle silahın kabzasını henüz kavramıştı ki bir patlama sesi duyuldu. Jane kendi etrafında dönerken, körelen algılarıyla gecenin de ağır çekimde döndüğünü hissetti. Kendini korumaya çalışırmış gibi kollarıyla başını örten Medea'nın dizlerinin üzerine düştüğünü gördü. Çıtırdayan alevlerin sıcaklığını ve sol eliyle yukarı kaldırıp tetiğine basmaya hazırlandığı tabancanın tuhaf ağırlığını hissetti.

Ama ilk kurşunu yollamak için tetiğe asılıp, onunkinden önce ateş alan başka bir silahın kan revan içinde bıraktığı hedefe ateş ettiğinde bile, Jimmy Otto'nun geriye doğru sendelediğini fark etmişti Jane. Arkasındaki alevler yüzünden bir siluet gibi görünen Jimmy, lanetlenmiş bir İkarus gibi gerilemeye başladı; kolları vücudunun iki yanına açılmış, bedenine hâkim olamıyordu. Yanan arabanın kaputuna varana dek gerilemeye devam etti ve saçları tutuşarak başının etrafında alevlerden bir halka meydana getirdi. Bir çığlık atarak yalpalaya yalpalaya arabadan uzaklaştı. Tişörtü alev almıştı. Acı dolu bir ölüm dansıyla bahçede sendelemeye devam etti ve sonunda yere yığıldı.

"*Hayır!*" Carrie Otto'nun acı dolu çığlığının insan sesiyle uzaktan yakından alakası yoktu, daha çok ölmekte olan bir hayvanın canhıraş haykırışını andırıyordu. Carrie yavaş yavaş, çakıl taşlarının üzerinde siyah bir kan izi bırakarak acıyla kardeşine doğru emekledi.

"Beni bırakma bebeğim. Beni bırakma."

Alevlere aldırış etmeden, kardeşini söndürmek için umutsuzca kardeşinin bedeni üzerine kapandı.

"Jimmy! *Jimmy!*"

Saçları ve üzerindeki giysiler tutuşup da alevler etlerini dağlamaya başladığında bile acıyla kardeşine sarılmaya devam ediyordu. Etleri yanıp birbirine karışırken kenetlenmiş halde kaldılar ve alevler onları tamamen yaktı.

Medea yaralanmamıştı, ayağa kalktı. Ama gözleri Jimmy ile Carrie Otto'nun yanan bedenlerinde değildi; ormana bakıyordu.

İki büklüm halde arkasındaki ağaca yaslanmış, silahını hâlâ elinde tutan Barry Frost'a bakıyordu.

36

Kahraman olmak Barry Frost'un omuzlarına binmiş bir yük gibi görünüyordu.

Hastane yatağında, üzerinde sadece incecik bir hasta önlüğüyle otururken bir kahraman gibi görünmekten ziyade utanıyor gibiydi. Frost iki gün önce Boston Tıp Merkezi'ne nakledilmişti ve o günden bu yana da, polis müdüründen Boston Emniyet Müdürlüğü'nün kafeteryasında çalışanlara kadar çok sayıda ziyaretçi akın akın ziyaretine gelmiş, ona iyi dileklerini sunmuştu. O öğleden sonra Frost'un odasına gelen Jane, çiçek aranjmanları ve GEÇMİŞ OLSUN yazılı balonların doldurduğu odada hâlâ üç ziyaretçinin olduğunu gördü. Küçük çocuklardan yaşlı kadınlara varıncaya dek herkes Frost'u seviyor, diye düşündü Jane, kapı ağzından içeridekileri izlerken. Bunun nedenini de biliyordu. Frost, neşeyle kaldırımınızdaki karları kürüyen, arabanız çalışmadığı zaman iten ve kedinizi kurtarmak için ağaca tırmanan bir izciydi.

Hatta hayatınızı bile kurtarır.

İçeri girmeden önce odadaki diğer ziyaretçilerin çıkmalarını bekledi. "Bir kişiye daha dayanabilir misin?" diye sordu.

Frost yorgun yorgun gülümsedi. "Selam. Ben de buralardasındır diye düşünüyordum."

"Burası olay yeri gibi görünüyor. İçeri girebilmek için dışarıdaki hayranlarını itip kakmam gerekti." Jane alçıdaki sağ koluyla, bir sandalyeyi yatağın kenarına çekip otururken kendini epeyce beceriksiz hissediyordu. "Tanrım, şu halimize bir bak" dedi. "Acınası iki savaş arkadaşı."

Frost gülmeye başladı, ancak bu hareket, karın bölgesindeki dikişten yükselen yeni bir acı dalgasına yol açınca durmak

zorunda kaldı. Yaşadığı acı yüzünden suratını ekşiterek hafifçe öne doğru eğildi.

"Hemşireyi çağırayım" dedi Jane.

"Hayır." Frost elini kaldırıp Jane'e mâni oldu. "Bunu kendi başıma halledebilirim. Daha fazla morfin almak istemiyorum."

"Bırak bu maço ayaklarını. İlaçlarını al."

"Uyuşturulmak istemiyorum. Bu akşam zihnimin berrak olması lazım."

"Ne için?"

"Alice beni görmeye gelecek."

Frost'un sesindeki umut tınısını işitmek Jane için acı verici bir şeydi. Gözlerindeki acıma ifadesini görmemesi için başını öte tarafa çevirdi. Alice bu adamı hak etmiyordu. Frost iyi adamlardan, adam gibi adamlardan biriydi ve bu yüzden de kalbi kırılacaktı.

"Belki de gitsem iyi olacak" dedi Jane.

"Hayır. Hemen gitme. Lütfen." Frost yavaşça arkasındaki yastıklara bıraktı kendini ve sakınarak nefes aldı. Bir yandan neşeli görünmek için çaba sarf ediyordu. "Hadi bana son haberleri anlat" dedi.

"Teyit edildi. Debbie Duke, gerçekten de Carrie Otto'ymuş. Bayan Willebrandt'ın söylediğine göre, Carrie müzeye geçen nisan ayında gelmiş ve gönüllü olarak çalışmayı önermiş."

"Nisan mı? Josephine işe alındıktan kısa bir süre sonra yani."

Jane başını salladı. "Carrie'nin müze için vazgeçilmez hale gelmesi yalnızca birkaç ay sürmüş. Josephine'in anahtarlarını da o çalmış olmalı. Belki de Doktor Isles'ın arka bahçesine içinden saç çıkan o torbayı bırakan da Carrie'dir. Jimmy'nin binaya girip çıkabilmesini de o sağlamış. İki kardeş her açıdan ekip olarak çalışıyorlarmış."

"Jimmy gibi bir kardeşe neden destek olsun ki?"

"O akşam küçük bir parçasına biz de şahit olduk. Terapist Jimmy'nin psikiyatrik dosyasında *anormal kardeş bağımlılığı* yazmıştı. Dün Doktor Hilzbrich'le görüştüm. Carrie'nin de en az kardeşi Jimmy kadar sorunlu olduğunu söyledi. Jimmy için her şeyi yaparmış, hatta Jimmy'nin zindanını çekip çevirmek de buna dahil olabilir. Olay yeri inceleme, Maine'deki o bodrumda çok sayıda saç teli ve doku örneği buldu. Döşekte birden fazla sayıda kurbana ait kan örnekleri varmış. Komşular zaman zaman Carrie ile Jimmy'yi o bölgede, aynı zamanlarda gördüklerini anlattılar. Haftalarca evden çıkmadıkları olurmuş ve bazen de aylarca tamamen ortadan kayboluyorlarmış."

"Birlikte çalışan karıkoca seri katilleri daha önce de duymuştum. Ama iki kardeşi ilk kez duyuyorum."

"Aynı dinamikler burada da geçerli işte. Güçlü bir kişilikle eşleşen zayıf bir kişilik. Jimmy ile Carrie'nin durumunda baskın karakter Jimmy idi, öylesine baskındı ki kız kardeşi gibi insanları mutlak bir kontrol altına alabiliyordu. Ve Bradley Rose gibileri. Bradley hayattayken, Jimmy'ye avda yardımcı oluyordu. Kurbanların cesetlerini korumaya alıyor ve cesetlerin saklanabileceği yerler buluyordu."

"Öyleyse Jimmy'nin isteklerini yerine getiren biriydi sadece."

"Hayır, her ikisi de bu ilişkiden bir şeyler elde ediyordu. Bu, Doktor Hilzbrich'in teorisi. Jimmy yeniyetmelik dönemindeki ölü kadın toplama fantezisini tatmin ederken, Bradley Rose da Medea Sommer takıntısını dışa vuruyordu. İkisinin ortak noktası *Medea* idi, her ikisinin de arzuladıkları, ancak yakalamayı bir türlü başaramadıkları kurban. Bradley'nin ölümünden sonra bile Jimmy onu aramayı bırakmadı."

"Ve Medea yerine kızını buldu."

"Muhtemelen Josephine'in fotoğrafını gazetede görüp kim olduğunu anlamış olmalı. Josephine, Medea'ya çok benziyor ve tam da Medea'nın kızı olacak yaşta. Josephine'in gerçekte kim olduğunu öğrenmek için çok detaylı bir araştırma yapmaya gerek olmamıştır. Böylece, annesinin ortaya çıkıp çıkmayacağını görmek için Jimmy onu takip etmeye başlamış olmalı."

Frost başını salladı. "Medea'ya yönelik saplantısı çılgınca bir şeymiş. Aradan geçen onca yıldan sonra başka şeylere yönelmiş olacağını düşünüyor insan."

"Kleopatra'yı hatırla. Ya da Truvalı Helen'i. Erkekler onlara da kafayı takmışlardı."

"Truvalı Helen mi?" Frost güldü. "Vay be, bu arkeoloji işine iyice kaptırdın sen. Doktor Robinson gibi konuşmaya başladın."

"Demek istediğim şu ki, erkekler kafayı takıyorlar. Bir erkek yıllar boyunca tek bir kadının peşinden koşup durabiliyor" dedi Jane. "Hatta kadın onu sevmese de" diye ekledi ardından fısıldarcasına.

Frost'un yüzü kızardı ve başını başka tarafa çevirdi.

"Bazı insanlar nerede durmaları gerektiğini bilemiyorlar işte" diye devam etti Jane, "ve hayatlarını sahip olamadıkları birini bekleyerek heba ediyorlar." Jane'in aklına Maura Isles geldi, o da sahip olamayacağı birini elde etmeyi istiyordu ve kendi arzularının, kötü sevgili seçiminin tuzağına düşmüştü. Maura'nın en çok

ihtiyaç duyduğu gece, Peder Daniel Brophy onun yanında olamamıştı. O gece Maura'nın yanında Daniel değil, Antony Sansone vardı. Sansone, Maura'nın evine dönmesinin güvenli olup olmadığını sormak için Jane'i aramıştı. Demek ki bazen, diye düşündü Jane, insana en büyük mutluluğu verebilecek kişi hiç dikkat etmediği biri oluyor, belli bir mesafede, sabırla bekleyen biri.

Kapının çalındığını işittiler ve Alice içeri girdi. Dar bir tayyör giymişti ve Jane'in anımsadığından daha sarışın, çok daha çekici görünüyordu, ama güzelliği sıcaklıktan tamamen yoksundu. Kusursuzca şekil verilmiş, ancak dokunmak değil, sadece bakmak için yapılmış bir mermer parçası gibiydi. Jane ile Alice, aynı erkeğin ilgisini çekmek için rekabet eden iki kadın gibi gergin, ancak kibar bir şekilde selamlaştılar. Jane ortağı, Alice ise karısı olarak yıllarca Frost'u paylaştıkları halde, Jane bu kadına yakınlık hissedemiyordu.

Gitmek üzere ayağa kalktı, ancak kapının yanına vardığında çıkmadan önce bir yorumda bulunmadan edemedi: "Ona iyi davran. O bir kahraman."

Jane hastaneden dışarı yürüyüp arabasına binerken, Frost beni kurtardı, şimdi de benim onu kurtarmam lazım, diye düşünüyordu. Alice sıvı nitrojen ve haşin bir çekiç darbesiyle son vuruşu yapar gibi kalbini paramparça edecekti Frost'un. Jane bunu Alice'in gözlerinde görmüştü; kadının gözlerinde evlilikten ümidini kesmiş ve oraya sadece son ayrıntıları netleştirmek üzere gelen bir eşin aman bilmez kararlılığı vardı.

Frost'un bu gece bir arkadaşa ihtiyacı olacaktı. Jane daha sonra yeniden hastaneye dönecek ve Frost'un moralini düzeltmeye çalışacaktı.

Tam arabasını çalıştırmıştı ki cep telefonu çaldı. Telefonun ekranında tanımadığı bir numara vardı.

Telefondaki ses de Jane'e yabancıydı. "Sanırım büyük bir hata yaptınız Dedektif."

"Affedersiniz? Kiminle konuşuyorum?"

"Dedektif Potrero, San Diego Emniyet Müdürlüğü. Biraz önce Dedektif Crowe'la konuştum ve olanları duydum. Jimmy Otto'yu vurduğunuzu iddia ediyormuşsunuz."

"Ben vurmadım. Ortağım vurdu."

"Vurduğunuz kişi kim bilmiyorum, ama o Jimmy Otto değil. Çünkü Jimmy Otto on iki yıl önce burada öldü. O soruşturmayı ben yürüttüğüm için biliyorum. Ve onu öldüren kadını da sorgulamam

gerekiyor. Onu gözaltına aldınız mı?"

"Medea Sommer'ın bir yere gittiği yok. Kendisi burada, Boston'da olacak, istediğiniz zaman buraya gelip onunla konuşabilirsiniz. San Diego'daki öldürme olayının haklı gerekçeleri olduğuna dair size garanti verebilirim. Ve kadının vurduğu adam da Jimmy Otto değildi. Onun öldürdüğü Bradley Rose isminde bir adamdı."

"Hayır, yanılıyorsunuz. Jimmy'nin kız kardeşi cesedi teşhis etmişti."

"Carrie Otto size yalan söylemişti. O ceset erkek kardeşine ait değildi."

"Elimizde onun Jimmy Otto olduğunu ispat eden DNA örnekleri var."

Jane durakladı. "Nasıl yani?"

"DNA raporu size göndermiş olduğumuz o dosyanın içinde yer almıyordu, çünkü DNA testi elimizdeki dosyayı kapattıktan aylar sonra tamamlandı. Jimmy başka bir yetki bölgesinde işlenen bir cinayetin şüphelisiydi. Şüphelinin öldüğünden kesin bir şekilde emin olabilmek için bizimle temas kurdular. Jimmy'nin kız kardeşinden DNA örneği vermesini talep ettiler."

"Carrie'nin DNA'sı mı?"

Potrero sabırsızlıkla, sanki kafasız biriyle konuşuyormuş gibi iç geçirdi. "Evet Dedektif Rizzoli. Carrie'nin DNA'sı. Ölen adamın onun kardeşi olduğunu ispatlamayı istiyorlardı. Carrie Otto yanağının içinden alınan bir örnek gönderdi ve biz de onu kurbanın DNA'sıyla karşılaştırdık. Sonuçlar aynı aileye mensup olduklarını gösteriyordu."

"Bu doğru olamaz."

"DNA hakkında ne derler siz de bilirsiniz. Yalan söylemez. Bizim laboratuvarın verdiği sonuçlara göre, Carrie Otto bizim o arka bahçedeki mezardan çıkardığımız adamın akrabasıydı. Ya Carrie'nin burada, San Diego'da öldürülen *başka* bir kardeşi vardı ya da Medea Sommer size yalan söyledi. Vurduğu adam, söylediği kişi değildi."

"Jimmy Otto'nun başka erkek kardeşi yoktu."

"Ben de tam olarak bunu söylüyorum. Dolayısıyla, Medea Sommer size yalan söyledi. Şu anda gözaltında mı?"

Jane karşılık vermedi. Kafasında onlarca düşünce vardı ve bu düşüncelerden birini bile yakalayıp dayanak noktası yapamıyordu.

"Tanrım" dedi Dedektif Potrero. "Bana onun serbest olduğunu söylemeyeceksiniz umarım."

"Sizi arayacağım" diyen Jane telefonu kapattı. Ön camdan dışarı bakarak öylece arabasında oturmaya devam etti. Uzun ve asil adımlarla yürüyen iki doktorun arkalarında uçuşan ceketleriyle hastaneden dışarı çıktıklarını gördü. İki adam kendilerinden emin adımlarla, kafalarında en ufak şüphe olmayan insanlar gibi yürüyorlardı, oysa Jane'in kafası bir sürü belirsizlikle doluydu. Jimmy Otto mu, Bradley Rose mu? Acaba Medea on iki yıl önce, evinde bu adamlardan hangisini vurmuştu ve bu konuda yalan söylemesinin nedeni ne olabilirdi?

Frost'un öldürdüğü aslında kimdi?

O gece Maine'de şahit olduğu şeyleri düşündü Jane. Carrie Otto'nun ölümünü. Carrie'nin erkek kardeşi olduğunu farz ettiği adamın vuruluşunu. Medea ona *Jimmy* demişti ve adam da bu isme karşılık vermişti. Öyleyse o gerçekten de Jimmy Otto olmalıydı, Medea'nın da iddia ettiği gibi.

Ancak DNA testi Jane'in sürekli takılıp durduğu bir engel gibiydi, her şeyi en ufak şüpheye yer bırakmayacak şekilde yalanlayan bir kanıt. DNA testinin sonuçlarına göre, San Diego'da ölen Bradley değildi. Carrie Otto'nun erkek akrabasıydı.

Sadece tek bir sonuç vardı. *Medea bize yalan söyledi.*

Ve Medea'nın bu işten yakayı sıyırmasına izin verirlerse, işlerini ellerine yüzlerine bulaştıran beceriksizler gibi görüneceklerdi. Lanet olsun, diye düşündü, gerçekten de her şeyi elimize yüzümüze bulaştırdık ve DNA da bunun kanıtlıyor. Çünkü, Dedektif Potrero'nun da dediği gibi DNA yalan söylemez.

Dedektif Crowe'un numarasını tuşladı ve aniden öylece kalıverdi.

Yoksa DNA yalan mı söylüyordu?

37

Kızı uyuyordu. Josephine'in saçları yeniden uzayacaktı, çürükleri de şimdiden iyileşmeye başlamıştı, ancak Medea yatak odasının yumuşak ışığında onu izlerken kızının küçük bir çocuk kadar kırılgan ve korunmasız göründüğünü düşünüyordu. Bazı açılardan yine küçük bir çocuk oluvermiş gibiydi. Odasında gece boyunca bir ışığın yanık kalmasında ısrar etmişti. Birkaç saatten daha uzun bir süre boyunca yalnız bırakılmak hoşuna gitmiyordu. Medea bu korkunun geçici bir şey olduğunu, Josephine'in zaman içinde eski cesaretine yeniden kavuşacağını biliyordu. Şimdilik Josephine'in içindeki savaşçı kadın kış uykusundaydı ve iyileşiyordu, ama bir gün geri dönecekti. Medea, kızını da en az kendini tanıdığı kadar tanıyordu ve o kırılgan dış kabuğun altında bir dişi aslanın kalbi atmaktaydı.

Medea, yatak odasının kapısından onları izlemekte olan Nicholas Robinson'a bakmak için döndü. Josephine'i evine kabul etmişti, Medea da kızının orada güvende olacağına emindi. Bu son hafta içerisinde Nicholas'ı tanıma fırsatı bulmuş ve ona güvenmeye başlamıştı. Belki heyecan verici biri değildi, bir parça müşkülpesent ve fazla ciddi bir adamdı; ama bütün bunlara rağmen, pek çok açıdan Josephine için uygun biriydi. Ayrıca kendini adamaktan da çekinmiyordu. Medea'nın bir erkekten beklediği başka bir şey yoktu. Geride kalan yıllar içerisinde güven duyduğu az sayıda insan olmuştu ve Nicholas'ın gözlerinde, bir zamanlar Gemma Hamerton'ın gözlerinde şahit olduğu aynı sarsılmaz sadakati görebiliyordu. Gemma, Josephine için kendi hayatını feda etmişti.

Aynı şeyi Nicholas'ın da yapacağına inanıyordu Medea.

Adamın evinden uzaklaşırken Nicholas'ın ardından kapıyı kilitlediğini işitti ve başına ne gelirse gelsin, kızının iyi

ellerde olacağından en ufak bir şüphe duymadığını hissetti. Bu, Medea'nın bel bağlayabileceği bir şeydi ve ona arabasına binip, güneye, Milton'a gitmesi için cesaret veriyordu.

Medea, Milton'da bir ev kiralamıştı. Ev otlarla kaplı geniş bir arazinin ortasındaydı ve etrafta başka ev yoktu. Fareler tarafından işgal edilmiş durumdaydı; geceleri yatağında, kemirgen işgalcilerden çok daha uğursuz sesler duymaktan korkarak etrafa kulak kabarttığında sadece farelerin seslerini duyuyordu. Bu gece canı oraya dönmeyi hiç istemediği halde arabayı sürmeye devam etti ve dikiz aynasında kendisini takip eden arabanın farlarını gördü.

Peşindeki ışıklar Milton'a varıncaya kadar onu takip etmeye devam etti.

Evin ön kapısını açıp içeri girdiğinde, Medea toz ve eski halılardan yayılan o eskimişlik kokusunu aldı, biraz da küf kokusu var gibiydi. Küfün insanı hasta edebileceğini okumuştu bir yerlerde. Ciğerlere zarar verebilir, bağışıklık sistemini bozabilir ve en sonunda da öldürürdü. Burada yaşayan son kiracı seksen yedi yaşında yaşlı bir kadındı ve bu evde ölmüştü; belki de onun işini bitiren de bu küftü. Her zaman yaptığı gibi pencereleri ve kapıları kontrol ederek evin içinde dolanırken, ölümcül küf partiküllerini soluduğunu hissetti ve güvenlik takıntısı yüzünden, kendisini zehirleyebilecek havayı bu evin içine hapsettiğini düşünüp gülümsedi.

Mutfakta kendine sert bir kahve hazırladı, gerçek bir kahve. Asıl istediği ise sıkı bir votka tonikti ve bu ikisine duyduğu hasret, bir bağımlının yaşadığı şiddetli yoksunluğa benziyordu. Bir yudum alkol, hem sinirlerini yatıştırmaya hem de bu evin her köşesine sinmiş gibi görünen korku hissinin silinip gitmesine yetecekti. Ama bu gece votka içmek için uygun bir gece değildi, bu yüzden içindeki şiddetli arzuya direndi. Votka yerine kahvesini yudumladı, hem zihnini berraklaştırmaya yetecek kadar sertti hem de onu gergin bir ruh haline sokmayacaktı. Bu akşam sinirlerinin sağlam olmasına ihtiyacı vardı.

Yatağa gitmeden önce, ön taraftaki pencereden son kez etrafa baktı. Ortalık sessizdi, öyleyse belki de bu gece gelmeyeceklerdi. Belki de cezasını biraz daha ertelemeye karar vermişlerdi. Eğer öyleyse bile, bu geçici bir şeydi. İdam mahkûmlarına ayrılmış bir hücrede her sabah gözlerini açıp, darağacına götürüleceği günün o gün olup olmadığını bilmemeye benziyordu. Kaçınılmaz sonla randevusu hakkındaki belirsizlik, hüküm giymiş bir

tutuklunun çıldırmasına neden olabilirdi.

Kendini hüküm giymiş o tutuklu gibi hissederek, koridor boyunca ilerleyip yatak odasına yürüdü ve bu gecenin de son on gece gibi olaysız geçip geçmeyeceğini merak etti. Olaysız bir gece olmasını dilese de, bunun kaçınılmaz olanı ertelemek anlamına geldiğinin farkındaydı. Koridorun sonuna geldiğinde evin giriş holüne doğru dönerek ışığı kapatmadan önce son bir kez etrafa bakındı. Hol karanlığa gömülürken, yoldan geçen bir arabanın farları ön taraftaki pencerelere yansıdı. Araba yavaş yavaş ilerliyordu, sanki şoförü dikkatle evi inceliyormuş gibi.

İşte o zaman anladı Medea. Bir ürperti hissetti, sanki damarlarındaki kan donuvermişti. *Bu gece.*

Aniden titremeye başladı. Kendini hazır hissetmiyordu. Onu neredeyse otuz yıldır hayatta tutan stratejiye bir kez daha başvurmak oldukça cazip bir fikir gibi göründü ona: kaçmak. Ama bu sefer kalıp mücadele edeceğine dair kendine söz vermişti. Bu sefer tehlikede olan kızının hayatı değil, sadece Medea'nın hayatıydı. En sonunda özgür olmak anlamına gelecekse, kendi hayatıyla kumar oynamaya razıydı.

Yatak odasının karanlığına doğru yürüdü, buradaki perdeler fazlasıyla inceydi. Işıkları yakacak olursa silueti kolayca pencereden görülebilirdi. Görünmezse ona saldırmaları da mümkün olmazdı, bu yüzden ışığı yakmadı. Yatak odasının kapısında eften püften bir kilit vardı ve bunu açmak bir dakikadan fazla sürmezdi; ancak bu bir dakika, Medea için çok değerli bir zaman olabilirdi. Medea kapıyı kilitleyerek yatağa doğru döndü.

Ve karanlığın içinde birinin soluklarını işitti.

Bu ses Medea'nın ensesindeki tüylerin diken diken olmasına yol açtı. Kendisi kapıları kilitlemekle, pencereleri birer birer kontrol etmekle meşgulken, davetsiz misafiri çoktan eve girmiş, onu beklemekteydi. Kendi yatak odasında.

Adam sakin bir ses tonuyla, "Kapıdan uzaklaş" dedi.

Medea odanın köşesinde, bir sandalyede oturan adamı zar zor seçebiliyordu. Adamın elindekini görmeye ihtiyacı yoktu, tabanca tuttuğunu biliyordu. Adamın söylediğini yaptı.

"Büyük bir hata yaptın" dedi Medea.

"Asıl hatayı yapan sensin Medea. On iki yıl önce. Savunmasız bir oğlanı kafasının arkasından vurmak nasıl bir histi? Sana zarar vermemiş bir oğlanı."

"Evime girmişti. Kızımın yatak odasındaydı."

"Ona zarar vermemişti."

"Verebilirdi."

"Bradley saldırgan bir çocuk değildi. O zararsızdı."

"Yanındaki arkadaşı zararsız değildi ve sen de biliyorsun bunu. Jimmy'nin ne tür bir yaratık olduğunu biliyorsun."

"Benim oğlumu Jimmy öldürmedi. *Sen* öldürdün. Jimmy o gece beni arayacak kadar terbiyeliydi en azından. Bana Bradley'nin öldüğünü haber vermek için."

"Sen buna *terbiye* mi diyorsun? Jimmy seni kullandı Kimball."

"Ben de onu kullandım."

"Kızımı bulmak için mi?"

"Hayır, kızını bulan bendim. Onu işe alsın ve izleyebileceğim bir yerde kalmasını sağlasın diye Simon'a para ödedim."

"Peki Jimmy'nin ona yaptıkları hiç mi umurunda değildi?" Üzerine çevrili tabancaya rağmen Medea'nın sesi öfkeyle yükseldi. "O senin *torunun*!"

"Onun yaşamasına izin verecekti. Jimmy ile anlaşmamız böyleydi. Bu iş sona erdikten sonra Josephine'i serbest bırakacaktı. Ben sadece *senin* ölmeni istiyordum."

"Bu Bradley'yi geri getirmez ki."

"Ama bir döngünün sonlanmasını sağlar. Sen oğlumu öldürdün. Bunun bedelini ödemek zorundasın. Jimmy bu işi benim adıma halledemediği için üzgünüm."

"Polis bunu senin yaptığını anlayacaktır. Sadece intikam almak uğruna her şeyden vaz mı geçeceksin?"

"Evet. Çünkü kimse aileme zarar veremez."

"Bunun acısını karın çekecek."

"Karım öldü" dedi adam. Bu söz odada buz gibi bir hava esmesine neden oldu. "Cynthia dün gece öldü. Tek istediği, sürekli hayalini kurduğu şey, oğlumuzu bir kez daha görebilmekti. Sen o ihtimali çaldın ondan. Tanrı'ya şükürler olsun ki gerçekleri asla öğrenmedi. Onu korumayı başarabildiğim tek şey bu oldu işte, oğlumuzun bir cinayete kurban gittiğini öğrenmedi." Derin bir nefes aldı, sonra yavaşça ciğerlerindeki havayı boşalttı. "Şimdi halletmem gereken bir tek bu iş kaldı."

Medea karanlıkta adamın kolunun yukarı kalktığını gördü, Kimball'ın elindeki tabancayı kendisine yönelttiğini biliyordu. Bundan sonra olacakların, on iki yıl önce Bradley'nin öldüğü gece başlayan olayların sonucu olduğunu biliyordu. Bu geceki atış, aslında daha önce ateşlenen o tabancanın yankısından başka bir şey olmayacaktı, on iki yıllık gecikmeyle gelen bir aksiseda. Kendi içerisinde tuhaf bir tür adaletti bu. Medea bunun nedenini

anlayabiliyordu, çünkü o da bir anneydi ve biri çocuğuna zarar verirse, o da intikamını almayı isterdi.

Yapmak üzere olduğu şey yüzünden Kimball Rose'u suçlamıyordu Medea.

Kimball tetiği çekerken, Medea tuhaf bir şekilde olacaklara hazırlıklı olduğunu hissetti. Kurşun göğsüne isabet etti.

38

Yerde yatarken, her şeyin bittiği yer burası olabilir diye düşünüyorum. Göğsüm hissettiğim acıyla alev almış gibi. Zorlukla nefes alabiliyorum. Kimball'ın bir iki adım atıp bana biraz daha yaklaşması ve hayatıma son verecek kurşunu kafama sıkması her şeyi bitirmeye yetecek. Ama koridordan gelen ayak sesleri var ve ben, Kimball'ın da bu sesleri işittiğini biliyorum. Bu yatak odasında, az önce vurduğu kadınla birlikte kapana kısılmış durumda. Kapıyı tekmeliyorlar, salak gibi beni evimdeki davetsiz misafirden koruyacağını düşünerek kilitlediğim kapıyı. Kapıyı kilitlerken beni kurtaracak kişileri de dışarıda bıraktığımı bir an olsun düşünmemiştim. Bir hafta boyunca bu saldırıyı bekleyerek beni gözlerinin önünden ayırmayan, beni evime kadar takip eden polisler dışarıda kalmıştı. Bu gece hepimiz hatalar yaptık, belki de ölümcül sonuçları olacak hatalar. Kimball'ın ben evde değilken evime girmesini beklemiyorduk; eve geldiğimde çoktan içeri girdiğini ve beni yatak odamda beklediğini tahmin edememiştik.

Ama hataların en büyüğünü Kimball yapmıştı.

Menteşeleri dağılan kapı parçalanarak açılıyor. Polisler saldırıya geçen, gözü dönmüş boğalara benziyorlar. Bağırışlar ve zemini döven ayak sesleri, keskin ter ve saldırganlık kokularıyla içeri dalıyorlar. Çıkardıkları sesler azgın bir kalabalık olduklarını düşündürüyor, ancak sonra biri elektrik düğmesini çeviriyor ve sadece dört dedektif olduğunu görüyorum. Ellerindeki silahların tümü Kimball'ın üzerine çevrilmiş durumda.

"At silahını!" diye emrediyor dedektiflerden biri.

Kimball hiçbir şey yapamayacak kadar sersemlemiş görünüyor. Gözleri kederli boş çukurlar gibi, yüzünde inanmazlık ifadesi var. O emir almaya değil, emir yağdırmaya alışkın bir adam.

Tabancasını çaresizce kavramış öylece duruyor; sanki tabanca ondan habersiz eline yapışmış da, istediği halde onu elinden bırakamıyor.

"Silahı yere bırakın yeter Bay Rose" diyor Jane Rizzoli. "Sonra konuşabiliriz."

Onun içeri girdiğini görmemiştim. Rizzoli'den çok daha cüsseli olan erkek dedektifler önümde durdukları için onu göremiyorum. Rizzoli diğer dedektiflerin yanından geçip odanın ortasına doğru ilerliyor; sağ kolundaki alçıya rağmen büyük bir özgüvenle yürüyen, ufak tefek ve korkusuz bir kadın bu. Bir an benim olduğum tarafa bakıyor, gözlerimin hâlâ açık olduğunu ve kanamam olmadığını görmek için atılan bir bakış bu. Sonra dikkatini yeniden Kimball'a çeviriyor.

"Silahı bırakırsanız her şey daha kolay olacak" diyor Dedektif Rizzoli usulca, galeyana gelmiş çocuğunu sakinleştirmeye çalışan bir anne gibi. Diğer dedektifler etraflarına şiddet ve testosteron yayıyorlar, ama elinde silah tutmayan tek kişi olmasına rağmen Rizzoli son derece sakin görünüyor.

"Zaten çok fazla insan hayatını kaybetti" diyor Rizzoli. "Hadi, bu işi burada bitirelim artık."

Kimball bir direnişten çok aldırmazlık ifade eden bir hareketle başını sallıyor. "Artık bir önemi kalmadı" diye mırıldanıyor. "Cynthia öldü. Bütün bunlar yüzünden acı çekmesi gerekmeyecek."

"Bunca yıldır Bradley'nin öldüğünü ondan sakladınız mı?"

"Bradley öldüğünde Cynthia hastaydı. Öylesine hastaydı ki, o ayı bile çıkaramayacağını düşünüyordum. Nasıl olsa ölüyor, bu haberi duymasına gerek yok diye düşündüm."

"Ama yaşadı."

Kimball yorgun bir ifadeyle gülüyor. "Âdeta bağışlanmıştı. Beklenmedik mucizelerden biriydi ve on iki yıl boyunca da devam etti. Bu yüzden ben de söylediğim yalanı sürdürmeye mecbur kaldım. Jimmy'nin gerçekleri örtmesine yardım etmek zorundaydım."

"Cesedi teşhis etmek için kullandıkları DNA örneği eşinizin yanağından alınmıştı. O karınızın DNA'sıydı, Carrie Otto'nun değil."

"Polisin, cesedin Jimmy'ye ait olduğuna ikna edilmesi gerekiyordu."

"Jimmy Otto'nun yeri hapishaneydi. Bir katili korudunuz."

"Ben *Cynthia'yı* koruyordum!"

Cynthia'yı, on iki yıl önce ailelerine verdiğime inandığı zarardan korumaya çalışmıştı. Kendimi savunmak haricinde bir günah işlemediğime inandığım halde, Bradley'nin ölümünün birçok

hayatın yıkımına neden olduğunu kabul ediyorum. Kimball'ın ıstırap içindeki yüzünde çektiği işkencenin izlerini görüyorum. İntikam almayı istemesi, on iki yıl boyunca beni aramaya devam etmesi ve en az Jimmy Otto kadar saplantılı bir şekilde peşime düşmesi şaşırtıcı bir şey değil.

Silahlarını üzerine çeviren dedektiflerin meydana getirdiği o idam mangasına rağmen Kimball silahını teslim etmiyor. Bundan sonra olacakların odadakileri şaşırtması mümkün değil. Kimball'ın gözlerindeki ifadeyi ben de Jane Rizzoli kadar kesin bir şekilde görebiliyorum. Kabullenme. Boyun eğme. Açıklama yapmaya gerek duymadan, hiç tereddüt etmeden tabancanın namlusunu kendi ağzına sokup tetiği çekiyor.

Patlama duvarların üzerine kıpkırmızı kanların püskürmesine neden oluyor. Kimball'ın bacakları bedeninin ağırlığını daha fazla taşıyamıyor ve Kimball bir kum torbası gibi yere yığılıyor.

Ölümü ilk görüşüm değil bu. Şimdiye kadar bu görüntüye bağışıklık kazanmış olmalıydım. Ama Kimball'ın parçalanmış kafasına, kafatasından sızan kana ve zemindeki küçük kan birikintisine bakıyorum ve aniden kendimi boğulacak gibi hissediyorum. Üzerimdeki bluzun düğmelerini yırtarcasına çözüp Jane Rizzoli'nin giymem için ısrar ettiği çelik yeleği çıkarmaya çalışıyorum. O yelek mermiyi durdurduğu halde, aldığım darbe yüzünden hâlâ acı içindeyim. Merminin çarptığı yerin çürüyeceği kesin. Yeleği üzerimden çıkarıp bir kenara fırlatıyorum. Odadaki dört adamın sutyenimi görecek olmaları umurumda değil. Tenime bantla tutturulmuş mikrofon ve kabloları da söküp atıyorum, bu gece hayatımı kurtaran bu cihazlar oldu. Üzerimde bir mikrofon taşımasaydım, polis dinlemeseydi, Kimball'la konuşmamı duymayacaklardı. Kimball'ın evime girdiğini öğrenemezlerdi o zaman.

Dışarıdaki siren sesleri giderek yaklaşıyor.

Bluzumun düğmelerini yeniden ilikliyor, ayağa kalkıyor ve odadan çıkarken Kimball Rose'un cesedine bakmamaya çalışıyorum.

Gece, telsiz konuşmaları ve polis araçlarının ışık saçan tepe lambalarıyla canlanmış durumda. O kaleydoskop parıltıları içerisinde, görülebileceğim bir yerde durmama rağmen ışıklardan kaçmaya çalışmıyorum. Neredeyse çeyrek yüzyıldır ilk kez gölgelerde saklanmama gerek yok.

"İyi misin?"

Dönüyor ve Dedektif Jane Rizzoli'nin yanımda durduğunu görüp "İyiyim" diyorum.

"İçeride olanlar için üzgünüm. Sana bu kadar yaklaşmamalıydı."

BİLGİNOKTA KİTAPLIK TRAM

"Ama artık bitti." Tatlı bir özgürlük nefesi alıyorum. "Önemli olan da bu. En sonunda her şey bitti."

"Hâlâ San Diego polisinin sana soracağı bazı sorulara yanıt vermen gerekiyor. Bradley'nin ölümüyle ilgili sorular. O gece olanlarla ilgili sorular."

"Onlarla başa çıkabilirim."

Bir sessizlik oluyor. "Tabii, sen halledersin" diyor Jane. "Her şeyle başa çıkabileceğini biliyorum." Jane'in sesinde bir saygı tınısı fark ediyorum, ben de ona aynı saygıyı hissediyorum.

"Artık gidebilir miyim?" diye soruyorum.

"Her zaman nerede olduğunu bildiğimiz sürece evet."

"Beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz." *Kızım neredeyse ben de orada olacağım.* Karanlıkta küçük bir veda hareketi yapıyor ve arabama doğru yürümeye koyuluyorum.

Bunca yıldır bu anın hayalini kurup durdum ben; dönüp omzumun üzerinden arkamı kontrol etmek zorunda kalmayacağım, sonuçlarından korkmaksızın nihayet kendi adımı kullanabileceğim bir günün hayalini. Gördüğüm rüyalarda, göz kamaştırıcı bir keyif anı bu; bulutların aralandığı, şampanyanın aktığı ve yaşadığım mutluluğu gökyüzüne haykırdığım bir an. Ancak o anın bu şekilde gerçekleşmesini beklemiyordum. İnsanın ayaklarını yerden kesen çılgınca bir neşe yerine, daha hafif şeyler hissediyorum şu an. Kendimi rahatlamış ve yorgun, ama bir parça da kayıp hissediyorum. Bütün bu yıllar boyunca korku sürekli hayat arkadaşımdı, şimdiyse korku olmadan hayatımı sürdürmeyi öğrenmem gerekiyor.

Arabamı kuzeye doğru sürerken, korkunun zamanla yıpranmış keten katmanları gibi söküldüğünü, rüzgârda uçuşarak dağıldığını ve geceye doğru savrulduğunu hissediyorum. Korkularıma tutunmaya çabalamıyorum. Bütün korkularımı arkamda bırakıyor ve arabayı kuzeye, Chelsea'deki küçük bir eve doğru sürüyorum.

Kızıma doğru.

Teşekkür

Shep-en-Min'in BT taramasına katılmama izin verdikleri için Akhmim Mumya Araştırmaları Konsorsiyumu'ndan Doktor Jonathan Elias'a ve Vassar College Frances Lehman Loeb Art Center'dan Joann Potter'a özellikle teşekkür ederim. Editoryal önerileri için Linda Marrow'a, keskin sezgileri için Selina Walker'a ve Jane Rotrosen Ajansı'ndan yorulmak bilmez temsilcim Meg Ruley'ye sonsuz teşekkürler.

Hepsinin ötesinde eşim Jacob'a teşekkür ediyorum. Her şey için.